

Országgyűlési Napló

*Jakab István, dr. Latorcai János,
Lezsák Sándor és Sneider Tamás*
elnöklete alatt

Jegyzők: *Földi László, Gúr Nándor,
Ikotity István, Móring József Attila*

Tárgyai	Hasáb
Az ülésnap megnyitása.....	21641
Megemlékezés a polgári nemzetbiztonsági szolgálatok ünnepnapja, a nemzetbiztonsági szolgálatok megalakulásának napja alkalmából	21641
Napirend előtti felszólalók:	
Sallai R. Benedek (LMP).....	21641
Dr. Bitay Márton Örs földművelésügyi minisztériumi államtitkár	21643
Dr. Lukács László György (Jobbik).....	21645
Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár	21647
Dr. Hiller István (MSZP)	21649
Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár	21650
Dr. Hoffmann Rózsa (KDNP)	21652
Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár	21654
Németh Szilárd István (Fidesz)	21655
Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár	21656
A Magyar Nemzeti Bankról szóló 2013. évi CXXXIX. törvény módosításáról szóló törvényjavaslat összevont vitája	21658
Bánki Erik (Fidesz), a napirendi pont előterjesztője	21659
Felszólalók:	
Tállai András nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár.....	21664
Dr. Vas Imre , a Törvényalkotási bizottság előadója	21664
Dr. Bárándy Gergely , a Törvényalkotási bizottság kisebbségi véleményének előadója.....	21665
Dr. Gyüre Csaba , a Törvényalkotási bizottság kisebbségi véleményének előadója.....	21666
Hollik István , a KDNP képviselőcsoportja részéről	21667
Dr. Tóth Bertalan , az MSZP képviselőcsoportja részéről	21670
Volner János , a Jobbik képviselőcsoportja részéről.....	21675
Schmuck Erzsébet , az LMP képviselőcsoportja részéről	21679
Dr. Schiffer András (LMP).....	21681
Dr. Bárándy Gergely (MSZP)	21682
Dr. Staudt Gábor (Jobbik).....	21686
Gúr Nándor (MSZP)	21689
Z. Kárpát Dániel (Jobbik).....	21689
Dr. Gyüre Csaba (Jobbik)	21691
Dr. Schiffer András (LMP).....	21692
Dr. Legény Zsolt (MSZP)	21697
Z. Kárpát Dániel (Jobbik).....	21698
Tukacs István (MSZP)	21699
Dr. Schiffer András (LMP).....	21699
Dr. Gyüre Csaba (Jobbik)	21701
Dr. Legény Zsolt (MSZP)	21701
Bánki Erik (Fidesz) előterjesztői válasza	21702
Az egyrészről az Európai Unió és tagállamai, másrészről az Iraki Köztársaság közötti partnerségi és együttműködési megállapodás kihirdetéséről szóló törvényjavaslat zárószavazása.....	21704
A Vegyifegyver Tilalmi Szervezet és Magyarország között az OPCW kiváltságairól és mentességeiről szóló Megállapodás kihirdetéséről szóló törvényjavaslat zárószavazása.....	21704
A Magyarország Kormánya és a Koreai Köztársaság Kormánya között a katonai minősített adatok cseréjéről és kölcsönös védelméről szóló egyezmény kihirdetéséről szóló törvényjavaslat zárószavazása	21704
A Magyarország Kormánya és az Iráni Iszlám Köztársaság Kormánya között a jövedelem- és vagyoadók területén a kettős adóztatás elkerüléséről és az adóztatás kijátszásának megakadályozásáról szóló Megállapodás kihirdetéséről szóló törvényjavaslat zárószavazása	21705

A Magyarország Kormánya és a Koszovói Köztársaság Kormánya között a nemzetközi közúti személyszállításról és áru fuvarozásról szóló Megállapodás kihirdetéséről szóló törvényjavaslat zárószavazása	21705
Magyarország Kormánya és a Globális Zöld Növekedési Intézet között kötendő, a Globális Zöld Növekedési Intézet kiváltságait és mentességeit részletező jogállási megállapodás kihirdetéséről szóló törvényjavaslatához benyújtott összegző módosító javaslatról történő döntés és a zárószavazás	21705
A társasági adóról és az osztalékadóról szóló 1996. évi LXXXI. törvény, valamint a sportról szóló 2004. évi I. törvény módosításáról szóló törvényjavaslatához benyújtott összegző módosító javaslatról történő döntés és a zárószavazás	21706
A postai szolgáltatásokról szóló 2012. évi CLIX. törvény módosításáról szóló törvényjavaslatához benyújtott összegző módosító javaslatról történő döntés és a zárószavazás	21706
A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény módosításáról szóló törvényjavaslat zárószavazása	21707
A Magyar Nemzeti Bankról szóló 2013. évi CXXXIX. törvény módosításáról szóló törvényjavaslatához benyújtott összegző módosító javaslatról történő döntés és a zárószavazás	21707
Döntés önálló indítványok tárgysorozatba vételéről	21708
A közoktatás állapotáról szóló politikai vita	21708
Földi László jegyző, a vita menetének ismertetése	21708
Ikotity István jegyző, a vita időkeretének ismertetése.....	21709
Balog Zoltán emberi erőforrások miniszter, a napirendi pont előterjesztője	21709
Felszólalók:	
Dr. Pósnán László , a Fidesz képviselőcsoportja részéről	21717
Tóbiás József , az MSZP képviselőcsoportja részéről.....	21722
Dr. Hiller István , az MSZP képviselőcsoportja részéről	21725
Dr. Rétvári Bence , a KDNP képviselőcsoportja részéről	21726
Vona Gábor , a Jobbik képviselőcsoportja részéről	21733
Dúró Dóra , a Jobbik képviselőcsoportja részéről	21736
Ikotity István , az LMP képviselőcsoportja részéről	21738
Szabó Tímea (független).....	21743
Dr. Bárándy Gergely (MSZP)	21746
Volner János (Jobbik).....	21747
Tuzson Bence , a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára	21747
Dr. Schiffer András (LMP).....	21748
Csepreghy Nándor , a Miniszterelnökség államtitkára	21749
Dr. Vinnai Győző (Fidesz)	21750
Németh Szilárd István (Fidesz)	21751
Dr. Harangozó Tamás (MSZP)	21757
Dr. Hoffmann Rózsa (KDNP)	21759
Csepreghy Nándor , a Miniszterelnökség államtitkára	21767
Dr. Palkovics László emberi erőforrások minisztériumi államtitkár	21768
Dúró Dóra (Jobbik).....	21769
Dr. Palkovics László emberi erőforrások minisztériumi államtitkár	21772
Sallai R. Benedek (LMP).....	21773
Dr. Palkovics László emberi erőforrások minisztériumi államtitkár	21780
Tukacs István (MSZP)	21780
Ikotity István (LMP).....	21781
Dr. Czomba Sándor (Fidesz).....	21782
Csepreghy Nándor , a Miniszterelnökség államtitkára	21783
Kucsák László (Fidesz)	21783
Szabó Sándor (MSZP).....	21787
Földi László (KDNP).....	21789
Farkas Gergely (Jobbik)	21792
Dr. Tilki Attila (Fidesz).....	21797

Ikotity István (LMP).....	21799
Tuzson Bence , a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára.....	21803
Gógös Zoltán (MSZP).....	21803
Dr. Palkovics László emberi erőforrások minisztériumi államtitkár.....	21805
Dr. Hoffmann Rózsa (KDNP).....	21805
Z. Kárpát Dániel (Jobbik).....	21806
Csepreghy Nándor , a Miniszterelnökség államtitkára.....	21807
Balla György (Fidesz).....	21808
Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár.....	21814
Bangóné Borbély Ildikó (MSZP).....	21815
Dunai Mónika (Fidesz).....	21817
Hegedűs Lorántné (Jobbik).....	21820
Dr. Palkovics László emberi erőforrások minisztériumi államtitkár.....	21822
Tuzson Bence , a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára.....	21822
Gúr Nándor (MSZP).....	21823
Dr. Hoffmann Rózsa (KDNP).....	21824
Vigh László (Fidesz).....	21825
Dr. Szakács László (MSZP).....	21826
Révész Máriusz (Fidesz).....	21828
Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár.....	21831
Vágó Sebestyén (Jobbik).....	21832
Dr. Szakács László (MSZP).....	21834
Dr. Vinnai Győző (Fidesz).....	21834
Dr. Varga László (MSZP).....	21838
Simon Róbert Balázs (Fidesz).....	21841
Kulcsár Gergely (Jobbik).....	21842
Demeter Zoltán (Fidesz).....	21843
Heringes Anita (MSZP).....	21845
Hollik István (KDNP).....	21847
Dr. Gyüre Csaba (Jobbik).....	21849
Boldog István (Fidesz).....	21851
Gúr Nándor (MSZP).....	21853
Révész Máriusz (Fidesz).....	21855
Ander Balázs (Jobbik).....	21856
Kiss László (MSZP).....	21859
Rig Lajos (Jobbik).....	21861
Dr. Hiller István (MSZP).....	21862
Dr. Hoffmann Rózsa (KDNP).....	21866
Németh Szilárd István (Fidesz).....	21867
Dr. Palkovics László emberi erőforrások minisztériumi államtitkár előterjesztői válasza.....	21868
Napirend utáni felszólalók:	
Witzmann Mihály (Fidesz).....	21874
Gúr Nándor (MSZP).....	21876
Az ülésnap bezárása	21878

Az ülésen jelen voltak:

CSEPREGHY NÁNDOR, a Miniszterelnökség államtitkára, ROGÁN ANTAL, a Miniszterelnöki Kabinetirodát vezető miniszter, TUZSON BENCE államtitkár, DR. VÖLNER PÁL igazságügyi minisztériumi államtitkár, DR. BITAY MÁRTON ÖRS földművelésügyi minisztériumi államtitkár, DR. NAGY ISTVÁN államtitkár, DR. FÓNAGY JÁNOS nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár, VARGHA TAMÁS honvédelmi minisztériumi államtitkár, ÍJGYÁRTÓ ISTVÁN külgazdasági és külügyminisztériumi államtitkár, VARGA MIHÁLY nemzetgazdasági miniszter, CSERESNYÉS PÉTER államtitkár, DR. RÁKOSSY BALÁZS államtitkár, TÁLLAI ANDRÁS államtitkár, KONTRÁT KÁROLY belügyminisztériumi államtitkár, BALOG ZOLTÁN emberi erőforrások minisztere, DR. PALKOVICS LÁSZLÓ államtitkár, DR. RÉTVÁRI BENCE államtitkár.

Az Országgyűlés tavaszi ülészakájának
5. ülésnapja
2016. március 1-jén, kedden
(9.00 óra - Elnök: dr. Latorcai János
Jegyzők: Földi László és Ikotity István)

ELNÖK: Jó reggelt kívánok! Tisztelt Képviselő-társaim! Szeretettel köszöntöm valamennyiüket. Az Országgyűlés tavaszi ülészakájának **5. ülésnapját megnyitom**. Tájékoztatom önöket, hogy az ülés vezetésében Földi László és Ikotity István jegyző urak lesznek a segítségemre.

Köszöntöm kedves vendégeinket és mindenkit, aki figyelemmel kíséri mai munkánkat.

Tisztelt Országgyűlés! Ma, március 1-jén van a **polgári nemzetbiztonsági szolgálatok ünnepnapja**, 1990-ben ugyanis ezen a napon alakultak meg a demokratikus nemzetbiztonsági szolgálatok. Magyarország Alaptörvénye deklarálja: a nemzetgazdasági szolgálatok alapvető feladata Magyarország függetlenségének és törvényes rendjének védelme, nemzetbiztonsági érdekeinek érvényesítése. Hazánk biztonsága nemzeti ügy, alapfeltétele a demokrácia megőrzésének és a nemzeti jólét megteremtésének. A szolgálatok nap mint nap azon dolgoznak, hogy napjaink egyre fenyegetőbb biztonsági kihívásai közepette is biztosítani tudják a nemzet minden egyes polgára számára a nyugodt, biztonságos életet.

Köztudott, hogy a közelmúltban jelentősen megváltozott az ország nemzetbiztonsági helyzete, elsősorban az országon kívül álló okok miatt, elegendő utalni az Iszlám Állam által okozott veszélyre, az időről időre végrehajtott terrorista támadásokra. Mindezek következtében számottevően megnövekedtek a nemzetbiztonsági szolgálatok feladatai. Ráadásul az országot nemcsak közvetlen ellene irányuló lépések veszélyeztethetik, hanem olyan törekvések is, amelyek gazdasági, pénzügyi biztonságunkat támadják, s amelyek ellen a szolgálatoknak a maguk sajátos eszközzel kell fellépniük. Tevékenységük szükségszerűen nem közismert a közvélemény számára. Akkor végzik jól felderítő és elhárító munkájukat, ha mi, állampolgárok tudomást sem szerzünk róla.

Tisztelt Képviselőtársaim! Ez a nap tehát jó alkalom arra, hogy köszönetet mondjunk a szolgálatoknak az ország biztonsága és alkotmányos rendjének védelme érdekében itthon és külföldön tett erőfeszítéseikért.

Tisztelt Országgyűlés! **Napirend előtti felszólalások** következnek. Napirend előtti felszólalásra jelentkezett az LMP képviselőcsoportjából Sallai R. Benedek képviselő úr: „Termőföld-privatizáció: kérem, ne folytassák!” Parancsoljon, képviselő úr!

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Államtitkár Úr! Mint azt legtöbben tudják, a mai nap folyamán folytatódik a termőföld-privatizáció, amelynek az

eddig tapasztalataiból még arra sem volt nagyon lehetőség, hogy a kormány megfelelően leszűrje az eddigi eredmények hatásait, a társadalmi-gazdasági és az agráriumra gyakorolt vonatkozásait. A tegnapi nap folyamán meglepődve hallgattam államtitkár úrnak számos válaszát, hiszen gyakorlatilag anélkül, hogy hazudna, a csúsztatásokkal azt a látszatot kelte-ti (Dr. Bitay Márton Őrs: *Köszönöm szépen. Jólesik a bizalom.*), hogy gyakorlatilag ez egy eredményes és jó program, és ez odajutott a célcsoporthoz, pedig erről szó nincs.

Mint azt államtitkár úr is tudja, gyakorlatilag az eddigi, csaknem 130 ezer hektárból, amit eladtak, 20-25 ezer hektár az, ami olyan célcsoporthoz jutott, akinek eredetileg kitűzték ezt a programot, a kis- és közepes gazdálkodókhoz. Nagyon egyszerű, hogy honnan lehet ezt tudni, ugyanis mint tudja, az eladások nyilvánossága alapján az összes vevő esetében meg lehet nézni azt, hogy korábban a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal területalapú támogatási rendszeréből hogyan részesült. Azokról, akik 10 milliót meg nem haladó támogatást kaptak, azt lehet mondani, hogy körülbelül 120-130-140 hektár alatt gazdálkodtak a korábbi években is, tehát ez lehetett a valódi célcsoport, erről szól az NFA-törvény, és habár én nem értek vele egyet, az Alkotmánybíróság ennek a célcsoportnak szentesítette az értékesítést. Mint azzal ön is tökéletesen tisztában van, hiszen jogászemberként rendszeresen hangoztatja ez irányú ismereteit, az NFA-törvény 15. §-a konkrétan meghatározza, hogy milyen céllal, hogyan lehet értékesíteni ezeket az állami földeket. Erre van meg a kétharmados törvény felhatalmazása.

Egyértelmű tény, hogy a területek túlnyomó többsége nem ehhez a célcsoporthoz jutott, amit az NFA-törvény meghatároz, nem kis- és közepes gazdálkodókhoz. De ha ön szerint mégis, akkor arra kérem, hogy végre most mondjon ki egy számot hektárban vagy aranykoronában, hogy önök szerint kik a kicsi és közepes gazdálkodók, mert erre az elmúlt másfél évben nekem nem volt alkalmam, hogy az önök szájából halljak ilyet, hogy kit neveznek ennek. Mert nyilvánvalóan, ha önök szerint az 5 ezer hektáros gazdálkodók kicsik, akkor megértem a gondolkodásukat, és miután az NFA-törvény kvantitatív eszközökkel nem határozza ezt meg, ezért mégiscsak jó lenne tudni, hogy önök milyen jogszabályi felhatalmazással érzik úgy, hogy jogszerű ez az értékesítés. Ugyanis egyértelműnek tűnik, hogy amíg az Alkotmánybíróság azt mondta, hogy önöket meghatalmazza, felhatalmazza az NFA-törvény az értékesítés megvalósítására, ennek ellenére nem hatalmazta fel arra, hogy a törvényen túlterjeszkedve olyan célcsoportnak értékesítsék ezeket a földeket, akiket az nem határoz meg. Nem hatalmazza fel a törvény arra, hogy államtitkárait rokonságának, miniszterek rokonságának, akár konkrétan nagygazdálkodóknak, akik soha korábban nem gazdálkodtak, milliárdosok gyermekeinek, akik most mindegyik 296 hektárt, 298 hektárt, tehát a szerzési maximumot egyszerre

tudja megszerezni, hogy ilyeneknek adjanak el földet. Erre az NFA-törvény nem ad felhatalmazást, és ezzel ön is tisztában van.

Önnek igaza van, államtitkár úr, amikor azt állítja, hogy több ezer gazda jutott földhöz. Természetesen az eredmények erről tanúskodnak, ugyanis ha megnézi, hogy azok, akik az elmúlt években 10 millió alatt kaptak területalapú támogatást, tehát egy objektív értékelés szerint kis- és közepes gazdálkodónak számítanak, azok teszik ki a nyertesek többségét. Több ezer ilyen gazdálkodó van, igen ám, de a területeknek a legkisebb részét vitték el ők, hiszen ők 1,8 hektártól 5,4 hektárig vásároltak, átlagban 3,4 vagy 3,8 hektáros területnagysággal, és szó nincs arról, hogy ők kapták volna vagy ők fértek volna ehhez a földhöz. Nem, 20-30 ezer hektár az, amit ők vásároltak meg, az összes többi olyan célcsoportokhoz került, ami az NFA-törvényben nincs meghatározva, és önök ezt folytatják. Szerintem egészen addig, ameddig kiálltak itt és minden alkalommal elmondták, hogy kis- és közepes gazdálkodókat akarnak támogatni, addig talán védhető volt az önök szempontjából az álláspontjuk, de innentől védhetetlen maradt. Egyértelműen a tapasztalatok rámutatnak, hogy önök milliárdosoknak és politikusi hozzátartozóknak játsszák ki az állami földeket, és ez az, amit nem szabad folytatni.

Államtitkár úr, én tudom, hogy a tárcáján belül egy befolyásos ember, én arra kérem, anélkül, hogy válaszolna, menjen ki, telefonáljon, állítsa le az árveréseket, hívja fel a ma megkezdett tevékenységet és szüntesse meg ezt az örületet, ami a közvagyon kijátszására irányuló rablótevékenységnek az elmúlt 25 éves folytatása és egyik legnagyobb csúcsa azáltal, hogy a vidékre hosszú távon leginkább hatást gyakorló tevékenységekkel nem tudunk majd mit kezdeni. Meggyőződésem, hogy lesz még Magyarországnak normális kormánya, és meggyőződésem az, hogy lesz olyan tisztességes kormány, aki ezeknek az értékesítéseknek a jogszerűségét felülvizsgálja, meg fogja állapítani azt, hogy itt az eladó érdekei, a magyar társadalom érdekei jelentősen sérültek.

Kérem, állítsák le a földárverés folytatását. Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Az elhangzott napirend előtti felszólalásra Bitay Márton államtitkár úr válaszol. Parancsoljon, államtitkár úr!

DR. BITAY MÁRTON ÖRS földművelésügyi minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselő Úr! Nyilvánvalóan abban nem értünk egyet, hogy eladjunk termőföldet a családi gazdaságok számára vagy nem, nyilvánvalóan ön képvisel egy álláspontot - én ezt tiszteletben tartom -, ön azt gondolja, az a helyes, ha ezt nem tesszük meg és nem adunk el állami termőföldet, mi pedig úgy gondoljuk, hogy ennek megvannak az agrárgazdasági, az agrárgazdaságon belül a versenyképességi, vagy akár a vidék-

megtartó képessége szempontjából is fontos jelentősége annak, hogy egy alig 20 százalékát kitevő mennyiségnek, ami az összes szántóföldet illeti Magyarországon, ami még állami tulajdonban megmaradt és most értékesíthető... - mert van még másik része is, ami szántóföld, de azok vagyonkezelésben vannak, azokat nem értékesítjük.

Én azt gondolom, hogy az nagyon helyes, hogy ezt a területet felajánljuk a családi gazdaságoknak és azt mondjuk, hogy nyilvános árverésen, tehát hogy ne legyen vita, hogy mennyiért veszi meg, és a törvényi feltételek mellett, azaz nem pályázati eljárásban, hanem aki megfelel a törvénynek, és a legtöbb pénzt adja, az megveheti ezt a termőföldet. És azért már többször elmondtam, hogy ne legyen az sem vita tárgya, hogy ez nyilvánvalóan azoknak kedvez, akiknek van pénz a zsebében, ezért van hozzá egy kidolgozott hitelkonstrukció, ami 1,95 százalékos kamattal minden egyes vásárlónak 300 millió forintig biztosít hitelkeretet, én azt gondolom, hogy ilyen hitelkonstrukció nem sok van a piacon.

(9.10)

Nem akarom önt megbántani, de szerintem itt téves számok keringenek föl-alá a rendszerben, amit önök előszeretettel ismételnének. Most csak néhány példát mondok, amit ön is elmondott.

Azt mondja, hogy 1,4 és 5,8 hektár között voltak azok az árverési nyertesek, akik megvették ezeket a területeket és családi gazdaságok. De 3 hektár alatt nem is volt árverés. *(Sallai R. Benedek közbeszól.)* 3 hektár alatt nem is volt árverés, kedves képviselő úr; 3 hektár alatt egyedi eljárásban értékesített az állam termőföldet.

De akkor mondok mást önnek: 150 hektáros birtoktestből összesen az eladott 130 ezer hektárból 10 ezer hektár ment el. Akkor mi van a többivel? Ha a nagyoknak kedvez ez a program, akkor hogy létezik az, hogy nem a többi, nem a nagyobb rész az, ami nagy birtoktestekben kelt el? Hogy jön ki önnek az a matek, ha 150 hektáros birtoktestekben összesen 10 ezer hektárt adtunk el? Egyébként pedig a programban 130 ezer hektárt értékesítettünk, akkor ezt hogy rakja ön össze, hogy ez a nagyoknak kedvez? Egyszerűen nem jön ki számtanilag a dolog. *(Gögös Zoltán: A kocsmában nem értik, államtitkár úr, sehogy sem. Bonyolult!)*

Ha egy vásárló átlagosan egy birtoktestet vásárolt, pontosabban fogalmazva, aki egy birtoktestet vásárolt, az árverési hirdetményekből - direkt nem keverem ide a 3 hektár alattit - több mint 2200 olyan vásárló van, aki egyetlenegy darab birtoktestet vásárol. Sem a birtokméretben, sem a darabszámában nem jön ki az, amit önök folyamatosan sajkóznak. Sehogy nem áll össze ez a szám.

Ha azt megnézem, hogy a vásárlók 38 százaléka - megint csak az árverési vásárlókról beszélek - fiatal gazda, 40 év alatti gazda *(Egy hang az MSZP padsoraiból: Mészáros Mátyás! - Sallai R. Benedek: Mé-*

száros Lőrinc gyermekei.), akkor azt gondolom, hogy az egy sikeres program. És ha összehasonlítjuk azzal, hogy egyébként milyen program volt, milyen programok voltak előtte, akkor azt láthatjuk, hogy a semmihez képest van most az, hogy egyáltalán tudnak vásárolni állami termőföldekből.

Tehát azt szeretném kérni öntől, hogy ne keverjük össze ezeket a számokat, mert legalább arra figyeljünk, hogy legalább kijöjjenek azok a halmazok, ha már nem is pontosan, de nagyjából kijöjjenek azok a halmazok, amiket ön szeretne elének vetíteni. Egyébként megérthetetlen, hogy mi abban a politikai, agrárgazdasági vagy akár ellenzéki ráció, hogy ne biztosítsunk lehetőséget arra, hogy állami termőföldet vásároljanak a gazdák. *(Gógös Zoltán: Nem azok kapják.)*

Ugyanígy tegnap is beszélünk erről. Nem értem, hogy mi abban a politikai ráció, hogy ön felveti, hogy esetlegesen majd valamilyen formában földadót kellene ezekre kivetni. Nem értem, hogy hol lesz ettől jobb a nemzetnek, mitől lesz jobb az agrárgazdaságnak, vagy kinek lesz abból haszna, ha nem tudnak vásárolni vagy adott esetben földadót szeretne ön kivetni rá.

140 ezer hektárral folytatjuk ezt az értékesítési programot; most március 1-jével - ahogy ön is mondta - indulnak az árverések, március 31-éig tartanak ezek az árverések, és nagyon remélem, hogy nagyon sokan fognak tudni még vásárolni. Eddig 8 ezren vásároltak. Sajnálom, hogy ön ezt sem értékeli. 8 ezer vásárló tudott ebben a programban vásárolni, és nagyon remélem, hogy ha csak az árveréseket nézzük, abban is 10-15 ezer vásárló fölé fogunk tudni menni. *(Gógös Zoltán: 200 ezer termelő van! - az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)* A 3 hektár alatti birtoktesteknél pedig szintén hasonló, 5-6-8 ezer vásárlóig el fogunk tudni jutni.

Köszönöm szépen a szót, elnök úr. *(Taps a kormánypárti padsorokban. - Gógös Zoltán: Majd eldönti a nép a népszavazáson. Népszavazás keretében visszavesszük! Visszavesszük hivatalosan. - Dr. Bitay Márton Örs: Visszaveszik! A jegyzőkönyvbe vegyük be!)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. A következő napirend előtti felszólalásra a Jobbik képviselőcsoportjából Lukács László György képviselő úr jelentkezett: „Konzultációval az egészségügyért” címmel. Parancsoljon, képviselő úr!

DR. LUKÁCS LÁSZLÓ GYÖRGY (Jobbik): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Államtitkár Úr! Biztosan egyet tudunk érteni abban, hogy konzultálni többféle módon is lehet. Konzultálni lehet kevés emberrel, sok emberrel, lehet a szakmával vagy adott esetben szélesebb tömeggel, akár a laikusokkal, illetve lehet érdemben, illetve lehet felületesen is konzultálni.

A Jobbik 2016-ban valódi nemzeti konzultációja keretében az egészségügyről, az oktatásügyről, illetve

a korrupció kérdésében indított, illetve indít nemzeti konzultációt, amelyben az egészségügyben teljes mértékben le lehet szögezni, hogy egyrészt a szakmával is, másrészt széles tömeggel is konzultálni fog, és a konzultáció el is indult. Arról, hogy elindult, annyit kell tudni, hogy több mint 200 olyan szervezetnek - legyenek akár szakmai szervezetek, legyenek tudományos műhelyek, legyenek akár a betegszervezetekhez tartozó egyéb civil kezdeményezések - valamennyi ilyen levelet kiküldtük a kapcsolatfelvételre és a szakmai konzultációra való hívással, és ezen a héten, illetve már az előző héten is a Jobbik folyamatosan folytatja ezekkel a reprezentatív szervezetekkel a konzultációt.

Mindezek mellett nemcsak a tárgyalóasztalnál lehet az egészségügy problémáiról beszélni, hanem bizony lehet olyan helyeken is, mint az intézményekben, legyen akár az alapellátásról, a járóbeteg-szakellátásról vagy a fekvőbeteg-szakellátásról szó, éppen ezért a Jobbik képviselői - nemcsak országgyűlési képviselői, hanem helyi képviselői is - azt vállalták, illetve azt fogják véghez vinni, hogy a lehető legtöbb intézményt, a lehető legtöbb ellátót meg fogják látogatni, és ott kéri ki a véleményüket azokról a valódi, érdemi problémákról, amelyek az egészségügyet feszítik.

Ezen túlmenően olyan szakmai egyeztetések vannak, illetve olyan szakmai egyeztetéseket tartunk, amelyekben a lehető legszélesebben, tehát nemcsak a szakszervezetekkel, hanem a betegek szervezeteivel is lehet konzultálni. Mindazonáltal azt is lehet látni - és ez már az elmúlt pár nap eseményeiből is körvonalazódik -, hogy olyan témák biztosan elő fognak kerülni, amelyek az egészségügy jelenlegi legakutabb kérdései, így például a bérek kérdése.

Érdemes itt annyiban elidőzni, illetve megállni, hogy az egészségügyi szakdolgozók bére nemcsak egyébként Magyarországon van nagyon rossz helyzetben, hanem az európai, illetve a fejlett államokhoz viszonyítottan is rendkívül alacsony, és ami talán a legszörnyűbb, hogy a vásárlóerő-paritáson alapuló, tehát hogy mennyit tud költeni és mennyire tudja a mindennapi megélhetését fedezni egy egészségügyi szakdolgozó, az egy nagyon alacsony szintet mutat. Sokan közzgazdászok már azt mondták, illetve azt mondják most is, dolgozói szegénység van az egészségügyi szakdolgozók körében, amely egyébként párosul azzal a második problémával, amely minden fórumon elhangzott, ez pedig maga a kiégettség, illetve azok a rossz mentális körülmények, amiben a dolgozók mindennap dolgoznak.

Talán érdemes erre azért figyelemmel lenni, mert ez gyengíti az orvos és a beteg, a szakdolgozó és a beteg közötti viszonyt, ha úgy vesszük, megszűnik közöttük az a kölcsönös bizalom, amely az egészségügyet összetartja, és ha úgy tetszik, ez lényegében aláássa azt, amiért mindenképpen dolgozni kellene, mégpedig az együttérző egészségügyért, ahol egyrészt a betegek tekintettel vannak az orvosokra, a dolgozókra, de fordítva: a dolgozók is a betegekre.

De maga az állam, a fenntartó is tekintettel van a betegeknek, az orvosoknak, az egészségügyi dolgozóknak az igényére.

De mindenképpen téma lesz az is, illetve témaként vetődött fel, hogy mennyit szán, fordít az állam forrásként az egészségügyi rendszer fenntartására. Most már köztudott tény, illetve teljesen nyilvánvaló helyzet, hogy GDP-arányosan, nemzetiössztermék-arányosan a magyarországi egészségügyi ráfordítások az európai nemhogy az élmezőnyhöz, hanem a hátsó feléhez tartoznak, és nem sikerült jottányit sem előrelépni, bár összességében számában többet fordít a kormány ezekre a költségekre. De ez még mindig a gazdaságierő-képességeinkhez képest alacsony, és egyáltalán nem méltó ahhoz, hogy egy XXI. századi egészségügyről beszéljünk.

Természetesen a konzultációnak van egy rendkívüli módja is, ez pedig az, amit a független egészségügyi szakszervezet meghirdetett még a múlt héten, ahol államtitkárokat, illetve minisztereket vártak az egészségügyi intézményekbe önkéntes munka végzésére. Sajnos, a kormánynak nem volt pozitív reakciója a szakszervezettel szemben. Ellentétben a Jobbik képviselői, először csak saját maguk, majd utána csoportosan jelentkeztek a szakszervezethez pontosan azért, hogy a saját bőrükön tapasztalják meg önkéntes munka keretében, hogy milyen viszonyok vannak az egészségügyben. Ez azért sem állt távol a Jobbiktól, hiszen a 2015. évben, az önkéntesség évében valamennyi képviselőnk szociális vagy karitatív munkával egy önkéntes napot havonta már elvégzett, így a 2016. évben az önkéntesség évét az egészségügyi intézményben dolgozott nappal összekötjük a valódi nemzeti konzultációval, és így, ezáltal a Jobbik *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)* az egészségügyben a konzultáció valamennyi területét lefedi, és egy valódi és érdemi konzultációt fog folytatni az egészségügyben, az egészségügyi szervezetekkel és betegekkel egyaránt. Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Az elhangzott napirend előtti felszólalásra Rétvári Bence államtitkár úr válaszol. Parancsoljon, államtitkár úr!

DR. RÉTVÁRI BENEC, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselő Úr! Tisztelt Ház! Bárki, aki böngészget az interneten, a különböző külföldi újságok hasábjaira is föl tud menni. Én is fölmentem egy linkre ma reggel, az independent.ie honlapra, ami egy ír lap. Itt van egy korábbi cikk, amelynek az a címe, hogy még a norvég orvosi elit is csak álmodozhat azokról a fizetésekről, amelyek Írországból vannak az orvosoknak.

(9.20)

S ha egy kicsit lejjebb tekerünk ebben a cikkben, akkor megtalálhatjuk képviselő úr nyilatkozatát is.

Érdeemes összevetni azt, amit az ír lapnak adott nyilatkozatként azzal, amit most mondott el, bár erre már tegnap is utalás történt. Dr. László Lukács, aki a Doctors Abroad céget képviseli ebben a cikkben, azt mondja, hogy a magyar orvosok nagyon keresik a lehetőséget más országokban, évente körülbelül ezer orvos hagyja el Magyarországot, és az a tény, hogy 2012 első félévében csak ő ezzel a céggel 62 orvost vitt ki Írországba. Ezt büszkén újságolja az independent.ie honlapnak és nyilván annak az újságírónak, aki őt megkérdezte. S mivel a cégének a nevét is említi, amely egy családi vállalkozás, hiszen most már, ha jól tudom, a testvére viszi, ez nyilván egyfajta marketing is, amivel képviselő úr akkor az ír újságban mintegy a cégét is burkoltan reklámozta. Ha valaki Írországba akart áthívni Magyarországról orvosokat, akkor ez nyilvánvalóan nem az önkéntes munka keretében történt, mint amire az előbb utalt, hogy a Jobbik képviselői önkéntesen dolgoztak egy napot - ami dicséretes, ezt minden párt tegye meg -, hanem gondolom, busás jutalékért vitt ki a cégével, amelynek a teljes neve Doctors Abroad Orvosi, Egészségügyi Tanácsadó és Szolgáltató Kft., orvosokat.

Valószínűleg nem véletlenül alakult ez a tevékenységi köre önnek és a családi vállalkozásának anno, képviselő úr, hiszen maga a vállalkozás neve is arra utal, ezt a céget direkt azért hozták létre, hogy Magyarországról Magyarországon kiképzett orvosokat kivigyenek külföldre, ezt üzletszerűen csinálják, ebből jövedelmet termeljenek, s ebből az ön és családja megélhetését biztosítsák. Majd ön pár évvel később bejön ide a parlamentbe, és szomorú fejjel, lehet, hogy kicsit félre is biccentve a fejét azon sópánkodik, hogy milyen sok orvos megy ki Magyarországról. Csakhogy, tisztelt képviselő úr, az ön családi vállalkozása azért jött létre, hogy orvosokat segítsen külföldre, hogy orvosokat vigyen ki Magyarországról. Ön ebből élt, önnek ez volt a jövedelemtermelő vállalkozása és forrása. Itt ne sópánkodjon akkor, ha ön is előmozdította ezt. Ön is jogász végzettségű, ismeri azt a mondást, hogy saját felróható magatartásra senki sem alapíthat jogot. Ha ön azon mesterkedett, hogy minél több orvos minél könnyebben jusson külföldre és erre vállalkozást is létrehozott, akkor itt Magyarországon utána ne álljon fel olyan pártképviselőként, aki erre mint negatív tendenciára hivatkozik. Ennyit a dolog tartalmi részéről.

Ami pedig a konzultációt és az egészségügy helyzetét illeti: tisztelt képviselő úr, szerintem ön se tud mondani a magyar történelem elmúlt évtizedeiből olyan időszakot, amikor fejlesztésként, felújításként, orvosiműszer-vásárlásként, kórházi épületek korszerűsítéseként 500 milliárd forint nagyságrendű összeg költődött el öt esztendő alatt. Nem nagyon volt Magyarországon még egy olyan időszak, amikor egy bő kormányzati ciklus alatt 500 milliárd forintnyi, elsősorban közösségi, de részben nemzeti forrást is tudtunk fordítani kórházak fejlesztésére.

Mi nem azzal foglalkoztunk, képviselő úr, hogy állami céget alapítsunk arra, hogy a magyar orvos-

kat külföldre vigyék, mint ahogy ezt ön tette a korábbi években, hanem igyekeztünk a munkakörülményeket javítani, hiszen jól tudjuk, hogy a bér, a munkakörülmények, az előmenetel lehetősége mind olyan, ami segíti a magyar orvosokat abban, hogy itt maradhassanak, Magyarországon dolgozzanak tovább, és lássák itt a perspektívájukat. Ezért volt fontos, hogy 322 milliárdot magukra a kórházi épületekre, 104 milliárdot pedig orvosi műszerek beszerzésére költöttünk. Ezért volt fontos, hogy 2012-2013-ban egy 27 százalékos béremelést indítottunk el, amelynek a tavalyi év második felében és az idei évben volt a folytatása, hiszen az alapbérek megemlése után a különböző mozgóbér-elemek - túlmunka, ügyeleti díjak - is megemlésekre kerültek.

Ezért fontos a rezidenstámogatási program vagy a szakorvosi ösztöndíj, pontosan azért, mert az orvosokkal és az ápolókkal való konzultáció után ezeknek a lépéseknek az elhatározására jutottunk, amiket folytatni is fogunk a következő években. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Az MSZP képviselőcsoportjából „A közoktatás állapotáról” címmel Hiller István képviselő úr, az Országgyűlés alelnöke jelentkezett napirend előtti felszólalásra. Alelnök úr, parancsoljon, öné a szó.

DR. HILLER ISTVÁN (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Képviselő Asszonyok! Képviselő Urak! Tisztelt Államtitkár Úr! Néhány óra múlva az Országgyűlésben vitanapot tartunk, több órán keresztül fogunk beszélni, vitatkozni a közoktatásunk állapotáról. Ezek a vitanapok az elmúlt évek tapasztalatai szerint kétféleképpen szoktak lenni. Az első fajta az, amikor kulturáltan, rögzített időkeretben gyepljük egymást; sok minden nem szokott kijönni, és a közvéleménynek is megvan erről a véleménye. A másik az, amikor a téma mellett elbeszélve unalomba fúl a megbeszélés. Ez sem öregbítette a Magyar Országgyűlés tekintélyét.

Mi, a szocialista frakció úgy készülünk, hogy nem ezt a rossz hagyományt kívánjuk folytatni. A magyar közoktatás állapotáról a közoktatásban érintett szakszervezetek javaslatára, a mi kezdeményezésünkre fog vita folyni. Azt reméljük és azt akarjuk, hogy valóban a lényegről, gyermekeinkről, diákjainkról essék szó. Merthogy mégiscsak meg kellene állapodnunk abban közösen, függetlenül attól, hogy mely frakcióban ülünk, hogy az oktatás nem azért van, hogy az ember munkahelyet teremtsen, még csak azért sem építünk iskolákat, hogy a szülők nyaranta kimeszelhessék a falakat, hanem azért csinál az ember iskolát, hogy a legkisebbeknek, a következő nemzedéknek a legmagasabb szinten átadja a tudását, tapasztalatát, és a szó nemes értelmében nevelje őket.

Azt kell mondjam, hogy ma a magyar közoktatás ezeket a célokat nem teljesíti. És hogy teljesítse, érdemes beszélni, vitatkozni, tapasztalatokat felhozni,

egyszermind utat mutatni. Az útmutatáshoz persze - ami e tekintetben, úgy látom, különböző véleményekkel bír a frakcióinkban - mégiscsak szót kell ejteni arról, hogy ez mit jelent. Mi útmutatáson azt értjük, hogy a törvényhozás azt a feladatot lássa el, ami egyébként kötelessége: keretet és terepet teremtsen, de nem kell, hogy az Országgyűlés a törvényével, a kormány meg főként nem a különböző jogszabályaival egy osztályterem minden percét meghatározza. Mi jobban szeretnénk bízni a pedagógusban, és azt gondoljuk, hogy az az autonómia, az a szabadság, ami neki meg kell hogy adassék, szakmájának éppen a leglényege. Mi abban hiszünk, hogy egy osztályteremben a tanár, a tanár nő a legjobb, aki azt a húsz-egynéhány gyermeket ismeri, és nincs olyan paragrafus, nincs olyan jogszabály, amely ezt a viszonyt megbonthatná. Akkor jó egy törvény, ha ezt a viszonyt elősegíti. Akkor jó egy közoktatásról szóló törvény, ha a diákról szól. Akkor jó, ha abból indul ki, hogy a diáknak, a gyermeknek mindenek felett álló érdeke az, ami minden mást, szakmai akaratot, politikai nézetet ennek alárendel.

Ezért kellene szót érteni. A szótértés persze nem feltétlenül parlamenti frakciók között a leglényegesebb. Azért tartozunk különböző pártokhoz, mert különböző a világról alkotott véleményünk. Ebben nincs semmi különös. De mégiscsak kellene, ami úgy köt össze minket, hogy valóban szívesen ejtse ki az ember a szót, mert az eredetét jelenti, hogy történetesen nemzeti. Én azt állítom önöknek, hogy a magyar közoktatás ügye sokkal inkább kell hogy viselje a nemzeti jelzőt magán, mint egy dohánybolt. Ezért azt javaslom, hogy ebben a vitában így próbáljunk beszélni egymással; mi erre törekszünk. Ha törvényi szinten nem törlik el a szakmai párbeszéd fórumait, ha a Közoktatás-politikai Tanácsnak elnevezett, évtizedes múlttal rendelkező fórumot nem veszik ki a törvényből, akkor amikor gond van, amikor probléma van, akkor nem állnának szemben most olyan helyzettel, hogy nem tudnak létrehozni egy valóban működő kerekasztalt.

A szakma úgy gondolja, hogy nem az a kerekasztal a tárgyalási fórum, amit létrehoztak. Mi azt szeretnénk, ha minden érdekelt értené egymást, és ez a vitanap ezt a célt szolgálná. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, alelnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Alelnök úr elhangzott napirend előtti felszólalására Rétvári Bence államtitkár úr válaszol. Parancsoljon!

(9.30)

DR. RÉTVÁRI BENECÉ, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Alelnök Úr! Tisztelt Ház! Azt hiszem, mindenki örülne, legfőképp a választók, legfőképp a pedagógusok, a szülők és a diákok, ha azt látnák a parlament munkájában, hogy

ilyen és ehhez hasonló irányba megy, mint amit képviselő úr itt elmondott a napirend előtti felszólalásában. 13 óra után meglátjuk, hogy maga a vitanap, amit az ellenzéki pártok kezdeményeztek, mennyire fogja szolgálni ezt a célt, mennyire fogják a felszólalások ezt tartalmazni.

Ha csak a legutóbbi idők, napok, hetek híreit nézzük, vagy az Európai Bizottság múlt hét végén nyilvánosságra hozott országjelentésének szövegét, az azt írja, hogy a tanulók átlagos teljesítménye az alapkészségek terén - az OECD 2012. évi, tehát nem a 2015. évi, hanem a 2012. évi PISA-felmérése, a nemzetközi tanulói teljesítmény alapján - az uniós átlag alatt volt, a gyengén teljesítők aránya pedig nőtt 2009 és 2012 között. A társadalmi-gazdasági háttérnek, tehát az iskola elhelyezkedésének aszerint, hogy városi vagy vidéki iskoláról van szó, az iskolai teljesítményre gyakorolt hatása az egyik legjelentősebb volt az Európai Unión belül.

Ebből egy tartalmi láttelep, ha tetszik, kritika, ha tetszik, észrevétel, ha tetszik, felmérés tükröződik, ami azt mutatja, hogy a főleg 15 éves gyermekek körében, hiszen ott végzik ezeket a felméréseket, egyre csökkent az a teljesítmény, amit a fiatalok föl tudtak mutatni. És ami legalább ennyire riasztó, az, hogy ki hová született, meghatározta, hogy az iskolában milyen teljesítménye lesz. Ez nyilván részben a családi adottságoknak is következménye, részben pedig az iskolai adottságoknak is következménye.

Szomorú, ugyanakkor cselekvésre sarkalló, sőt kötelező ez a felmérés is, ez a láttelep is, ami azt mutatta, hogy az, ami korábban történt a magyar köznevelés rendszerében, nem jó út volt. Az az út teljesítménycsökkenéshez vezetett, az az út a társadalmi különbségek növekedéséhez vezetett. Tehát arra visszatérni, akár az uniós felmérést nézem, akár az OECD-t nézem, akár a józan gondolkodást nézem, nem helyes, hiszen az az út lecsúszáshoz vezet Magyarország részéről. Olyat mondani tehát, hogy mindent vissza, térjünk vissza oda, ahol 2010 előtt voltunk, egyértelműen ennek a lecsúszó pályának a követését jelentené.

Ezt jelenti ez gazdaságilag is. Hiszen tudjuk, azért kellett az önkormányzatok számára egy gigantikus, soha korábban nem látott adósságkonszolidációt végrehajtani, azért kellett kifizetni az önkormányzatok kötvényeinek, hiteleinek, kölcsöneinek árát központi költségvetési forrásból, majdnem 1300 milliárd forint nagyságrendben, mert az állam korábban alulfinanszírozta az intézményeket, a szociális intézményeket, az egészségügyi intézményeket és legfőképp, a mai nap kapcsán azt mondhatjuk, az oktatási intézményeket. Nem adta oda az állam azt a pénzt az iskolára, amit az iskolára el kellett költeni azért, hogy megfelelő színvonalú legyen. Ezért a különbséget az önkormányzatok vagy hitelből pótolták, vagy pedig bezárták az iskoláikat 381 helyen.

Az tehát, hogy óriási probléma volt a köznevelés rendszerében a rendszerváltás után két évtizeddel, mind tartalmilag, az OECD-felmérés alapján, mind

pedig pénzügyileg egyértelmű, hiszen az iskolák nem jöttek vagy nem jöttek volna ki abból a pénzből, ami rendelkezésükre állt. Ezért kellett tartalmi megújításba is belefogni, ezért kellett intézményfenntartási rendszerben is változtatni. Nem ugyanazt mondtuk 2010-ben, de hasonlót, amikor az állam belépését tartottuk fontosnak mint működtető a köznevelés rendszerébe. A Szocialista Párt 2010 őszére ezt részben tette volna meg, a Fidesz-KDNP pár évvel később az állami köznevelési rendszer egészére vezette ezt be. Később pedig, a tavalyi év folyamán ketté is választottuk a köznevelés és a szakképzés rendszerét, hiszen a szakképzésnek sokkal inkább kell a piaci igényekre fókuszálni, a köznevelésnek pedig arra, amit ön itt is kifejtett a nemzeti köznevelésről, szerintem nagyon jól, és korábbi fórumokon is.

Ezért fontos, ha rendszerben nézem az egész köznevelési rendszert, a különbségek csökkentése, amit itt ír, nemcsak mi mondjuk, hanem maga az Unió, az OECD is elmondja, hogy mekkora különbség van városi és vidéki gyermek teljesítménye között. Ezért volt fontos, hogy ezzel a két és fél évnyi fejlettségbeli különbséggel ne csak a gyermek 6-7 éves korában találkozzon az állam először, hanem már korábban, 3 éves kortól tegyük kötelezővé az óvodáztatást, hogy mire odaérünk, addigra már ezek a különbségek csökkenjenek. A mi szándékunk az volt, amiről a vitanapon is beszélni fogunk, hogy ezek a különbségek csökkenjenek az országrészek között az azt követő 8-12 év alatt, és nyilvánvalóan az országnak, a diákoknak a teljesítménye is javuljon. Köszönöm szépen. *(Szórványos taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Képviselőtársaim! „Kultúránk a nagyvilágban és itthon” címmel a KDNP képviselőcsoportjából Hoffmann Rózsa képviselő asszony jelentkezett napirend előtti felszólalásra. Parancsoljon, képviselő asszony! Öné a szó.

DR. HOFFMANN RÓZSA (KDNP): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Ház! Amint hallották, kulturális kérdéstről, kiemelten a magyar filmről kívánok szólni. Ugyan csendesül már az öröm, mégis beszélnünk kell még itt róla.

Tegnapra virradóan több száz tévécsatorna közvetítésének köszönhetően, szerte a földkerekségen közel 1 milliárd ember hallhatta, láthatta, olvashatta és tanulhatta meg ismét Magyarország nevét és hajthatott fejet nemzetközileg is nagyra értékelt kultúránknak. Igen, komoly elismerésben részesült, Oscar-díjat kapott Nemes Jeles László tavaly bemutatott filmje, a Saul fia. Szívvel gratulálunk a művésznek és az alkotócsapatnak. És jó érzéssel nyugtázzuk, hogy fiatal rendezőnk köszönetet mondott Magyarországnak a támogatásért, a sikeréért.

Az Oscar az Amerikai Egyesült Államok legrangosabb filmművészeti díja, 1929 óta az amerikai Filmművészeti és Filmtudományi Akadémia ítéli

oda, és egy idő óta a legjobb külföldi alkotásokat is jutalmazza. Ezek sorában lett most győztes a magyar film, amelyet itthon már több mint 100 ezer néző látott.

Az Oscar gálája évek óta, sőt évtizedek óta a nemzetközi kulturális élet meghatározó eseményévé vált. Vannak persze, akik fanyalognak, például amiatt, hogy a politika időről időre besettenkedik a kulisszák mögé. Ennek legismertebb példáját Marlon Brando szolgáltatta, amikor 1972-ben nem vette át személyesen a Keresztapaért neki ítélt díjat, tiltakozásul az amerikai őslakosokkal kapcsolatos bánásmód ellen. Vannak, akik ellenérzésüknek adnak hangot a gálára és a díjra ráarakódott üzleti csillámpor, a költséges ruhakölteményekben a 150 méter hosszú vörös szőnyegen bevonuló világsztárok miatt.

Mindettől függetlenül vagy mindemellett büszkeségre okot adó tény, hogy az Oscar világrangot ad és dicsőséget hoz a díjazott alkotásoknak és nemzeteknek. És most Magyarország ismét felkerült erre a világszerte jegyzett dicsőségtáblára. Örülünk neki, és legyünk büszkéek a méltán elismert magyar filmkultúránkra. Mint ahogyan büszkéek lehetünk a korábban Oscarral díjazott magyarokra. Megérdemlik, hogy a nevük itt elhangozzék: William S. Darling, Herczeg Géza, Kertész Mihály, a világhírű Casablanca-film rendezője, Lukács Pál, Marczincák György Pál, Rózsa Miklós, Trauner Sándor, Kiss József, Zsigmond Vilmos, Rofusz Ferenc és Szabó István. Ez a névsor most 12-re bővült Nemes Jeles László honfitársunkkal. Éppen ezért javasoljuk, hogy kulturális politikánk és a szóba jöhető szponzorok mostantól még mélyebben nyúljanak a zsebükbe, és minden lehetséges módon ösztönözzék további remekművek születését.

A magyar film mindig is minőséget jelentett. A sok kiváló alkotás közül itt most csak egyet említek meg, a napokban az egyik tévécsatornán ismét levetített Ház a sziklák alatt című Makk Károly-filmet, amely egyenrangú művészi alkotássá emelte Tatay Sándor novelláját. Azért éppen ezt, mert a köztévé vele állított emléket a néhány napja elhunyt nemzet színészének, Psota Irénnek. Béke poraira! Fájdalom, hogy sokan eltávoztak már az induló 12-es csapatból.

Bárhová nézünk, azt láthatjuk, hogy kedvező szelek járnak mostanában a magyar kultúrára. Országszerte felújított műemlékeink, szaporodó köztéri szobraink, könyvkiadásunk dömpingje, teltházás színházaink és hangversenytermeink, a Virtuózok világsikere, a Röpi, páva!, de akár A Dal tömegeket megmozgató sorozata, szaporodó fesztiváljaink emelkedő színvonalra mind olyan kulturális értéket teremtett, amely Magyarország védjegye a nagyvilágban.

(9.40)

Mindez csak úgy jöhetett létre, hogy valamennyiünk közös munkájával előteremtettük a kultúra támogatásához nélkülözhetetlen forintokat,

amelyekkel a kormány és intézményei - mint például a Filmalap - ügyes mecénásként sáfárcodtak. Köszönet érte, és örülünk végre együtt a tegnapelőtt éjszakai sikerünknek! (*Taps a kormánypártok sorában.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. A képviselő asszony napirend előtti felszólalására Rétvári Bence államtitkár úr válaszol. Parancsoljon, államtitkár úr!

DR. RÉTVÁRI BENECÉ, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Képviselő Asszony! Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Valóban, össznemzeti és történelmi siker is, nyilvánvalóan elsősorban az alkotók sikere, de azért, azt hiszem, Magyarországon kevés olyan eset van, amikor a Népszabadság és a Magyar Idők ugyanazzal a címmel, ugyanolyan kontextusban hoz valamit (*Felmutatja a két lapot.*), hogy nemzeti siker valami, márpedig a magyar Oscar-díjról mind a két lap címlapon számol be, és mind a kettő egyértelmű sikerként könyveli el.

Azt hiszem, több ilyen pillanatra lenne szükség Magyarországon, a sikerre is meg az egyetértésre is, akkor talán mi is kicsit boldogabban vagy elégedettebben keltnék fel nap mint nap - meg az a tízmillió ember még, aki itt lakik Magyarországon.

Úgyhogy azt kell mondanunk, hogy ahogy tegnap is innen a parlamentből is, és mindenholnan máshol is, mindenki Facebook-bejegyzésben és máshol gratulált a készítőknél, a közreműködőknél; azt hiszem, a rendezőnek, a főszereplőnek, a szereplőknek, a producernek, mindenkinek csak gratulálhatunk ahhoz, hogy olyan teljesítményt tettek le az asztalra, amely nemcsak Oscar-díjjal, de Golden Globe-díjjal vagy a Cannes-i fesztivál díjával is elismerésre került. Azt hiszem, mindnyájunk számára ez egy büszkeség, és ha megengedik, mármint maguk a készítő, a rendező, a szereplők, akkor mi magunk, magyarok is osztozunk az ő sikerükben, mert nyilván az övék a teljesítmény, de az öröm részben hadd legyen a miénk is, hogy valóban olyan nagy nevek után, akiket felsorolt a képviselő asszony is - Zsigmond Vilmos, aki '78-ban fényképezésért, operatorként kapott Oscar-díjat, vagy Rofusz Ferenc, aki '81-ben animációs rövidfilm kategóriában A légygel, vagy a legismertebb talán Szabó István Mephisto című filmje '82-ben, ami szintén Oscar-díjat kapott a legjobb külföldi film kategóriájában -, 34 évnyi várakozás után ismételt magyar film kapott elismerést az Oscar-díj-kiosztón.

Mindnyájunk számára jók az ilyen pozitív élmények, legyen szó akár kulturális eredményekről, sportsikerekről, világversenyek rendezéséről, világversenyekre való kijutásról, ez mind-mind Magyarország értékét növeli, ismertségét bővíti, és azt hiszem, a mi büszkeségünket szintén növelheti, és joggal. Úgy gondolom, az is mutatja, hogy a Magyar Nemzeti Filmalap által létrehozott támogatási prog-

ram, amely a Saul fia számára is az elkészítéshez 321 millió forintot adott, jó irányba indította el a magyar filmgyártást, helyes döntés volt az, amikor a filmszakmai támogatások átszervezéséről, átrendezéséről döntött a kormányzat, hiszen sok jó, nézhető és közkedvelt alkotást segített a mozivászonra, sokan nézhatték meg ezeket, és nagyon jó, hogy erre a különleges alkotásra is már elkészülte előtt felfigyelt a Nemzeti Filmalap, és hozzásegítette ahhoz, hogy létrejöjjön. Ez is mintegy *conditio sine qua non*ja volt annak, hogy végre 34 év után újra magyar alkotás kapja meg az Oscar-díjat.

Én ezúton is tényleg mindenkinek gratulálok, aki közreműködött benne, akár anyagilag, akár a munkájával támogatta, és büszkéek vagyunk arra, hogy Magyarország ismételtelen egy ilyen sikert értett el. Gratulálunk az alkotóknak! Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. „Pedagógusok a szocialisták hálójában” címmel a Fidesz képviselőcsoportjából Németh Szilárd képviselő úr jelentkezett napirend előtti felszólalásra. Parancsoljon, képviselő úr!

NÉMETH SZILÁRD ISTVÁN (Fidesz): Köszönöm szépen, elnök úr. Talán az is jó lenne, ahogy Hiller István képviselőtársam fogalmazott, tisztelt Országgyűlés, ha a holnapi napilapok is valami hasonlóan jelennének meg, mint ezzel a nagyszerű filmmel kapcsolatban, de erre egyre kevesebb lehetőséget látok.

Teljes mértékben egyetértek azzal, amit Hiller István volt miniszter úr, alelnök úr mondott, hogy az iskolában a diákok érdeke van mindenkinek felett, hogy szót kell egymással érteni, párbeszédet kell folytatni, és nem az oktatáspolitikai szereplők, nem a parlamenti képviselők, nem az oktatáspolitikusok az első számú aktorok ebben a történetben, hanem igen, egyetértek, az osztályteremben tanító tanító nénik, a katedránál kísérletező tanárok, és természetesen a szülők, akik az otthon melegét és támogatását adják gyermekeiknek.

Én ezért is kértem szót ma, hogy egy picit más oldalról világítsam meg ezt. Ugyanis ez a szavak szintje, amit a miniszter úr mondott, de a valóság nem erről szól. Nem erről győzött meg a két héttel ezelőtti tanártüntetés, és nem erről győzött meg a tegnapi sztrájk sem. Az iskola, a köznevelés, a gyermekek, a szülők és a pedagógus irányából értelmetlen, megosztó és közösségromboló, így teljességében magyarázhatatlan az a direkt politikai akció, amelylyel a miskolci pedagógustüntetésen és a tegnapi sztrájk kapcsán találkozhattunk.

Jól érzékelhető volt mindenki számára, hogy az egésznek direkt pártpolitikai céljai vannak, a szakszervezeti vezetők az ellenzéki pártok elvtelen kiszolgálóivá váltak, az iskolákat pedig ugyanezek a szakszervezetek túsul ejtették, sőt a pedagógusokat, szülőket és gyermekeket biodíszletként használják fel

önző, hataloméhségből fakadó céljaikra. És ebben semmi sem drága, semmi sem szent. Ugyanúgy gátlátalanul tolják maguk előtt a gyermekeket, ugyanúgy felelőtlenül használják a kiskorú tanulókat pajzsnak, mint az Európát lerohanó illegális bevándorlók. *(Derűltég az MSZP soraiban.)* És ebben nincs különbség a szélsőbaloldali és a szélsőjobboldali pártok között. A Jobbik a DK-val, az MSZP-vel kart karba öltve menetel be az iskolákba, és Dúró Dóra Hiller Istvánnal kánonban nyomják az agymosást. *(Közbeszólások az MSZP és a Jobbik soraiból.)*

Tisztelt Képviselőtársaim! Így a szakszervezetek közoktatással kapcsolatos követeléseit teljes egészében okafogyottak, nekik csak direkt pártpolitikai céljaik vannak. Azonban velük szemben mi azt mondjuk, hogy a köznevelésben, az iskolában első a gyermek. A kormány és a Fidesz-KDNP célja az, hogy a magyar diákok versenyképes tudást szerezzenek, a pedagógusok megbecsülést kapjanak mindennapi munkájukhoz, a szülők pedig biztonságban tudhassák gyermekeiket az iskolában. Ezért is tartjuk fontos eredménynek, hogy az új életpályamodell bevezetésével jelentősen emeltük a pedagógusok béreit. A pedagógusok, ahogy eddig is, ezután is számíthatnak a kormányra.

A cél az, hogy a tanárok minél többet vigyenek haza, ezért a kormány folyamatosan azon dolgozik, hogy emelje a béreket. Egy általános iskolai tanítónak az idén átlagosan 40 százalékkal magasabb a fizetése, mint 2010-ben. A köznevelésben rég nem látott fejlesztési program is zajlik, az elmúlt időszakban 521 iskolát fejlesztettünk. A kormány a jövőben további jelentős beruházásokat tervez, több mint 210 milliárd forintot különített el erre a célra, és itt van az a kormányhatározat, amely 12 céllal már megjelent, és amely európai uniós forrásokkal tartalmi, infrastrukturális és esélyteremtő fejlesztéseket fog elindítani.

És igen, teljes mértékben a gyermekek ügye mindig fontosabb annál, mint hogy egyesek politikai hangulatkeltésre használják fel. A gyermekek ügye fontosabb annál, hogy a politikai hangulatkeltés következtében politikai pártok, politikusok benyomuljanak az iskolába. Azt gondolom, ez nem a párbeszéd kezdete, hanem ez valaminek a vége. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A kormány nevében az elhangzottakra Rétvári Bence államtitkár úr válaszol. Parancsoljon, államtitkár úr!

DR. RÉTVÁRI BENCE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselő Úr! Tisztelt Ház! Azt hiszem, hogy a párbeszédnek egy olyan fórumát teremtette meg a kormányzat a köznevelési kerekasztallal, amely, bár korábban sokféle fórum létezett, amelyek nyilvánvalóan elsősorban részben a munkavállalói érdekképviseletre koncentráltak, egy másik

részük egy szűkebb körű tartalmi kérdésre, de ilyen széles körű és ilyen sok szereplőt bevonó kerekasztalra, egyeztetési formára nem volt példa. (Dr. Hiller István: Jaj!)

Hiszen az az egyik része csak a köznevelési kerekasztal működésének, hogy (*Derűtség az MSZP soraiban.*) nyolc oldal képviselői mondják el a véleményüket, de a másik része az, hogy a munkacsoportokban az elmúlt hét előtti időszakban összesen száz szakértő szervezet vagy szakértő maga vett részt a munkában.

(9.50)

Ilyen széles körű egyeztetésre - ha bármilyen korábbi egyeztetési fórumot nézünk - nem nagyon volt példa, sőt szerintem egyáltalán nem volt példa Magyarországon, amikor ilyen széles körű munkacsoport munkájában együttevve 150 kérdéskörben 100 szervezeti képviselővel, szakértővel együtt (Dr. Bárándy Gergely: *Tényleg sokan voltak!*) folyt volna a munka a köznevelés egyeztetése során.

Azt hiszem, épp ezért a kerekasztal egy jó mód lesz arra, hogy a problémákat megoldjuk, megoldásokat szállítsunk. Hiszen az előző két évben már láthattuk, hogy ugyanez az együttműködési forma a felsőoktatásban, ahol nagyon nagy átalakulásra került sor, hiszen megjelentek a kancellárok az egyetemeken, teljes mértékben a gazdálkodás átalakult éppen ezért, hiszen náluk koncentráltódott - a kórházak, pontosabban a kórházakat is fenntartó, de a kórházakat nem fenntartó egyetemek adósságállománya is óriási mértékben csökkent, kevesebb, mint a felére csökkent az egyetemek kintlévősége, ami az egyik fő probléma volt nyilván a gazdálkodással kapcsolatban -, ott ezt a formát a felsőoktatási kerekasztal jól szolgálta. Bízunk benne, hogy mivel itt már egy bizonyított formáról van szó, nem egy olyan együttműködési formáról (*Folyamatos zaj és közbeszólások az MSZP soraiból. - Az elnök csenget.*), nem egy olyan párbeszédformáról van szó, amelynek nincsenek eredményei, hanem olyan formáról van szó, aminek vannak eredményei.

Mindenki láthatja és mindenki ismeri az eredményeit, ezért hívtuk életre magát a köznevelési kerekasztalt is, amely már bizonyos kérdéseket persze úgy tárgyalhatott, hogy azok jól előkészítettek voltak, hiszen a pedagógus-előmeneteli rendszer, a pedagógus-életpálya már 2013 óta működik Magyarországon, a pedagógusok bére így 40 százalékkal emelkedhetett. Minden évben, évről évre hol 32 milliárddal, hol 34 milliárddal, volt olyan esztendő, amikor 120 milliárddal fordítottunk többet a pedagógusok bérére, mint az azt megelőző években, így bővült a köznevelésre fordított források mértéke. Ne feledjük el, hogy az OECD-felmérések szerint 2008 és 2010 között, a szocialista kormányzás utolsó éveiben GDP-arányosan 11 százalékkal kevesebbet költöttek oktatásra; a GDP is csökkent, és a GDP-n belül

is csökkent az oktatásra fordított arány, tehát az ország gazdasága is csökkent, de ehhez képest még egy fokozattal gyorsabban csökkent az oktatásra fordítható keret. Nyilván ennek része volt az, hogy elvették a 13. havi fizetését a pedagógusoknak. Nos, tehát ahhoz képest most egyre bővülő jövedelemkerettel tudnak szerencsére gazdálkodni a pedagógusok.

Nem teljes körű a köznevelési kerekasztalon résztvevők száma, de ez nem a kormány hibája, hiszen a kormány elhívta a szakszervezeteket, elhívta még az alapítványi fenntartású iskoláknak is a szövetségét, elhívott sok mindenkit, akiknek egy része nem vett részt ezen a köznevelési kerekasztalon. Nehéz ezt értelmezni. Ön is tudja talán, képviselő úr, volt olyan szakszervezeti vezető, aki először párbeszédformát követelt, hogy legyen egy új egyeztetés a kormányzat és a szakszervezetek között, az ágazat képviselői között. A kormány bejelentette, hogy létrehívja a köznevelési kerekasztalt. Ezután mondta, hogy mindenképpen ott kell, hogy ő is legyen, és napirendi pontokat is javasolt, hogy miket kell megvitatni. Ezután megkapta a meghívót. Miután megkapta a meghívót, bojkottot hirdetett, hogy ő sem megy, és más szervezeteket is arra hív fel, hogy ne menjenek el. Ennek egy-ketten eleget is tettek. Amikor eljött az ülés napja, mégis eljött az ülésre. Az ülés végén elmondta, hogy nem volt tabutéma, mindent meg lehetett vitatni, pozitív csalódás volt számára. Majd két nappal később rájött, hogy az ülés mégsem volt jó, önkritikát gyakorolt, mint egykor, a korábbi évtizedekben, és azt mondta, hogy mégsem szabad részt venni, mert tévedett, és minden ember tévedhet, ő is két nappal később jött rá, hogy amit két nappal korábban mondott a friss élményéről, az egy tévedés volt az ő részéről. Hát, így nehéz mindenkit tárgyalóasztalhoz ültetni, vagy akkor, ha meghívókat küldünk, és valaki azt mondja, hogy ő nem vesz részt ezen a kerekasztalon, mert másik egyeztetés formában van bent.

Mi arra biztatunk mindenkit, hogy válassza meg a képviselőit, válassza meg a szószólóit (*Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az idő leteltét.*), üljön le a köznevelési kerekasztalhoz, ott fogjuk ezeknek a problémáknak a megoldásait közösen kitalálni. Köszönöm szépen. (*Taps a kormánypartí padso-rokból.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Ezzel a napirend előtti felszólalások végére értünk.

Most soron következik a **Magyar Nemzeti Bankról szóló 2013. évi CXXXIX. törvény módosításáról** szóló előterjesztés kivételes eljárásban történő összevont vitája. A Bánki Erik és Mengyi Roland fideszes képviselőtársaink által benyújtott előterjesztés T/9380. számon a parlament informatikai hálózatán elérhető.

A vitában elsőnek megadom a szót a törvényjavaslat előterjesztőjének, Bánki Erik úrnak, 15 perces időkeretben. Parancsoljon, képviselő úr!

BÁNKI ERIK (Fidesz), a napirendi pont előadója: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Urak! Tisztelt Képviselőtársaim! Egy fontos javaslat fekszik előttünk, amely módosítja a Magyar Nemzeti Bank működését. Konkrétan három olyan területen módosítja a jelenlegi szabályokat, amely mindhárom esetben indokolt, és a törvényjavaslat által úgy érezzük, hogy megfelelő módon új, rugalmasabb és jobban hasznosítható szabályozást kap. Az elsődleges célunk ezzel a módosítással az, hogy lehetőséget, illetve eszközöket adjunk a jegybank kezébe annak érdekében, hogy veszély esetén meg tudja védeni a nemzeti érdekeket. Közelebről a nemzeti érdek ebben az esetben a központi pénzügyi vagy devizapolitikai érdekeket jelenti.

A javaslat első szabályozási területe a Nemzeti Bank hatósági eljárására vonatkozó szabályozás módosítását fejele. Ennek érdekében a tervezet biztosítja az úgynevezett sommás eljárás szabályainak mellőzését, valamint az eljárás felfüggesztését, illetve eljárás meghosszabbításának lehetőségét a jegybanki engedélyezési eljárások során. A bürokráciacsökkentés jegyében a Ket., a közigazgatási eljárásról szóló törvény - egyébként nagyon helyesen - lecsökkentette az eljárási határidőket. Azzal kellett szembesülnünk azonban, hogy bizonyos esetekben a rövid határidők miatt komoly eljárási problémák keletkezhetnek. A Magyar Nemzeti Bank eljárásainak esetében a 8 napos határidő feltétlenül rövid és nem tartható, ezért indokolt annak a meghosszabbítása, illetve indokolt a jegybanki eljárások kivétele a Ket. szabályozása alól.

A második terület a Magyar Nemzeti Bank által kezelt alapítványok, illetve gazdasági társaságok helyzetének tisztázása, elsősorban adatvédelmi szempontból. Itt annak a helyzetnek a kezelése a feladat, amelyet az idéz elő, hogy az MNB gazdasági társaságai az információs szabadságról szóló törvény hatálya alá esnek, így olyan adatokat is kötelesek kiadni, amely piaci műveletek esetén versenyhátrányba hozhatja őket. Ne felejtjük el, hogy ezek a társaságok olyan nyíltpiaci műveleteket végeznek, amelyek napvilágra kerülése előnyt jelenthetne a pénzügyi piacokon működő egyéb gazdasági társaságok számára.

A harmadik terület pedig, tisztelt hölgyeim és uraim, a Magyar Nemzeti Bank vezetői bérezésének kérdése, amely, azt gondoljuk, az európai uniós irányelvek alapján is indokolt. A jegybank eddigi gazdálkodása alapján, illetve az európai központi jegybanki bankok vezetőinek díjazásához való felzárkóztatása mindenképpen indokolt és megengedett.

Most pedig engedjék meg, tisztelt hölgyeim és uraim, hogy a javaslat súlyának megfelelően alaposabban is kifejtsem a módosítással kapcsolatos álláspontunkat.

Ami az első területet illeti, itt a törvényjavaslat 1. és 2. §-a olyan eljárási szabályokat tartalmaz, amelyek a Magyar Nemzeti Bank valamennyi hatósági eljárása vonatkozásában általánosságban kizárják a közigazgatási hatósági eljárás és a szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény, azaz

a Ket. egyes rendelkezéseinek alkalmazását. Az eltérő eljárási szabályok eredményeképpen a Magyar Nemzeti Bank eljárásaiban a sommás eljárás ezután nem lenne alkalmazható, a függő hatályú döntés nem lenne alkalmazható, lehetőség lenne az ügyintézési határidő meghosszabbítására, lehetőség lenne az eljárás felfüggesztésére a korábbi szabályozás szerint, illetve a hiánypótlás teljesítésére az MNB felső korlát nélküli határidőket szabhatna.

A Ket. érintett rendelkezései 2016. január 1-jétől léptek hatályba a közigazgatási bürokráciacsökkentés keretében, és elsősorban arra irányultak, hogy a kérelemre induló hatósági eljárások észszerű határidőn belül, általános esetben legfeljebb két hónapon belül megoldódjanak. A Magyar Nemzeti Bank esetében azonban előállhat olyan helyzet, hogy amint említettem, kevés a Ket.-ben meghatározott határidő, a 8 nap vagy a 30 nap, ami egyszeri alkalommal maximum 60 napra meghosszabbítható. Gondoljunk bele abba, tisztelt képviselőtársaim, amikor az értékpapír-kibocsátások ellenőrzése és engedélyezése során (*Tukacs István: Belegondolni is szörnyű! - Derűltég az MSZP soraiból. - Közbeszólások az MSZP soraiból: Hátborzongató. - Derűltég az MSZP soraiból.*) számos egyéb hatóságtól kell igazolásokat begyűjtenie az engedélykérőnek (*Zaj. - Az elnök cseppet.*), a jegybanknak pedig a lehető legszigorúbban kell ellenőriznie azt, hogy a kibocsátott értékpapírok megfelelnek-e a pénzügyi követelményeknek. Gondoljunk csak vissza a brókerbotrányokra, ahol fiktív papírokkal kereskedve magyar választópolgárok tízezreit, százezreit csapták be galád módon! (*Dr. Bárándy Gergely: Igaz! Azt is Matolcsynak kellett volna megakadályozni!*) Ebben az esetben azonban tehát nem elég, tisztelt képviselőtársaim (*Göggös Zoltán: Neked mennyi volt benne?*), a 30 plusz 30 nap sem, 4-6 hónapot is igénybe vehet egy ilyen bonyolult eljárás. Erre ad tehát lehetőséget az új törvényi szabályozás.

(10.00)

Nem ad továbbá lehetőséget a Ket. arra sem, hogy azon eljárásokat felfüggeszék, amelyekben hiánypótlásokat, illetve különböző engedélyek becsatolását kell megtenni annak érdekében, hogy az engedélyezési eljárás sikerre vezethessen. A mostani eljárási rend szerint várhatóan nagyon sok kérelem kerülne elutasításra, hiszen a 8 napos határidő nem teszi lehetővé, hogy érdemben vizsgálják meg ezeket a kérelmeket. Ilyenkor a hatóság legegyszerűbb döntése az, ha nem akar hibáznai, hogy elutasítja azt a kérelmet, ez pedig mind a pénzügyi szereplők, mind a magyar befektetésben érdekelt állampolgárok érdekeit sértheti.

Ezért úgy gondoljuk, hogy mindenképpen szükséges kivenni a közigazgatási eljárásról szóló törvény hatálya alól, és a Magyar Nemzeti Bankról szóló tör-

vény már rögzítené, hogy mely eljárásrendeket kell kivételes esetekben alkalmazni.

Ami a második területet illeti, tisztelt képviselő-társaim, a Magyar Nemzeti Bank alapítványainak és gazdasági társaságainak adataival kapcsolatban a következő szempontok vezéreltek bennünket. Mint önök is tudják, az Alaptörvény 39. cikkének (2) bekezdése kimondja: „A közpénzekkel gazdálkodó minden szervezet köteles a nyilvánosság előtt elszámolni a közpénzekre vonatkozó gazdálkodásával. A közpénzeket és a nemzeti vagyont az átláthatóság és a közélet tisztaságának elve szerint kell kezelni. A közpénzekre és a nemzeti vagyongra vonatkozó adatok közérdekű adatok.”

A javaslat módosítása során a fenti alaptörvényi rendelkezésre tekintettel továbbra is főszabálynak tekintjük azt, hogy az MNB által létrehozott gazdasági társaság és alapítvány által kezelt adatokra az úgynevezett infotörvény vonatkozik, emellett pedig a köztulajdonban álló gazdasági társaságok takarékosabb működéséről szóló 2009. évi CXXII. törvény rendelkezései az irányadóak. Azonban a Magyar Nemzeti Bank alkotmányos szerepéből és feladatellátásából fakadóan ennél is cizelláltabb szabályozásra van szükség. *(Tukacs István: Persze!)*

A Magyar Nemzeti Bankról szóló törvény 162. §-ának (4) és (5) bekezdésében foglalt szabályok arra szolgálnak, hogy amennyiben az MNB többségi vagy kizárólagos tulajdonában álló gazdasági társaság az MNB alapvető vagy egyéb feladatát ellátva, tehát annak kinyújtott kezeként kezel adatokat, azok megismerése összhangban legyen az MNB feladatellátása során keletkezett adatok megismerésére vonatkozó szabályozással. Ez azt jelenti, tisztelt hölgyeim és uraim, hogy az MNB alapvető feladatával kapcsolatos adatai 30 évig nem nyilvánosak.

Előállhat olyan helyzet is, hogy az MNB többségi vagy kizárólagos tulajdonában álló gazdasági társasághoz olyan adat kerül, amelynek megismerése központi vagy devizapolitikai érdekeket sérthet. Az ilyen adatok megismerésének korlátozására lehetőséget ad az infotörvény 27. § (2) bekezdése, de ezt törvénynek kell kimondania. Ezt teszi meg a mostani törvényjavaslat 4. §-a, amelyben meg kívánja állapítani az MNB-törvény 162. § (5) bekezdésében foglalt rendelkezéseket.

Előfordulhat olyan eset is, hogy az MNB többségi vagy kizárólagos tulajdonában álló gazdasági társaság vagy ezek leányvállalata olyan üzleti adatot kezel, amelynek versenytársak általi megismerése aránytalan sérelmet okozna az érintett társaság számára. Ezen üzleti adatok megszerzése, hasznosítása, másokkal való közlése vagy nyilvánosságra hozatala az MNB többségi vagy kizárólagos tulajdonában álló gazdasági társaság bármely piaci versenytársát indokolatlan előnyhöz juttatná. Ezt a helyzetet kezeli az MNB-törvény 162. §-ának új (6) bekezdése is.

Az MNB által létrehozott alapítványok által kezelt adatokat is védeni kell, mert az alapítvány mint jogi személy nem eshet az állami tulajdonban álló

gazdasági társaságokkal közös megítélés alá. Az alapítvány jogi jellege indokolja a különös megismerhetőségi szabályok alkalmazását.

Tisztában kell lenni azzal is, hogy az alapítvány meghatározott célra rendelt vagyontömeget kezel. Az alapítót az alapítvány mint jogi személy létrejötte, illetve az alapítvány létrejöttéhez és működéséhez szükséges vagyoni juttatás teljesítése után tulajdonosi jogok nem illetik meg, szemben például egy állami tulajdonban álló gazdasági társasággal. Az alapítvány működését annak létrejöttétől kezdve a kuratórium vagy egyszemélyes kurátor ügyvezetőként felügyeli. Az alapítvány létesítése után tehát a vagyont olyan mértékű elkülönülésére kerül sor, amely alapján az alapító által juttatott vagyont elveszíti közvagyon jellegét. Az alapító, miután az alapítói vagyont átadta az alapítvány számára, kijelölte a kurátorokat, semmilyen közvetlen befolyással nem tud hatni annak működésére, vissza sem hívhatja egyébként a kurátorokat.

A törvényalkotó a javaslattal az adatok között aszerint tesz különbséget, hogy az milyen kapcsolatban áll a közpénzzel, azaz az alapító által adott vagyoni juttatással. Így ami az alapítói jogok gyakorlására vonatkozó adatok körébe tartozik, az marad is az infotörvény hatókörében. Ennek folytán az alapító okirat vagy az alapítvány céljainak megvalósításához szükséges, az alapító okiratban vállalt vagyoni juttatás teljesítésére vonatkozó adatok továbbra is nyilvánosak maradnak.

A módosítás tehát kimondja, hogy az MNB által létrehozott alapítványnál az alapító által juttatott vagyont elveszíti közvagyon jellegét. Ennek következtében ezen adatok nyilvánosságára nem az információs önrendelkezési jogról és információszabadságról szóló törvény vonatkozik a későbbiekben, hanem elegendő a közhasznú szervezetekre vonatkozó nyilvánossági szabályokat alkalmazni, amik egyébként szigorúbbak, mint az alapítványok általános adatközlési kötelezettsége, amit a civil törvény szabályoz.

Az adatvédelmi kérdésekkel kapcsolatban ne felejtsük el azt sem, hogy a brókerbotrány óta teljesen más megvilágításba került a pénzügyi műveletek ellenőrzése, azoknak a fertőzött papíroknak a kiszűrése, amelyek odáig vezethettek, hogy fiktív papírokkal kereskedtek egyes pénzügyi szereplők, súlyos veszteséget okozva ezzel a magyar társadalom számára.

Ezért nagyon fontosnak tartjuk, hogy a jegybank aktív pénzügyi eszközökkel tudjon részt venni ezekben a műveletekben. A jegybanknak az ilyen műveletek során, hasonlóan egyébként a Posta működéséhez, lesz olyan működési területe, ahol kifejezetten fontos, hogy ne kelljen az adatközlési kötelezettségnek eleget tennie, hiszen ezzel jelentős hátrányba kerül a pénzügyi piac. Ennek következtében pedig azt az eredményességet, amit az aktív pénzügyi eszközökkel való közreműködéstől elvárnánk, veszélyezteti az adatközlési kötelezettség. Azt gondoljuk tehát, hogy e területen kifejezetten védeni kell az adatokat.

Ennek megfelelően tartalmaz a törvényjavaslat ezekre vonatkozó módosításokat is.

Szeretném mindehhez hozzátenni, hogy az alapítványok adatszolgáltatása még szigorodott is, mint az előbb elmondtam, mert a jegybank által létrehozott alapítványok átkerülnek a közhasznú szervezetek, közalapítványok közé, ezért évente nyilvánosságra kell hozniuk adataikat, közhasznúsági jelentés formájában. Összevont vitáról lévén szó, ezen a ponton jegyzem meg, hogy előterjesztőként a Manning János képviselő úr által javasolt, T/9380/6. számon benyújtott egyértelműsítő jogtechnikai módosító indítvánnyal azért értettem egyet, mert kimondja, hogy a jogalkotói szándékkal összhangban az üzleti titkok körébe tartozó adatokra történő hivatkozás lehetősége kiterjed az MNB többségi vagy kizárólagos tulajdonában álló gazdasági társaság által irányított vállalkozásokra is.

Végül pedig röviden rátérnék a harmadik módosítási csomagra, amely a jegybank elnökének és tisztviselőinek bérrendezését valósítja meg. Szeretném megjegyezni, hogy a javaslat szerinti vezetői bérszínvonal közép-európai szinten továbbra is a legalacsonyabb marad. Ma a jegybank vezetőinek a bére Európa 28 országából a legalacsonyabb. Az emelést követően az összes európai ország jegybankelnökei közül a magyar jegybankelnöknek lesz a legalacsonyabb fizetése, olyannyira, hogy az utánunk következő ír jegybank elnöke is 31 százalékkal többet keres, mint ma Matolcsy György. Arról nem beszélek, hogy a korábbi jegybankelnök, Simor András fizetése 2009-ben 60 százalékkal magasabb volt, mint amennyi most, az emelést követően lesz Matolcsy György jegybankelnök fizetése. A bér a magyarországi kereskedelmi bankok bérezési átlagához viszonyítva is jóval alacsonyabb, és szerényebb mértékben kerül meghatározásra, hiszen a legalacsonyabb kereskedelmi banki vezetői fizetés is 174 százaléka lesz a mostani jegybanki vezető bérének.

Hozzátenném mindehhez, hogy ez a rendelkezés eleget kíván tenni a pénzügyi függetlenség megteremtését célzó európai uniós követelményeknek is. A fizetésnél a PSZÁF által végzett feladatok átvételéből eredő megnövekedett felelősségre is tekintettel voltunk, amikor a javaslatunkat meghatároztuk.

Összességében tehát elmondható, tisztelt hölgyeim és uraim, hogy a javaslat azt a célt szolgálja, hogy a Magyar Nemzeti Bank hatósági eljárásra vonatkozó szabályai jobban megfeleljenek a mindennapi gyakorlatnak, valamint hogy a jegybank gazdasági társaságai ne kerüljenek versenyhátrányba, veszélyeztetve így a központi pénzügyi vagy devizapolitikai érdekeket.

Amennyiben önöknek is fontos, hogy a jegybank a jelenleginél is hatékonyabban, megfelelő eszközökkel tudja szolgálni a magyar érdekeket a hazai és a nemzetközi pénzpiacokon, meg tudja védeni a magyar embereket a brókerbotrányhoz hasonló pénzügyi visszaélésektől, úgy kérem önöket, hogy támogassák az önök előtt fekvő törvényjavaslatot. Köszö-

nöm szépen megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormányzó pártok padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A kormány nevében Tállai András államtitkár úr kíván felszólalni. Parancsoljon, államtitkár úr!

TÁLLAI ANDRÁS nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Előterjesztő Úr! A kormány támogatja az előterjesztést. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormányzó pártok padsoraiból. - Közbeszólások az MSZP padsoraiból, köztük: Ó! - Azt a mindenit!)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Most a Törvényalkotási bizottság álláspontjának, valamint a megfogalmazott kisebbségi vélemény ismertetésére kerül sor. Ezekre összesen 15 perc áll rendelkezésre.

Megadom a szót Vas Imrének, a Törvényalkotási bizottság előadójának. Parancsoljon, képviselő úr!

(10.10)

DR. VAS IMRE, a Törvényalkotási bizottság előadója: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Ezúton tájékoztatom az Országgyűlést, hogy az elfogadott kivételes eljárás értelmében a tegnapi nap során a Törvényalkotási bizottság megtárgyalta a Magyar Nemzeti Bankról szóló 2013. évi CXXXIX. számú törvény módosításáról szóló T/9380. számon benyújtott törvényjavaslatot, és ahhoz a bizottság 21 igen és 3 nem szavazat mellett összegző módosító javaslatot és jelentést nyújtott be. Az összegző módosító javaslat egyedül Manning János képviselőtársunk indítványát tartalmazza, amely az eredeti szabályozási célt szem előtt tartva, az eredeti javaslat céljának megfelelően egyértelműsíti a jogalkotói szándékot, és az üzleti titok körébe tartozó adatokra történő hivatkozás lehetőségét kiterjeszti a Magyar Nemzeti Bank többségi vagy kizárólagos tulajdonában álló gazdasági társaság által közvetlenül vagy közvetve irányított vállalkozásokra is.

A bizottsági ülésen a Magyar Nemzeti Bank képviselői megnyugtató választ adtak a felmerülő alkotmányossági kérdésekre is, ezért is kérem, hogy támogassák a törvényjavaslatot, amely a pénzügyi ellenőrzéseket hatékonyabbá, az adatszolgáltatási kötelezettséget egyértelművé, a Magyar Nemzeti Bank vezetőinek fizetését pedig versenyképesé teszi. Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps a kormányzó pártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Képviselőtársaim! A bizottságban megfogalmazott kisebbségi véleményt két képviselő úr, Bárándy Gergely és Gyüre Csaba képviselő úr fogja ismertetni. Elsőnek Bárándy Gergely képviselő úrnak adok szót. Parancsoljon, képviselő úr!

DR. BÁRÁNDY GERGELY, a Törvényalkotási bizottság kisebbségi véleményének ismertetője: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Előterjesztő! A Törvényalkotási bizottságban gyakorlatilag két körben fogalmazódott meg vita, és mind a két körben alakult ki kisebbségi vélemény.

Először is kezdődött a bizottsági ülés úgy, hogy a NAIH elnöke gyakorlatilag elmondta, ismertette azt, amit egyébként leírt a hatoldalas véleményében is, amit megküldött a bizottság elnöke számára, hogy azon kívül, hogy a javaslat alaptörvény-ellenes, azon kívül, hogy a javaslat sérti a nemzeti vagyonról szóló törvénynek egyébként a sarkalatos rendelkezéseit - és ez nagyon fontos Bánki képviselő úr érvelése miatt -, sérti az infotörvény egyes rendelkezéseit, ezenkívül még sérti a jogbiztonság elvét és a hatalommegosztás elvét is, ezen belül konkrétan a bírói függetlenség elvét; más alkotmányos probléma ezzel a javaslattal nincsen - ezt adta elő a NAIH elnöke a bizottság ülésén. Az ellenzéki képviselők ezzel maradéktalanul egyetértettek, én magam is, és további érveket fűztünk még a NAIH elnökének álláspontjához.

Az elnök úr elmondta egyébként azt is, hogy természetesen azok a versenyhátránnyal kapcsolatos aggályok, amelyeket Bánki képviselő úr megfogalmazott, egy szűk körben érvényesíthetők volnának a törvényben, azonban ezt a teljes körű felhatalmazást, amit ön meg kíván adni, már ami az adatok kiadásának ellehetetlenítését illeti, az az érv, amit ön mond, nem indokolhatja.

Ezenkívül kialakult vita a fizetéssel kapcsolatban is, erre majd a felszólalásom során egy picit bővebben kitérek. Ön, képviselő úr, tett egy olyan ígéretet nekem, remélem, a vita során meg fogja tartani, hogy elmondja azt, hogy a magyar ápolónők, tanárok, orvosok fizetése a 28 uniós tagállam vonatkozásában hogyan áll, hányadik helyen áll, ugyanis azzal érvelt talán legelső sorban, amikor a Nemzeti Bank elnökének fizetésemelése mellett érvelt, hogy ez a 28. a sorban. Ellenzéki képviselők pedig azt mondták, hogy ez lehet, ugyanúgy, ahogy egyébként valószínűleg a kormánytagok és a képviselők fizetése is a 28. ebben a sorban, de az után lehet megtenni ezeknek a fizetéseknek az emelését, ha egyébként a közsférában dolgozó más, nem közhatalmat betöltő emberek fizetése sem a 28., vagy mondjuk, a 27. helyen áll. Tehát ezt az adatot nagyon kíváncsian várom a képviselő úrtól.

Az is sokatmondó volt a bizottság ülésén, hogy összesen egy kormánypárti képviselő szólalt fel az előterjesztőt leszámítva, és ő is csupán a fizetésről beszélt, ki nem tért volna egy pillanatra sem azokra az alkotmányossági kifogásokra, amelyeket a NAIH elnöke és az ellenzéki képviselők megfogalmaztak; valószínűleg nem volt elég érvrendszere hozzá.

Egy utolsó mondat, hogy Gyüre képviselő úrnak is meghagyjam a lehetőséget a szólásra. Bánki képviselő úr most egy elég hosszú érveléssel próbálkozott meg, egyetlen apróságot hagyott figyelmen kívül:

még hozzá azt, hogy létezik olyan, hogy jogszabályi hierarchia. Márpedig egy feles törvény alatta áll nemcsak a kétharmados törvénynek, de az Alaptörvény rendelkezéseinek is, így amennyiben azok kollízióba kerülnek egymással, márpedig most abba fognak kerülni, ha ezt elfogadjuk, akkor értelemszerűen az Alaptörvény és a sarkalatos törvény rendelkezéseit kell érvényesíteni, hiszen ami most előttünk van, az egy feles törvénymódosítás.

Éppen ezért mindazok az érvek, amelyeket ön elmondott, ezért nem állják meg a helyüket. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps az MSZP padsorai-ban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Most Gyüre Csaba képviselő úr következik, három perc áll rendelkezésére. Parancsoljon!

DR. GYÜRE CSABA, a Törvényalkotási bizottság kisebbségi véleményének ismertetője: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Alapvetően két részre osztottuk ezt a törvényjavaslatot. A Jobbik Magyarországért Mozgalom nevében nyilatkoztuk a bizottsági eljárásban, hogy akár meg is tudnánk szavazni ezt a jogszabályt abban az esetben, ha csak az első két paragrafusból állna, be is terjesztettünk olyanfajta módosító javaslatot a képviselőtársaimmal, amelyben mind a 3., mind a 4. § teljes elhagyását javasoltuk. Az első kettő szakmai rész, amely hatósági eljárással foglalkozik, tehát azt akár el is lehetne fogadni.

A 3. és 4. §-sal kapcsolatban, hogy mik is ezek, Bárányi képviselőtársam már említette: elsősorban a fizetések. Amikor itt 2010-ben Orbán Viktor miniszterelnök úr kifejtette a véleményét arról, hogy milyen fizetések lesznek Magyarországon a Fidesz-KDNP kormányzása alatt, akkor megtapasztaltuk azt, hogy be lesznek határolva, nem lesznek kirívóan magas fizetések Magyarországon. Ehhez képest most azt látjuk, hogy ezt a véleményt a Fidesz-KDNP teljes mértékben sutba dobta, és kiugróan magas jövedelmeket határoz meg. Akkor nem is lenne ez baj, ha a társadalom más szegmensében is hasonló bérek lennének, és hasonló módon, arányban emelkednének a bérek, de éppen a kormány részéről hangzottak el azok az információk korábban, hogy azért nem lehet bizonyos társadalmi csoportoknál, rétegeknél, amelyek a közsférában vannak, bért emelni, mert akkor mit szólnának a tanárok, mit szólnának az ápolónők, és ezt is arányosítani kell egymáshoz. Azt is láthatjuk, hogy ezzel a törvénnyel gyakorlatilag az MNB elnöke egy hónapban egy ápolónőnek a három és fél évi fizetését fogja hazavinni, tehát havonta. Ez egy kirívóan durva összeg, amit itt látunk az MNB vezetőinél, tehát ezt semmiféleképpen nem tudjuk elfogadni.

A másik rész az átláthatóság kérdése, amivel gyakorlatilag az MNB egyes gazdasági társaságainak, alapítványainak a gazdálkodását teszik teljes mértékben átláthatatlanná. Azt látjuk, hogy a Fidesz-

KDNP kormányzása alatt sajnos Magyarországon a korrupció nagyon megerősödött. Nem véletlen a korrupciós világranglistán betöltött helyünk is, az 50. helyre csúsztunk vissza, az Európai Unió utolsó államai között vagyunk, tehát ahol a legerősebb a korrupció, illetve az Orbán-kormány ideje alatt olyan mértékű volt a visszaesés a korrupciós világranglistán, amivel gyakorlatilag az egész világon dobogós helyen vagyunk. Pontosan azért van ez, pontosan azért alakult ki ez a helyzet Magyarországon, mert sajnos folyamatosan olyan törvényjavaslatok érkeznek ide, a tisztelt Ház elé, amelyek az átláthatóságot gyakorlatilag lehetetlenné teszik, és ez a jogszabály is olyan, amely gyakorlatilag az MNB gazdasági társaságainál, illetve az alapítványainál az átláthatóságot megszünteti.

Mindezért mi ezt semmiféleképpen nem tudjuk támogatni. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Most a képviselői felszólalások következnek. Felhívom szíves figyelmüket, hogy a frakcióknak 30-30 perc, a független képviselőknek pedig összesen 8 perc áll rendelkezésükre. A felszólalások első körében a vezérszónokok ismertetik a frakciók álláspontját, 15-15 perces időkeretben.

Elsőnek a KDNP képviselőcsoportjából megadom a szót Hollik István képviselő úrnak. Parancsoljon, képviselő úr!

HOLLIK ISTVÁN, a KDNP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Előterjesztők! Tisztelt Képviselőtársaim! A KDNP elvi alapálláspontja az, hogy minden olyan törvényjavaslatot támogatni tud, amely segíti a Magyar Nemzeti Bankot abban, hogy a pénzügyi stabilitásának növelését végre tudja hajtani, illetve a saját feladatait hatékonyabban el tudja látni.

(10.20)

Azt is el kell mondani, hogy a jelenlegi jegybanki vezetés élni tud a saját lehetőségeivel és felelősségével, ami sajnos nem volt elmondható a korábbi jegybanki vezetésekről. A korábbi jegybanki vezetésnél láttuk azt, hogy a számára törvényben meghatározott feladatait nem tudta ellátni, az inflációt nem tudta kordába szorítani, illetve szolidan szólva sem támogatta a kormányzati gazdaságpolitikát azzal, hogy a jegybanki alapkatamot mesterségesen ilyen magasán tartotta. Ezzel szemben a jelenlegi jegybanki vezetés sikeres, és a pénzügyi piacot képes stabilizálni, az inflációt kordában tudja tartani, és emellett még nyereséget is tud termelni.

Az előttünk fekvő módosító javaslat célja a pénzügyi stabilitásának a növelése, a pénzügyi reguláció, illetve a jegybanki felügyeleti rendszer és eszköztár eredményesebbé tétele. Azt kell tehát mondanunk,

hogy akik ellenzik, azok veszélyeztetik a bankszektor biztonságos működését, és elősegíthetik, hogy a zavarosban halászó brókerek továbbra is átverjék a gyanútlan embereket, és elvegyék a pénzüket.

A módosítások alapvetően három fő területet érintenek, ahogy ezt már az előterjesztő is elmondta. A módosítások első része a hatósági eljárások határidejét módosítja. A jelenlegi szabályozás, tehát a Ket. 8 napos ügyintézési határidőt ír elő a jegybanknak, de mindannyian tudjuk, hogy Magyarországon például egy bankalapítás átfutási ideje 6-10 hónap, értelemszerűen a 8 napos vagy akár a 30, de akár a 60 napos határidő is ebben a tárgykörben kivitelezhetetlen lenne. Éppen ezért indokoltnak tartjuk ezt a módosítást, amelynek az a célja, hogy elegendő ügyintézési idő legyen hozzárendelve ezen pénzügyi kezdeményezések ellenőrzéséhez, így egyetlenegy olyan cég se léphessen a pénzügyi piacra, aki a zavarosban akar és esetleg tudna is halászni. Tehát mi azt gondoljuk, hogy a jelenlegi módosítás a pénzügyi stabilitás további erősítését szolgálja.

A módosítás második része az MNB által alapított alapítványokra és gazdasági társaságokra vonatkozó adatszolgáltatásokra vonatkozik. Ezzel kapcsolatban azért érdemes megnézni a konkrét jogi helyzetet. Az állami vagyongra, a nemzeti vagyongra az államháztartási törvény vonatkozik, és ebből egyértelműen következik az, hogy az MNB részvényei - mert ugye részvénytársaságként működik, amelynek a tulajdonosa az állam - a nemzeti vagyon részét képezik ugyan, ugyanakkor a részvényekkel kapcsolatos joggyakorlás szabályait már a Magyar Nemzeti Bankról szóló törvény szabályozza. Éppen ezért azt lehet mondani, és a mi álláspontunk ez, hogy az MNB részvényei ugyan a nemzeti vagyon körébe tartoznak, de az MNB vagyona vagy az általa alapított alapítványok, gazdasági társaságok nem minősíthetők nemzeti vagyongként.

Itt azt is mondhatjuk tulajdonképpen, hogy a Magyar Nemzeti Bank által alapított alapítványok jogi helyzetének a tisztázására szükség van. *(Dr. Bárándy Gergely: Kié ez a pénz konkrétan, ha nem közpénz? Erre válaszolj! Kié a pénz?)* Éppen ezért tudjuk támogatni a jelenleg előttünk fekvő törvénymódosítást, hiszen az azt indítványozza, hogy a törvény erejénél, ex lege közhasznúnak minősüljenek ezek az alapítványok, anélkül, hogy vizsgálni kellene, hogy megfelelnek-e ezeknek a minősítési feltételeknek. Tudjuk azt, hogy az alapítvány létrehozása után az alapító felelőssége - ahogy ezt már Bányai Erik képviselőtársam is mondta - elválna az alapítvány működésétől, és kizárólag a kuratórium felügyeli a működését. Ennek következtében elveszíti a bevitt vagyon a közvagyon jellegét, tehát nem az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló törvényt, hanem a közhasznú szervezetekre vonatkozó nyilvánossági szabályokat kell alkalmazni. Így a jegybank alapítványai közhasznú minősítést kapnak, és ezután viszont éves jelentésükben kell a közhasznúságukat igazolni.

Erre egyébként nemcsak jogelméleti okokból van szükség vagy a jogi helyzet tisztázása okán van szükség, hanem teljesen gyakorlati okai is vannak. Mondok egy konkrét példát: ha az alapítvány működése ellehetetlenülne, az alapításkori szándékot nem tudná megvalósítani, ha kötelezően nyilvánosságra kellene hoznia bizonyos vagy minden adatot. Itt van egy teljesen konkrét példa: egy nemzeti kulturális értékkel bíró műalkotás megvásárlásakor, ha megismerhető lenne az erre a célra fordítható forrás, akkor az indokolatlanul felverhetné a műkincs árát.

A másik része ennek a módosító javaslatnak az MNB többségi vagy kizárólagos tulajdonában álló gazdasági társaságok alapításának célja, pénzüpiaci reguláció aktív eszközökkel. Azaz olyan pénzüpiaci műveletek végrehajtása válik ezen cégek által lehetővé a Nemzeti Bank számára, amelyek a versenyszférában folytatott tevékenységek. Ez esetben szinte kizárólag olyan típusú adatok keletkeznek a tevékenységek során, amelyek megkérdőjelezhetetlenül az üzleti titok körébe tartoznak. Ha ezek az információk nyilvánosságra jutnának, akkor azt tudjuk mondani, hogy a pénzüpiaci stabilitását ezekkel a regulációs eszközökkel a Magyar Nemzeti Bank nem tudná folytatni, tehát tulajdonképpen a Magyar Nemzeti Bankot az információs szabadságra hivatkozva, ezen tevékenységét legalábbis el lehetne lehetetleníteni, ami egyébként a reguláció erősségét biztosan gyengíteni tudná.

Tehát a módosítás célja annak lehetővé tétele, hogy ha az adatmegismerés az érintett gazdasági társaság üzleti tevékenysége szempontjából aránytalan sérelmet okozna, a közérdekű adat megismeréséhez fűződő jog ne élvezzen elsőbbséget, maximum 10 évre korlátozható legyen az adatok megismerése, a központi, pénzügyi vagy devizapolitikai érdekek sérelmének megakadályozása érdekében. A fentiekből fakadó versenyhátrány megszüntetése tehát a cél.

A módosító javaslat utolsó része pedig a jegybanki vezetők bérének a rendezését szolgálja. (Korózs Lajos: *Szégyen! Szégyelljétek magatokat! Gazemberek vagytok! A jegyzőkönny számára kérem beírni!*) Itt szeretnék ellenzéki képviselőtársaimnak is (Folyamatos zaj. - Az elnök csenget.) néhány teljesen nyilvános adat is felolvasni. Az osztrák nemzeti bank elnöke, Ewald Nowotny 7 589 072 forintot keres. A szlovák jegybank elnöke, Jozef Makúch (Lukács Zoltán: *És akkor mi van?*) 5 634 821 forintot keres. (Dr. Bárándy Gergely: *Képzeld, a bécsi is többet keres!* - Folyamatos közbeszólások az MSZP soraiból.) A belga nemzeti bank elnöke (Folyamatos zaj. - Az elnök csenget. - Lukács Zoltán: *Te jó pártban vagy! Odavaló vagy!*), Jan Smets 12 293 423 forintot keres.

Folytathatnám a sort, és megnézhetnénk a nagyobb uniós tagállamok jegybanki vezetőinek a fizetését - például az angol jegybanknál 15 millió forint az angol jegybank vezetőjének a fizetése -, ebből is látható, hogy ez a módosítás csupán azt a célt szolgálja, hogy az európai átlaghoz közelítsük a magyar

jegybank vezetőinek fizetését, de egyébként meg sem fogja közelíteni az az európai átlagot. (Lukács Zoltán: *Azt a célt szolgálja, hogy még többet lopjatok! Már megint csak loptok! Már megint loptok!* - Folyamatos közbeszólások az MSZP soraiból.)

ELNÖK: Képviselő Urak! Lukács képviselő úr, mint frakcióvezető-helyettes!

HOLLIK ISTVÁN (KDNP): Az ellenzéki képviselőknél, főként a szocialista képviselőtársaimnak szeretném mondani, hogy hiteles lenne a bekiabálásuk és az ordibálásuk abban az esetben (Lukács Zoltán: *Mondjad, amit leírtak! Ne velem foglalkozzál!*), ha egyébként a Simor-éra alatt minden héten felálltak volna a tisztelt Házban, és elmondták volna, hogy Simor András fizetése milyen magas, és ez mennyire tűrhetetlen. (Lukács Zoltán: *Ennyit tudsz?* - Taps az MSZP soraiban. - Gógös Zoltán: *Ülj le!*)

Képviselőtársaim! Én végignézttem, egyetlen ilyen felszólalást nem találtam, annak ellenére, hogy Simor András 8 millió forintot keresett (Lukács Zoltán: *És akkor mi van?*), most a jegybank vezetője ennek a 70 százalékát fogja keresni. Lehet, hogy azt mondja képviselőtársam, hogy és akkor mi van, de azt gondolom, hogy ez teljesen egyértelmű érvelés volt a részemről. (Lukács Zoltán: *Abszolút!* - Gógös Zoltán: *Akkor emeljétek még följebb! Hajrá magyarok!*)

Úgy gondolom, hogy összességében ez a módosító javaslat, még egyszer mondom, a pénzüpiaci stabilitásának a növelését idézi elő, a pénzüpiaci reguláció a jegybanki felügyeleti rendszert és az eszköztárat tudja eredményesebbé tenni, ezért a Kereszténydemokrata Néppárt támogatni tudja az indítványt. Köszönöm szépen. (Taps a kormánypártok soraiban. - Taps az MSZP soraiban. - Korózs Lajos: *Gratulálok!* - Dr. Bárándy Gergely: *Az alkotmányoságról még beszélhetnél volna egy kicsit!*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Az MSZP képviselőcsoportjának vezérszónoka Tóth Bertalan képviselő úr. Parancsoljon, képviselő úr! (Tessely Zoltán: *Úristen!*)

DR. TÓTH BERTALAN, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim... (Lukács Zoltán: *Lesz még nektek úristen, azt hiszem, lesz még!*)

ELNÖK: Lukács Képviselő Úr! Biztosítsa már a képviselőtársának legalább a felszólalás zavartalanságát!

DR. TÓTH BERTALAN, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Tisztelt Képviselőtársaim! A lopásalapú kormányzás újabb vérlázító és felháborító bizonyítéka ez a törvényjavaslat. Azért újabb, mert a múlt héten már egyet behoztak a postatörvény módosításával, de erről is ma fogunk szavazni.

(10.30)

Mind a két esetben arról van szó, hogy önök egy paravánt akarnak emelni a magyar választópolgárok, a magyar állampolgárok elé, hogy ne láthassák, hogy a színpalak mögött önök mennyit és hogyan lopnak. Erről van szó. Ezért kellett ezt a törvényt kivételes eljárásban behozni, hogy majdnem 24 óra alatt elfogadják. Láthattuk a sajtóban, hogy a képviselők zöme nem is tudott arról, hogy milyen törvényt tárgyalunk ma (*Göggös Zoltán: Nem hát!*), és miről fogunk szavazni. Szijjártó Péter, az önök külügyi és külügyminisztere azt mondta, hogy én mosom kezeimet, Dubajba megyek tárgyalni, nekem ehhez a történethez nincs közöm. De igenis önöknek ehhez köze van.

Ez a paravántörvény mit akar eltitkolni? Mit akarnak önök eltitkolni? Hogy egy magántulajdonú, offshore hátterű gazdasági társaság hogyan telepedett rá a 150 éves Magyar Postára? Hogy milyen szerződéseket kötött, hogyan szövi át a magánérdek a közvagyon, a Magyar Postát, mint 75 százalékban állami tulajdonú, magyar állami gazdasági társaságot? Vagy azt, hogy az alapítványoknál mi történt, hogyan költöttek el több mint 260 milliárd forintnyi közpénzt, tisztelt képviselőtársaim? Hiába érvelnek és mondják önök! Idézni fogok egy bírósági ítéletből, amivel aztán vitatkozzanak, mert végül is „csak” egy jogerős ítéletről van szó. (*Dr. Bárándy Gergely: Tudom, ez nem érdekel titeket!*)

Tehát ezzel a törvénnyel akarják eltitkolni a lopásalapú kormányzásuk bizonyítékait. Bármit hajlandóak megtenni annak érdekében, hogy a közérdekű adatok ne derüljenek ki. (*Dr. Legény Zsolt: És annak az ellenkezőjét is!*) A tegnapi nap során kikérték a mentelmi jogomat, mert a MET feljelentett rágalmazás miatt, pedig nem tettem mást, mint azokat a közérdekű adatokat nyilvánosságra hoztam, amit még meg tudtam kapni. Ugye, észbe kaphattak volna akkor is! Miért nem hoztak akkor törvényt? De a holnapi nap folyamán egy 20 milliós kártérítési perbe kell mennem, amit ellenem indított a MET, mert nyilvánosságra hoztam azokat a közérdekű adatokat, amelyekből kiderül, hogy a magyar állam, a magyar kormány hogyan nem teljesítette a saját rendeletét, és a haszon hogyan nem a magyar államnál csapódott le. És most behoznak két olyan jogszabályt, amely jelenleg tíz folyamatban lévő ügyemet kíván ellehetetleníteni. De csak jelzem önöknek: nem fogom hagyni. (*Lukács Zoltán: Küldenek verőembert! - Göggös Zoltán: Szkinhedek jönnek!*)

Engedjék meg akkor, hogy a Fővárosi Törvényszék 70.P.21691/2005/6 számú ítéletéből idézzek, ami válasz az önök felvetésére. Ez az az ítélet, amelyet a Fővárosi Ítéltábla jogerősen helyben hagyott, tehát ez ma a bíróságon egy jogerős ítélet. „A felperes keresete megalapozott - ez vagyok én a benyújtott közérdekűadat-igénylessel -, Magyarország Alaptörvénye VI. cikkének (2) bekezdése szerint mindenkinek joga van a személyes adatai védelmé-

hez, valamint a közérdekű adatok megismeréséhez és terjesztéséhez. Az Alaptörvény 39. cikk (2) bekezdése szerint a közpénzekkel gazdálkodó minden szervezet köteles a nyilvánosság előtt elszámolni a közpénzekre vonatkozó gazdálkodásával. A közpénzeket és a nemzeti vagyont az átláthatóság és a közélet tisztaságának elve szerint kell kezelni. A közpénzekre és a nemzeti vagyonra vonatkozó adatok közérdekű adatok.”

A bíróság megállapította, hogy amellet, hogy „a Magyar Nemzeti Bank vagyona nemzeti vagyon, a Magyar Nemzeti Bank közpénzből is gazdálkodik. Ennek eldöntése során nincs jelentősége annak, hogy a jegybank költségvetése szigorúan véve az államháztartás alrendszerei közé, azaz a költségvetési törvény hatálya alá tartozik-e, vagy gazdálkodásáról saját maga dönt. A bíróság álláspontja szerint közpénznek minősül valamennyi, kizárólagosan állami tulajdonban álló szervezethez az állam által juttatott vagy oda bármilyen más forrásból beérkező pénzeszköz. Valójában a közpénz és a nemzeti vagyon fogalma élesen nem is különíthető el. Ugyanakkor a bíróság megjegyzi, hogy amennyiben pusztán azt fogadja el, amit az alperes is elismer, hogy a Magyar Nemzeti Bank teljes vagyona nemzeti vagyonnak minősül, akkor a jogi helyzet nem változik, ugyanis az Alaptörvény 39. cikk (2) bekezdésben foglaltak szerint mind a közpénzekre, mind a nemzeti vagyonra vonatkozó adatok közérdekű adatok.

Ezenfelül a Magyar Nemzeti Bank a jegybank-törvény 3. és 4. §-ában írt célja és feladatai alapján egyértelműen közfeladatot ellátó szerv is, amelyből az következik, hogy az általa kezelt, többek között a gazdálkodására vonatkozó adatok nemcsak az Alaptörvény, hanem az infotörvény 3. § 5. pontja alapján is közérdekű adatnak minősülnek. Az alperes - a Pallas Athéné Domus Animae Alapítvány volt ebben volt ebben az alperes - a kuratóriumvezetés képviseli. A kuratórium tagjait az alapító, a Magyar Nemzeti Bank nevezi ki, és a kuratórium elnöke személyében megegyezik a Magyar Nemzeti Bank elnökével.” Ugye, a kuratóriumi elnök Matolcsy György. „Ebből kifolyólag nem felel meg a valóságnak az az alperesi hivatkozás, hogy azzal, hogy az alperes mint önálló jogi személyiséggel rendelkező vagyontömeg létrejött, a kihelyezett vagyon felett az alapító közfeladatot ellátó szerv rendelkezési joga teljes mértékben megszűnt. Ezzel szemben az alapító okirat alapján megállapítható, hogy az alapító kizárólagos joga az alapítvány teljes működésének ideje alatt az alapítvány vagyonáról döntést hozó kuratórium kinevezése, vagyis valójában az alapító kifejezetten meghatározó befolyást tud gyakorolni az alapítvány működésére. Ezen felül a kuratórium elnöke személyében is megegyezik az alapító elnökével.

A jelen perbeli helyzet az alperesi hivatkozással ellentétben valójában analóg az Alkotmánybíróság 25/2014. (VII. 22.) számú AB-határozatban leírt esettel. A fentiek alapján megállapítható, hogy a 100 százalékos állami tulajdonban álló, kizárólag köz-

pénzből gazdálkodó és nemzeti vagyonnal rendelkező Magyar Nemzeti Bank, amely az állam jegybankjaként a jegybanktörvényben meghatározott közfeladatok ellátására jött létre, és amelynek gazdálkodására vonatkozó adatok közérdekű adatnak minősülnek, az alperes mint elkülönült vagyontömeg megalapításával a rendelkezésére álló állami pénzt átadta egy tőle elkülönült jogi személy részére, amelynek működésére azonban meghatározó befolyást tud gyakorolni. A perben a felek között abban volt vita, hogy a vagyon rendelkezése, a Magyar Nemzeti Bank által kihelyezett állami pénz közpénznek minősül-e, ugyanakkor maga az alperes is elismerte, hogy a Magyar Nemzeti Bank vagyona nemzeti vagyon, tehát hogy ezzel a vagyonrendeléssel elveszti-e a közpénz vagy nemzeti vagyon jellegét, avagy sem.” Jogerős bírósági ítélet!

A bíróság a jogi helyzet értékelése körében kiemeli, hogy „az Alaptörvény 28. cikke előírja, hogy a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak. Az Alaptörvény 1. cikkének (3) bekezdése rögzíti, hogy alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan és az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható. A korábbi alkotmányban is meglévő ezen rendelkezésből vezette le az Alkotmánybíróság a 34/1994. (VI. 21.) számú AB-határozatában, hogy az információs szabadságot korlátozó törvényeket megszorítóan kell értelmezni.

A bíróság álláspontja szerint ezen alapelvekből összességében az következik, hogy a jogalkotó célja szerint közérdekű adatnak minősül az olyan vagyona vonatkozó adat, amely az állam bármely szervének akár közvetett tulajdonában áll, vagy amelyre valamely állami szerv rendelkezési joga kiterjed. Amennyiben a bíróság elfogadná az alperesi érvelést - amit önök is itt megfogalmaztak -, akkor ezen alaptörvényi rendelkezésekkel, illetve az Alkotmánybíróság 34/1994. (VI. 24.) számú AB-határozatában kifejtett jogelvekkel ellentétesen értelmezné az infotörvény rendelkezéseit és az Alaptörvény 39. cikk (2) bekezdését. Erre való tekintettel a bíróság azt állapította meg, hogy az alperes nemzeti vagyonnal és közpénzzel gazdálkodó szerv, és ebből kifolyólag az általa kezelt adatok az Alaptörvény 39. cikk (2) bekezdése alapján közérdekű adatnak minősülnek, az alperes pedig a közpénz és nemzeti vagyon kezelésével járó tevékenységénél fogva az infotörvény hatálya alá tartozó, közfeladatot ellátó egyéb szerv.”

Nem az én érvelésem, hanem a Fővárosi Ítéltábla érvelése. Ezzel vitatkozzanak, képviselőtársaim! Ugyanezeket a mondatokat lehet felidézni a Péterfalvi Attila által megfogalmazott hatoldalás véleményben is. Tehát mind az Információs szabadság

Hatóság, mind a bíróság önökkel szembehelyezkedve és ezekből a véleményekből következtetve ez a javaslat Alaptörvénybe ütközik. Azért is Alaptörvénybe ütközik, mert visszaható hatályú, jogkorlátozó a folyamatban lévő ügyekben.

(10.40)

Elvileg a bíróságok nem is alkalmazhatják ezt a jogszabályt, hiszen alaptörvény-ellenes. De visszatérve arra, amit Bányi képviselőtársam mondott, hogy a közhasznúsági szabályok kiterjesztése ezekre az alapítványokra bővebb lehetőséget nyújt, mint az infotörvény és a közérdekűadat-igénylés, ez egyszerűen nem igaz. A közhasznúságról szóló törvény egy éves beszámolót rendel el, egy pénzügyi beszámolót, ahol leírják a tevékenységet, és odatesznek mellé egy mérleget. Az infotörvény alapján viszont ezek az alapítványok kötelesek kiadni azokat a szerződéseket, amelyekre önök egyelőre ismeretlen módon, ismeretlen személyek felé 260 milliárd forintnyi közpénzt elköltöttek. Ezt akarják önök eltitkolni! Ez az, amit nem fogunk hagyni, a bírósági perekben kezdeményezni fogom, hogy a bíróság forduljon az Alkotmánybírósághoz, hiszen kíváncsi vagyok, hogy ez az Alkotmánybíróság, amely 2014-ben, tehát már az önök Alkotmánybírósága is alátámasztja az érveinket, hogyan fog majd ítélni; lehet, hogy előjön majd a fekete kedd, ami tegnap történt a Nemzeti Választási Bizottságnál, hogy teljesen mindegy önöknek a tények, az a lényeg, hogy az önök érdekét szolgáló döntések szülessenek. De akkor is még ott vannak a nemzetközi fórumok, ahol ezeket lehet érvényesíteni. Nem fogok meghátrálni, nem fogom hagyni, hogy rágalmozási ügyekben, húszmillió perekben ilyen paravántörvényekkel meghátráljak! Végig fogom vinni, és hozzá fogok férni az adatokhoz, és akármit tesznek, bármilyen fórumon megküzdök érte. Ezek az adatok előbb-utóbb nyilvánosságra fognak kerülni, képviselőtársaim, úgyis ki fog derülni az igazság. Legyen az a céljuk, hogy tartsák be a jogszabályokat, tartsák be az Alaptörvényt, és hozzák nyilvánosságra ezeket a szerződéseket! Ne titkolózzanak, saját maguk alatt vágják a fát!

Visszatérve nagyon röviden a fizetésemelésre. Ugye, azért ez a jogszabály tartalmaz egy olyan passzust is, hogy a felügyelőbizottság elnökének és a tagjainak is növekedik a fizetése. Nagyon érdekes, hogy ezzel kapcsolatban én nem hallottam érvelést, hogy például az Osztrák Nemzeti Bank felügyelőbizottságának elnöke mennyit keres vagy a német vagy a svájci vagy bármelyik, vagy a cseh nemzeti bank felügyelőbizottsági elnökének milyennek a jövedelmi viszonyai. Itt arról van szó, hogy Papcsák Ferencnek önök most megháromszorozzák a fizetését. Három és fél milliót fog keresni. Innentől kezdve természetesen már nem csodálkozunk azon, hogy miért adta fel a képviselői fizetését, állását, és inkább ment el a Magyar Nemzeti Bankhoz. Bár ugye az állami cégvezetőknél azzal indokolták a fizetésemelést, hogy a

piac elszívja az állami cégvezetőket a jó fizetésekkel, azért kíváncsi lennék, hogy Matolcsy György, Kárpát-medence fenomenójára ki az, aki szemet vetett a piacon, és szeretné elszipkázni, vagy Papcsák Ferenc tekintetében mely cég szeretné őt mindenáron alkalmazni. Igenis, itt a háttérben olyan fizetésemeléseket hajtanak végre, ami teljesen elfogadhatatlan.

Én azt javaslom az előterjesztőnek, hogy itt és most még van lehetősége arra, hogy ezt az alaptörvény-ellenes, felháborító, pofátlan törvényjavaslatot vonja vissza. Mi nemmel fogunk szavazni, és mindent elkövetünk annak érdekében, hogy ezek a rendelkezések ne tudjanak érvényesülni Magyarországon. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A Jobbik képviselőcsoportjának vezérszónoka Volner János képviselő úr. Parancsoljon, képviselő úr, öné a szó.

VOLNER JÁNOS, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Mivel kevesen tagjai a Gazdasági bizottságnak itt az országgyűlési képviselők közül, tájékoztatni szeretném önöket itt a törvényjavaslat betervezésével kapcsolatos körülményekről. 9 óra 15 perckor, azaz háromnegyed órával az ülés megkezdése előtt kaptam a bizottság titkárságától egy sms-t, amelyben arról tájékoztattak, hogy az előzetesen jelzett törvényjavaslatot föltöltötték a parlament oldalára, azaz most már megismerhető. Nekem ez alatt a háromnegyed óra alatt be kellett érnem és el kellett volna olvasnom, értelmeznem kellett volna, szakértői egyeztetéseket lefolytatni erről a javaslatról. Nyilvánvaló a kormány szándéka. Mit is tesznek ebben az esetben? Nem a kormány előterjesztéseként jön be, hanem Bánki Erik képviselő úr vállalja magára ezt az előterjesztést, legyen belőle egy egyéni képviselői indítvány, ne tudjon ebből a gyalázatos előterjesztésből készülni a sajtó, ne tudjanak még a képviselők se felkészülni. Lehetőség szerint ne legyen ott újságíró sem a közelben, hiszen arra nem lehet számítani, hogy mi lesz majd ennek a tartalma. És egyszerűen szembesülünk egy olyan javaslattal, amit az ember nem tud, csak meglepetéssel átolvasni.

Hát emlékszem arra, amikor még 2010-ben arról szóltak itt a politikai viták, hogy a szocialisták kormányzati korszakában pofátlanul magas fizetések voltak, pofátlanul magas végkielégítésekkel. Akkor azt mondta a kormány, hogy olyan állapotban van Magyarország, hogy pofátlanság kétféle forintnál nagyobb béreket adni állami cégnél, állami közszférában, pofátlanság az, hogy kétféle forintnál nagyobb végkielégítést adjanak valakinek. Most pedig azt látjuk, hogy ezt a pofátlanságot egy kis idő elteltével visszahozza a Fidesz, mert korábban ugyan még a szocialistákra vonatkozott ez a szabályozás, mert a Fidesz igyekezett megfogni őket, a saját embereit azonban megjutalmazza. Ötmillió forintos havi bért keres nemcsak Matolcsy György, hanem jó néhány

állami vállalatnál dolgozó vezető, és tegyük hozzá azt, ebben az ötmillió forintos havi bérben, még egyszer mondom, ötmillió forintos havi bérben még nincsen benne a prémium és a béren kívüli juttatás összege, amivel aztán szépen fel lehet úgymond bruttóítani ezeket a havi béreket.

Az is nagyon érdekes, amikor Hollik István képviselő úr a kormánypárti javaslatot megpróbálja azzal védeni, hogy az osztrák jegybank elnöke mennyit keres, meg a belga jegybank elnöke mennyit keres, meg az angol jegybank elnöke mennyit keres. Kérdezem én, képviselőtársaim, az egyszerű magyar emberek, mondjuk, azok a tanárok, akik most kinn vannak az utcán, vajon mennyit keresnek az osztrák, a belga vagy éppen az angol kollégájukhoz képest. Ki dolgozik Magyarországon nyugat-európai fizetésért? Ki az, aki a nyugat-európai béreket magáénak tudhatja magyar munkavállalóként? Töredékét keresik a magyar munkavállalók, jellemzően hatodát-hetedét annak az összegnek, mint amit Nyugat-Európában megkeresnek. A Fidesz azonban már a saját vezetőit a legjobban kereső európai jegybankelnökök fizetéséhez méri, igyekszik azt megteremteni, hogy olyan jól keressenek ők is, mint Nyugat-Európában amennyit keresnek a bankárok. Hát, képviselőtársaim, ez egész egyszerűen elképesztő! Itt megint csak az érvényesül, ami a Fidesz választási jelmondata is volt: „Csak a Fidesz!” Miért nem azért küzdenek, hogy az ápolók ne nyomorogjanak, ne menjenek tönkre, hogy ne küzdjenek azzal, hogy a sárga csekkjeiket egyáltalán be tudják fizetni? Miért arról van szó, hogy azok az emberek, akik egyébként luxusautót kapnak, mindenféle természetbeni juttatást kapnak bankvezetőként közpénzekből, az adófizetők pénzéből, most további pénzeket tehetnek zsebre? Ez egészen egyszerűen elképesztő, ami itt folyik!

És természetesen választ várunk majd a kormánypárti frakciótól vagy éppen az államtitkár úrtól, ha nem lesz olyan szűkszavú, mint ezelőtt volt, arra, hogy vajon minek köszönhető az, hogy ami korábban még pofátlanul magasnak számított, a kétféle forint fölötti bérek, most már nem számít pofátlanul magasnak az ötmillió forintos fizetés, amit még megfelelnek béren kívüli juttatásokkal és prémiummal is. Ez most miért nem számít vajon pofátlanságnak?

Azt is érdemes megnézni, hogy mennyire fals az a kormányzati logika, amivel itt érvelnek arról, hogy a jegybank nyereséges volt. Hát, képviselőtársaim, hadd emlékeztessenek már mindenkit arra, hogy miből is származott a jegybank nyeresége. Volt egy devizahiteles válság, ami annak a következménye, hogy a szocialista kormányok alatt engedték bevezetni a jelzálogalapú devizahiteleket Magyarországon, majd pedig a Fidesz kormányzása alatt, amikor még 170-180 forintos árfolyammal adható-vehető volt a svájci frank, akkor nem váltották át a hiteleket forintra, megvárták, amíg elromlott ez az árfolyam. Többéves késlekedésben volt az Orbán-kormány, majd pedig, amikor 250 forint körüli árfolyamra ment fel a svájci

frank árfolyama, akkor történt meg a forintosítás, a Magyar Nemzeti Bank piaci árfolyamon forintosította a devizahiteles családok hiteleit, és ezen jelentős árfolyamnyereségre tett szert. Majd pedig ezt a jelentős árfolyamnyereséget a Magyar Nemzeti Bank nem oda juttatta a devizahiteles családoknak, nem a nyomorgó, sokszor kilakoltatott családokat segítette meg ebből, hanem gondoskodott arról, hogy Matolcsy György zsebébe olyan zsebpénzt tegyen, amivel azt csinál gyakorlatilag, amit akar.

(10.50)

Ez a devizahitelesek pénze, amit most készül a Magyar Nemzeti Bank saját magára, az elképesztő kiadásaira elkölteni.

Fontos azt is látni, hogy a jegybanki eredményelszámolás magyarországi gyakorlata, amit a kormány több lépésben is konzervál, Európában egyedülálló. A jegybanki függetlenség ugyanis nem azt jelenti, hogy a tulajdonosi jogokat megtestesítő állami szereplő nem gyakorolja az ellenőrzés jogát, hogy nem rendelkezik a jegybank eredménye fölött. Ilyen Európában, képviselőtársaim, sehol nincs. Az egy magyar kuriózum, hogy a Magyar Nemzeti Bank elnöke azt csinál ezzel a közpénzzel, amit szeretne, arra költi, amire szeretné. Most már különböző oktatási és egyéb beruházásokat is látunk. Én már arra várok, hogy Matolcsy György esetleg egy masszázsszalont fog nyitni a jegybank nyereségéből, mert ezt látja nyereséges üzletágnak (*Dr. Schiffer András: Ne fessd az ördögöt a falra! Ne adj ötleteket!*), vagy a Magyar Nemzeti Bank esetleg betársul Andy Vajna valamelyik kaszinójába, úgyis a kormány teremtette meg azokat a feltételeket, amivel Andy Vajna több milliárd forintot kereshet az eddigieken felül.

Az is nagyon érdekes, hogy a Magyar Nemzeti Bank különböző alapítványokat és egyéb szerveződések hoz létre annak érdekében, hogy a pénzt ezekben belepumpálhassa, majd pedig azt mondják, ez onnantól fogva, hogy az alapítványhoz kerül, máris nem közpénz. Hát kérdezem én, az a pénz, amit a devizahitelesektől vett el a Magyar Nemzeti Bank az ilyen árfolyamon történő átváltással, ami a megnyomorított családok millióitól származik, ami elvileg a Magyar Nemzeti Bank tulajdona, az elvileg közpénz - meg a gyakorlatban is. Ehhez képest most már az elveket is átírja a Fidesz. Korábban még azon csodálkoztunk, hogy a szerencsétlen angol fordítások miatt még a nemzeti vagyon fogalmát is megváltoztatták az Állami Számvevőszékről szóló törvényben, s most már nem számít közpénznek az sem, amit a Magyar Nemzeti Bank birtokol, mondván, ők átadják ezt egy alapítványnak. A Fővárosi Ítéltábla természetesen ezzel ellentétes módon foglalt állást, egyértelműen közpénzről van szó. Az pedig teljesen nyilvánvaló, hogy nem fogjuk hagyni, ha kell, akár Alkotmánybíróság előtt is meg fogjuk támadni ezt az indítványt, hogy ne lehessen eldugni az ellenőrzés

elől ezt a pénzt, hiszen a nyilvánosság kizárása a kormány egyetlen célja, ez teljesen nyilvánvaló.

Azt is fontos látni, hogy még 2010 novemberében 24 darab olyan törvénymódosító javaslatot nyújtottam be az Országgyűlésnek, amely a bank- és brókerbotrányokat hivatott megelőzni. Ezekkel a javaslatokkal konkrétan meg lehetett volna előzni a Magyarország számára 360 milliárd forintos károkozással járó Quaestor-botrányt és az egyéb brókerbotrányokat. Képviselőtársaim, amikor tavaly ezt a törvényjavaslatot tárgyaltuk az Országgyűlésben, azt mondta a Jobbik, hogy ezeknek az elfogadására szükség van, azonban a Fidesz ezeket a javaslatokat nem támogatta, annak ellenére sem, hogy Windisch László, a Magyar Nemzeti Bank pénzügyi felügyeletért felelős alelnöke ezeket jelölte meg a Gazdasági bizottság ülésén követendőnek.

Mi ezekkel a javaslatokkal szeretnénk volna elérni a bankárok és a brókercégek vezetőinek fokozott felelősségvállalását, szeretnénk volna sokkal szigorúbb ellenőrzést a bank- és brókertevékenységek fölött, ezt azonban nem lehetett elérni, mert a kormány ezeket a javaslatokat nem támogatta. Vajon mi állt a nem támogatás mögött? Az, hogy mi büntetőjogi felelősség birtokában aláírt nyilatkozatot kértünk minden egyes országgyűlési képviselőtől és jegybanki vezetőtől arról, hogy az utolsó pillanatban nem vett ki, nem menekített ki pénzt bennfentes információk alapján a Quaestorból. Ezeket az ellenzéki frakciók a Jobbik képviselőinek példáját követve egytől egyig aláírták, a Szocialista Párt is aláírta, az LMP is aláírta, de még a különböző, a hátunk mögött ülő gyurcsányista független képviselők is aláírták, kizárólag a Fidesz-KDNP képviselői nem írták alá. Kérdezem én, ha nem volt a Quaestor-botrányban targonatnivaló, miért nem írták alá ezeket a nyilatkozatokat.

Miért nem azzal jön be most a Magyar Nemzeti Bankról szóló törvény módosítása az Országgyűlés elé, hogy meg kell szüntetni azt, hogy banktitok mögé lehessen azoknak a magánszemélyeknek, gazdasági vállalkozásoknak, politikusi hozzátartozóknak dugni az elérhetőségeit, a neveit, akik ezekben az esetekben bennfentes információk alapján az utolsó pillanatokban kimenekítették a pénzüket a bajba került brókercégektől? Itt nyilvánvalóan búzlik valami, nem kicsi oka lehet annak a kormánypártban, hogy más képviselők példáját nem követik a fideszes és KDNP-s képviselők, nem csatlakoznak ehhez a javaslatához. Tovább várjuk, hogy ez végre megtörténjen, és tisztán láthassunk abban, hogy kik és milyen módon tettek szert arra a 360 milliárd forintra, amit a Quaestor-botrányban, a brókerbotrányokban sikerült ellopni, milyen módon segítették a fideszes és KDNP-s politikusok ezt a tevékenységet, milyen módon részesedtek ennek az áldásaiból.

Amíg ezeket a nyilatkozatokat nem merik aláírni a Fidesz-KDNP politikusai vagy a jegybank vezetői, addig erre az elszámoltatásra természetesen nem kerülhet sor, meg kell várnunk vele a 2018-as kor-

mányváltást, amikor a Jobbik alakít kormányt és elszámoltatja önöket. Köszönöm szépen. (*Taps a Jobbik soraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Az LMP képviselőcsoportjának vezérszónoka Schmuck Erzsébet képviselő asszony, az Országgyűlés jegyzője. Parancsoljon!

SCHMUCK ERZSÉBET, az LMP képviselőcsoportja részéről: Már nem. Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Az előttünk fekvő törvényjavaslat egyet bizonyít: a Fidesz mohósága nem ismer határokat, a látszatra sem ad, és minden önkontrollt elveszítettek. A többség biztos tudatában 24 óra alatt akarnak átverni egy olyan javaslatot, amely törvénybe iktatja, hogy az MNB mostantól titokban, mindenféle ellenőrzés nélkül költhet el százmilliárdokat az alapítványain keresztül. És új szabályokat hoznak a jegybank cégei által kezelt adatok nyilvánosságára vonatkozóan is, kiterjesztik rájuk a központi pénzügyi és devizapolitikai érdekből való megtagadási okot.

A törvénytervezetet természetesen nem a kormány nyújtotta be, hanem egyéni képviselői indítványként került elé, mert így még csak az egyeztetéseket sem lehet számonkérni. A titkosítást egészen nevetséges módon azzal indokolták, hogy az MNB alapítványainak versenyhátrányt jelent, ha átláthatóan kell működniük. Tisztelt Képviselőtársaim! Közpénzről beszélünk, az adófizetők pénzéről. Ráadásul hamis az érvelés, mert egy alapítvány legfőbb tulajdonsága, hogy nem versenyez, hanem valamilyen közcélú szolgál, ebben pedig a versenyhátrány nehezen értelmezhető.

A törvényjavaslat kimondja, hogy az MNB által létrehozott alapítvány vonatkozásában csak az alapítói jogok gyakorlására vonatkozó adat nyilvános, ideértve az alapító okiratot, az alapítványi cél megvalósításához szükséges, az alapító okiratban vállalt vagyoni juttatás teljesítésére vonatkozó adatot. Az alapítvány által kezelt többi adat pedig a civil szervezetek működésére és támogatására vonatkozó 2011. évi CLXXV. törvény vonatkozó rendelkezései szerint ismerhető meg. Ez azt jelenti, hogy a jegybanki alapítványok gazdálkodása csak a gazdálkodási év lezárása után ismerhető meg, és akkor sem részleteiben. És hatalmas különbség van a civil szervezetek és a jegybanki alapítványok között. Ez utóbbi közpénzből gazdálkodik.

Az egész törvényjavaslatban a legjellemzőbb és legrémisztőbb az a kijelentés, hogy az alapítványoknak juttatott közpénz megszűnik közvagyonnak lenni. Magyarul: hoznak egy törvényt arról, hogy mindannyiunk vagyonát zsebre rakhatják, ellophatják, nincs semmi látnivaló. Félelmetes ez a hozzáállás! Évek óta azt látjuk, hogy mind az MNB, mind a kormány úgy bánik a közpénzzel, mintha az a saját vagyona lenne, de most már ezt törvénybe is iktatják. Az MNB eddig is gátlástalanul szórta az adófizetők pénzét teljesen fölösleges célokra. Szívesen emlékez-

tetem önöket, ingatlanok sora sok-sok milliárdért, műkincsvásárlások, alapítványok létrehozása és feltőkésítése. De vélhetően most ennél is nagyobb lépésre szánták el magukat, mert különben nem állnának elő egy kínos és felháborító törvényjavaslattal. Csak halkan jegyzem meg, az emberek jó része tisztában van az MNB pénzszozáásával, és nem lesznek hálásak ezért önöknek.

A miniszterelnök 2010-es megválasztása után azt üzenté, hogy az ő kormányzása alatt nem lehet az MNB offshore lovagok szálláshelye. Most azonban egy olyan törvényt fognak elfogadni, amely az offshore lovagok ötcillagos szállodájává fogja alakítani az MNB-t. A Nemzeti Bank csak tavaly majdnem 100 milliárdos nyereségre, előtte pedig a devizahitelek forintosításából még ennél is többre tett szert, és az új szabályozás szerint senki nem fogja tudni megakadályozni, hogy ezt az alapítványokon keresztül akár az utolsó fillérig offshore cégeknek szórják ki.

(11.00)

Az MNB alapítványai már 250 milliárd forint közpénzt kezelnek. Ennek elköltését most titkosítják. A Fidesz-kormány eddigi tevékenysége alapján nyilvánvaló, hogy ezt az egészet el akarják tüntetni, offshore cégeknek és haveroknak kifolytatni, luxuscélokra - festmények, villák, kastélyok, partik - elkölteni. Matolcsy urizálási mániája megállíthatatlan.

A másik érdekes eleme a törvényjavaslatnak az MNB-vezetők fizetésének jelentős megemlése. Tudjuk, hogy Matolcsy György fizetése alacsony. Mindössze 25-szöröse a minimálbéreknek, havi 2,5 millió forintból nem lehet egyik hónapról a másikra megélni. Ezért Bánki Erik és Mengyi Roland javaslata minden MNB-vezető fizetését legalább megduplázza. Matolcsy György így mostantól 5 millió forintot kereshet, helyetteseinek 4,5 millió forint jut, de jut a monetáris bizottság tagjainak is havi 3 millió forint. Ez még a szokásosnál is cinikusabb lépés a kormány részéről, hiszen pont a Fidesz volt az, amely 2010 után jelentősen csökkentette a Magyar Nemzeti Bank vezetőinek fizetését.

Az az érvelés pedig, hogy az MNB vezetőinek fizetése elmarad az európai átlagtól, egyszerűen félrevezetés. A Portfolio kimutatása szerint a nyugat-európaiaktól igen, de a kelet-európaiaktól nem. És amikor az előző vezetés idején korlátozták a fizetéseket, kérdezem: akkor az nem volt baj? Akkor még nem. Akkor arról beszélt Orbán Viktor, hogy a magyar emberek által támasztott elvi igény a magas fizetések korlátozása. Most akkor ez megszűnt? Már nincs a magyar embereknek elvi igényük erre? Talán erről is kellene társadalmi konzultációt tartani.

Álságos a piaci érvelés is, mert sem az MNB vezetésébe, sem a monetáris tanácsba, sem a felügyelőbizottságba nem szakmai alapon válogatják az embereket, hanem politikai alapon. Elég csak Papcsák Ferencre gondolni, mint a monetáris politika nagy szakértőjére. Külön említést érdemel még, hogy

Papcsák Ferenc felügyelőbizottsági elnök fizetése az eddigi 1,2 millióról 3,5 millió forintra emelkedik. Valamiért azt sejtjük, hogy Papcsák Ferenc fizetését pont azért emelték meg, hogy felügyelőbizottsági elnökként a lehető legkevesbé dolgozzon meg a pénzért, és a felügyelőbizottság a lehető legkevesebb vizsgálatot végezze el.

Jellemző az is, hogy csak az MNB legfelső vezetőinek fizetését emelik, az alsóbb szintekét, a valóban dolgozókat nem. Nem szakembereket akarnak idecsábítani, egyszerűen csak a közpénzt osztogatják a haveroknak. A nagy urizálásban az persze eszükbe sem jut, hogy a magyar átlagdolgozóké béré még jobban elmarad a nyugat-európaiktól, mint a jegybanki vezetőké. Egy Mercedes-gyári munkás hatszor-hétszer többet kap ugyanazért a munkáért Németországban, mint Magyarországon. Ez miért nem fáj önöknek? Az ápolók, pedagógiai segítők, bölcsődei dolgozók 8 éve nem kaptak fizetésemelést. Milliók élnek létminimum alatti fizetésből. Ez nem fáj?

Tisztelt Kormánypárti Képviselők! Az miért nem fáj önöknek, hogy az egyszerű emberek bére mennyivel van a megélhetési küszöb alatt? Miért csak a zsíros állású haverokért aggódnak? Az LMP szerint az MNB által elszórt százmilliárdoknak mindenhol jobb helye van, mint Matolcsy György bankszámláján. A párt szerint a Nemzeti Banknak ezért a nyereségét be kéne fizetnie a költségvetésbe, mert az MNB-nek nemcsak a vesztesége, hanem a nyeresége is közpénz. Éppen ezért az LMP már korábban is javasolta, hogy változtassák meg a törvényt, az MNB a nyereségét fizesse be a költségvetésbe, hiszen az is közpénz.

Befejezésül néhány szót a törvénytervezet legkevésbé fontos részéről. A közigazgatási eljárási törvény hatálya alól kivesszük az MNB eljárásait. A Ket. módosításával ugyanis lerövidítik a határidőket, plusz a beadványokat elfogadottnak kell tekinteni, ha a hivatal nem hoz határidőre döntést. Az MNB pedig úgy gondolja, hogy ő nem tud ilyen rövid határidőkkel ilyen fontos döntéseket meghozni, ezért kivonja magát alóla. Úgy tűnik, hogy ő megteheti. Köszönöm a figyelmet. *(Dr. Schiffer András tapsol.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. Tisztelt Képviselőtársaim! Ezzel a vezérszónoki felszólalások végére értünk. Most az elsőként szólásra jelentkező független képviselő kap lehetőséget. Erre lehetőség van, de jelentkező nincs.

Kétperces felszólalásra senki nem jelentkezett, akkor az írásban elsőnek bejelentett... *(Jelzésre:)* Schiffer András frakcióvezető két percre kért szót.

DR. SCHIFFER ANDRÁS (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Arra kérném Hollik képviselő urat, hogy ha ilyen nagy lendülettel állt bele a vitába, egyrészt tartózkodjon itt, másrészt pedig ő is meg Bánki Erik is adjanak számot arról, hogy egyébként pontosan milyen indokok vezették őket ennek a szégyenletes, gyalázatos törvényjavas-

latnak a benyújtására. Nem gondolhatja Bánki Erik sem komolyan, hogy bárki ebben az országban benyalja azt, hogy valójában a jegybanki vagyon megóvásáról van szó. Pontosan tudjuk, hogy nem igaz.

A múlt héten benyújtották a postatörvény módosítását, ma csak laza 250 milliárdnak az elrablására készülnek. Mi vezette önt, hogy egyéni képviselői indítványként ezt benyújtja? Mik az igazi indokok? *(Közbeszólások az MSZP soraiból: Így van.)* Álljon ide, az ország nyilvánossága elé, és számoljon be! Tudniillik nagyon világos, hogy mire megy ki a játék. Önök sorozatban hetente olyan törvényeket nyújtanak be, hogy 2018-ban önöket ne lehessen elszámoltatni. Az a rossz hírem van, hogy ez így nem fog menni. Ezek a törvények 2018-ban mennek a kukába, és azok, akik ilyen törvények alapján elrabolták a közpénzt, mennek a börtönbe. *(Taps az MSZP soraiban.)* Nem lehet törvényhozási eszközökkel legalizálni a rablást!

Álljanak ide, és mondják meg, hogy konkrétan milyen célokat szolgálnak ezek a törvények! Addig itt nem lehet érdemben tárgyalni erről a törvényjavaslatról. Ne nézzenek minket hülyének! Álljanak ide, és mondják meg, hogy mik az igazi indokok! Köszönöm. *(Szórványos taps az MSZP és a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Most az írásban jelentkező képviselői felszólalásokra kerül sor. Elsőnek Bárándy Gergely képviselő úrnak adok szót, az MSZP képviselőcsoportjából. Parancsoljon, képviselő úr!

DR. BÁRÁNDY GERGELY (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Ha már Schiffer képviselő úr föltette ezt a kérdést, bár igaz, nem nekem, de azt gondolom, valóban ne legyünk naivak, és ha az indokolásba a valós indokokat írta volna az előterjesztő, akkor valószínűleg az valahogy így hangozhatott volna: a törvényjavaslat célja a Magyar Nemzeti Bankban biztosított szabad rablás eltitkolásának elősegítése, valamint a tolvajok fejedelmének és helytartóinak fizetésemelése, érdemeik elismerése végett. Ha valós indokokat akarjuk nézni, akkor, Schiffer képviselő úr, valószínűleg ezek voltak. Nyilván Bánki képviselő úrtól nem várható el, hogy ilyen leplezetlen őszinteséggel ugyanezt elmondja.

Két körben szeretnék én is néhány gondolatot felvetni, amiről eddig is a vita szólt. Valóban, a fizetésemelés az egyik központi eleme ennek a történetnek, már csak azért is, mert az ember egész egyszerűen érzi, és joggal vérlázítóan érzi, hogy amíg, mondjuk, egy Heves megyei vagy Csongrád megyei egészségügyi fizikai dolgozó napi bére 2722 forint a KSH adatai szerint, addig a megemelt összeg alapján Matolcsy Györgynek ugyanígy az egy napra fizetése 227 272 forint lesz. *(Közbeszólás az MSZP soraiból: Szégyen!)* És ehhez persze hozzá kell adni majd azt, amit az alapítványokból hozzá keres, mert ezt önök mindig elfelejtik hozzátenni. Ugyanis, amikor hason-

lítgatják a jegybankelnöki fizetéseket egymáshoz, akkor azt mindig elfelejtik, hogy az alapítványokból Matolcsy György még jó néhány millió forintot keres havonta, illetve évente, ellentétben a korábbi jegybankelnökkel. De az, hogy egyébként két-három nullát lehet az ő fizetése mögé írni ahhoz képest, mint amennyit egy egészségügyi dolgozó keres, na, ez az igazi szűgyen. És még mindig várom azt a statisztikát, hogy ezek az emberek vajon hol állnak a 28-as összehasonlításban. Mert tartok tőle, hogy nagyon is valahol a sor végén.

És amikor önök Simor András fizetését emlegetik, mindig ezt hozzák példaként, itt két problémát szeretnék felvetni. Először is, hogy amikor igazán magas lett a Magyar Nemzeti Bank elnökének fizetése, az az első Orbán-kormány idején történt, ekkor hívták a jegybankelnököt Járai Zsigmondnak, aki Orbán Viktornak korábban a pénzügyminisztere volt. Ez az első probléma. Azaz nem Simor András idejében emelkedett meg ilyen mértékben; kétségkívül, hogy nála ehhez képest valamivel magasabb lett.

(11.10)

A másik probléma azzal van, tisztelt képviselőtársaim, hogy önöket egyáltalán nem az motiválta, amikor a fizetést csökkentették, hogy tegyük rendbe az állami vezetők bérezését. Ha ez lett volna a motiváció, valószínűleg az összes ellenzéki párt ehhez támogatást adott volna, ugyanis igen, igaz, hogy amikor egy országnak igazán jól megy, akkor elnézhetjük azt, hogy sokat keresnek az állami vezetők. Amikor azonban olyan helyzetben van, mint ma Magyarország vagy akár akkor Magyarország, akkor valóban az állami vezetőknek ugyanúgy, ahogy a képviselőknek vagy a minisztereknek, ugyanúgy a jegybankelnöknek is indokolt lehet a fizetés csökkentése. Csak tudják, nem ez volt az önök motivációja akkor, és ez mindenki számára nyilvánvaló volt, aki akkor képviselő volt ebben a Házban, de szerintem azok számára is, akik netán nem, ugyanis ez egy folyamat része volt.

A folyamat nagyjából úgy zajlott, hogy az önök-höz nem lojális állami vezetőket, független állami szervek vezetőit eltávolították a pozíciójukból. Így járt Baka András, a Legfelsőbb Bíróság elnöke, akinek még három év volt hátra a mandátumából, amikor önök kirúgták; egyébként az Európai Emberi Jogi Bíróság meg is ítélte neki a kártérítést, amit majd a magyar adófizetőknek kell szintén vállalni és kifizetni a volt elnök úrnak az önök hibájából. Ugyanígy az Országos Választási Bizottságot szétverték a mandátumának lejártá előtt. Ugyanígy járt a Költségvetési Tanács elnöke, én még emlékszem rá, egy egészségügyi törvényhez benyújtott zárószavazás előtti módosító javaslatnál rúgták ki a mandátumának a lejártá előtt. Ugyanezt szerették volna csinálni önök a jegybankelnökkel, csak éppen hogy ez nem sikerült, nem sikerült az Európai Bizottság és az Európai Központi Bank ellenállása miatt, ugyanis Magyarország ezt már nem tudta megengedni magának.

Éppen ezért a hadjárat egy más formát öltött, megpróbálták kiszervezni a hatásköröket az akkori jegybankelnök alól, és ennek a része volt az, hogy a fizetését bosszúból lecsökkentették, azaz szó nem volt arról, hogy emögött egy elfogadható koncepció állt, egész egyszerűen önöknek ez a hadjárata indokolta ezt a fizetéscsökkentést. És hogy mi sem indokolja vagy mi sem bizonyítja ezt jobban, később, amikor önök föltöltötték a monetáris tanácsot fideszes tagokkal, akkor a monetáris tanács tagjainak hirtelen elválasztották a fizetését a jegybankelnöki fizetéstől, és azt külön megemelték. Majd amikor jött Járai Zsigmond és a felügyelőbizottság elnöke lett a Nemzeti Bankban, akkor hirtelen azt is elválasztották a jegybankelnöki fizetéstől, és az ő fizetését külön megemelték - Járai Zsigmond tehát többet keresett, mint korábban az fb-elnök -, és csak a jegybankelnök és az alelnökök maradtak meg az alacsonyabb fizetési besorolásban.

Az önök politikájának a lényege tehát nem más, tisztelt képviselőtársaim, fideszes képviselőtársaim, mint hogy nem a pozíció szabja meg a fizetés mértékét, hanem az, hogy ki tölti be azt a pozíciót. Hogyha az önök embere tölti be azt a pozíciót, akkor magas fizetést kap, hogyha meg önök számára kevésbé kedves ember tölti be azt a pozíciót, akkor pedig kevesebb fizetést kap. És az, tisztelt képviselőtársaim, hogy indokként merülhet föl, hogy majd a piac elszípkázza ezt a kiváló szakembert, Matolcsy Györgyöt vagy a helyettesét, bármelyiket, akiért nyilvánvalóan kapkodnak nemcsak Magyarországon, hanem Európa-szerte (*Gógös Zoltán: Az egész világon!*), hiszen oly mértékben felkészült és kiváló ember, erre egyet tudok mondani. Mi itt az Országgyűlésben konkrétan a 15 százalékát kapjuk fizetésként annak, mint amit Matolcsy György fog most az önök javaslatára alapján. Higgyék el, képviselőtársaim, én önöket sokra becsülöm, és biztos vagyok abban, hogy önök a piacon, ahogy én magam is, ennél jóval többet tudnánk megkeresni, higgyék el, és ezt önök is tudják. Nem azért vagyunk itt, hanem elhivatottságból vagyunk itt, és azok az emberek, akiknek nem elég az elhivatottság mellé, mondjuk, még 2-3 millió forint, hogy a pozíciójukban maradjanak, az, tudják mit, az ne maradjon ott. Ez az érv, tisztelt képviselőtársak - hogy mondjam? - kamu.

Egy kéréssem lenne csak a fizetést tekintve, és aztán röviden áttérek néhány alkotmányossági kérdésre: azt a fizetést biztosítsák csak Matolcsy Györgynek és az alelnökeinek, amit az elődjének önök biztosítottak, egy fillérrel se kevesebbet és egy fillérrel se többet. Önök szerint az volt az igazságos jegybankelnöki fizetés, hiszen önök állapították meg, akkor tarttuk ezt meg, és Matolcsy György keressen ugyanannyit, mint annak idején Simor András keresett, de teljesen mindegy a név szerintem.

A másik probléma, ami ennél lényegesen nagyobb, az az alkotmányossági, de a Törvényalkotási bizottság ülésén erről már kicsit hosszabban szót is ejtettem. Tudják, van egy egyszerű jogtétel, az első

évfolyamon szokták tanítani a jogi karokon, ezt pedig úgy hívják, hogy jogszabályi hierarchia. Ennek része, hogy a magasabb fokon álló jogszabállyal nem lehet ellentétes egy alacsonyabb fokon álló, egy alacsonyabb rendű jogszabály. Ilyenformán az Alaptörvény ennek a hierarchiának a csúcán áll - amióta az önök jóvoltából Magyarországnak alkotmánya nincsen -, ezzel nem állhat ellentétben semmilyen más jogszabály.

Egy probléma van, hogy bármilyen egyébként hangzatos érvet önök most elmondanak ennek a törvénynek a védelmében, ez a törvény ellentétben áll az Alaptörvénnyel. De mondok még valamit: egy feles törvény nem állhat ellentétben kétharmados törvénnyel. A nemzeti vagyonról szóló törvény kétharmados törvény, márpedig ezzel is ellentétben áll ez a jogszabály.

Hogy ne a saját véleményem mondjam, hanem a NAIH elnökétől idézek egypár gondolatot, idézném: „A fentiekre tekintettel megállapítható, hogy a javaslat említett rendelkezése egyrészt sérti az Alaptörvény 39. cikk (2) bekezdését, a nemzeti vagyonról szóló törvény sarkalatosnak minősülő 7. és 10. §-ait, valamint az Ávtv. 5. §-át. A Magyar Nemzeti Bankról szóló törvény javaslat szerinti módosításának hatálybalépése esetén továbbá belső koherenciazavar állna elő a jogszabály egyes rendelkezéseinek kollíziója miatt. A javaslatban megfogalmazottak továbbá teljes mértékben ellentmondanak a vonatkozó alkotmánybírói, bírósági és hatósági gyakorlatnak. A javaslat kifogásolt rendelkezése ezért súlyos alkotmányossági aggályokat vet fel.”

Folytatnék még egy bekezdést: „A javaslat 5. §-ában foglaltak további alkotmányossági kérdéseket vetnek fel, a rendelkezés ugyanis, amelynek értelmében a javaslat 4. §-ában rögzítetteket a folyamatban lévő közérdekű adatok megismerésére irányuló kérelmek teljesítésére a Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság előtt folyamatban lévő eljárása és a bíróság előtt közérdekű adat kiadása iránt indított perekben is alkalmazni kell, visszamenőleges jogalkotásnak minősül,” - tudom, hogy ezt önök szeretik - „amely alapjaiban érinti az Alaptörvényből levezetett, a demokratikus jogállam egyik legfontosabb garanciáját képező jogbiztonság elvét. A hatóság továbbá hangsúlyozni kívánja, hogy a javaslatához fűzött indokolás azon kitétele, amelynek értelmében a módosítást megelőzően keletkezett, illetve még ki nem adott adatokra is vonatkozik, sértheti az igazságszolgáltatás függetlenségének a követelményeit.”

Tehát, tisztelt képviselőtársaim, ahogy mondtam, még egyszer mondom, nincs ezzel a javaslattal semmi probléma, mint hogy alaptörvény-ellenes, ellentétben áll a nemzeti vagyonról szóló sarkalatos rendelkezésekkel, ellentétben áll az infotörvénnyel, sérti a jogbiztonság elvét, és sérti a bírói függetlenség elvét (*Gógös Zoltán: Kukába vele!*), más probléma tényleg nincs alkotmányosan ezzel a törvénnyel. Éppen ezért, tisztelt képviselőtársaim, én azt gondolom,

hogy nem kérdés az, hogy egy ilyen törvényt megszavazni nem szabad.

Egyet szeretnék még végül hozzátenni: ne higgye senki, ne higgye senki azok közül, akik most ezt teszik, hogy ezzel a lopást megússzák, ne higgye senki! Aki ma úgy áll hozzá, hogy mosolyogva azt gondolja magában, hogy az ellenzék tépje csak a száját, teljesen mindegy, ez úgyszólván meg lesz szavazva, úgysem megy semmire vele, nos, az nagyot téved. Ugyanis, ahogy ma talán nem én vagyok az első, aki elmondja, ezeknek a bűncselekményeknek, amiket ezzel a törvénnyel leplezni akarnak, az elévülési ideje 10 vagy 15 év legalább. Az azt jelenti, hogy annyi idő múltán meg lehet indítani az eljárást valakikkel szemben, ilyen időtávlat pedig a politikában beláthatatlanul hosszú idő.

Úgyhogy aki arra számít, hogy ezzel megússza, olyan nagyon nyugodtan ne aludjon. Köszönöm szépen a figyelmet. (*Taps az MSZP soraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A Jobbik képviselőcsoportjából Staudt Gábor képviselő úr következik. Parancsoljon, képviselő úr!

DR. STAUDT GÁBOR (Jobbik): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Ház! Számíthatnak rá, hiszen az elmúlt 25 évben egyébként mindenki megússza a lopásokat, Bárándy képviselőtársam (*Dr. Bárándy Gergely: Azért nem!*), tehát ez volt egy hatalmas, az elmúlt 25 évet átjáró politikai bűn. Persze, egy-két felfüggesztett börtönbüntetést néhány milliárd forint ellopása után azért láthattunk, meg egy-két előzetes letartóztatást, de én nem erről szeretnék beszélni, tehát könnyen hihetik a fideszes képviselők, hogy ezt is meg lehet úszni.

Hollik képviselőtársunk azzal kezdte felszólalását, hogy a bankrendszer stabilitását erősíti a törvény. Ezt nyomokban sem nagyon lehet találni, talán az eljárási szabályok elején, a törvény elején az eljárási szabályokban lehet valamiféle nyomokat megtalálni, de ez se a bankrendszer stabilitására vonatkozik. És az, hogy a zavarosban halászó brókereket támogatjuk, ez jó volt, hogy Hollik Istvántól kellett megtudnunk, de pont nem erre utal a javaslat, amikor a közvagyon magánzsebekbe próbálják beletuszkolni. Hogy itt a zavarosban halászó brókerek hol merülhetnek föl? Csak azokban a körökben, akik a közvagyon így próbálják kimenteni.

(11.20)

Megmondom őszintén, a postatörvény esetében nem gondoltuk, hogy ilyen gyorsan az Országgyűlés elé kerül - még a postatörvény elfogadása előtt - a Magyar Nemzeti Bankról szóló törvény módosítása. Jómagam azért nem tudtam hozzászólni az MNB-törvény bizottsági vitájában, mert ide kellett jönnöm a postatörvényről bizottsági kisebbségi véleményt elmondani. Erre aztán nem számítottam, hogy pont ezért két helyen nem tudok lenni, nem tudom el-

mondani a véleményemet, úgyhogy megteszem most, itt, az Országgyűlés előtt.

Tudják, itt a bérekről, béremelésről sok szó elhangzott, persze önmagában ez is pofátlan, de ez még a legkisebb része a dolognak, higgyék el, ahhoz a több száz milliárd forinthez képest, amit itt eltüntetni vagy a gazdálkodását eltüntetni próbálják, az az 5 millió forintos bér, azt hiszem, még elhanyagolható szempont lenne, hogyha csak erről beszélnénk. Persze, erre is lehetne mindenféle mondani, és el lehet mondani, hogy korábban mennyi volt a fizetése a jegybankelnöknek. Én most ezzel nem is foglalkoznék, mert ne az 5 millió forint takarja el előlünk a több száz millió forintot, amit egyébként eltüntetni szándékoznak vagy legalább is nehezen átláthatóvá tenni.

Többször elhangzott, több képviselőtársam szájából, hogy itt a jegybank milyen nyereségesen működik. Ez tulajdonképpen csak árfolyamnyereséget jelent, a legtöbb esetben, amire persze a jegybanknál egyfajta elkölthető pénzként tekintenek, miközben hogyha majd veszteséges lesz a jegybank, akkor mindenki adófizetői forintjából kell ezt kipótolni, és az a 200-300 millió forint nagyon jól jönne akkor, amikor majd esetleg más pályára állnak az árfolyamok vagy esetleg más okból veszteség lesz. Arról nem is beszélve, hogy Volner képviselőtársam véleményével teljesen egyet tudok érteni, hogy ez nagyrészt a devizahiteleseként elvett pénz, hiszen önök arra hivatkoztak, mindenféle törvényi gátat emlegettek, hogy azért nem hajlandóak azon az áron eladni a devizahiteleseknek a svájci frankot, amennyiért a jegybank szerezte - a jegybanknak nem lett volna belőle kára, ha annyiért adja el, amennyiért ő szerezte -, mert ennek valamiféle törvényi gátja van. Ennek nem volt törvényi gátja, és egyébként pont ezekből a pénzekből az árfolyamnyereséget, valóban jó részét a devizahiteleseknek eladott svájci frankból zsebelte be a jegybank. Külön gusztustalan, hogy ezeket a pénzeket olyan kiadásokra költik, amelyre a jegybanknak semmiféle felhatalmazottsága nincs, például a magyar felsőoktatás megreformálására. Egyébként, ha már oktatás, akkor más módon kellene bele rakni ezt 200-300 millió forintot.

Egyébként a javaslat azért elképesztő - a különböző pontokra rátérve -, mert önök mindent belevesznek itt, hogy megpróbálják egyrészt a jegybank cégeit, a jegybank saját tulajdonában vagy közvetett tulajdonában álló cégeknek és az alapítványoknak a vagyonát eltitkolni. Schiffer képviselőtársam elmondta a bizottsági ülés előtt, hogy a központi pénzügyi és devizapolitikai érdekre való hivatkozás az egy felhatalmazás az infótörvényben, aminek megfelelően lehet egy másik jogszabályt alkotni, ami pontosan meghatározza, hogy milyen adatok vonatkozásában lehet korlátozásokat bevezetni. Önök azt írják, hogy bármely feladatának ellátásával kapcsolatos adat idetartozhat. Ilyen nincsen. Egy törvényt kellene alkotnunk, hogy melyek azok az adatok. A „bármely adat” nem egy olyan meghatározás, ami az infótörvény szabályainak megfelel. Ez nem egy adatfajta

megjelölése, arról nem is beszélve, hogy ha ez nem lenne elég, akkor a következő, a (6) bekezdésben még beleveszik az üzleti tevékenységre való utalást. Ha ez az első passzus nem lenne elég, akkor kerüljön ide bele az a passzus, ami a postatörvénynél van, biztos, ami biztos, valamelyikre majd a hivatkozást el kell hogy fogadja a bíróság, és az alapítványi vagyonnoknál kiteljesedik ez az elképesztő érvelés.

Egyébként a törvényjavaslat indokolását is meg kell nézni. Itt önök arról beszélnek - és nem idézném, hogy miért alaptörvény-ellenesen és a fennálló bírósági döntésekkel teljesen szembemenve -, hogy ha egy alapítványt létesítenek, úgy általában, és igaz ez a jegybankra is önök szerint, akkor oly mértékben elkülönül a vagyon, amely során már a vagyon elvesztési közzvagyon jellegét.

Ez egyrészt nincs így, úgy általában sem, főleg abban az esetben nincs így, ha mondjuk, a kuratóriumot Matolcsy György vezeti - több esetben ez is elhangzott, hogy vannak ilyen alapítványok -, tehát a ráhatás megmarad ezekre a vagyonokra. De azt mondom önöknek, hogy ha ez így lenne, ha ez a hivatkozás helyes lenne, amit önök leírnak az általános indokolásban, tehát hogy több száz millió forintot ki lehet úgy helyezni egy alapítványhoz, hogy azután a közzvagyonjellegét elvesztíti, és ha nem közzvagyon, akkor magánvagyon - egy alapítványnak is lehet magánvagyon, nem csak magánszemélyeknek -, tehát ha ez magánvagyon lenne, akkor önök még nagyobb gondban lennének, ha ez igaz lenne, mert akkor szerintem ez hűtlen kezelés ügy, ahogy van. Mert aki így több száz milliárdot a közzvagyonból át tud rakni magánvagyonba, ez a Btk.-ban a hűtlen kezelést teljes mértékben megvalósítja. *(Taps a Jobbik padsoraiban. - Dr. Schiffer András: Úgy van. - Dr. Bárándy Gergely: Ez igaz.)*

És akkor utána el lehet gondolkodni azon, hogy melyik verzió az igaz, és azt kell mondjam önöknek, hogy ez a súlyosabb, hogy ha az önök érvelése helyénvaló, és már csak azt kell eldönteni, hogy az a gyakorlat, ami eddig a Magyar Nemzeti Banknál történt, az-e a hűtlen kezelést megvalósító gyakorlat, vagy most tulajdonképpen jogalkotói hűtlen kezelést követnek el, amikor ezt a javaslatot megpróbálják megszavazni. Tehát ezek a fő gondok, és lehet itt persze a bankrendszerre hivatkozni meg versenyképességre és minden egyébre, a fő gond az, hogy hogy lehet több száz milliárdnyi közzvagyon magánvagyonná tenni egy törvényvel, illetve korábban egy jegybanki döntéssel. Ezek az igazi botrányok, amire választ kell adni, és nemcsak most, hanem később is, és higgyék el, hogy nem úgy fog ez megvalósulni, ahogy eddig; a XXI. század pártjai az elszámoltatást sem úgy fogják gondolni, mint ahogy azt eddig láthatták ebben a mögöttünk álló gyászos negyed évszázadban. Köszönöm. *(Taps a Jobbik padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Kettőperces felszólalásra Gúr Nándor képviselő úr következik, parancsoljon!

GÚR NÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Kormánypárti képviselőtársaimtól azt kérdezhetném, hogy elvesztették-e az eszüket, de nem is kérdezem, inkább azt mondom, hogy úgy látom, önök elvesztették tényleg az eszüket. Tehát akkor, amikor egy lopásalapú kormányzás fideszes végrehajtói degeszre tömik a zsebüket, magyarul szabad rablást folytatnak ebben az országában, akkor önök még megfejelik azzal, hogy azt a 200 milliárd forintot is el akarják takarni az emberek szeme elől?

Tudják, ott a karzaton ülök mindegyike, de a magyar állampolgárok mindegyike, a csecsemőtől kezdve az aggastyánig 20 ezer forint veszteséget könyvel el az önök 200 milliárd forintos tevékenysége alapján. A saját Alaptörvényüket szegik meg, a 39. cikk (2) bekezdését, azt, hogy a közpénz meg a nemzeti vagyon közérdekű adat. Ezt hágják meg. Zsiványság! A zshiványság zshiványság marad, képviselőtársaim! Nem lehet legitimizálni. Hiába, bármilyen törvények keretei közé sorolják a történetet, a zshiványság, a tolvajlás az marad, mint ami. Ezzel kell önöknek szembenézni.

Az, hogy 5 millió forintos pénzt adnak nemcsak Polt Péter feleségének, most Matolcsynak is, tudják az a 225 ezer forint naponta, nagyjából százszorosa annak, amit egy ápoló keres naponta. Ezzel a szegyenel kell szembenézniük, és ezt kell viselniük!

A döntéseikért - ahogy Orbán mondta - a felelősségüket viselni kell. 2018 után ez bekövetkezik. Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps az MSZP padsoraiban. - Közbeszólás az MSZP soraiból: Úgy van!)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Rendes felszólalásra a Jobbik képviselőcsoportjából Z. Kárpát Dániel képviselő úr következik. Parancsoljon, képviselő úr!

Z. KÁRPÁT DÁNIEL (Jobbik): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! El kell hogy mondjuk, amikor egy-két héttel ezelőtt a postatörvényhez nyúlt hozzá a kormány, akkor figyelmeztettünk jegyzőkönyvben ellenőrizhető módon, hogy ne merészeljenek arra a gusztustalan útra tévedni, hogy ágazatonként, cégenként elkezdik titkosítani a közpénzekkel összefüggő különböző trükköket, machinációkat. Akkor vetettük fel és kérdeztük meg, hogy mi lesz a következő: az MNB vagy az MVM, netán a Szerencsejáték Zrt.?

Nem gondoltuk volna, hogy van ennyire legalja.hu, hogy idejutunk, hogy egy-két héten belül már a következő titkosító cunamit elénk rakják. Ami viszont elképesztő cinizmusra vall, az az, hogy itt egy 200 milliárdos úgynevezett MNB-profit tekintetében azon nyereségről beszélünk, amit valóban a devizahitelek úgynevezett elszámolása kapcsán realizált nyereségként az MNB. Elmondhatjuk tehát túlzás nélkül, hogy ez a devizahitelek visszacsoportosítandó pénze, közvetve mindenképpen. Az elképesztő cinizmus az önök részéről az, hogy ma, ezen a napon, amikor nem hajlandók meghosszabbítani a kilakol-

tatási moratóriumot, amikor önök hozzájárulnak ahhoz, hogy több ezer magyar család elveszíthesse újfent az otthonát, hiszen az idézőjeles „rendezésük” után majdnem annyi a bedőlt hiteles, mint előtte, és még több lesz a következő hónapokban, akkor elénk mernek terjeszteni egy ilyen csomagot.

(11.30)

Hollik István szakmainak nem nevezhető hozzájárulását, nincs is itt, nem kívánom a háta mögött minősíteni, majd neki elmondom, mert így tisztességes, de el kell mondanunk: egészen elképesztő, hogy az MNB - az elsődleges tevékenységétől nagyon messzire mozdulva - különböző műkincsekkel kapcsolatos beruházásokat, ingatlanfejlesztéseket gyakorol, oktatási projektjei vannak.

Amikor önök a postatörvényhez hozzányúltak, nagyon jól tudták, hogy ezzel a folyamatban lévő közérdekűadat-igényléseket is lényegében leállítják, valamint azt is, hogy kiperelhetőek legyenek azok az információmorzsák, amelyek pont az MNB alapítványainak a működésére vonatkoznak, vagy állami alkalmazottak fizetését lehetett megtudni ilyen adatigénylések által, vagy éppen a plázastop mögött meghúzó döntéseket, azt, hogy milyen lobbierdekek befolyásolták a kormányzat akkori tevékenységét.

El lehet tehát mondani, hogy ez messze nem a bankrendszer stabilitásáról szól; arról szól ez a történet, hogy a devizahitel-károsultak önhibájukon kívül egy katasztrofális pénzügyi helyzetbe kerültek, az önök legalábbis hiányos és csonka, tehát mindenképpen idézőjeles rendezése folytán százmilliárdos nagyságrendű profit halmozódott fel, és ebből a profitból önök nem egy kártérítési alapot csinálnak a Jobbik javaslata mentén, amely kártérítési alaphoz meg lehetne segíteni azokat, akiket már kilakoltattak, vagy önhibájukon kívül elképesztően nehéz pénzügyi helyzetbe kerültek, mondjuk, egy végrehajtási folyamat végén, hanem egész egyszerűen a sötétbe próbálják zárni, titkosítani azt, hogy mit kívánnak csinálni ezekkel a közpénzekkel. Hangsúlyozom, ez a vita is félig már titkosítva van, hiszen önök még a parlamenti közvetítést is megszüntették. *(Közbeszólás a Jobbik soraiból: Így van!)* Tehát egészen elképesztő körülmények között vitatkozunk - pár száz néző előtt gyakorlatilag - arról, ami egy ország sorsát befolyásolja.

Még egyszer mondom: mérhetetlen cinizmus a kilakoltatási moratórium lejártának környékén ilyenről egyáltalán vitatkozni. Hangsúlyoznunk kell, hogy ha a háttérben valamilyen lopást fognak rejtegetni, nem fogják megúszni ezt a lopást, senki nem fogja megúszni ezeket a tetteket, és még egyszer, utoljára felszólítjuk önöket: amellett, hogy hosszabbítsák meg a kilakoltatási moratóriumot, egészen addig, amíg az ígéretüket be nem tartják, miszerint senkit nem hagynak az út szélén, ott volt az óriásplakátokon, ott virított, hogy elszámoltatják a bankokat. Ehhez képest az úgynevezett rendezésen felhalmo-

zódott profitból nem a károsultakat segítik, nem azok kapják vissza a pénzüket, akiktől indokolatlanul elvették, hanem megint összejátszanak, megint összekacsintanak az érintettekkel, kötöttek egy paktumot az EBRD-vel, ezt követően nem meglepő mindez az összekacsintás, és elmondhatjuk, hogy ezen kártérítési alap felállításáig nem lehet szó igazságtételről.

Tehát újra és újra erre szólítjuk fel önöket, figyelmeztetve arra, hogy bármit próbálnak rejtegetni, az nem fog a félhomályban maradni. Köszönöm a figyelmet. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Folytatjuk az írásban előre bejelentkezett képviselői felhívásokat. Ugyancsak a Jobbik képviselőcsoportjából Gyüre Csaba képviselő úr következik. Parancsoljon, képviselő úr!

DR. GYÜRE CSABA (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! Egy fontos kérdést tennék fel: kié a Magyar Nemzeti Bank pénze? Kié a pénz? Ez most közpénz, az embereké, az állampolgároké, a magyaroké, vagy pedig a Fideszé, Orbán Viktor miniszterelnöké vagy Matolcsy Györgyé ez a pénz? Erről szól ez a törvény, erről akarnak rendelkezni, hogy ebbe a parlamentnek, a magyar embereknek semmilyen hozzászólása, semmilyen ráláthatósága sincsen. Ez így egyáltalán nem elfogadható.

Mi lesz az MNB-vel? Állam az államban a Nemzeti Bank. Hiszen gyakorlatilag lesz egy költségvetése, amire senkinek nem lesz rálátása, hogy azt az alapítványba, a gazdasági társaságba, hova teszi; hogy mi történik ezzel; hogy történik-e bűncselekmény. Hiszen lehet hűtlen kezelésről beszélni, Staudt Gábor képviselőtársam beszélt a sajátjaként rendelkezésről, a sikkasztásról, hiszen ez is megvalósulhat ezekkel a közpénzekkel - és akkor hogyan ellenőrizzük?

Benne van a törvényben, hogy tíz évig le lehet ezt titkosítani. Tíz év alatt a sikkasztásnak valamilyeni pontja elévül, minden minősített eset elévül, a hűtlen kezelésnek minden minősített esete is elévül minden esetben, tehát gyakorlatilag a büntetőjogi felelősségre vonás is elmaradhat ebben az esetben, nem beszélve a politikai felelősségről, a folyamatos átláthatóságról.

És hová jut Magyarország? Tehát folyamatosan olyan törvények kerülnek elénk, amelyek gyakorlatilag a korrupciónak a legmélyebb bugyraiba vetik be az országot; szinte nincs olyan hét már, hogy a Fidesz-KDNP ne terjesztene be egy olyan törvényjavaslatot, amely újra lejjebb taszítja majd Magyarországot a korrupciós világranglistán. Én nem tudom, hogy mely fekete-afrikai országnak a szintjét célozta meg a Fidesz-KDNP ezzel a céllal *(Dr. Schiffer András: Zimbabwe!)*, hogy oda akarja elvinni az országot, arra a szintre, vagy pedig Európában szeretne maradni. Egyszerűen hihetetlen számunkra, hogy ez hogyan történik meg. A korrupció Magyarországon

gyakorlatilag folyamatosan, egyre jobban burjánzik, az átláthatóság egyre inkább csökken.

Annak idején, tíz évvel ezelőtt beszéltünk üvegzebe programról. Már akkor is mondtuk azt, hogy az üvegzebe gyakorlatilag egy olyan üvegzebe, amit opálüvegből készítenek, hogy ne legyen átlátható. De a Fidesz-KDNP még erre az üvegzebe is fekete fátylat borítana, hogy még csak az árnyak se látszódnának át, semmilyen pénznek a sorsáról senki ne tudjon, még az országgyűlési képviselők sem, és így gyakorlatilag tökéletesen megteremtik azt a lehetőséget, hogy a közpénzeket teljes mértékben eltüntessék Magyarországon. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A következő felszólaló az LMP képviselőcsoportjából Schiffer András frakcióvezető úr. Parancsoljon, frakcióvezető úr!

DR. SCHIFFER ANDRÁS (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Én kezdeném azzal, hogy tegnap a miniszterelnök úr azt mondta, hogy amilyen az adjonisten, olyan a fogadjisten. Az a helyzet, hogy önök beterveztettek - egyébként az elmúlt másfél évben nem először - egy bírói szervezeti törvénymódosítást. Ennek az elfogadásához kétharmadra van szükség.

Én azt tudom önöknek mondani, hogy amíg itt önálló képviselői indítványokkal operálva, úgy, hogy természetesen az államtitkárnak nincs véleménye az egészről *(Tállai András: De!)*, azzal szórakoznak, hogy folyamatban lévő ügyeket akasztanak meg ilyen anyagi jogi törvényekkel, amíg azzal szórakoznak, hogy arra alkotnak törvényt, hogy jogerős ítéletnek az érvényesülését megakadályozzák, semmilyen bíróságokat, igazságszolgáltatást érintő kétharmados törvényhez nem adjuk a beleegyezésünket. Amilyen az adjonisten, olyan a fogadjisten! Nincs értelme a történetnek. Ha ennyit érnek a bírósági eljárások, ha ennyit érnek a jogerős ítéletek, akkor miről beszélnek? Az ma az igazságszolgáltatásnak a legnagyobb problémája, hogy lehet-e kihelyezett törvénykezési helyeket tartani, akkor, amikor a magyar Országgyűlésben arra lehet törvényt alkotni, hogy jogerős ítéletnek az érvényesülését megakadályozzák? Szórakozzanak mással!

Tehát előre elmondom, még a holnapi vitát megelőzően: teljesen mindegy, hogy milyen bírói szervezeti törvénymódosítást hoznak ide, teljesen mindegy, hogy az igazságügyi miniszter vagy pedig valamelyik fideszes, KDNP-s képviselő az előterjesztő, amíg azzal szórakoznak, hogy folyamatban lévő ügyeket akasztanak meg pusztán pénzszerzési szándékból, azért, hogy eltitkoljanak valamit, semmilyen bíróságokat, igazságszolgáltatást érintő kétharmados törvényhez az LMP nem adja a beleegyezését. *(Dr. Bárándy Gergely: Na és mi sem!)*

Menjünk tovább! Az elmúlt hetekben az LMP beterveztett - egyébként nem véletlenül - egy tör-

vényjavaslatot arra, hogy a banktitok ne érvényesüljön akkor, amikor az állam által külön törvényben létrehozott pénzügyintézetekről van szó. Mi pont ellentétes irányba mennénk, és én azt remélem, hogy 2018 után ellentétes irányba megy Magyarország is: nemhogy kivonnánk a jegybankot és a jegybank által létrehozott cégeket, alapítványokat a nyilvánosság ellenőrzése alól, mi azt tettük le az Országgyűlés asztalára, hogy amikor az állam, az Országgyűlés törvényben hoz létre pénzügyintézeteket - ilyen az MFB, ilyen az Eximbank és ilyen az MNB -, ezekre a speciális hitelintézetekre ne vonatkozzon a banktitok. Akkor, amikor önök Andy Vajnat stafirungozzák ki az Eximbankon keresztül, ne lehessen banktitok mögé bújni. Tehát mi - szemben azzal, amit a Fidesz akar: a közvagyonnak az ellopását lefüggyönyözni - azt mondjuk, hogy még a banktitok se érvényesüljön akkor, amikor ilyen speciális pénzügyintézetekről van szó.

Tisztelt Országgyűlés! Tényleg komolyan gondolja Hollik István, hogy itt a pénzügyi stabilitás megteremtéséről beszél? Legfeljebb a fideszes franchise-rendszer (*Derűtség az MSZP soraiban.*) stabilitásáról lehet beszélni. Minek a stabilitásáról beszél, mégis? Idehozza, van képe idehozni a brókerbotrányt, amikor kiegészítve azt, amit itt Volner és Staudt képviselőtársaim mondtak, nem csak a devizahitelek kártalanítására lenne jó ez az összeg, amit most el akarnak titkolni! Nem csak a devizahitelek kártalanítására kell gondolni akkor, amikor laza 200 milliárd forintok eltüntetésére törvényjavaslatot nyújtanak be. 2014 novemberében a jegybank mint felügyeleti szerv engedélyezte az akkor már bedőlni látszó egyik Quaestor-cégnek a kötvénykibocsátását.

(11.40)

Ennek nincsen felelőse. Azt gondolom, hogy ez a 250 milliárd forint nagyon jól jönne akkor, amikor a Befektető-védelmi Alapot, különböző kártalanítási alapokat létre lehetne hozni, illetve fel lehetne tőkésíteni. Erre a pénzre szükség lenne akkor is, amikor a Quaestor-károsultak, illetve az egyéb brókercégek károsultjainak a kártalanítása akadozik azért, mert egyébként a jegybank mossa kezeit.

De hát akkor térjünk vissza még egy pillanatra a devizahitel-válság fideszes módra történő megoldására! A helyzet úgy áll, hogy miközben önök már 2009-2010-ben azzal kampányoltak, hogy majd önök megmentik a devizahiteleket, négy évig gyakorlatilag nem csináltak semmit, majd utána kiállt Rogán Antal és elmondta, hogy nem lehetséges, nincs pénz arra a jegybanknál, hogy a bekerülési árfolyamon kártalanítsák a devizahitel-károsultakat. Egy 27 százalékos marzsot realizált a jegybank. A 27 százalékos marzs 960 milliárd forint alsó hangon, ez 960 milliárd forintos nyereség. Tehát Bánki képviselőtársam, ez a nyereség nem a jegybank kiváló

működésének az eredménye. Természetesen lehet arról beszélni, hogy az árfolyamváltozások is egyébként hozzájárultak ahhoz, hogy a jegybank nyereséget realizált. 960 milliárd forint nyereség azért keletkezett a Magyar Nemzeti Banknál, mert önök és az önök elődei becsapták a devizahiteleket. Ez a 960 milliárd forint.

Az a 250 milliárd forint, amit most az alapítványoknál el akarnak titkolni, ma hiányzik a devizahitel-károsultak zsebéből. Ezzel az árfolyam-különbözettel önök becsapták és megkárosították a devizahitel-károsultakat. Nemhogy nem arról van szó, hogy magánvagyon lenne ez a 250 milliárd forint, amelyeket alapítványoknak kiszór Matolcsy György, ez a pénz nemhogy nem magánvagyon Matolcsy Györgynek vagy valamilyen alapítványnak, ez a devizahitel-károsultak pénze! Ez azoknak az embereknek a pénze, akiket önök bolondítottak 2010-ben, 2014-ben. Benyalták azt a fideszes cumit, hogy majd a Fidesz megoldja a devizahitel-krízist, majd kártalanítja a devizahitel-károsultakat, és ezek az emberek pórul jártak. Ez a 27 százalékos kamatmarzs nyereség a jegybanknál. Ez a pénz nemhogy nem az önök magánvagyon vagy a Pallas Athéné Alapítvány magánvagyon, az összes kastély, múlkincs mögött ott van a devizahitel-károsult családok tragédiája, ott van a földönfutóvá tett családok tragédiája. Ezeknek az embereknek nézzenek a szemébe!

Még annyit, hogy azt mondja Bánki Erik képviselőtársunk, hogy ne sajnáljuk Matolcsy Györgytől és Papcsák Ferenctől a fizetésemelést. Először is én szeretnék arra emlékeztetni, hogy önök álszent képpel hadakoztak az ellen, egyébként teljesen igazuk volt, hogy a Simor-féle társaság milyen magas fizetéseket realizált. Orbán Viktornek is nagyszerű szónoklata volt erről 2011-ben, sőt fizetési plafont is bevezettek. Na most, ehhez képest ön most azzal érvel, hogy Írország után Magyarországon a legalacsonyabb a jegybanki vezetők fizetése, és hogy még ezzel az emeléssel sem érjük el az ír jegybanki vezetői fizetést. Nagyszerű! Nem tudom, Bánki képviselőtársam ismeri-e ezt az ábrát - sajnos nem színes. Ezen az ábrán az szerepel, hogy miközben lehet, hogy a jegybanki fizetésekben még így sem érjük el az utolsó előtti Írországot, és Magyarország az utolsó helyen van, szégyen gyalázat, a jegybanki fizetések tekintetében... (*Pócs János közbeszól.*) Pócs képviselő úr, egy értelmező kéziszótárt fogok adni, és akkor megérti, hogy miről folyik a vita. (*Derűtség az ellenzéki padsorokban. - Zaj. - Az elnök csenget.*) Tehát a helyzet úgy áll, hogy akkor, amikor az átlagemberek órabérérl van szó, képviselőtársam, akkor itt van Írország 30 eurós órabérrel, és itt van Magyarország 10 euró alatti órabérrel.

Erről beszéljünk, mennyit keresnek az ír munkások, és mennyit a magyar munkások! Rádásul ebből a táblázatból annyi is kiderül, hogy 2008-tól 2014-ig az ír melósok 30 euró körüli átlag órabére folyamatosan emelkedik, 2008 és 2014 között a magyar átlag órabér folyamatosan csökken. Ezek után önöknek van

arcuk azzal érvelni, hogy a szegény magyar jegybankelnök kevesebbet keres, mint az ír jegybankelnök?! (*Hangok a Fidesz soraiból, köztük: Juj!*) Ezt komolyan gondolják akkor, amikor az átlagbérek között tízszeres differencia van? (*Pócs János: Lehet más a demagógia! - Zaj. - Az elnök csenget.*)

Tisztelt Országgyűlés! A törvényjavaslat kapcsán önök arról is beszéltek, ha jól emlékszem, Hollik képviselő úr, hogy az alapítványi kihelyezéssel elveszíti a közvagyon jellegét a jegybanktól az alapítvány részére rendelt vagyon. Egyrészt meg tudom erősíteni azt, amit Staudt képviselőtársam elmondott, hogy ha ez így van, ha ez így lenne, akkor azon nyomban egyébként nyomozást is kéne hivatalból indítani az ügyészségnek a jegybank vezetői ellen hűtlen kezelés alapos gyanúja miatt. De a másik, hogy ha önöknek az a megfontolásuk, hogy az alapítványivagyonrendeléssel a jegybank pénze mint közpénz a közpénz jellegét elveszíti, akkor minek erre törvényt alkotni. Ha önök abból indulnak ki, hogy önmagában az alapítványrendelet polgári jogi aktusával a közpénz elveszíti a közpénz jellegét, feltéve, de meg nem engedve, hogy önöknek ebben igazuk van, akkor miért kéne egy szektorális törvényben erről külön rendelkezni? Ha önök ezt olvassák ki a polgári törvénykönyvből, akkor teljesen felesleges egy szektorális törvényben erről külön rendelkezni. Vagy akkor mi van más állami önkormányzati szervek alapítványrendeletével?

Azt a gonosz kérdést is megkockáztatnám, hogy mit fognak akkor csinálni, maradjunk az aktualitásoknál, ha mondjuk, Salgótarján város önkormányzata alapítványt akar rendelni. Akkor is az lesz a fideszes, KDNP-s álláspont, hogy elveszítette a közpénz jellegét, mondjuk, Salgótarján város önkormányzata, vagy mondjuk, Ózd város önkormányzata által rendelt alapítványi vagyon? Ez lesz a nemzeti együttműködés véleménye? Erről szeretném hallani Bánki képviselőtársamat.

Mérjük egyenlő mércével! Ha önök úgy gondolják, hogy a jegybanki pénz elveszíti a közpénz jellegét az alapítványrendelettel - nem értek ezzel egyet, de logikus, amit mond -, akkor mi a helyzet akkor, ha Salgótarján, Ózd vagy Tapolca önkormányzata rendel alapítványi vagyon? Akkor is azt fogják mondani, hogy feltesszük a kezünket, innentől kezdve a városi alapítványhoz semmi köze senkinek, hiszen az magánalapítvány? Még egyszer, arra a kérdésre is legyen szíves válaszolni, hogy ha ez a logikája helytálló Bánki képviselőtársamnak, akkor miért kell erre külön törvényt alkotni.

Tisztelt Országgyűlés! Ez a törvényjavaslat teljesen nyilvánvalóan azt a célt szolgálja, hogy mindazt a garázdálkodást, amit a jegybank folytatott az elmúlt években, homályban lehessen hagyni. Úgy gondolják, és az összes ilyen elfüggönyöző törvénynek ez az igazi jogpolitikai célja, hogy a nyilvánosság ne tudja kontrollálni azt, hogy mi folyik a közvagyonnal. Pont a tegnapi napon volt az, hogy másodjára a Lehet Más a Politika előterjesztett egy antikorrupciós törvény-

csomagot, amit második alkalommal önök voltak szívesek még tárgysorozatba se venni. Ez a törvényjavaslat pontosan azt célozza, illetve ez a törvénycsomag, hogy például a közpénzzel, közvagyonnal lefolytatott pályázatoknál már a pályázati határidő elteltét követően legyenek átláthatóak a versengő ajánlatok. Egyebek között ez a törvénycsomag tartalmazza azt is, hogy a közpénz, közvagyon környékéről az offshore lovagokat takarítsuk el, sőt megcélozzuk azt is, hogy a polgári törvénykönyv módosításával legyen lehetetlen offshore céget, offshore leágazásokkal rendelkező cégeket létrehozni Magyarországon.

Ehhez képest mit csinál a magát nemzetinek nevező kormány? Szabadon enged egy jegybankelnököt, hogy offshore cégekkel kössön üzletet. Az a vagyontömeg, amit önök el akarnak függönyözni, sokszor offshore elágazásokkal terhelt vállalkozásoknál talál gazdára. Matolcsy György jegybankja offshore cégtől vásárol kastélyokat. Önök milyen alapon gondolják azt, hogy bármilyen nemzeti célt, nemzeti érdeket szolgálnak, amikor szabadjára engednek egy nemzetivagyon-tömegeggyel egy jegybankot, hogy utána a vételárak offshore paradicsomokban találjanak gazdára? Ez nem zavarja önöket? Nem zavarja önöket az, hogy egyébként Magyarországon a belföldi tőkeképző képesség azért nem indul meg 25 éve, mert a magyar államadósság két és félszerese vándorolt ki offshore paradicsomokba? Ez önöket egyáltalán nem érdekli? Én elhiszem, hogy nem érdekli önöket, hiszen ennek az offshore kiáramlásnak feltehetően a nyertesei a rendszerpártok, a XX. század pártjai voltak, azok, akik a kilencvenes rendszerváltás után Magyarországot kormányozták, ez a politikai elit, ebben önök is részesek.

(11.50)

Egyszer el kell számolni azzal, hogyan gondolják azt, hogy bármilyen nemzeti célokat szolgálhat egy olyan kormányzati politika, amelyik nyíltan és szemérmetlenül az offshore-ozást támogatja, és lesöpör az asztalról minden olyan ellenzéki kezdeményezést, ami az offshore lovagok kiseprűzéséről szól.

És még egyszer, ez a jegybanki politika sok mindent szolgál, csak nem a pénzügyi rendszer stabilitását. A jegybankelnök beszámolójánál elmondtam azt is, hogy egy felelős jegybanki vezetés, akár egyébként ilyen sunyi ügyleteknél, mint a devizahitelek megkárosítása, akár az árfolyamváltozások és a felelős gazdálkodás folytán, bármilyen okból nyereségre tesz szert, ezt a nyereséget tartalékba kell helyezni, illetve kártalanítási alapoknak oda kell adni, hogy egyébként a jegybank, illetve a pénzügyi felügyelet működéséből keletkező károkat, például a brókerkárosultakat, ebből kártalanítani lehessen. Azért kell tartalékba helyezni, képviselőtársam, mert pontosan a jegybanki tartalék az, ami a pénzügyi stabilitást szolgálja. Tehát szemben azzal, amit Hollik képviselő úr állított, a pénzügyi stabilitást nem az szolgálja, hogyha a nyilvánosságtól

elzárva lehet a jegybank vagyonával garázdálkodni. A pénzügyi rendszer stabilitását az szolgálja, hogyha rosszabb időkre el lehet tenni tartalékba a jobb időkben keletkezett nyereséget.

Mi van akkor, hogyha a nemzetközi pénzügyi helyzet, az árfolyamok úgy változnak meg, hogy a jegybank nyeresége hirtelen veszteségbe fordul? Ki fogja ezt kipótolni? Nyilván nem önök a saját zsebükből, hanem a magyar adófizetők; azok a magyar adófizetők, akik a töredékét keresik például az ír átlagbérnek. Azok a magyar ápolók, azok a magyar bölcsődei dolgozók, azok a magyar melósok fogják kipótolni majd a jegybank veszteségét pár év múlva, akik ma a töredékét keresik az ír átlagmunkásénak. Erről kellene beszélni, szembe kellene nézni a választópolgárokkal.

A Fidesz-KDNP kormányát, az Orbán-kormányt, egy neoliberális kormányt nem érdekli az, hogy egyébként az átlag magyar ember mennyit keres. Önöknek az a jó, hogyha minél kevesebbet keresnek a magyar emberek. Önöket egy dolog érdekli: hogy a saját csókosaik fizetése legyen jó magas, és a saját sunyi ügyleteiknek senki ne tudjon utánamenni. Erről szól ez a törvényjavaslat.

És még egyszer szeretném megerősíteni, hogy addig, amíg önök arra hoznak be törvényjavaslatokat, arra fogadnak el törvényeket, hogy folyamatban lévő bírósági ügyeket megakasszanak, lehetetlenné tegyék azt, hogy a jogerősen megnyert, közérdekű-adat-pereket végre lehessen hajtani, semmilyen igazságszolgáltatási törvénymódosításban nem leszünk partnerek.

Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik, valamint az MSZP padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, frakcióvezető úr. A következő felszólaló az MSZP képviselőcsoportjából Legény Zsolt képviselő úr, és Z. Kárpát Dániel kétpercesre majd azután fog következni. Parancsoljon!

DR. LEGÉNY ZSOLT (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! A Fidesz és a kormány hatalomgyakorlásának, arrogáns hatalomgyakorlásának egy iskolapéldáját látjuk most. Hogyan szokták ezt csinálni? Nem kormány-előterjesztéssel, hanem egyéni képviselő indítványban hozzák be a törvényjavaslatot a Ház elé, ami egyébként nagyon sok kötelezettségtől mentesíti őket, már ami a törvényalkotás folyamatát illeti.

Sajnálom, hogy elmentek már azok a középiskolások, akik figyelemmel kísérték ezt a törvényjavaslatot, mert nagyon röviden, miről szólt ez az egész, vagy miről szól ez az egész: arról szól, hogy hogyan kell mintegy 200 milliárd forintnyi közpénzt úgy elkölteni, hogy azt senki se tudhassa, hogy mire költik el. És még emellett behozzák azt is a törvényjavaslatban, hogy a saját bandájuknak, a saját barátainak a fizetését hogyan emelik. Egyszerűen gyomorforogató, amit csinálnak! Köszönöm. *(Taps az MSZP padsoraiból.)*

ELNÖK: Most következik Z. Kárpát Dániel képviselő úr kettőpercesre; őt majd Tukacs István képviselő úr fogja követni. Parancsoljon, képviselő úr!

Z. KÁRPÁT DÁNIEL (Jobbik): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Miközben arról próbálunk vitatkozni, hogy az MNB-profit terhére műkincseket próbálnak a függöny mögé rejtegetni, és egyébként százmilliárdos tételt tüntetnének el átláthatatlan módon, én értékelem, hogy Bánki Erik kellő visszafogottsággal próbálja védeni a védhetetlent. Ugyanakkor azt látom, hogy Pócs képviselőtársam nyugodtan nyomhatna egy gombot, és kifejthetné az önök álláspontját, mert azt nem hallottuk. Vagy ha ön nem meri, akkor legalább a zárszóban hangozzon el az, hogy mi a véleményük, mondjuk, a kilakoltatási moratórium meghosszabbításáról.

A Jobbik egyértelműen azt szorgalmazza, hogy minden becsületes magyar állampolgárt, aki önhibáján kívül hitelkrízisbe kerül, védje meg Magyarország azáltal, hogy ne kerülhessenek több ezren utcára negyedéves kvóták alapján. Szerintünk ez egy reális javaslat, erről legalább vitatkozni kellene. Ennek érdekében határozati javaslatot is benyújtunk. Nyilvánvaló módon elvárjuk önöktől, hogy érdemben reagáljanak erre már ma, hiszen a hitelkárosultak fekete napjává válhat a mai, hogyha nem teszünk semmit, ha nem avatkozunk közbe érdemben.

Ugyanakkor, amikor a bankrendszer stabilitásáról beszélnek, és pénzügyi kérdések kerülnek szóba, nem lehet kikerülni az autóhitelesek kérdéskörét sem, ahol lényegében és majdnem egy piaci árfolyamon sikerült önöknek forintosítani ezeket az úgynevezett hiteleket, szemben a Jobbik felvételtörvényre vonatkozó felvetésével. És túl azon, hogy azt tapasztaljuk, hogy az úgynevezett autóhiteles szerződések mintegy 70 százaléknál találtunk olyan formai hibát, ami eleve ezersebből vérvérzővé és támadhatóvá teszi ezeket a kontraktusokat, meg kell hogy mondjuk, ezen a majdnem piaci árfolyamon történő átváltást követően mit tesznek önök, ha a svájci frank árfolyama, mondjuk, egy olyan irányba indul el, hogy még rosszabbul járnak ezek az emberek? Hiszen ha ez a közelmúltban megtörtént, a közeljövőben is megtörténhet.

Tehát az önök úgynevezett rendezése legalizált a bankok számláján több száz milliárd forintot, ami a polgároké, az érintetteké, amit indokolatlanul vettek el, most pedig a fájdalomcsillapítás lehetőségét vennék el ezzel a törvényjavaslattal, hogy ezen *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret lejártát.)* 200 milliárdos tételt, amit egy kártérítési alapon keresztül vissza kellene adni a károsultaknak, a tulajdonosoknak, le akarják nyelni, és a függöny mögött elkölteni másra. Ez ellen tiltakozunk, ezt kell megakadályoznunk bármilyen eszközzel. *(Taps a Jobbik, valamint az LMP padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A következő kétperces felszólaló Tukacs István képviselő úr. Parancsoljon, képviselő úr!

TUKACS ISTVÁN (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Mindig megható hallani, amikor a Fidesz és a KDNP képviselői Európára hivatkoznak. Európai béreket akarnak Matolcsy Györgynek, érte hullatnak krokodilkönnyeket. A minap egy ápoló egy kórházból elküldte a fizetésemeléssel kapcsolatos értesítését: 118 ezer forintba került 1400 forint emelést, nagyjából 1 kiló hús és 1 kiló kenyér árát. *(Gúr Nándor: És ez mind az övé!)*

Képviselőtársaim! Európáznak már egy kicsit az ő érdekükben, ha lehetne! Európáznak azokért, akik valóban európai béreket akarnak, és az nem Matolcsy György!

Másfelől pedig, Hollik képviselőtársam valahogy nem tudja felidézni már a tegnapi nap eseményeit sem, mert a frakcióvezetője *(Dr. Schiffer András: Nincsenek is itt!)* keresztényszociális pártról beszélt, amely érzékeny a társadalmi problémákra. Hollik képviselőtársunk hatalmas érzékenységgel vette védelmébe a Magyar Nemzeti Bank elnökét és mondta el, hogy miért kell neki többet keresnie. Hát akkor, tisztelt képviselőtársaim, itt a lecke, tessenek szívesek lenni azokkal törődni, akik valóban rászorulnak erre, mert figyelnek! Ne legyen kételyük, figyelik önöket! Tudják, hogy miről szól ez a mai nap.

A másik, amiről szólni szeretnék a kétperces erejéig, az, hogy a kormány képviselője gyakorlatilag nincs jelen itt, ebben a körben, nincs véleménye. *(A Bánki Erik mellett ülő Tállai András jelzésére:)* Tállai úr téblábol itt összevissza, hol ide ül, hol oda, csak éppen véleménye nincs erről a dologról. Drága Tállai úr, hát önnek mindenről szokott lenni véleménye! *(Derűtség az ellenzéki pártok padsoraiból.)* Mondjon már ezekre az érvekre valamit, amik itt elhangzottak! *(Moraj és közbeszólások az MSZP padsoraiból: Szégyen! Gyalázat!)* Mondjon valamit, hallgatni akarjuk, hogy mi a kormány véleménye erről az előterjesztésről! *(Közbeszólás a Fidesz padsoraiból: Idő!)* Merthogy nincs neki. Nincs, mert úgy látszik, hogy önök is el akarnak bújni ez elől az ügy elől. *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret lejártát. - Közbeszólás az MSZP padsoraiból: Szégyen és gyalázat!)*

Úgyhogy, tisztelt államtitkár úr, halljuk! Köszönöm, elnök úr. *(Taps az MSZP, valamint az LMP padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Kérdzem képviselőtársaimat, hogy kíván-e még valaki felszólalni. *(Jelzésre:)* Igen. Schiffer András frakcióvezető úr kért szót, az időkeret terhére. Parancsoljon!

DR. SCHIFFER ANDRÁS (LMP): Köszönöm, elnök úr. Én szívesen meghallgattam volna az államtitkár úr hozzászólását. Azért mégiscsak úgy illenék, hogy viccelődés helyett beszáll a vitába a kormány képviselője és megvédi azt az egyszavas álláspontot, hogy: „támogatom.” *(Korózs Lajos: Adunk időt neki!)*

Igaz, hogy önöknek persze a választási programjuk is egymondatos volt: „Csak a Fidesz!” Ezt látjuk, hogy jelenleg is egyetlenegy dolog érdekli önöket: csak a Fidesz.

Tehát vegyük szépen sorba! Akkor, amikor a közalkalmazotti bértábla nyolc éve be van fagyasztva, akkor, amikor önök azt mondják, hogy az egészségügyi szakdolgozók vagy a pedagógiai szakasszisztensek béremelésére, a bölcsődei dolgozók béremelésére nincsen pénz, világosan meg kell mutatni, hogy van, amire van pénz. A jegybankelnök, Papcsák Ferenc fizetésemelésére van pénz; a bölcsődei dolgozók, a közalkalmazottak béremelésére nincsen pénz Magyarországon. Ez az Orbán-kormány politikája.

(12.00)

Tisztelt Országgyűlés! Ráadásul azt is világossá kell tenni, hogy ez a javaslat nemhogy nem teremt semmiféle koherenciát a jogrendszerben *(Tállai András visszaül a helyére.)*, hanem éppen ellenkezőleg: akkor, amikor képviselőtársaim itt az alaptörvény-ellenes indokokat sorolják, még egyszer szeretném megerősíteni, hogy az információszabadságtörvény 27. § (2) bekezdése a központi pénzügyi és devizapolitikai érdeket úgy határozza meg, hogy ennek alapján lehet szektorális törvényt alkotni. Ehhez képest ez a törvény nem határozza meg, hogy pontosan mi az a központi pénzügyi és devizapolitikai érdek, ellentétbe kerül a nemzeti vagyonról, az állami vagyonról szóló törvénnyel, tehát ennek alapján is, ha ütközés keletkezik a jogrendszerben más törvényekkel, és ez alapjog érvényesítését sérti, ez is egy indok arra, hogy ez a törvényjavaslat miért lesz alkotmányellenes.

Tisztelt Országgyűlés! Nagyon várnám, a Fidesz-KDNP-nek még van ideje, hogy a bekiabálásban egyébként nagyon aktív Pócs képviselő úr vagy bárki más, de akár Bánki Erik is nem a zárszavában, hanem itt a vitában, mondjon már valamit arról, hogy most is úgy gondolják-e, ahogy Rogán Antal 2014-ben elmondta, hogy nincs pénz arra, hogy a devizahitel-károsultakat a felvételtől árfolyamon kártalanítsák. Most is úgy gondolják, hogy a jegybanknak nincsen vagyona arra, hogy a brókerkárosultakat kártalanítsa? Most is úgy gondolják, hogy a jegybankot mint felügyeleti szervet nem terheli felelősség azért, hogy 2014 novemberében engedélyezett olyan tevékenységet, ami miatt egy brókerház bedőlt 2015 februárjában?

Álljanak ide, és mondják el még egyszer azt, hogy igen *(Az elnök csengetéssel jelzi az időkeret leteltét.)*, nincs pénz arra, hogy a felvételtől árfolyamon kártalanítsák a devizahiteleket, de van pénz kastélyvásárlásra és műkincsvásárlásra! Köszönöm. *(Taps az ellenzék soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, frakcióvezető úr. Kétperces felszólalásra, de csak az időkeret terhére

van lehetőségem szót adni Gyüre Csaba képviselő úrnak. Parancsoljon, képviselő úr!

DR. GYÜRE CSABA (Jobbik): Köszönöm szépen. Milyen új vitakultúra, képviselőtársaim, az olyan vita, amelyikben önök nem szólalnak meg? A Fidesz 30 percéből 30 maradt meg a vita során, a KDNP-nek 20 perc, tulajdonképpen egy rövid vezérszónokit hallottunk, míg az ellenzéknek semmilyen ideje nem maradt, mi lebeszélünk. A nemzeti együttműködésnek ez a rendszere, hogy mi itt mondhatjuk, önök pedig meg se szólalnak. Én kíváncsi lennék önökre; kíváncsi lennék önökre, hogy ha a szívükre hallgatnak és az eszükre, nem pedig a parancsra, önök közül, az egyéni képviselők közül hányan nyomnák meg nyugodt lelkiismerettel az igen gombot.

Államtitkár úr erre adjanak választ, megadják erre, hogy ilyen magas fizetéskülönbségek legyenek *(Az elnök csengetéssel jelzi az időkeret leteltét.)*, és ennyire el lehessen tüntetni a közvagyon. Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Legény Zsolt képviselő úr ügyrendben kért szót. Egy percben az előterjesztés, egy percben az indoklás, képviselő úr.

DR. LEGÉNY ZSOLT (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. A rövid ügyrendi előterjesztésem az lenne, mivel ez egy különleges eljárásban tárgyalt jogszabály most a Ház előtt, ezért a különleges eljárásra való tekintettel különleges jogrendet alkalmazunk most abban is, hogy az elnök úr szavaztasson arról most itt a Házban, hogy a kormány képviselőinek tudjunk arra lehetőséget adni, hogy cáfolják azokat az alkotmányos aggályainkat, amelyeket felvetünk, hiszen így akkor meg lenne a lehetőség arra, hogy az ellenzéki képviselőket cáfolják. Az indoklásom pedig, még egyszer mondom, röviden annyi...

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr.

DR. LEGÉNY ZSOLT (MSZP): Tudjuk, hogy lehetősége van egyébként.

ELNÖK: Ön tudja, hogy a házszabály előírásain én nem terjeszkehdhetem túl, úgyhogy csak úgy tudom értékelni a hozzászólását, hogy nem volt ügyrendi javaslat. *(Gúr Nándor közbeszól.)* Köszönöm szépen. Jegyző úr, önnek különösen tudni kell ugyanezt! Köszönöm szépen. *(Gúr Nándor: Azért mondom, hogy egy kísérletet megérett!)*

Megkérdem képviselőtársaimat, hogy az időkeret terhére kíván-e még valaki felszólalni. *(Senki sem jelentkezik.)* Jelentkezőt nem látok, az összevont vitát lezárom.

Megkérdem, hogy az előterjesztők közül... *(Jelzésre:)* Igen, Bánki Erik képviselő úr kíván válaszolni a vitában elhangzottakra. Parancsoljon, képviselő úr!

BÁNKI ERIK (Fidesz): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! A vita menetében nem leptek meg azok a felvetések és azok a kérdések, amelyek ellenzéki képviselőtársaimtól elhangzottak, hiszen egyrészt a Gazdasági bizottságban, másrészt a Törvényalkotási bizottságban ezekről már beszélünk korábban.

Azért gondoltam, hogy egy viszonylag hosszú expozéval igyekszem részletesen kifejteni azon véleményemet, hogy mi is indokolta ennek a törvényjavaslatnak a benyújtását, mert azt véltem, hogy ez kellő magyarázatot ad önöknek azokra, amiket kérdésként feltettek. *(Bangóné Borbély Ildikó: Nincs rá magyarázat!)*

Azokkal a felvetésekkel, illetve vádaskodásokkal nem tudok mit kezdeni, amelyek itt a 260 milliárdnyi vagyon ellopásáról *(Dr. Legény Zsolt: Azzal nem is lehet!)*, mindenféle bújtatott szerződések megvédéséről szólnak; részben tárgyi tévedések, részben rosszindulatú politikai feltételezések. Hogy részben miért tárgyi tévedések? *(Bangóné Borbély Ildikó: A lopás tárgyi tévedés!)* Azért, mert nyilván önök is tudják azt, hogy az alapítványok az alapítói vagyon eredményével gazdálkodhatnak, tehát az alapítói vagyon nem herdálható el. *(Bangóné Borbély Ildikó: Á, eddig se csinálták!)* Úgy hangzott el a képviselői hozzászólásokból, mintha az alapítványokat egyébként senki nem ellenőrizné, tehát abban az esetben, ha nem közpénzzel gazdálkodnának, akkor szabadon garázdálkodhatnak azzal a pénzzel, ami rájuk van bízva. Ez nem így van, tisztelt képviselőtársaim, hiszen a civiltörvény konkrétan meghatározza azt, hogy az alapítványoknak milyen módon, milyen formában kell működniük, az ügyészségnek pedig az a dolga és feladata, hogy ellenőrizze az alapítványok működését.

Ez a jogszabálytervezet, amely most a parlament előtt fekszik, éppen hogy szigorítja a beszámolási kötelezettséget a jegybanki alapítványok esetében, hiszen a normál alapítványok esetén nem a civiltörvény hatálya alá fognak tartozni, hanem közhasznúsági jelentést kell tenniük minden évben, a közhasznúsági jelentésben pedig nemcsak az alkalmazottak és az ügyvezetők jutalmazásáról vagy javadalmazásáról kell számot adniuk, hanem a gazdálkodásuk eredményességéről is.

Tehát azt gondolom, az adatok hozzáférhetőek, annyi különbséggel, hogy nem folyamatosan lehet adatkéréssel próbálkozni, hanem van minden évben egy kötelező adatszolgáltatási kötelezettség, amit egyébként az alapítványoknak nyilvánosságra is kell hozniuk.

Az alkotmányossági aggályaimat megértem, hiszen alapvetően ellentétes az értelmezésünk a jegybank által alapított alapítványokra bízott források minősítését illetően, ezt majd nyilvánvalóan az Alkotmánybíróság eldönti, ha elé kerül ez a kérdés. *(Dr. Bárándy Gergely: Ha most látod, hogy alkotmányellenes, akkor miért kell megvárni? - Az elnök csenget.)* Összességében azt gondolom, az általunk

felsorolt célokat ez a jogszabály teljesíteni tudja, ennek a jogszabálynak az elfogadásával sikerül a jegybank működését még rugalmasabbá és reményeink szerint még eredményesebbé tenni.

Egy dolgot még szeretnék elmondani a tisztelt képviselt képviselőtársaimnak. A Nemzeti Banknak speciális helyzete van, hiszen független intézményként működik. *(Bangóné Borbély Ildikó: Mitől független?)* Megjegyzem egyébként, hogy sem a nemzeti vagyronról szóló törvény, sem az állami vagyronról szóló törvény nem vonatkozik a Nemzeti Bank működésére. Ezáltal, ha azt vesszük, hogy a jegybank által alapított gazdasági társaságokat, illetve alapítványokat nézzük, és az önök jogértelmezése szerint egyébként közvetlen ráhatással bír a jegybank az általa létrehozott alapítványokra, akkor ilyen módon a jegybank alapítványaira sem vonatkozik sem a nemzeti vagyronról, sem az állami vagyronról szóló törvény.

Továbbá felhívnom a figyelmüket arra, hogy az államháztartásról szóló 2011. évi CXCV. törvény 3/A. §-ának (1) bekezdése szerint közfeladat a jogszabályban meghatározott állami feladat, tehát az állami feladat jogszabályban meghatározott közfeladat. A közfeladat ellátásának ez alapján jogszabályban meghatározott feltételei lehetnek csak, és a jogszabálynak rendelkeznie kell annak ellátási rendjéről. A Nemzeti Bank által alapított gazdasági társaságok és létrehozott alapítványok így módon nem látnak el közfeladatot, az alapítói okiratnak ilyen rendelkezései nincsenek. Tehát levezetve az államháztartási törvényből is, azt gondolom, ezen indoklás alapján megáll az, hogy a jegybank által alapított alapítványok nem látnak el közfeladatot. *(Dr. Bárándy Gergely: Akkor sikkasztás!)*

Ezt a vitát nyilván nem fogjuk tudni megvívni, más állásponton vagyunk e tekintetben. Egy dologban biztos lehet valamennyi képviselőtársam: a törvényjavaslat benyújtójaként csak és kizárólag az az indok és az a cél vezérelt, hogy a pénzügyi műveletek tekintetében eredményesebben tudjon fellépni a jegybank, a pénzügyi stabilitást biztosítani tudja, és meg tudja akadályozni azoknak az értékpapír-kibocsátásoknak a kibocsátását, amelyek veszélyeztethetik a magyar befektetők érdekeit.

Ezért gondoltuk az eljárási határidők módosítását, és ezzel párhuzamosan nyilvánvalóan egy bérrendezést, ami, azt gondolom, az általunk felsorolt európai jegybankelnökök fizetése alapján reális, tehát a valóságtól nem elrugaszkodott szabályozás *(Gúr Nándor: Hajrá! Hajrá!)*, illetve a jegybank által alapított cégek és alapítványok adatszolgáltatási kötelezettségeit. Kérem képviselőtársaimat, hogy támogassák a javaslatot. Köszönöm a figyelmet. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! A határozathozatalokra a mai napon kerül sor. A határozathozatalokig, 12 óra 30 percig pedig szünetet rendelék el.

(Szünet: 12.10 - 12.33)

Elnök: Jakab István

Jegyzők: Földi László és Ikotity István)

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! Köszöntöm képviselőtársaimat. Most a napirend szerinti határozathozattal folytatjuk munkánkat. Megkérem képviselőtársaimat, szíveskedjenek helyüket elfoglalni, és kérem, ellenőrizték, hogy kártyájukat elhelyezték-e a szavazógépben. Amennyiben mindenki elfoglalta a helyét, úgy munkánkat megkezdjük.

Tisztelt Országgyűlés! Soron következik **az egyrészről az Európai Unió és tagállamai, másrészről az Iraki Köztársaság közötti partnerségi és együttműködési megállapodás kihirdetéséről** szóló T/8341. számú törvényjavaslat zárószavazása.

Mivel az előterjesztéshez összegző módosító javaslat nem érkezett, most a törvényjavaslat benyújtott szövegéről határozunk. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a T/8341. számú törvényjavaslatot. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Az Országgyűlés a törvényjavaslatot 166 igen szavazattal, ellenszavazat és tartózkodás nélkül elfogadta.

Tisztelt Országgyűlés! Soron következik **a Vegyifegyver Tilalmi Szervezet és Magyarország között az OPCW kiváltságairól és mentességeiről szóló Megállapodás kihirdetéséről** szóló T/8487. számú törvényjavaslat zárószavazása.

Az előterjesztő T/8487/2. számon a törvényjavaslatnak a nemzetközi szerződés véglegesen megállapított hiteles angol nyelvű szövegét és annak hivatalos magyar nyelvű fordítását tartalmazó részeihez kiigazítást nyújtott be, amely a hálózaton elérhető.

Mivel az előterjesztéshez összegző módosító javaslat nem érkezett, most a benyújtott törvényjavaslat kiigazított szövegéről határozunk. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a T/8487. számú törvényjavaslatot a kiigazítással együtt. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Az Országgyűlés a kiigazított törvényjavaslatot 170 igen szavazattal, ellenszavazat és tartózkodás nélkül, egyhangúlag elfogadta.

Tisztelt Országgyűlés! Soron következik **a Magyarország Kormánya és a Koreai Köztársaság Kormánya között a katonai minősített adatok cseréjéről és kölcsönös védelméről szóló egyezmény kihirdetéséről** szóló T/8549. számú törvényjavaslat zárószavazása.

Az előterjesztő T/8549/2. számon helyesírási hiba javítását célzó kiigazítást nyújtott be, amely a hálózaton elérhető.

Mivel az előterjesztéshez összegző módosító javaslat nem érkezett, most a benyújtott törvényjavaslat kiigazított szövegéről határozunk. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a T/8549. számú törvényjavaslatot a kiigazítással együtt. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Az Országgyűlés a kiigazított törvényjavaslatot 172 igen szavazattal, tartózkodás és ellenszavazat nélkül, egyhangúlag elfogadta.

Soron következik a **Magyarország Kormánya és az Iráni Iszlám Köztársaság Kormánya között a jövedelem- és a vagyonadók területén a kettős adóztatás elkerüléséről és az adóztatás kijátszásának megakadályozásáról szóló Megállapodás kihirdetéséről** szóló T/8551. számú törvényjavaslat zárószavazása.

Mivel az előterjesztéshez összegző módosító javaslat nem érkezett, most a törvényjavaslat benyújtott szövegéről határozunk. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a T/8551. számú törvényjavaslatot. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Az Országgyűlés a törvényjavaslatot 171 igen szavazattal, ellenszavazat és tartózkodás nélkül, egyhangúlag elfogadta.

Soron következik a **Magyarország Kormánya és a Koszovói Köztársaság Kormánya között a nemzetközi közúti személyszállításról és árufuvarozásról szóló Megállapodás kihirdetéséről** szóló T/8674. számú törvényjavaslat zárószavazása.

Mivel az előterjesztéshez összegző módosító javaslat nem érkezett, most a törvényjavaslat benyújtott szövegéről határozunk. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a T/8674. számú törvényjavaslatot. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Az Országgyűlés a törvényjavaslatot 173 igen szavazattal, ellenszavazat és tartózkodás nélkül, egyhangúlag elfogadta.

Soron következik a **Magyarország Kormánya és a Globális Zöld Növekedési Intézet között kötetlen, a Globális Zöld Növekedési Intézet kiváltságait és mentességeit részletező jogállási megállapodás kihirdetéséről** szóló T/8673. számú törvényjavaslatához benyújtott összegző módosító javaslatról történő döntés és a zárószavazás.

A Törvényalkotási bizottság összegző módosító javaslatát T/8673/6. számon, összegző jelentését pedig T/8673/7. számon terjesztette elő. Az előterjesztő T/8673/9. számon a törvényjavaslatnak a nemzetközi szerződés véglegesen megállapított hiteles szövegét és annak magyar nyelvű fordítását tartalmazó részeihez kiigazítást nyújtott be, amely a hálózaton elérhető.

Most az összegző módosító javaslatról döntünk. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a Törvényalkotási bizottság T/8673/6. számú összegző módosító javaslatát. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Az Országgyűlés az összegző módosító javaslatot 170 igen szavazattal, nem szavazat nélkül, 3 tartózkodás mellett elfogadta.

Most a zárószavazás következik. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a T/8673/8. számú egységes javaslatot a kiigazítással együtt. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Az Országgyűlés a kiigazított egységes javaslatot 172 igen szavazattal, 3 nem ellenében, tartózkodás nélkül elfogadta.

Soron következik a **társasági adóról és az osztalékadóról szóló 1996. évi LXXXI. törvény, valamint a sportról szóló 2004. évi I. törvény módosításáról** szóló T/8840. számú törvényjavaslatához benyújtott összegző módosító javaslatról történő döntés és a zárószavazás. A Törvényalkotási bizottság összegző módosító javaslatát T/8840/5. számon, összegző jelentését pedig T/8840/6. számon terjesztette elő.

Most az összegző módosító javaslatról döntünk. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a Törvényalkotási bizottság T/8840/5. számú összegző módosító javaslatát. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Az Országgyűlés az összegző módosító javaslatot 117 igen szavazattal, 54 nem ellenében, 3 tartózkodás mellett elfogadta.

(12.40)

Most a zárószavazás következik. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a T/8840/7. számú egységes javaslatot. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Az Országgyűlés az egységes javaslatot 117 igen szavazattal, 57 nem ellenében, tartózkodás nélkül elfogadta.

Soron következik a **postai szolgáltatásokról szóló 2012. évi CLIX. törvény módosításáról** szóló T/8829. számú törvényjavaslatához benyújtott összegző módosító javaslatról történő döntés és a zárószavazás. A Törvényalkotási bizottság összegző módosító javaslatát T/8829/12. számon, összegző jelentését pedig T/8829/13. számon terjesztette elő.

Tájékoztatom önöket, hogy a házszabály 48. § (4) bekezdése alapján az MSZP képviselőcsoportja a 6. számú, a Jobbik képviselőcsoportja pedig a 4. és 5. számú módosító javaslatok fenntartását indítványozta. Először ezekről határozunk.

A 6. számú módosító javaslat Tóth Bertalan indítványa. Ennek elfogadása kizárja az 5. számú módosító javaslatot. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, fenntartja-e a javaslatot. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Az Országgyűlés a módosító javaslatot 35 igen szavazattal, 117 nem ellenében, 22 tartózkodás mellett nem tartotta fenn.

Az 5. számú módosító javaslat Staudt Gábor indítványa. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, fenntartja-e a javaslatot. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Az Országgyűlés a módosító javaslatot 54 igen szavazattal, 117 nem ellenében, 3 tartózkodás mellett nem tartotta fenn.

A 4. számú módosító javaslat Staudt Gábor indítványa. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, fenntartja-e a javaslatot. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Az Országgyűlés a módosító javaslatot 54 igen szavazattal, 118 nem ellenében, 3 tartózkodás mellett nem tartotta fenn.

Mivel az Országgyűlés módosító javaslatot nem tartott fenn, most az összegző módosító javaslatról döntünk. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a Törvényalkotási bizottság T/8829/12. számú összegző módosító javaslatát. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Az Országgyűlés az összegző módosító javaslatot 118 igen szavazattal, 57 nem ellenében, tartózkodás nélkül elfogadta.

Most a zárószavazás következik. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a T/8829/16. számú egységes javaslatot. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Az Országgyűlés az egységes javaslatot 118 igen szavazattal, 57 nem ellenében, tartózkodás nélkül elfogadta.

Tisztelt Országgyűlés! Soron következik a **Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény módosításáról** szóló T/9379. számú törvényjavaslat zárószavazása. Emlékeztetem önöket, hogy tegnapi döntésünknek megfelelően a törvényjavaslatot hárszabálytól eltéréssel tárgyalja az Országgyűlés.

Mivel az előterjesztéshez összegző módosító javaslat nem érkezett, most a törvényjavaslat benyújtott szövegéről határozunk. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a T/9379. számú törvényjavaslatot. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Az Országgyűlés a törvényjavaslatot 175 igen szavazattal, ellenszavazat és tartózkodás nélkül, egyhangúlag elfogadta.

Tisztelt Országgyűlés! Soron következik a **Magyar Nemzeti Bankról szóló 2013. évi CXXXIX. törvény módosításáról** szóló T/9380. számú törvényjavaslatához benyújtott összegző módosító javaslatról történő döntés és a zárószavazás. Emlékeztetem önöket, hogy tegnapi döntésünknek megfelelően a törvényjavaslatot kivételes eljárásban tárgyalja az Országgyűlés. A Törvényalkotási bizottság összegző módosító javaslatát T/9380/10. számon, összegző jelentését pedig T/9380/11. számon terjesztette elő.

Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a Törvényalkotási bizottság T/9380/10. számú összegző módosító javaslatát. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Az Országgyűlés az összegző módosító javaslatot 118 igen szavazattal, 58 nem ellenében, tartózkodás nélkül elfogadta. *(Moraj az ellenzéki oldalon.)*

Tisztelt Országgyűlés! Most a zárószavazás következik. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a T/9380. számú törvényjavaslat összegző módosító javaslattal módosított szövegét. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Az Országgyűlés a módosult törvényjavaslatot 118 igen szavazattal, 58 nem ellenében, tartózkodás

nélkül elfogadta. *(Zaj, füttyszó az ellenzéki oldalról. - Az elnök csenget.)*

Tisztelt Országgyűlés! Most **előterjesztések tárgysorozatba vételéről döntünk**. Emlékeztetem önöket, hogy tegnap ezek tárgyalását már lefolytatta az Országgyűlés.

Kérdezem önöket, tárgysorozatba veszik-e a Tóbiás József és Gúr Nándor MSZP-képviselők által „A központosított illetményszámfejtés működésképtelenségével okozott törvénysértések orvoslása érdekében egyes törvények módosításáról” címmel T/8197. számon előterjesztett törvényjavaslatot. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Az Országgyűlés a törvényjavaslatot 58 igen szavazattal, 115 nem ellenében, tartózkodás nélkül nem vette tárgysorozatba.

Kérdezem önöket, tárgysorozatba veszik-e a Mirkóczki Ádám, Jobbik és képviselőtársai által „Az önálló határőrség megteremtésének szükségességéről” címmel H/8849. számon előterjesztett határozati javaslatot. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Az Országgyűlés a határozati javaslatot 28 igen szavazattal, 118 nem ellenében, 27 tartózkodás mellett nem vette tárgysorozatba.

Tisztelt Országgyűlés! A határozathozatalok végére értünk. Most kétperces technikai szünetet rendeldek el. Köszönöm együttműködésüket.

(Szünet: 12.48 - 12.54)

Elnök: Jakab István

Jegyzők: Földi László és Ikotity István)

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! Megkérem képviselőtársaimat, hogy szíveskedjenek helyüket elfoglalni, folytatjuk munkánkat. Tisztelt Országgyűlés! Miután elfoglalták helyüket, megkezdjük munkánkat.

Tisztelt Országgyűlés! Soron következik „**A közoktatás állapotáról**” című politikai vita, amelyet Tóbiás József és képviselőtársai kezdeményeztek. A politikai vita kezdeményezésére irányuló indítványt V/9122. számon kapták kézhez.

Tisztelt Országgyűlés! Felkérem Földi László jegyző urat, hogy ismertesse a politikai vita menetét. Jegyző úr!

FÖLDI LÁSZLÓ jegyző: Tisztelt Országgyűlés! Engedjék meg, hogy ismertessem a vita menetét. Elsőként a kormány képviselőjének nyilatkozatára kerül sor, összesen 40 perces időtartamban. Ezt követően az egyes képviselőcsoportok vezérszónokainak felszólalása következik, 15-15 percben. Majd az elsőként jelentkezett független képviselő szólhat, 9 perces időkeretben. Ezután a további képviselői felszólalásokra van lehetőség, a hátralévő időkeretben. Végül a kormány képviselője 20 percben válaszol a vitában elhangzottakra.

ELNÖK: Köszönöm, jegyző úr. Tisztelt Országgyűlés! Engedjék meg, hogy emlékeztessem önöket az időkeretes vita fontosabb szabályaira. A vita köz-

ben felszólaló kormánytag beszédideje a kormánypárti frakciók idejébe számít bele. Vita közben a kétperces felszólalásokat, a személyes érintettségre történő reagálás kivételével, bele kell számítani az időkeretbe. Az ügyrendi felszólalásokat nem számítjuk be az időkeretbe. Az üléstermi információs táblán az érdeklődők folyamatosan kísérhetik figyelemmel az időkeretek felhasználását.

Mielőtt megkezdénénk a vitát, felkérem Ikotity István jegyző urat, hogy ismertesse az egyes időkereteket. Jegyző úr!

IKOTITY ISTVÁN jegyző: Tisztelt Országgyűlés! Bejelentem, hogy valamennyi képviselőcsoport kezdeményezte időkeretének kétszeresére emelését, így az időkeret megoszlása a következő.

A Fidesz képviselőcsoportjának 164 perc, az MSZP képviselőcsoportjának 92 perc, a KDNP képviselőcsoportjának 76 perc, a Jobbik képviselőcsoportjának 82 perc, az LMP képviselőcsoportjának 48 perc, a független képviselőknek pedig 9 perc áll rendelkezésükre. A frakciók részére biztosított időkeretek magukban foglalják a 15-15 perces vezérszónoki felszólalások idejét is.

ELNÖK: Köszönöm, jegyző úr. Tisztelt Országgyűlés! Először a kormány vitaindítójára kerül sor, 40 perces időkeretben. Megadom a szót Balog Zoltán miniszter úrnak. Miniszter úr, parancsoljon!

BALOG ZOLTÁN, az emberi erőforrások minisztere: Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Képviselőtársaim! Ha már ez a kiváló lehetőség megteremtődött, hogy beszéljünk a magyar köznevelés ügyéről, akkor talán érdemes mégiscsak a lényeggel kezdeni. Beszéljünk a lényegről! Beszéljünk arról, hogy miért volt szükséges 2011-től a köznevelési rendszer átalakítása, mik azok a célok, amelyeket magunk elé tűzünk annak idején.

Két fő törekvésben határoztuk meg a köznevelési rendszer célját. Az egyik a minőségi oktatás, minőségi versenyképes oktatás, a másik pedig a hazafias nevelés kérdése. Mind a kettőre egyformán szükség van akkor, ha azt szeretnénk, hogy a XXI. század nemcsak egyéni, hanem közösségi sikereket is jelentsen. Úgy is mondhatnánk, így szerepel a köznevelési törvény bevezetőjében: „A közösségi nevelés célja nem más, mint megtanítani a magyar gyermekeket magyarul gondolkodni és beszélni, munkát tisztelő, magabíró, korszerű tudással rendelkező, önálló magyar gondolkodásra képes embereket nevelni, akik elkötelezettek a nemzeti közösség alapvető értékei iránt, és képesek megállni a helyüket a XXI. században nemcsak Magyarországon belül, hanem nemzetközi téren is.”

Hol tartunk most? Ahhoz, hogy megértsük azt, milyen helyzetben is vagyunk, tudnunk kell azt, hogy honnan indultunk. Onnan indultunk, hogy 2010-ben az önkormányzati rendszer összeomlás előtt állott, olyan csődhelyzetben volt, amely mint az iskolarend-

szer fenntartóját képtelenné és alkalmatlanná tette ennek a feladatnak az ellátására. 1260 milliárd forintnyi adósságot halmozott fel az önkormányzati rendszer, és ahol a fenntartó csődben van, ott az intézmények is csődben vannak. Ehhez járult még hozzá az, hogy annak idején a szocialista kormány csak a 13. havi fizetés elvételével évi 17 milliárd forintot vett ki az önkormányzati rendszerből. Ha ezt addig számoljuk, amikor elkezdődött 2012-ben a béremelés, amikor megpróbáltuk visszaadni ezt az összeget, akkor ez összesen 78 milliárd forint.

A PISA-eredmények is lehangoló képet mutatnak, hiszen mind matematikából, mind természettudományból 2012-re 2003-hoz képest súlyosan romlottak az eredmények.

(13.00)

Ha az iskolabezárásokról beszélünk, akkor 1127 iskolának szűnt meg az önállósága az önkormányzata idején. És beszéljünk a tanárelbocsátásokról is: több mint tízezer tanárnak szűnt meg a munkahelye. Ez egy kisebb város Magyarországon.

A fő probléma - hogy, bízom benne, egy kicsit konszenzusosabb területekre is evezhessek (*Tóbiás József: Nehéz ezek után.*) - az volt, hogy nem volt egy felelőse, nem volt egy egyértelmű felelőse e rendszer fenntartásának, sem minőségi, sem finanszírozási szempontból. Odáig jutott a valóságos felelős hiánya, hogy 2010-ben, amikor átvettük a kormányzást, akkor semmifajta megbízható adat nem létezett a tekintetben, hogy mennyi tanár is van Magyarországon, nem beszélve arról, hogy mennyire lenne valójában szükség, és arról sem, hogy mennyibe kerül Magyarországnak - az önkormányzatokat és az állam finanszírozását is beleszámítva - az iskolarendszer. Ezért talán mondhatom azt - a jelenlévőkkel együtt -, az akkori időkre, 2010-re egy olyan konszenzus alakult ki, hogy bármi történik 2010 után, az állam fenntartó szerepét mindenképpen erősíteni kell.

Hogy mit jelentett annak idején ezeknek a megbízható adatoknak a hiánya? Ez valóban egy olyan áthúzódó történet, amelyekre 2013-ban a Klebelsberg Intézményfenntartó Központ költségvetését kellett alapítanunk, és azért valóban - sohasem titkoltuk ezt - olyan nem létező számok alapján készült el az első, mondjuk így, bázisköltségvetés, amelyik nem felelt meg a valóságos finanszírozási igényeknek.

Mi történt ezután? 2011-től az új köznevelési törvénnyel elindítottuk azt a reformot, amelynek az egyik legfontosabb eredménye az, hogy ma a magyar családok a tankönyveket 15 milliárd forinttal olcsóbban kapják, mint ahogy eddig kapták (*Bangóné Borbély Ildikó: Rájuk is fér!*), és az iskolába járók 60 százaléka vagy ingyen, vagy kedvezményesen kapja a tankönyveket. Azt ígértük - bízom benne, hogy ezt az időpontot előre lehet hozni -, hogy 2020-ra egyébként minden általános iskolás ingyen fog hozzájutni a tankönyvekhez.

A gyermekétkezés tekintetében el lehet mondani azt, hogy még Magyarországon állami finanszírozásban sohasem kapott ennyi gyermek térítés nélkül étkezést napi három alkalommal.

Hogyha továbbmegyünk azoknak a munkájára, akik nélkül természetesen az iskola élete, a köznevelés nem képzelhető el, akkor az az életpálya, amit bevezettünk, olyan jelentős béremelést hozott a pedagógusoknak, amire az elmúlt huszonöt évben nem volt példa. Én egyetlenegy számot ragadnék itt ki: egy öt éve tanító, egyetemi végzettségű tanárnak középiskolában 135 ezer bruttóról - 2011-es adatot mondok - 2015-re 227 ezer forintra növekedett a fizetése. Ez 67 százalék. Van, aki ennél kevesebbet kapott, van, aki többet kapott. *(Közbeszólások az MSZP soraiból.)* Azt javasolnám képviselőtársaimnak, hogy türelmesen várják meg, míg önök következnek. *(Az elnök csenget.)* Lett volna lehetőségük arra, hogy ezt a rendszert rendbe tegyék *(Bangóné Borbély Ildikó: Most rendben van? - Közbeszólások az MSZP soraiból.)*, nem tették; szerintem ezzel a visszafogottsággal vegyünk részt a vitában.

Azt is egy fontos eredménynek tartom, hogy egyetlenegy intézményt nem zártunk be, ellenkezőleg, újakat nyitottunk, hiszen vállaltuk azt, hogy a legkisebb településen is, ahol igénylik, már nyolc gyermekkel fenn lehet tartani alsó tagozatot, ha erre a szülők és az önkormányzat igényt nyújt be.

Emlékszem még a 2012-2013-as tárgyalásokra a szakszervezetek képviselőivel, ahol folyamatos volt az a riogatózás, hogy ha ez a rendszer megvalósul, akkor több tízezer pedagógust kell elbocsátani. Jelenleg, egyetlenegy pedagógust sem kellett elbocsátani. Hogyha ilyen jó a prognózisuk más ügyekben is, akkor lehet, hogy érdemes másokra is hallgatni, nem csak önökre. És akkor még nem beszéltem azokról a fejlesztésekről, amelyek mind az infrastruktúra-, mind a humán fejlesztés területén megvalósultak az előző ciklusban. Valóban, már a 2010 előtti kormány elindításával 367 milliárd forintot fordítottunk az iskolák humán és infrastrukturális fejlesztésére.

A legelőremutatóbb döntésnek ebben az ügyben, ha már a tanárokról beszéltünk, a Klebelsberg-ösztöndíjrendszert tartom, aminek az eredménye az, hogy ma a hiányszakok területén jelentősen növekedett a jelentkezők száma. Ma, három évvel az ösztöndíjrendszer bevezetése után a pedagógusképzésben, a tanárképzésben 1237 fő tanul úgy, hogy havi 75 ezer, 50 ezer vagy 25 ezer forint nettó ösztöndíjat kap csak azért, hogy meglegyen a megélhetése, és ezért vállalja azt, hogy utána a képzési idejének megfelelően magyar iskolában fog tanítani. Tehát nem valamilyen hivatást kereső időszaknak minősül ma már a tanárképzés - ezeknek az embereknek az esetében biztosan nem, 1237 főről van szó -, hanem egy valóságos fölkészülés a pedagóguspályára. Ez azt is mutatja, hogy a jövő generáció - sokakkal ellentétben - hisz a magyar oktatás jövőjében.

És amiről keveset szoktunk beszélni, hiszen a kisiskolák, a vidéki iskolák hangja nem olyan erős,

mint a központi helyeken lévőké vagy éppen az elit-iskoláké, az, hogy a szakos ellátás csak azáltal, hogy tankerületi szinten szervezzük a szakos tanárok munkáját, 30 százalékkal nőtt. Tehát a képesítés nélkül tanítók száma jelentősen csökkent.

Mégis szót kell ejtenünk azokról a problémákról is, amelyek ennek a vitának az értelmét is adják. Valóban úgy van az, hogy ha egy rendszer szétesett, akkor a központosításban, elképzelhető, hogy tovább megy az ember, mint ahogy az szükséges. Mi sohasem titkoltuk azt, hogy az első központosítási lépés után valamifajta lazításra, valamifajta könnyítésre szükség van, de hogy a rendszer föllásson, ehhez valóban nagyon szigorú, egyközpontú, egy fenntartói rendszer jött létre. El kell ismerni, hogy valóban, ezzel a munkáltatói jogköröknek a beszorítása történt, és ezért a vezetői felelősség ma már nem olyan egyértelmű, mint az korábban volt, szükség van ennek a részbeni helyreállítására.

Az egy fenntartós rendszer az, hogy egy központból irányítunk több mint százezer tanárt és több ezer iskolát, ennek is megvannak a hátrányai. Az első továbblépés ebben az ügyben, hogy ha a szakképzési rendszerre nézünk, akkor azt látjuk, hogy a magyar köznevelést ma kétharmadában egy fenntartó irányítja, a szakképzésben pedig az egyharmadot 40 fenntartó irányítja. Ennek a rendszernek a tapasztalatai után, úgy gondolom, hogy lehetséges és szükséges, hogy a Klebelsberg Intézményfenntartó rendszerben is több lábra álljunk, több fenntartóval decentralizáljuk ezt a rendszert.

Jelentős problémát jelent a tanároknak az új minősítési rendszer, amelyben, bízom egyébként, hogy senki sem kételkedik, vagy senki sem vonja kétségbe azt, hogy ma már egy modern munkahelyen, egy versenyképes világban elképzelhetetlen az, hogy valakinek kívülről ne mérjék a teljesítményét. Korábban is volt ilyen tanfelügyeleti rendszer Magyarországon, ennek az összekötése a minősítési rendszerrel egy fontos előrelépés. Másrészt viszont el kell mondani azt, hogy valóban, itt a szakértői kiváló javaslatok következtében is, és hogy ezeket részben átalakítás nélkül átvettük, egy olyan túlbürokratizált minősítési rendszer alakult ki, amire csak ilyen ijesztgető szavakat szoktak mondani, hogy portfólió, és jellemző, hogy erre már kialakult egyfajta portfólióbiznisz is, ahol különböző ellenszolgáltatások esetén hajlandók kívülről elkészíteni egy tanár portfólióját. Szerintem ezen lényegesen változtatni kell, én erről már az elmúlt hetekben beszéltem, és most is vannak olyan intézkedések, amelyekkel könnyíteni fogjuk ezt a minősítési rendszert, anélkül, hogy földnánk ennek a lényegét, hogy legyen egy olyan külső értékelés, önértékeléssel, intézményi értékeléssel összekötve, amelyik segíti a pedagógust abban, hogy ne érezze egyedül magát a pályán, és ne gondolja azt, hogy azzal, hogy bezárul az osztályterem ajtaja, tulajdonképpen senki mást nem érdekel rajta kívül meg remélhetőleg, a szülőkön kívül, hogy mi is történik abban az osztályban. Hogy egy rémisz-

tő példát mondjak a minősítési rendszer túlburjánzására: az, hogy 77 indikátor alapján értékelünk, 77 indikátoradatot kérünk az értékelési szempontokhoz, szerintem erre így nincs szükség, miközben természetesen a minősítési rendszerre szükség van.

A következő probléma az előbb említett önkormányzati rendszerből való átvételnél a bázis meghatározása kapcsán az a fajta, mondjuk így, részleges, időleges alulfinanszírozottság, ami azt jelentette és azt jelenti még ma is, hogy utólag kellett beletennünk azokat az összegeket, azt a finanszírozást a köznevelési rendszerbe, amire szükség van. Azt, úgy gondolom, senki nem tudja vitatni, hogy ezek az összegek mindig megérkeztek, csak éppen nem időben, részben az elosztási rendszernek a túlzott bürokratizáltsága miatt, részben pedig azért, mert egy központból irányítottuk ezt, részben pedig azért, mert nem lehetett, 2013-ban sem lehetett még reális számok alapján megtervezni ezt a rendszert.

(13.10)

De ha szabad ebben az ügyben mégiscsak egyfajta felelősségmegosztásról beszélni, hadd mondjam azt, hogy ennél rosszabb helyzet volt, amikor a fenntartás az állami finanszírozás mellett mégiscsak az önkormányzatok feladata volt. Szerintem ma jobb az a vegyes finanszírozási rendszer, amiben benne vagyunk, az a vegyes fenntartású rendszer, amely azt mondja, hogy a működés, az üzemeltetés alapesetben az önkormányzatok dolga, hacsak erről le nem mondanak az önkormányzat teljesítőképessége miatt, a fenntartás pedig az állam dolga. Ha lemondott erről az önkormányzat, akkor az állam köteles működtetni is, üzemeltetni is ezeket az iskolákat.

Mégis, hogy lássuk a számokat. Ma olyan iskola Magyarországon az egész köznevelési rendszert tekintve, ahol kizárólagos az állam fenntartása és működtetése, az összesen 17 százalék. Tehát amikor arról beszélünk, hogy a működtetésben problémák vannak, ez-az vagy bármi az iskola infrastruktúrájához hiányzik, akkor 17 százalékban beszélünk az állam felelősségéről, a megmaradó rész önkormányzati működtetésben van, vagy egyházi, vagy éppen magán-, illetve alapítványi működtetésben van. Szerintem ezen érdemes elgondolkozni, és bízom benne, hogy a valószínűleg elkerülhetetlen politikai csatározáson túl ebben a néhány órában lesz lehetőségünk arra is, hogy a valóban hozzáértőkkel beszéljünk arról (*Gógös Zoltán: Akkor menj haza!*), hogy ennek a vegyes fenntartású rendszernek a hátrányait hogyan tudjuk kiküszöbölni.

Amikor elkezdünk egy olyan munkát, ez tavaly szeptemberben történt, hogy hogyan is tudjuk azokat a problémákat önkorrekciónal, belső korrekciónal orvosolni, amelyeket ez az új rendszer fölvet, akkor szerveztünk egy konzultációsorozatot, ahol valójában minden állami fenntartású, tehát önkormányzati működtetésű is - itt kétezer iskoláról beszélünk -, minden állami fenntartású iskola igazgatójának,

tanárainak és a szülőknek lehetőségük volt elmondani a problémáikat. Ötezer problémát gyűjtöttünk össze, amelynek a csúcán, el kell mondani, és szerintem ez okozza majd a legtöbb fejtörést, hiszen az egyéb ügyeket sokkal egyszerűbben meg lehet oldani, a tananyag kérdése, vagy mondjuk így, a diákok és a tanárok túlterheltségének a kérdése volt.

A Nemzeti alaptantervről van szó, arról, hogy sok vagy kevés, hogy tényleg sok-e a tananyag, vagy csak rosszul van elosztva. Mégiscsak figyelmébe ajánlanék a képviselőtársaimnak egy olyan számot, amely az egyébként gyakran hivatkozott OECD-felméréseken alapul. Magyarországon egy tanuló egy évben átlagosan 5553 órát tölt az iskolában, az OECD-átlag 7571, ennyit tölt egy évfolyamon átlagosan egy tanuló az iskolában. Tehát a túlterheltség, a sok tananyag kérdését szerintem akkor érdemes és úgy érdemes feltenni, erről majd mondom még néhány szót, ha ennek az elosztásáról beszélünk, és nemcsak arról beszélünk, hogy mit tanítunk, hanem arról is, hogy hogyan tanítjuk meg mindezt. Arról is beszélünk kell, hogy mennyi a törzsanyag, a kötelezően megtanítandó, és mennyi az az arány - ma 90 százalék a 10 százalékhoz, és elképzelhető, hogy ezen változtatni tudunk -, amit a helyi tantervek döntenek el, és mi az, ami központi előírás.

Ha a jövőről beszélünk, mégiscsak azt kell mondanom képviselőtársaimnak, hogy nélkülünk nem fog menni a változtatás. Tehát azt kérem önöktől, hogy azoknak az adott esetben érdekvédelmi, szakmai vagy álszakmai szervezeteknek, amelyekre megpróbálnak befolyást gyakorolni, mondják ezt el. Akkor van értelme az oktatásról beszélni, ha nem külön beszélünk, hanem együtt. Ezért hoztuk létre a köznevelési kerekasztalt. Kicsit komikusnak tartom, hogy a Magyar Tudományos Akadémia Neveléstudományi Intézetét egyesek itt félhangosan havernak minősítik (*Gúr Nándor: Máshol is! - Dr. Harangozó Tamás: A honvédelmi miniszter is!*), vagy éppen a nagycsaládosok szervezetét, ahol három gyerek alatt nem nagyon lehet tagnak lenni. Ez azt jelenti, hogy ha valaki, egyébként jelenleg az elnök egy pedagógus, három gyereket jár az iskolába, akkor átlagosan is húsz évet töltenek el a gyerekei az iskolában. Van egy kis tapasztalata erre nézve. (*Bangóné Borbély Ildikó: Nekünk is!*) Az összes iskolaigazgató, gimnáziumigazgató kikérhetné magának, hogy önök havernak és baleknak minősítik azokat, akik ebben részt vesznek.

Nem tudom, hogy képzelik azok, akik külön akarják megoldani a köznevelés problémáit. Valószínűleg nem azt akarják megoldani, hanem a politikai pecsenyéjüket próbálják sütögetni (*Balla György: Úgy van!*), erre is van lehetőség ebben az országban, hiszen demokrácia van (*Taps a kormánypárti padsorokból. - Gógös Zoltán: Minek örülsz?*), de szerintem ezt válasszuk külön (*Zaj az MSZP padsoriban. - Az elnök megkocogtatja a csengőt.*) attól a komoly szakmai munkától, amit, úgy gondolom, el lehet végezni. Nélkülünk nem fog menni, képviselő

úr! Önökkel nem ment, nélkülünk meg nem fog menni!

Beszéljünk néhány szót a központosítás problematikájáról! Már említettem, hogy a Nemzetgazdasági Minisztérium által átvett szakképző intézmények 40 oktatási centrumon keresztül szervezik a köznevelés egyharmadának munkáját. Szerintem ez egy követendő modell. A közeli jövőben államtitkár úr fog majd beszélni a jövőről; bízom benne, hogy nagyobb népszerűséggel az ellenzék soraiban, mint ahogy erről most én beszélek. Én néhány irányt szeretnék csak meghatározni arról, hogy hogyan is lehet úgy átszervezni az intézményfenntartást, hogy 2016 szeptemberétől már ebben a rendszerben tudjanak elindulni az iskolák, és abban ez a decentralizálás érvényesüljön. A bürokrácia, annak mérséklése kapcsán szerintem olyan jelentős lépéseket tettünk már, amit nem is szeretnénk semmiképpen visszacsinálni.

Az önértékelésben, mindabban a papírmunkában, ami megnehezítette ennek az ügynek a valóságos értelmét megragadni, vissza kell lépniünk. Az egyik olyan intézkedés, amit én a tegnapi menetrenddel, útmutatóval aláírtam, az az, hogy... (*Zaj az ellenzéki padsorokból.*) Ha nem figyelnek, akkor nem fogják tudni továbbmondani a választóiknak! (*Nagy zaj. - Gyöngyösi Márton: Értelmezzük éppen!*) Akik hét évvel nyugdíj előtt vannak, azoknak nem kell minősíteni magukat, hanem automatikusan a pedagógus II. kategóriába kerülnek. (*Gógös Zoltán: És ezt miért most találjátok ki?*) Azoknak mondom, akik idefigyelnek. Akiket pedig ideiglenesen minősítettünk a pedagógus II.-ben, hiszen olyan szakmai kvalitásaik voltak, hogy szükség volt a munkájukra, azok minősítés nélkül is benne maradhatnak a pedagógus II.-ben természetesen. Ez szerintem egy jelentős előrelépés.

A legfontosabb, amit tervezünk - ehhez törvénymódosításra van szükség, és itt még meg kell vívni néhány csatát -, az az, hogy a minősítés kötelező voltát 2018-ig eltöröljük. Ez egy lehetőség lesz. Aki úgy gondolja, hogy minősítené magát, és bele szeretne kerülni a következő kategóriába, a pedagógus II.-be, az majd eldönti, hogy ő kívánja-e ezt vagy nem, aki nem kívánja, azt nem fogjuk minősíteni ebben az ügyben.

Önök már hallották azt a hírt, hogy azokkal a milliárdokkal szemben, amit önök kivettek ebből a rendszerből, a szocialisták kivettek ebből évente 17 milliárd forintot, most éppen a legutóbbi kormányülésen az a döntés született, hogy 38 milliárd forint plusszal rendelkezünk ebben a félévben a finanszírozáshoz. (*Dr. Varga László: És kivettetek százat!*) A tanév végére pedig szeretnénk azt az új finanszírozási rendszert a kormány elé terjeszteni, amely, bízunk benne, hatékonyan tudja működtetni az iskolákat. Újra felvetném azoknak, akiknek netán mégis van szakmai érdeklődésük, hogy a vegyes fenntartást együtt kell átgondolnunk.

A végére hagyhattam azt, ami a legfontosabb ma a szülőknek és a diákoknak: ez nyilván az a mondat,

amikor diákok arról beszélnek, hogy sokat kell tanulni. Szerintem ezt a megfelelő súlyán és helyén kell kezelni. De azt a tananyagot, ami a Nemzeti alaptantervben van, akkor van értelme újra görcső alá venni - mi természetesen folyamatosan felülvizsgáljuk és tanulmányozzuk, hogy e tanterv bevezetése milyen pluszterheket jelent diákokra és tanárookra -, ha azon gondolkodunk, hogy hogyan akarjuk mind ezt megtanítani az iskolákban. Amikor beszéltünk a kilencosztályos általános iskoláról javaslatként, tervként, és döntést is hoztunk arról, hogy ebben a ciklusban ezt nem kívánjuk bevezetni, akkor egy olyan vitát akartunk elindítani, amely arról is szól, hogy milyen rendszerben tanítsuk meg ebben a kilenc évben mindazt, ami a Nemzeti alaptantervben van. A javaslatunk az, hogy érdemes azon gondolkodni, hogy az első három év valóban az írásra, olvasásra koncentráljon, a beszédkészséget erősítsük, és a közismereti tárgyaktól kíméljük meg a gyermekeinket. A második három évnek lehet ez a feladata, és a hatodik osztály után érdemes azon gondolkodni, hogy talán valamifajta pályaorientáció már lehetséges legyen.

Azon is érdemes gondolkodni, hogy ha meghallgatom az „égig érő” gimnáziumok képviselőit, akik ma Magyarországon az elitgimnáziumokat képviselik, ők azt mondják, hogy számukra a Nemzeti alaptanterv megtanítása semmifajta problémát nem jelent, miközben egy hátrányosabb helyzetű térségben ez nyilvánvalóan másként van.

(13.20)

Tehát érdemes azon is gondolkodni, hogy hogyan osszuk el a tananyagot a terhelését, ha nem is iskolákra, de mindenképpen a hátrányosan induló csoportokra nézve érdemes azon gondolkodni, hogy hogyan használjuk fel a nyári szünetet arra, hogy bizonyos dolgokat, amik a köznevelés rendszerében az iskolaévben elmaradnak, azokban pluszlehetőséget adjunk azoknak, akiknek erre szükségük van. Ez a tanévnek a felosztásáról is szólhat.

Az a jó hír mindenképpen idekívánkozik a végére, hogy a következő európai uniós fejlesztési időszakban, ami már elindult, és részben a kiírások is megtörténtek, 230 milliárd forintot kívánunk fordítani az iskolák infrastruktúrájának és humán kapacitásának a fejlesztésére. Ehhez a 230 milliárd forinthoz még szeretném jó hírként hozzátenni, hogy ebből nagyon keveset szeretnénk azoknak a szakértőknek adni, akik a korábbi rendszert felállították, illetve javasolták, hogy azt állítsuk föl. Köszönöm a figyelmüket. (*Taps a kormánypartok soraiból.*)

ELNÖK: Köszönöm, miniszter úr. Tisztelt Országgyűlés! Most a képviselői felszólalások következnek, ezek első körében a vezérszónoki felszólalásokra kerül sor, képviselőcsoportonként 15-15 perces időkeretben. Mielőtt megadnám a szót Pósnán László képviselő úrnak, arra kérem illő tisztelettel képviselő

selőtársaimat - minden frakciónak megvan a lehetősége a vitában részt venni -, tartsuk be azt a híres parlamentáris formát, most, amikor a jövőről, a jövő nemzedék sorsáról vitatkoznak. Ennyit engedjenek meg nekem, hogy ezt illő tisztelettel kérjem.

Most pedig megadom a szót Pósnán László képviselő úrnak, a Fidesz képviselőcsoportja vezérszónokának.

DR. PÓSNÁN LÁSZLÓ, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Miniszter Úr! Államtitkár Úr! Tisztelettel köszöntöm az MSZP szakértői páholyában helyet foglaló szakszervezeti vezetőket is.

A köznevelés jelen állapotáról kezdeményezett vitanapot a szocialista frakció. Ennek során azért azt gondolom, hogy a kiindulópontot érdemes leszögeznünk. A kiindulópont pedig az, hogy az iskola, az oktatás a gyermekekért van, a gyermekek érdekében kell hogy működjön, és a mi megközelítésünkben is első a gyermek. Az ő érdekeit tartjuk szem előtt akkor, amikor a köznevelés céljait meghatározzuk, amikor a működtetés feltételeit kialakítjuk, és a jövőbeli döntéseknél úgyszintén. Célunk tehát az, hogy a magyar gyerekek, a magyar diákok versenyképes tudást szerezzenek, a pedagógusok pedig megbecsülést kapjanak a munkájukhoz.

2010-ben, tisztelt képviselőtársaim, egy olyan oktatási rendszert vettünk át, egy olyat örököltünk, amelyből több száz milliárdot egyébként a szocialista-szabad demokrata kormányzat kivont, nem is keveset. Egy romokban heverő oktatási rendszerről volt szó. Ezt egyébként már 2007-ben - már 2007-ben - az akkori oktatási miniszter, akit úgy hívták, hogy Hiller István (*Dr. Hiller István: Most is úgy hívnak.*), elismerte 2007. szeptember 10-én A szólás szabadsága című műsorban, amikor Baló György kérdezte, hogy most vagy öt évvel korábban volt-e jobb az oktatás helyzete, akkor Hiller miniszter úr elismerte, hogy öt évvel korábban, tehát 2002-ben jobb volt. És amikor azt is megkérdezte, hogy mikor volt nagyobb esélye egy falusi gyereknek felsőoktatásba menni, most, azaz 2007-ben avagy öt évvel korábban, Hiller miniszter úr elismerte, hogy öt évvel korábban.

Tehát gyakorlatilag, tisztelt képviselőtársaim, már akkor maguk a szocialisták is tudták, hogy amit csináltak, karöltve a szabad demokratákkal, az bizony romokba és csödhelyzetbe vitte az oktatásügyet. Hát egy ilyet kellett átvennünk, tisztelt képviselőtársaim! És azért tegyük hozzá azt is, hogy a külső szemlélő számára úgy tűnik, hogy az MSZP-nek nem is volt oktatási programja. 2006-ban Hiller István aláírt egy 163 pontos cselekvési programot az SZDSZ-szel, Magyar Bálinttal, amelyben hitet tett arra, hogy a Magyar Bálint-i életmű hogy fog folytatódni. Ha megengedik, akkor néhány pontból szeretnék idézni, mert árulkodó és sokatmondó.

Cinikusan a Tudást mindenkinek! címet viselte ez a 163 pont, a 6. pontban a következőt írták: „Meg-

őrizzük a valódi pedagógiai értékeket hordozó szöveges értékelés rendszerét.” Hát, ha volt a pedagógusokon komoly adminisztratív teher, tessék megkérdezni, akkor, amikor a szöveges értékelést kellett csinálni, akkor bizony mindenkinek a haja az égnek állt. Ezt az adminisztratív terhelést ugyancsak Hiller miniszter úr elismerte, mégpedig 2006 decemberében, amikor részt vett a Pedagógusok Szakszervezetének a munkakongresszusán. A 163 pontban arra tesz hitet, hogy ezt megőrizzük, majd ezen a kongresszuson úgy fogalmaz: „A magyar tanárok bürokratikus terhelése túlzott, és a minőségi munkát immáron meghatározó módon befolyásolja, hátráltatja.” Tehát gyakorlatilag önök ezt szépen elismerték, ráadásul fenn is tartották. Érdekes módon a szakszervezeteknek egyébként akkor ez a kettős beszéd nem szúrta ki a szemét.

A 67. pont meg különösen érdekes, a következőt határozták itt el: „Meg kell növelni 2007. szeptember 1-jétől a pedagógusok kötelező óraszámát 20-ról 22-re, ettől az időponttól kezdve elő kell írni, hogy a munkáltató a kötelező tanórai foglalkozásokon felül munkaköri feladatként a pedagógusoknak legfeljebb heti két órában további foglalkozást rendeljen el, ha erre szükség van. Átmeneti előírásként 2006. szeptember 1-jétől a munkáltató heti négy órát rendelhet el. Az ily módon elrendelt órákért ellenszolgáltatás nem jár.” Ennek az értéke, ha forintban kifejezzük, Tatai-Tóth András akkori szocialista képviselő világosan megmondta, 35 milliárd forint, ennyit spóroltak ezzel. Ez egy fizetség nélküli további munka elrendelése volt. Érdekes módon egyébként ez a PDSZ-nél kétórás figyelmeztető sztrájkot váltott ki, a Pedagógusok Szakszervezeténél különösebb ingerküszöböt meg nem ütött meg. Varga László, a PDSZ akkori elnöke így fogalmazott csak: „Érjük el, hogy a jelenleginél legyen jobb hangulat a közoktatás munkavállalói körében, mert ha ezt elérjük, jobb lesz a teljesítmény.”

A 7. pontban arra tettek hitet, hogy megőrizzük az iskola első három évfolyamán azt a szabályt, hogy csak a szülő beleegyezésével lehet a diákot évismétlésre ítélni. És akkor csodálkozunk azon, hogy vannak szövegértési, számolási nehézségek, ezeknek az aránya egyre jobban nőtt, és egyúttal arra szocializálták a gyerekeket, hogy a nem teljesítésnek nincs következménye. Hát hová vezet ez, kérem?! Ez lenne a gyerekek érdeke, vagy így lehet versenyképes ismeretek megszerzésére nevelni őket?

És hát a 78. pontban pedig így fogalmaztak: „A pedagógusképzések reformjával a bolognai képzés részeként 2011-től a kibocsátott friss diplomások száma körülbelül 40 százalékra csökken.” És akkor csodálkozunk, hogy szakos ellátási nehézségek és problémák álltak elő. Ilyenekről tettek önök hitet, és most pedig számon kérik azt, hogy hogy és mint állunk a közoktatás területén. Tisztelt képviselőtársaim... (*Dr. Hiller István: Ez a 2006-os kormányprogram vitája?*) - tisztelt képviselőtársam, ön is azok egyike volt, aki kezdeményezte a mai vitanapot,

azért nem árt ilyenkor egy kicsit megnézni, hogy ki mit tett és mit nem tett egyébként e területeken. Egyébként nyilván ön is el tudja majd mondani, hogy mi az álláspontja.

És hát a normatívák csökkentéséről és egyebekről nem is kívánok hosszabban beszélni, mert mindenki tudja, a legtöbb normatívánál majdhogyan megfeleltek 2002-2010 között az értékek. Ennek a problematikának a súlyát 2008 táján szerintem már a szakszervezetek is érzékelték, mert a balatonfüredi kongresszusukon a programok és a célkitűzések között világosan megfogalmazták azt, hogy az oktató-nevelő munka társadalmi jelentőségének elismerését akarják, a pedagóguspálya presztízsének visszaállítását, a pedagógusok életkörülményének javítását - ez a program.

Tisztelt Képviselőtársaim! Szeretném jelezni, hogy 2010 után a polgári kormány módszeresen, szisztematikusan ezt teszi, ezt tette, és ezt teszi a jövőben is. E súlyos problémák miatt elkerülhetetlen volt tehát a köznevelési rendszer átalakítása és az, hogy átlépünk ezeken a 2010 előtti oktatási viszonyokon. Az életpálya és a béremelés egyértelműen annak a jele, hogy anyagi szempontból a kormány és a kormánypártok igyekeznek megbecsülni a pedagógusok munkáját. *(Dr. Hiller István: Csak nem sikerül.)* Nincs még egy olyan ágazat Magyarországon, ahol egyébként ilyen kiszámítható és ekkora béremelés következett volna be. *(Szabó Timea közbeszól.)* És ennek egyébként megvan az első kézzelfogható eredménye is. Majd Szabó Timea képviselő asszony is elmondhatja természetesen a véleményét. A tanári pályára jelentkezők száma 50 százalékkal növekedett, ez 2014-2015-ös adat.

(13.30)

Ha a pedagógusbéreket nézzük, akkor csak engedjék meg, egyetlenegy adatot hadd mondjak, a pálya csúcsa, amit be lehet futni - a kiszámítható életpályának mégiscsak a lényege, hogy lássuk a végét, a horizontot -: egyetemi végzettségű kutatótanár a pálya csúcsán elérheti a félmilliósi fizetést. A pedagógusbérek nominális növekedése mellett a jövedelmek reálértéke is jelentősen nőtt. Azért ne felejtjük el, hogy az elmúlt években Magyarországon mégiscsak volt egy igen jelentős rezsicsökkentés, ami érintette az egész társadalmat *(Derültség az MSZP soraiban.)*, családi adókedvezmények, személyi jövedelemadó-csökkentés, áfacsökkentés, ez a társadalom minden tagját, így a pedagógusokat is érintette. *(Zaj, közbeszólások az ellenzéki padosorokból.)*

Ha nem hiszik mindezeket, láthatóan nem hiszik, akkor engedjék meg, hogy idézzek. Én a saját szűkebb hazámból, Debrecenből - ott vagyok képviselő - tudok nagyon konkrét adatokat mondani. A Vörösmarty Mihály Általános Iskola igazgatója 2014. február 12-én írt hivatalos jelentésében a következő olvasható: mindannyiunk véleménye, hogy a

szeptemberi béremelést jelentősnek ítéltük, mindnyájan örültünk neki. A médiumok által kommunikált véleménnyel, sokszor a szakszervezetek által megfogalmazott érvekkel ellentétben mi, a keleten élő pedagógusok valóban éreztük a béremelést, hiszen túlóránk nem volt, béren kívül juttatást, cafetériát nem kaptunk. A mindennapokban valóban lényegesen több lett a bérünk. A magyar társadalom - szerintem érthető módon - a közpénzből finanszírozott növekvő bérekért magasabb teljesítményt is vár a köznevelés rendszerétől.

A szocialisták, ugye, 22-re emelték a heti óraszámot, és plusz volt 4 olyan óra, amihez nem rendelték pluszfinanszírozást. A valóságban egyébként a pedagógusok általában 30-35 órát töltöttek bent az iskolában már akkor is, ezt anyagilag a szocialisták egyáltalán nem ismerték el. 2010 után a polgári kormány pedig azt tette, hogy lényegében ezt a gyakorlatot a jog nyelvén is elismerte akkor, amikor rögzítettük azt, hogy heti 32 órát kell az iskolában tölteni. *(Gúr Nándor közbeszól. - Zaj. - Az elnök csenget.)* Hogy az igazat beszéljük - Gúr képviselő úrnak mondom -, a Lilla Téri Általános Iskola igazgatója, Czeller András 2014 februárjában a következőt írta: a 32 órás kötelező bent tartózkodás lényegében nem sok változást okozott. A pedagógusok eddig is 35-38 órát tartózkodtak bent, ezt ugyanazokkal a feladatokkal töltötték ki, mint most. A helyettesítéseket is ellátták eddig is, úgy mint most, hiszen az önkormányzati fenntartás alatt helyettesi pénzt nem fizethettünk. Tisztelt képviselőtársaim, szerintem ez is magáért beszél. A polgári kormány viszont megemelte az alpbéreket.

A Bocskai István Általános Iskola igazgatója írja a következőket: jelentős számban voltak olyanok, akik szerint a kötött munkaidő semmilyen munkaidő-növekménnyel vagy többletmunkával nem járt, mert eddig is bent töltöttek az iskolában ennyi időt, és elvégeztek számos feladatot. Az ő számukra a plusz az volt, hogy a kötelező foglalkozásokon felüli többlettevékenységüket adminisztrálni kell. Voltak olyan pedagógusok is, akik nem örültek, és kritikát fogalmaztak meg az új rendszerrel kapcsolatban. Ők voltak azok, akik a kötelező óráik és foglalkozásaik megtartása után rövid idő múlva már nem tartózkodtak az intézményben, akik valóban jóval kevesebb időt töltöttek az iskolában, mint jelenleg.

Barabásné Vályi Valéria Katalin, a József Attila Általános Iskola igazgatója; a név azért lesz fontos, tisztelt hölgyeim és uraim, mert ő egyébként az Együtt politikusának, Barabás Richárdnak az édesanyja. *(Gógös Zoltán: Ezt meg ki szimatolta ki? - Derültség az MSZP és a Jobbik soraiban.)* Ez azért lesz érdekes, mert árukkodik arról, hogy körülbelül hogyan vélekedik az oktatásról, meg egyúttal arról is árukkodik, hogy nyilvánvalóan az Együtt aktivistái nem szoktak otthon konzultálni ilyen ügyekről. A következőt írja: a kötött munkaidő előnyeként tapasztaltuk, hogy az eseti helyettesítések elosztása könnyebben történt, több alkalom adódik a pedagógusok egymás közti megbeszélé-

sére, egymással tapasztalatszerésre. Ugyanakkor problémaként jelentkezik sok esetben a korlátként szabott 32 órás időkeret, magyarul: a 32-nél több órát is el tudna képzelni.

A kötött munkaidővel kapcsolatban nagyon sok iskolából a következő visszajelzést kapta az intézményfenntartó: hatékonyabb lett a korrepetálás, a tehetséggondozás, a versenyekre történő felkészítés, nőtt a munkaközösségek szakmai értekezleteinek száma, fokozottabb lett a szülőkkel való kapcsolattartás, színesebb lett a diákönkormányzati tevékenység. Tisztelt Képviselőtársaim! Mi ez, ha nem a gyerekek és a tanulók érdeke? Vagy ha önök másképp gondolják, akkor valószínűleg önök nem a köznevelés rendszerében gondolkodnak, nem a közoktatást tartják fontosnak.

Az OECD-átlagban nemcsak az óraszámok tekintetében van különbség Magyarország és az OECD-átlag között, ahogy a miniszter úr mondta, hanem a tanár-diák arányban is. Magyarországon nemcsak most, hanem korábban, a szocialisták kormányzása alatt is ez volt a helyzet, a tanár-diák arány kedvezőbb, mint az OECD-országokban. Ehhez képest viszont az összes tanulói teljesítmény, az összes létező mérés egy visszaesést mutat. Itt nyilvánvalóan valami nem stimmel, valamit rendbe kell tenni. Azt gondolom, hogy akkor, amikor bürokratikus terhekről beszélünk, számos vonatkozásban ez indokolt is és jogos, csak, tisztelt képviselőtársaim, egyetlen dolgot ne felejtünk el - zárásként ezt szeretném mondani -: mind a pedagógusminősítéseknél, mind az önértékeléseknél (*Gógös Zoltán: Láttál már ilyet közlelni? - Zaj az MSZP soraiban.*), mind az intézményértékeléseknél ezeket korábban számos intézményben kipróbálták, megmérték, véleményezték. Ezeket a véleményeket egyébként pedagógusok tették meg, iskolák tették meg (*Az elnök csenget.*), tisztelt képviselőtársaim, ezek azt jelentették, hogy a visszajelzések korántsem voltak akkor olyan szörnyűségesek, mint ahogyan most nagyon sokan ezt kielezik.

Tisztelt Képviselőtársaim! Ezen véleményeket egyébként egykoron kellőképpen - ezek pilotprojektben futottak - meg is fizették. (*Szabó Timea: Milyen projektben?*) Köszönöm szépen. (*Zaj az ellenzéki padosorokban. - Taps a kormánypárti padosorokban.*)

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Változatlanul arra kérem képviselőtársaimat, mielőtt folytatjuk munkánkat, hogy nem párbeszéd van, minden frakciónak megvan a lehetősége arra, hogy felszólaljon. (*Balog Zoltán: Milyen iskolába járatok, hogy így viselkedtek? - Közbeszólás az MSZP soraiból.*) Igen, meg lehet hallgatni a felszólaló képviselőket, képviselőtársaim, erről szól a történet.

Tisztelt Országgyűlés! Az MSZP képviselőcsoportja jelezte, hogy a frakció álláspontját két képviselő ismerteti. Elsőként megadom a szót Tóbiás József frakcióvezető úrnak. Parancsoljon, frakcióvezető úr!

TÓBIÁS JÓZSEF, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Először is engedjék meg, hogy köszöntsem a Pedagógusok Szakszervezete képviselőit, a Pedagógusok Demokratikus Szakszervezetének képviselőit, a Közoktatási és Szakképzési Dolgozók Szakszervezetének képviselőit és a Történelemtanárok Egyletének elnökét, aki egyben az alternatív közoktatási platform szóvivője. (*Szabó Timea és az MSZP-s képviselők tapsolnak.*) Fontos, mert hogy arról vitatkoznak itt, ami eddig elhangzott, kormánypárti képviselők, hogy mi van a közoktatásban, és hogy mi volt a múlthoz képest, és ebből látszik, hogy nem értik, mi történik ma Magyarországon.

Miniszter úr elmondott egy termelési értekezletet, amelyben nem nélkülözte azt a pártpolitikai szempontot, hogy mihez képest önök hogy haladnak. Örömmel vettem volna, ha legalább bejelenti, hogy elgondolkodott a lemondásán, elgondolkodott volna azon, hogy ön annak a csúcsminisztériumnak a vezetője, amelyben a teljes Magyarországon fellelhető társadalmi válságnak minden jegye megmutatkozik: oktatási, egészségügyi, szociális és kulturális területen. (*Dr. Selmeczi Gabriella: Ébredj már fel! - Korózs Lajos: Így van!*) Örömmel vettem volna, hogyha a korrekció képességével rendelkezik, és fölsimeri, hogy pedagógusok, diákok és szülők miért tiltakoznak a rendszer ellen.

De pontosan megértettem a beszédéből, hogy ön még mindig úgy beszél és úgy gondolkodik, hogy ön szerint az oktatás, a közoktatás egy ágazati kérdés, és az ágazaton belül meg kell mondani, hogy miért lesz jobb a pedagógusnak, miért lesz jobb a szülőnek és miért lesz jobb a gyermeknek. Nem veszik észre, hogy amikor mi közoktatásról beszélünk, akkor Magyarország jövőjéről, a gyermekeink jövőjéről beszélünk, és ahhoz, hogy ezt megértsük, ki kell mondani, hogy ma Magyarországon nagyon mély válság van. Önök megkárosítják a társadalmunkat. Az egyenlőtlenségek az élet minden területén csak növekedtek, a szegény szegényebb lett, a kiszolgáltatottabbak helyzete még tovább romlott, több az éhező gyermek.

(13.40)

Az oktatás színvonala drámai mértékben romlott, nem teremti meg a következő generációnak a felemelkedés esélyét. Nő a mélyszegénységben élők száma. Elfogadhatatlanul nagy a dolgozói szegénység. A magyar háztartások jelentős részének semmilyen megtakarítása nincs. A kilátástalan helyzetben folyamatos az elvándorlás, az oktatás és az egészségügy helyzete siralmas. A jelent tönkreteszik, a jövőt felélik. A valódi Magyarország... - és az, hogy miről kellene nekünk ma vitatkoznunk, megmutatja az adataiban, hogy hogy néz ki ma valójában Magyarország.

Magyarországon több mint tíz évvel tovább élnek a diplomások, mint a legkevesebbet tanulók. Magyarországon a családi háttér nagymértékben meghatározza a gyermekek sorsát. A születéskori

helyzet határozza meg a későbbi társadalmi státuszt. Az iskola nem csökkenti, hanem konzerválja a létező társadalmi különbségeket. A gyermekek újratermelik szüleik társadalmi helyzetét: a szegényből szegény lesz, az elitből, a kiváltságosból éppen most teremtenek kiváltságosokat.

A gimnáziumi helyek csökkentésével, a felsőoktatás beszűkítésével egyre kisebb az esély a társadalmi mobilitásra. Mindez nagyban hozzájárul az elvándorlás felerősödéséhez. Az utóbbi években több százezer magyar honfitársunk volt kénytelen külföldre távozni dolgozni, az itteni viszonyok kilátástalansága miatt.

A szakképzési rendszer, miniszter úr, teljesen alulfejlett. Kevesen végeznek benne, óriási a lemaradás a szakemberképzésben. Rekordalacsony azok száma Magyarországon, akik legalább egy idegen nyelvet tudnak beszélni. Bezárták a mobilitás csatornáit. Ez a reménytelenséghez és a kilátástalanság érzetéhez vezet.

Életpálymodellekről beszélnek, amelyek a valóságban egyfajta bűvészmutatványnak tűnnek, hiszen a valóságban nem a megbecsülésnek, és nemcsak az anyagi megbecsülésnek, hanem a szakmai megbecsülésnek, a társadalmi megbecsülésnek a minimumát nem mutatják föl. De ebben nincs vita közöttünk, nem lehet, hiszen amit most itt mondanak, meg amit elmondtak az elmúlt hetekben a médiában, és amit elmondott ma Németh Szilárd a napirend előtti hozzászólásában, az pontosan kifejezi, hogy mit gondolnak önök a pedagógustársadalomról. *(Közbeszólások a Jobbik padsoraiból: Szégyen! - Gógös Zoltán közbeszól.)* A pedagógustársadalmat azzal vádolni, hogy bért követel, még ha én fenn is tartom, hogy szükség lenne fizetésemelésre ebben az ágazatban - nem önmagukért álltak ki, a jövőért álltak ki, hogy ne vegyék el, ne tegyék tönkre a jövőjüket. *(Taps és közbeszólások az MSZP padsoraiban, köztük: Így van! - Felzúdulás a kormánypárti padsorokban.)*

A magyar tanulók tudása nemzetközi összehasonlításban, teljesen mindegy, hogy most a miniszter úr úgy bűvészkedik a számokkal, mint ahogy a miniszterelnök teszi ezt az évértékelőjében *(Balog Zoltán: Dicséretnek veszem.)*, sajnos az eredmények, a tények önmagukért beszélnek: rosszabbak, mint 2009-ben voltak.

Tisztelt Miniszter Úr! A digitális forradalom, amelyben élünk, remélem, nem akarják kijelenteni, hogy meg akarják állítani, mint minden mást, teljesen megváltoztatta a mi életünket és megváltoztatta a munkaerőpiacot, mind pedig a társadalmunkban élők lehetőségét és egyben a hierarchiáját is. Ezt nem megállítani kell, hanem élni kell vele, alkalmazkodni kell hozzá.

Néhány kérdés, amelyről jó lenne, ha a mai vita szólna, és a miniszter úr majd a zárszavában elmondaná, hogy erről mi az ő álláspontja. Milyen változásokra van szükség, hogy az alacsonyabb színvonalú tudást igénylő szektorból a magasabb hozzáadott

értékű ágazatokra tudjuk azt váltani? Miként hangozhatjuk össze az oktatást és a gazdaságot? Milyen irányba érdemes fejleszteni a szakképzés rendszerét, a készségek oktatását? És milyen oktatási rendszerre van szükség ahhoz, hogy az valóban mindenki számára megteremtse a társadalmi mobilitás esélyét?

Hogyan érhetjük el, hogy ne a családi háttér, az irányítószám határozza meg, hogy kiből mi lehet ebben az országban? Miképp tehetjük ismét nemzetközileg versenyképpé azt a tudást, amelyet a magyar diákok, az iskolák megszereztek az elmúlt évtizedekben? Hogyan érhetjük el, hogy minden fiatal legalább egy idegen nyelven beszéljen, mire elkezd dolgozni; és milyen körülményeken kell javítani, hogy többen döntsenek a gyermekvállalás mellett?

Milyen lépésekre van szükség itthon ebben a teremben, hogy azt mondhassuk, hogy itthon is lehet boldogulni? Mi kell ahhoz, hogy visszacsábítsuk a külföldre távozott honfitársainkat? Milyen eszközökkel segíthetjük, hogy a fiatalok munkához és lakáshoz jussanak? És mi kell ahhoz, hogy mindenki hozzáférjen a digitális tudáshoz? - hogy a digitális Magyarország ne egy nemzeti konzultációba oltott pamflet legyen, hanem legyen valóságátartalma.

Minden létező ajánlás arról beszél, hogy a készségek és az oktatás fejlesztése a XXI. század kulcskérdése. Egy társadalom versenyképessége, gazdaságának növekedése azon múlik, hogy milyen oktatási rendszerben tanulhatnak diákjaink, fejleszthetik képességeiket, és hogy a tanárok megkapják-e azt a szabadságot, hogy a legalkalmasabb eszközöket és módszert válasszák gyermekeink tudásának, készségeinek fejlesztésére. Na, ezt vették el önök az elmúlt években. Nem mást, csak ezt!

És itt nem az a kérdés, hogy lehet-e korrigálni a nem létező rossz rendszert, hanem az a kérdés, hogy van-e új rendszer. Nem centralizálni kell! A legjobb döntéshozatali forma bármilyen, de helyben kell hogy meglegyen. Az önkormányzatok, a helyi közösségek pontosan ismerik és értik a településük sajátosságait, ismerik a problémáikat, vissza kell adni nekik, a helyi közösségeknek azt a döntési szabadságot, hogy eldönthessék, hogy ők akarják kialakítani az oktatás bázisát, azt a tudásteret helyben, vagy bíznak abban, amiben az elmúlt években látható módon nem találtak meghallgatásra. Pósan képviselőtársam bármit is sorol föl itt néhány példaként, mert a valóság szülőként, állampolgárként, ellenzéki vezetőként is az, hogy nem kótyavetyélhetjük el a jövőt.

Márpedig önök most minden eszközzel, a korrekció hiányának képességével képtelenek arra, hogy változtassanak. Ez a vita nem azért van, mert mi ezt kezdeményeztük. Ez a vita azért van, mert a társadalom, a szülő, a diák és a pedagógus egyöntetűen kérte, hogy változtatni kell a rendszeren. Rendszerváltást kell végrehajtani a közoktatásban. Vagy önök kezdik el, vagy lesz egy másik kormány, akinek ez lesz az első lépése. Köszönöm. *(Taps az MSZP padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, frakcióvezető úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Hiller István úrnak, az Országgyűlés alelnökének, az MSZP másik vezér-szónokának. Parancsoljon, alelnök úr!

DR. HILLER ISTVÁN, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Képviselő asszonyok és Képviselő Urak! Igen tisztelt Miniszter Úr! Magyarországon és nem csak Magyarországon, ahol oktatásügyről érdemben beszélnek és gondolkodnak, az együttműködésnek és az egyetértésnek egy és kizárólag egy dolog lehet az alapja, ha az oktatásban, a közoktatásban a gondolkodásunk középpontjában a gyermek áll. Aki ezt vallja, azzal lehet közös nyelven beszélni, aki nem ezt vallja, mindaddig, amíg nem ezt vallja, nincs vele közös nyelv.

Ezt a nyelvet vallottuk 1990-től egészen 2011-ig. Nem pártok, hanem kormányok és egymást követő kormányok tartották ezt fontosnak. Önök ezt a konszenzust fölmondták, amikor a köznevelésinek nevezett törvényből számúzták az ENSZ gyermekjogi egyezményének kötelező ajánlását a gyermekek mindenek fölött álló érdekéről. Őszintén kérem és javaslom, hogy ami hibát vétettek 2011-ben, azt pótolják, javítsák ki.

A 2006-os kormányprogram megkésett vitájára, amit tíz évvel később most föllevenít egy képviselő, minthogy a képviselőt jobb történésznek ismerem, mint amilyen szöveget itt langyosan elmondott, nem kívánok reagálni, csak tisztelettel kérem a magyar Országgyűlés képviselőitől, hogy ha lehet, a plenáris ülésen évtizedre tartsák be az eseményeket, írásban meg próbálják meg legalább az évszázadot megtalálni. *(Derűltég és taps az MSZP padsoraiban.)*

A magyar oktatásügyben mindez alapján egyértelmű, hogy rendszerjelleget változtatásra van szükség. A rendszerjelleget változtatás az előbb említett intézményközpontú közoktatással szemben - ezt csinálják önök - a gyermekközpontú közoktatásra való váltás.

(13.50)

Ki kell mondani, és legyen világos: az önök közoktatásának középpontjában a szegény Klebelsberg-ről elnevezett Intézményfenntartó Központ és annak működtetése áll. Akkor legyen világos: amíg van KLIK, nincs rendszerjelleget váltás az oktatásban. Amíg a KLIK ilyenformán működik, addig nem javul a magyar közoktatás színvonala. Nem az a kérdés, hogy egy nagy KLIK van, vagy 19 kisebb „klikecske”, mert a működés ettől nem változik. Ezért, hogy legyen világos, mi a KLIK megszüntetését akarjuk, és ha rajtunk múlik, megszüntetjük az Intézményfenntartó Központot. *(Taps az MSZP soraiban.)*

Ez a KLIK, tisztelt hölgyeim és uraim, a helyben hozott döntések intézményesített ellensége. A KLIK nem más, mint a szakmai autonómia intézményesített ellensége. Addig, amíg van KLIK, nincs szabad

oktatás Magyarországon. Addig, amíg a KLIK így működik, tanár szabadon nem taníthat. Önök a felelmet költöztették be a tantermekbe a KLIK-kel - vigyék onnan ki!

Ugyanakkor nem csak bírálni szeretnék. Az a javaslatom - kérem, fontolják meg -, hogy öt év elteltével, az úgynevezett nemzeti köznevelési törvény elfogadása után a tapasztalatok birtokában önök sem gondolhatják, hogy változatlan formában minden mehet. Azt javaslom, azt javasoljuk, hogy az önkormányzatok ismét lehessenek intézményfenntartók. Nem azt mondom, hogy az önkormányzatok legyenek intézményfenntartók, hanem azt szeretném, hogy Szeged, Miskolc, Veszprém, Győr, Pécs, Sopron, Debrecen, a budapesti kerületek ismét iskolavárosok lehessenek. Engedjék és akarják, hogy intézményfenntartók legyenek! Mi mindenestre ezt fogjuk képviselni.

Szükségességnek tartom ugyanakkor elmondani, hogy ez a rendszer akkor tud működni, ha a jelenlegi Nemzeti alaptanterv szemléletét feladják. Ez a lexikálstudás-központú NAT ósdi, avitt, javíthatatlan. Kérem, térjenek vissza ahhoz, amit közösen vallottunk, és az úgynevezett kimeneti pontok, szabályozások, a lexikális és a kompetenciatudás megfelelő egyvelege kell hogy visszatérjen.

Vissza kell adni az iskolaigazgatók jogait. Vissza kell adni Magyarországon a pedagógusoknak a tan-szabadságot. Szégyen, hogy 18 évről 16 évre csökkentették a tankötelezettség korhatárát! *(Közbeszólás az MSZP soraiból: Így van!)* Mossák le ezt a gyalázatot, állítsák vissza! A tankötelezettség korhatárát, kérem, emeljék úgy, ahogy együtt akartuk! Csökkenteni kell a tanári bürokratikus terheket. Ennek a portfóliómódszernek semmi értelme. *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)*

Ezért összefoglalóan - köszönöm szépen a türelmét, tisztelt elnök úr -: ne toldozgassanak, ne foldozgassanak, fogadják el azt a szakmai javaslatot, hogy Magyarországnak új közoktatási törvényre van szüksége. Mi ezt fogjuk akarni. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, alelnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Rétvári Bence államtitkár úrnak, a KDNP képviselőcsoportja vezér-szónokának. Parancsoljon, államtitkár úr!

DR. RÉTVÁRI BENCE, a KDNP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Egy vitanapon vagyunk itt a köznevelés helyzetéről, amelyet közösen indítványoztak ellenzéki pártok - egy aláíróíven indítványozta ezt Tóbiás József és Gyöngyösi Márton *(Közbeszólások a Jobbik soraiból: Azta! - Most mi lesz?)*, két olyan képviselő, aki korábban többször nyilatkozott már arról *(Közbeszólások az MSZP soraiból: Megvan a személyeskedés! Most beszélj a közoktatásról! - Ülj le!)*, hogy közös nyilatkozatot ők a másikkal együtt alá nem fognak írni, mert egyiknek a másik *(Közbeszó-*

lások az MSZP és a Jobbik soraiból.) az újfasizmust, a másik az egyiknek a meghaladott szocialista kormányzást jelenti, és most mégis egy közös nyilatkozatot írtak alá, azzal indítványozták a mai politikai vitanapot.

Ez is jelzi azt, hogy (*Közbeszólások az MSZP soraiból. - Novák Előd: Nagy baj van, azért!*), miért kerül sor ennek a témának a mostani parlamenti megvitatására, hiszen azt reálisan szerintem Magyarországon egy pedagógus sem gondolja, hogy attól, hogy 200 vagy 199 országgyűlési képviselő 8 órán keresztül beszél a maga pártpolitikai szemszögéből sokszor, mert az előző felszólalásból is ez derült ki, hogy erre számíthatunk a mai nap 8 órájában, nos, hogy beszél erről a kérdéstről, attól neki a hétköznapi gondjai kevesebbek lesznek, vagy a hétköznapi problémái csökkenni fognak. Nem gondolják ők se, hogy politikusok azért kezdeményezték ezt a vitanapot, hogy az iskolák helyzetén érdemben a mai napon javítani tudjanak.

Azért kerül sor erre a politikai vitanapra, mert a politika fő területének akarja kijelölni az ellenzék a köznevelésnek a kérdését. Nincs megoldási modellje, a mai nap napirend előtti felszólalásaiból és a korábbiakból is kiderült már, erről a problémáról mindösszesen mint politikai területről akar beszélni (*Dr. Hiller István: Most mondtam el! - Közbeszólás az MSZP soraiból: Azt nem hallja!*), és nem áll elő semmifajta megoldási javaslattal. Az nem vehető megoldási javaslatnak, hogy térjünk vissza oda, ahol 2010 előtt voltunk, hiszen - ahogy majd arra vissza is térek - azt a helyzetet mindenki akkor, korábban már vissza is utasította (*Dúró Dóra: Ti sok mindent megoldottatok, Bence!*), és azt mondta, hogy az a helyzet nem tartható tovább. Jól látható éppen ezért, hogy politikai szereplők bukkannak fel mindenhol, akár tüntetésekről van szó, akár petíciókról.

Ha megnézzük, hogy a pedagógustüntetésnek mondott tüntetések mögött kik állnak valójában szervezőként, Sopronban a PM, a Párbeszéd Magyarországért helyi elnökhelyettese, a győri tüntetésnél az LMP önkormányzati képviselő-jelöltje (*Dr. Schiffer András: Nincs is önkormányzati képviselője! - Dúró Dóra: Nincs is képviselőjük!*), Veszprémben a veszprémi DK képviselője, korábbi MSZP-tag, Szombathelyen az ottani Szolidaritás Mozgalomnak, az Együttnek egy aktivistája, aki melleleg cigányvicceket posztolgat közben (*Dúró Dóra: Húha!*), Pécsen a Liberálisok Pártjának irodavezetője, Szegeden egy olyan mozgalomnak a vezetője, aki azt mondta, hogy minden kormányváltó kezdeményezésnek része lesz, Hajdúszoboszlón szintén (*Dr. Harangozó Tamás: Mi vagy te, nyomozó hatóság?*) egy korábbi képviselőjelölt, Miskolcon az MSZP időszaka alatti vadaspark-igazgató (*Közbeszólások az MSZP soraiból, többek között Gógös Zoltán: Ennyit tudtok, Bence!*), és még lehetne sorolni, hogy kik azok, akik pártkötődéssel jelennek meg ennek a kérdésnek a megvitatásakor. (*Közbeszólások az MSZP soraiból, többek között Gógös Zoltán: Nem szégyelled ma-*

gad? - Az elnök csenget. - Dr. Selmeczi Gabriella: Felháborító!)

De amikor arról beszélünk, hogy létrejön egy civil közoktatási platform, ott is láthatjuk, hogy annak a szóvivője - hogy, hogy nem - ott volt akkor, amikor a kormány ellen kellett tiltakozni a migráció kérdésében (*Gógös Zoltán: Most mi lesz? Elvitetitek őket? Jönnek a szkinhedek, vagy mi lesz?*), és ott volt azokkal, akik a plakátokat rongálták, ott volt akkor, amikor „Nemzeti minimum” címszóval a kormány szociálpolitikáját kritizálták, és most is ott vannak akkor, amikor oktatási kérdéstről van szó. Úgy látszik, nekik a kormány elleni tiltakozás a leginkább fontos, és nem a nevelésnek, nem a közoktatásnak a helyzete. Nagyon egyetértett vele mind a 199 képviselő, mind a tízmillió magyar ember, amikor azt mondta Hiller István, hogy a gyerekekről kell szólnia minden köznevelési vitának - ez az a mondat, amivel mindenki egyetértene (*Közbeszólások az MSZP soraiból: Kezdd lassan el! - Eddig egy mondatot nem mondtál róla!*), csak hogy ezek a tények viszont, akár tüntetésekről, akár mozgalmakról, akár alternatív kerekasztalokról van szó, pont azt bizonyítják, hogy nem a gyerekek miatt lépnek be valakik a mostani köznevelési vitába, hanem azért, mert korábbi politikai vitákat akarnak továbbvinni, most köznevelési tartalommal, köznevelési szlogenekkel.

És tudják, az is (*Közbeszólás az MSZP soraiból a kormánypártok szakértői sora felé: Ne bólogassál! Fésülködj meg ott hátul!*) visszataszító, amikor többször olyan emberek jelennek meg kritikusként, és független szakértőként mondják el a véleményüket, amire utána itt ellenzéki képviselőtársaink is hivatkoznak, akik korábban aktívan közreműködtek ennek a rendszernek a felépítésében. Van olyan ember, aki például pontosan a Civil Közoktatási Platformot vezeti, aki olyan mondatokat mondott, csak egyet idéznék belőle, hogy „a 2010-es fülkeforradalom oktatáspolitikai teljesítménye pedig teljes csőd, és mint ilyen, minden ízében vállalhatatlan”. Minden ízében vállalhatatlan - ezt a mondatot így értelmezzük meg. Ez az ember egy olyan kft.-nek a vezető tanácsadója, ezt Expanzió Kft.-nek hívják, aki - a „minden ízében” részre figyeljenek - az Oktatási Hivaltól azért 2012-ben felvett 45 millió forintot kutatás-fejlesztési innovációs tevékenységre. (*Dúró Dóra: Miért fizettétek ki? Ki fizette ki?*) Aztán 2013-ban még kutatás-fejlesztésre, különböző elektronikus-tananyag-elemzések felvett kétszer 10 millió és egyszer 19 millió forintot ez a cég, majd 2014-ben 5 millió forintot változásmenedzsmentre, 30 milliót társadalomtudományi, humán fejlesztésre, kutatásra - a „minden ízében” jusson eszükbe! Aki azt kritizálja, hogy minden ízében vállalhatatlan, mennyi ízhez járult hozzá ebben a különleges konyhában - 30 millió forintért társadalomtudományi kutatásokkal, fejlesztésekkel, és még sorolhatnám. Vagy akár az OFI-nál is, oktatáskutató, -fejlesztő intézetknél összegző tanulmányokkal, tehetséggondozási anyagokkal, kutatás-fejlesztési tevékenységgel vagy

háttérelmző tanulmányaikkal - egyikkel 6, másikkal 8 milliót, aztán 12 milliót, aztán 24 milliót vett föl.

Azok az emberek, akik most ennek a rendszernek, ennek a most felépült közoktatási rendszernek az egyik legnagyobb kritikusai, akik önmagukat civil szakértőnek mondják (*Bangóné Borbély Ildikó: A gyerekek a legnagyobb kritikusai, Bence!*), és azt mondják, hogy minden ízében vállalhatatlan (*Szabó Timea közbeszól.*), ők maguk voltak, akik a sót, a borsot meg a többi fűszert, az ízt megadták ennek a rendszernek az építéséhez. Olyasfajta álszentség ez sok, önmagát civilnek mondó szakértő részéről, mintha bármelyikünk odamenne egy építésmérnökhöz, azt mondaná, hogy kedves barátom, tervezz nekem egy házat, megtervezi a házat, felépül, majd ez az építész odamegy a megrendelőhöz, és azt mondja, hogy: jaj de csúnya házat építettél. De kedves barátom, te voltál ott végig, aki minden vonalat megrajzoltál a terveken!

(14.00)

Sokan vannak így, akik az elmúlt időszakban ott voltak a tervezésnél, ott voltak az alakításnál, felvették ezért, ebben az esetben, mondjuk, ennél a cégnél a 200 millió forintot - de lehetne még sok-sok hasonló példát hozni, és ott még eggyel nagyobb nullával rendelkező számokat, sőt kettővel nagyobb nullával rendelkező számokat is találnánk -, most pedig civil szakértőként az általuk felépített építményre mondják, hogy instabil, tarthatatlan és minden ízében vállalhatatlan, még az általuk bekevert ízekben is.

Azt hiszem, a szocialistáknak a mai napon viszonylag kevés alkalmuk lesz a dicsekvésre vagy a saját eredményeiknek a felsorolására. Itt már a képviselőtársam idézte a szocialisták saját magukról kialakított véleményét, miszerint 2002-ben még nagyobb esélye volt egy falusi gyermeknek a továbbtanulásra, és a köznevelés rendszere kevesebb igazságtalanságot tartalmazott. Nos tehát, ha végigszámoljuk, hogy mennyi pénzt vettek ki 2002 és 2010 között a szocialisták az oktatási rendszerből, nem biztos, hogy a 8 órás vita végére a teljes összegző számhoz eljuthatunk. De az már biztos, hogy évente csak a 13. havi bér elvételével 17 milliárd forintot vettek ki a köznevelés rendszeréből és minden magyar pedagógus zsebéből. Már azon pedagógusoké, akiket el nem bocsátottak abban az időszakban, már azokból az intézményekből, amelyeket be nem zártak ebben az időszakban, de erre még vissza fogok térni. Ez összességében 78 milliárd forintot jelent csak ezzel az egyetlen intézkedéssel, a 13. havi bér elvételével kivont összeg. Hogy mennyi a teljes összeg, az több száz milliárd forintra tehető. A szocialisták ezt a pénzt kivették a közoktatás rendszeréből, mi visszarakjuk, sőt terveink szerint többet is rakunk vissza, mint amennyit ők kivettek innen. (*Korózs Lajos: Ti meg 300 milliárdot!*)

A Szocialista Párt vezérszónokaitól általános, szép lózungokat hallhattunk, hogy a gyerekek jövőjéről beszéljünk, meg a gyermekeknek legyen jobb, mondta a Szocialista Párt frakcióvezető-elnöke. (*Dr. Bárándy Gergely: Még mindig nem beszél a lényegről! - Zaj az MSZP soraiból.*) Akkor is a gyermekek jövőjére gondoltak, amikor eladósították az országot, hitelt vettek fel, amikor felvették pénzeket, amiket ők maguk elköltöttek (*Közbeszólás az MSZP soraiból: Sosem volt ilyen magas az államadósság! Ne beszélj már ilyeneket!*), és azt mondták, hogy majd a gyerekek meg az unokák fizessék vissza, akkor is a gyerekek jövőjéről beszéltek kormányülésen és MSZP-s frakcióülésen? Amikor bevezették a tandíjat, akkor is az lebegett a szemük előtt, hogy így a gyerekeknek jobb lesz? (*Közbeszólások az MSZP soraiból: Nem sülyedsz el? - Zaj az MSZP soraiból.*) Hogy ez legyen az új alapja? És még most is úgy gondolják, tisztelt szocialista képviselőtársaim, hogy egy helyes döntés volt? A nagy igenekből erre következtetek, hogy most is helyes döntés volt. A szocialisták tehát a mai köznevelési vitanapon megerősítik ezek szerint, hogy tandíjat kellene bevezetni (*Közbeszólások az MSZP soraiból: Hazudsz! Keresztény ember nem hazudik! Hazudsz! - Zaj. - Az elnök csenget.*), és az lenne az útja a köznevelés átalakításának? Itt vagyunk még hét és fél órát, lesz alkalmuk arra, hogy ezt önök is elmagyarázzák.

Amikor Tóbiás frakcióvezető úr felszólalását hallottam, igazából ha becsukom a szemem és csak hallgatom azt a szövegrészt, én azt hittem, hogy valaki a KLIK létrehozatala mellett érvel, olyan szépen mondta, hogy vidéki iskolákban tanuló gyerekeknek, nehéz sorsú gyerekeknek, szociálisan hátrányos sorsban lévő gyerekeknek ugyanúgy meg kell adni a tanulás lehetőségeit, mint annak, aki jobb körülménynek között él. Hát mi akkor erre a megoldás, ha nem az állami fenntartás? Mondja meg a Szocialista Párt! Azt mondja, hogy az a céljuk, hogy minden gyermek ugyanúgy megkapja a tanulás és boldogulás lehetőségét. Az önkormányzati fenntartási rendszerben, jól tudjuk, idézetet is hozok OECD-től, de akár a saját miniszterüktől is hozhatok (*Zaj az MSZP soraiból. - Dr. Varga László: Nem figyeltél, hogy miről beszélünk!*), nem sikerült ezt megtenni, növekedtek a különbségek. Akkor amit most itt elmondott Tóbiás frakcióvezető úr (*Zaj. - Az elnök csenget.*), az nem volt más, mint az állami intézményfenntartás (*Közbeszólás az MSZP soraiból: Hány gyereked van? - Zaj. - Az elnök csenget.*) és a KLIK melletti érvelés.

(A jegyzői székben Ikotity Istvánt
Gúr Nándor váltja fel.)

Sokféle kritikát hallhattunk már a mai napon is, és fogunk még a későbbiekben és más napokon is, de megoldást egyetlenegyszer sem hallhattunk (*Lukács Zoltán: Láttál már óvodát belülről?*) az önkormányzatok felelősségvállalásáról vagy szerepéről. Egyéb-

ként ismételt elmondanám, hogy az iskolák jó részének és a diákok többsége intézményének a működtetője még most is maga az önkormányzat; amikor ilyen kérdésekről beszélünk, akár az ottani működtető problémákról, fontos tudni, hogy a működtetést a diákok nagy része esetében az önkormányzatok hajtják végre most is.

De nézzünk pár számot, hogy pontosan az a rendszer, ami az állami fenntartást megelőző rendszer, mit hozott a pedagógusoknak! Hozott 17 ezer elbocsátott pedagógust. Akkor persze nem igazán láttunk nagyobb sztrájkokat vagy tüntetéseket emiatt, sem petíciót, sem gyerekek be nem vitelét az iskolába. Hozott 381 darab új lakatot, amit azért kellett vásárolni, hogy az iskolaépületre végleg rátegyék, mert oda se be, se ki nem ment onnantól kezdve senki. Az a fajta modell, amit a szocialisták vittek 8 éven keresztül (*Gógös Zoltán: És hányról vettétek le?*), bár itt egy félig áttételes volt az a mulasztás vagy hiba, amit elkövettek, mert a legnagyobb hiba az volt, hogy átengedték éveken keresztül a liberálisoknak az oktatás területét, ha ezt nem tették volna meg, talán kisebb lett volna 2010-ben a baj, de nem tették meg, ezért 381 feladatellátási helyen tettek lakatot az iskolaépületek ajtajára. Ebből pár esetben mi újraindítottuk az iskolákat. (*Közbeszólások az MSZP soraiból: Három esetben! Hármat!*) De ez azért mégiscsak 17 ezer tanár elbocsátását eredményezte.

Nem beszélve arról, hogy egy olyan finanszírozási rendszert hoztak létre, amely tudatosan kevesebb pénzzel számolt a központi költségvetésben, mint amennyibe az önkormányzatoknak ténylegesen került az iskola. Ezért kellett többek között konszolidálni az önkormányzatokat, mert azt mondták az iskolafenntartó önkormányzatoknak, hogy fenn kell tartani az iskolát, adok hozzá pénzt, és nem nézem meg, hogy a többit miből teszed hozzá. Ez egy álszent magatartás volt. Szép dolog volt akár közalkalmazotti béremelést is hirdetni, csak négy hónap után elfelejtették ennek a fedezetét odaadni, és ezért adósodtak el az önkormányzatok Magyarországon 8 év alatt. Ahogy Margaret Thatcher is mondta, ő sem ismert még olyan szocialista kormányt, amely kifizette volna azokat a hiteleket, amelyeket felvett, nincs ez másként Magyarországon sem ebben a tekintetben. Itt is a szocialista időszakban felvették a hiteleket, kibocsátották a kötvényeket, és utána a Fidesz-KDNP-időszakban pedig ezeket vissza kellett fizetni. Jól látjuk, hogy ott, ahol a szocialisták most is kormányoznak, például Szegeden öt darab óvodát bezárnak, az egyik legdrágább a diákberlet a tömegközlekedés tekintetében. Ott, ahol a Jobbik kormányoz, például Tiszavasváriban, a Jobbik fővárosában, ahogy ezt Vona Gábor mondta, a Becsület Légiját hívják be, hogy öt év jobbikos városvezetés vagy településvezetés után tegyen valahogy rendet, és vezesse be az érpataki modellt. Amikor Ózdon a szocialisták (*sic!*) megkapták a város vezetésének a lehetőségét (*Gógös Zoltán: Ózdon?*), akkor nem sárga

iskolabuszokat vettek, hanem sárga kabriókat (*Moraj az MSZP és a Jobbik soraiból.*), mert abban a pillanatban, hogy hatalomba kerülnek, rögtön nem a közérdek (*Dúró Dóra: 600 ezer forintos autó!*), rögtön nem az iskolabusz jut eszükbe, hanem a saját egyéni boldogulás. (*Moraj a Jobbik soraiban.*)

Ehhez képest mit adott, mit tudott adni a Fidesz-KDNP annak révén, hogy a magyar emberek (*Zaj. - Az elnök csenget.*) munkájából immáron nagyobb összegekből gazdálkodhatunk? Sikertült bevezetni a béremelést. (*Zaj.*) Ez minden évben (*Zaj.*), minden évben többletet jelentett, 2012-ről '13-ra 32 milliárd forintnyi többletet a pedagógusbérekben, 2013-ról '14-re 120 milliárd forintnyi többletet a pedagógusbérekben, '14-ről '15-re újabb 32 milliárd és a következő esztendőben pedig 34 milliárd forint plusztámogatást jelentett. Ennyi az a pénz, ami most már a pedagógusok zsebében van pluszban. Ennek többek között a következménye és a Klebelsberg-ösztöndíj következménye, hogy most már másfélszer annyi fiatal jelentkezik 18 évesen pedagógusnak, mint öt évvel ezelőtt, mert ott lefelé menő pályája volt a pedagógus szakmának (*Gógös Zoltán: Miért nem lehet még mindig fénymásolni az iskolákban? Erről beszélj!*), kisebb volt a társadalmi megítélése, a csökkenő GDP-ből is 11 százalékkal kevesebbet költöttek a köznevelésre. Mi elkezdtük a pedagóguspálya anyagi megbecsültségét is növelni, fogjuk idén is és fogjuk jövőre is, és ez másfélszeresen népszerűvé tette a fiatalok körében a pedagóguspályát.

Az ingyenes tankönyvek most már a családtagmogatás részei az alsó tagozaton, és utána még felmenő rendszerben is. Idén az első négy osztályban lesz szeptember 1-jétől. Amikor Tóbiás frakcióvezető úr arról beszél, hogy egyre több éhező gyermek van, talán megnézné, hogy mennyivel több gyermek kap ma az óvodában, a bölcsődében és az iskolában enni, mint korábban. Az összeg, mint önök is tudják, 29 milliárd forintról 70 milliárd forintra emelkedett. Ezek mind-mind ezeket a szociális különbségeket hivatottak csökkenteni.

(A jegyzői székben Földi Lászlót
Móring József Attila váltja fel.)

Még egyetlen idézetet engedjenek meg, ami a liberális oktatáspolitikai csődjét vetítette vagy mutatta be. Ez pedig egy 2012-es kutatás, amit az Európai Bizottság pontosan az utóbbi hetekben vett ismételt elő, ami azt mondta, hogy a fiatalok társadalmi, gazdasági hátterének, valamint az iskola elhelyezkedésének az iskolai teljesítményre gyakorolt hatása (*Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az idő leteltét.*) a legjelentősebb volt, az egyik legjelentősebb volt az Európai Unión belül. Ezért kellett lépnie Magyarországnak, mert csődben voltak az iskolák anyagilag is, hiszen alacsony volt a finanszírozásuk, és tartalmilag is, ezért kellett a változás útjára lépni 2010-ben. Köszönöm szépen. (*Taps a kormánypárti padosorokban. - Dr. Hoffmann Rózsa: Bravó!*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! A Jobbik képviselőcsoportja jelezte, hogy két felszólaló ismerteti a frakció álláspontját. Megadom a szót Vona Gábor frakcióvezető úrnak. Parancsoljon, frakcióvezető úr!

(14.10)

VONA GÁBOR, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Köszönöm szépen a szót. Hallgatva a KDNP vezérszónokát, sokféle érzés magával ragadta az embert. Egyetlen érzés viszont nem, hogy az új Barankovics Istvánt hallgatjuk. Ez az érzés azért nem lett úrrá rajtam.

S ha már Rétvári Bence szóvá tette, hogy hogy következhet be az, hogy Tóbiás József és Gyöngyösi Márton egy íven kezdeményez vitanapot, erre én is azt tudom mondani, hogy ez szinte hihetetlen, nem történhet meg olyan, hogy ez a két ember egy íven gyűjtsön. Ehhez tényleg önök kellene. *(Derűltség az ellenzéki oldalon.)* Ez csak akkor történhet meg, amikor az önök kormánya olyan oktatáspolitikát folytat, mint amelyet. Én is látom, hogy ez egy unortodox lépés volt, de az önök politikája sajnos ezt kikényszerítette.

Az oktatás a mi véleményünk szerint nem egy ágazat a sok közül, hanem az egészségügy mellett talán a legfontosabb ágazat, amelyen, ahogy az már többször elhangzott ma, de sajnos kevés konkrétummal, a magyar jövő és a magyar jelen múlik és dől el. Szerintem egyébként nagyon egyszerű a képlet: az az ország, az a kormány, amelyik anyagi és társadalmi megbecsülést biztosít ennek az ágazatnak, egy sikeres országot teremt és az egy sikeres kormány. Amelyik ezt nem teszi meg - és önök ezt nem teszik meg -, az meg egy sikertelen kormány, és egy sikertelen országot teremt.

Az elmúlt 26 év egy szinte folyamatos zuhanása volt a magyar közoktatásnak. Ha olyasvalaki nézte ezt a vitát, aki eddig nem nagyon követte a politikát, az mit láthatott? Azt látta, hogy a Fidesz azt mondja, az MSZP tönkretette a magyar oktatást. Megmondom őszintén, hogy ezzel egyetértek. Aztán azt látta, hogy az MSZP szerint a Fidesz folytatta az oktatáspolitikát, a Fidesz is rossz irányba vitte az oktatáspolitikát. Ezzel is egyetértek. Egyetértek azzal is, amikor a Fidesz azt mondja, nem szabad, hogy az MSZP oktatáspolitikájához térjünk vissza. Egyetértünk vele. Mint ahogy azzal is egyetértünk, amikor az MSZP azt mondja, hogy arról az útról, ahová a Fidesz vitte az oktatáspolitikát, le kell térni. Ezzel is egyetértünk.

Az a helyzet, hogy jelen pillanatban az zajlik, hogy a Fidesz és az MSZP egy menthetetlenül XX. századi vitát folytat. Bekövetkezett az, hogy a kormánypártok, a Fidesz és a KDNP vezérszónoka mindenről beszélt, csak arról nem, hogy az elmúlt hat évben mit csináltak. Menthetetlenül XX. századi ez a vita. Itt meg kell állnom egy picit, mert a XX. század

kontra XXI. század mint politikai tény a magyar közéletben nemcsak az oktatáspolitikát, hanem nagyon sok más területet megmagyarázhat azok számára, akik nem értik, hogy történhetnek meg Magyarországon dolgok. A helyzet az, hogy van két XX. századi párt, a Fidesz és az MSZP, és van két XXI. századi párt, a Jobbik és az LMP, és közöttünk egy nagyon-nagyon komoly generációs, politikai generációs szakadék van. Miközben Rétvári Bencével egy generációba tartozom az életkor alapján, mégis úgy érzem, hogy politikai értelemben egy Matuzsálemmel állok szemben, aki egy elmúlt század, egy letűnt század hírnöke. Ez a két XX. századi párt egymással van elfoglalva. Egyikük sem arról beszélt, hogy mit kellene tenni a közoktatással, mit kellene tenni az oktatással. Az egyik arról beszélt, hogy az MSZP ilyen rossz, a másik meg arról beszélt, hogy a Fidesz olyan rossz. Hát ez így sehová nem vezet, és különösképpen káros a magyar oktatáspolitikára ebben a vitában is.

Ki kell jelenteni mindezekből tanulságképpen, hogy sem a Fidesz, sem az MSZP nem fogja megoldani az oktatás helyzetét Magyarországon. Egyrészt saját alkalmatlanságuk miatt. Nem azt akarom mondani, hogy ez szakmai alkalmatlanság, Isten ments ilyet mondani, mert hiszen mind a két pártban vannak nagyon komoly és nagy tudású szakpolitikusok, hanem egyszerűen a XX. századi politikai generációs alkalmatlanságuk miatt. Másrészt pedig az elmúlt 26 év tapasztalata alapján, ami miatt önök a pedagógustársadalom számára vagy legalábbis annak nagy része és politikailag nem manipulált része számára mind a ketten hiteltelenek.

Úgyhogy a megoldás egy leendő kormányra vár, reményeink szerint egy Jobbik-kormányra majd 2018-tól, de addig is van feladat, ami pedig nem más, mint a kárenyhítés, a kármentés, azoknak a problémáknak az enyhítése vagy megoldása, adott esetben ellenzékéből is, amit önök itt felhalmoztak. Nem véletlenül indítottuk el a valódi nemzeti konzultáció kezdeményezését 2016-ban, ami a korrupció és az egészségügy mellett pontosan az oktatás területére kíván fókuszálni, és kívánja megkérdezni a magyar társadalom véleményét ezekben a kérdésekben.

De azt is szeretném önöknek tanácsolni a legnagyobb jó szándékkal és őszinte reménnyel, hogy a Fidesz és a KDNP politikusainak nagyon sok dologban változniuk kell akkor, ha a hátralévő két évben próbálnának bármiféle pozitív irányt venni az oktatáspolitikát terén. Az egyik, ami talán a legirritálóbb, az az arrogancia, ahogy ehhez a kérdéshez hozzáállnak. Az a fajta megkérdőjelezés, flegmaság, ahogy a nyilatkozataikat megteszik. Szerintem ezen érdemes volna változtatni.

De az egyeztetések megspórolása is kirívó, hiszen önök úgy döntöttek a KLIK-ről, a tankönyvpiac rendezéséről, a pedagógusképzés átalakításáról, a minősítési rendszer kialakításáról, hogy megspórolták az egyeztetést. Majd amikor kiderült még az önök számára is, hogy ez nem működik, akkor hirtelen

elkezdtek egyeztetni. Ezen a lovon is egy picit furcsán ülnek.

Ami pedig különösen felháborító, az a pedagógusok démonizálása. Egyrészt azt próbálják róluk beállítani, hogy a magyar pedagógusok pénzéhes összeesküvők, akiket igazából nem motivál semmi más, csak az, hogy a pénzüket megszerezzék. Persze így ellenszenvesse tehetők ők a társadalom többi csoportja számára. Másrészt pedig - Rétvári Bence ebben tényleg nagyot alkotott ma - megpróbálnak mindenféle politikai szálakat találni benne, és biztos lehet is, csak nem ez volna a cél.

Azon is érdemes volna elgondolkodni, hogy ne ebből az alapállásból viszonyuljanak a kérdéshez, ne ebből az alapállásból forduljanak a pedagógusokhoz, hogy most ki melyik pártnak a szimpatizánsa, melyik pártnak a tagja, meg hogy csupán a béremelést akarják, hanem próbáljanak meg egyszer esetleg nyitottan, higgadtan, a megoldás irányába vezetve ezt a kérdést hozzáállni a magyar pedagógusokhoz. Szerintem megérdemelnék.

És néhány gyakorlati lépésre is szükség volna. Az egyik: mindig elhangzik, hogy mennyi pénzt fordítanak az oktatásra, meg hogy elmennek az ország teherbíró képességének a határáig - ezt a miniszterelnök úr szokta mondani -, de ez egész egyszerűen nem igaz, mert ha megnézzük a GDP-arányos ráfordítást az oktatási területre, akkor azt látjuk, hogy amíg a kilencvenes években 6 százalék fölötti volt a GDP-arányos ráfordítás az oktatás területére, de még 2003-ban is 5 százalék feletti volt, addig 2013-ban 3,9 százalékra csökkent, egyébként pedig regionális sereghajtók vagyunk. Tehát nem Nyugat-Európához hasonlítva, hanem a regionális versenytársainkhoz hasonlítva is ez egy nagyon riasztó szám.

Azon is el kellene gondolkodni, szintén a gyakorlati kérdések kapcsán, hogy az a struktúra, amit ez a szuperminisztérium jelent, működőképes-e vagy sem. Szerintem nem. Ne haragudjon, miniszter úr, én is úgy gondolom, ahogy az ma már szintén elhangzott, hogy elfogyott ön körül a levegő. Nemcsak intézményi problémák vannak, hanem azt gondolom, hogy miniszter úrnak is le kellene vonnia a személyi konzekvenciákat, és le kellene mondania. S nem azért, mert ön adott esetben ne lenne alkalmas ennek a minisztériumnak a vezetésére, hanem azért, mert az ön feladata az én meggyőződésem szerint a miniszterelnöktől pontosan az volt, hogy ne vigye előre ezeket a területeket, hanem megpróbálja lefojtani őket. Szerintem ilyen méltatlan feladatot, miniszter úr, ön tovább ne vállaljon.

Zárásképpen a KLIK-kel kapcsolatban azt gondolom, hogy kerülni kell mind a két szélsőséget. Az sem jó, ha a teljes államosítás, és az sem jó, ha a teljes szabadon engedés politikáját választjuk. A szakmával le kell ülni és ki kell alakítani a KLIK felosztása után egy új koncepciót. Ezt kell létrehozni, önöknek pedig be kell látni, hogy a KLIK működése tovább nem tartható. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, frakcióvezető úr. Megadom a szót Dúró Dóra képviselő asszonynak, a frakció másik vezérszónokának. Parancsoljon!

DÚRÓ DÓRA, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! A különböző szónokokat hallgatva olyan érzésem volt, mint amikor az ember néz egy rossz focimeccset - bár nem tudom, ellenzékbeli mos-tanában mennyire stílusos focimeccsre hivatkozni -, és azt látja, az egyik csapat annyira rosszul játszik, hogy ez a színvonal magával rántja a másik csapatot is, és így lesz az egészből egy nagyon-nagyon rossz meccs, ami egész egyszerűen nézhetetlenné válik. Mirkóczki Ádám képviselőtársam egy Vasas-Újpest összecsapást idézett fel, amelyen hasonló történt. Ezzel a vitával kapcsolatban is nekem ez az érzésem.

Úgy gondolom, ha komolyan vesszük az oktatást, és feltételezzük egymásról, hogy őszintén szeretnénk segíteni a pedagógusokon és a gyerekeken, akkor abba kellene hagyni azt, hogy ki kivel, mikor találkozott, milyen pártpolitikai célokra használják fel egyesek akár a tüntetéseket, akár a tiltakozásokat, és a valódi problémáról kellene beszélnie mindenkinek. Teljesen fölösleges az, hogy az egyes tüntetéseket ki jelentette be vagy ki nem jelentette be, meg ki milyen ruhában volt, meg kinek mekkora a lába, ez teljesen irreleváns; arról kellene beszélni, hogy hogyan tudnak az iskolák működni. Működik-e a Klebelsberg Intézményfenntartó Központ? Beteljesíti-e azt az egyébként jogos alapelveket, ami a létrehozása mellett szólt? Mert mi volt a létrehozása melletti legfőbb alapelvek? Az, hogy csökkenjenek a különbségek, amelyek regionális szinten, intézményi szinten a magyar közoktatásban jelen voltak.

Csökkentek-e ezek a különbségek? Képes-e a KLIK ebben a formában csökkenteni ezeket a különbségeket? Erre a kérdésre választ adnak a pártok is, de adott például a minisztérium háttérintézménye, az Oktatáskutató és Fejlesztő Intézet. Az OFI azt a választ adta, hogy a KLIK ebben a formában erre a feladatra nem alkalmas, nem képes. Éppen ezért szükség van a megreformálására. És miért nem képes? Ezt a kérdést is fel kell tenni. Azért, mert a korábbi rendszerben a különbségek az önkormányzatok eltérő teherbírásából adódtak. Ha a KLIK fenntartása mellett továbbra is megvannak az önkormányzatok lehetőségei arra, hogy pluszszolgáltatásokat adjanak az iskoláknak, akkor lesznek önkormányzatok, amelyeknek a teherbírása ezt megengedi, azok ezt meg is teszik, és lesznek olyan önkormányzatok is, amelyeknek a teherbírása ezt nem engedi meg, és azok ezt nem is teszik meg.

(14.20)

Éppen ezért, ami a különbségeket okozta a rendszerben, nem szűnt meg. Szerintem egyébként ne is szűnjön meg. Tehát nem amellett érvelek, hogy tiltsuk meg az önkormányzatoknak, hogy pluszfor-

rást biztosítsanak az iskoláknak, csak vegyük észre, hogy ez rendszerszinten nem működik. És hogy legyenek javaslataink, igen, az a javaslatunk, hogy az állam ott avatkozzon be, ahol erre szükség van. Nem kell ész nélkül minden iskolát államosítani. Nem kell elvenni az önkormányzatoktól, azoktól az önkormányzatoktól, amelyek jó gazdái voltak az iskoláknak, nem kell elvenni az iskolát. Ha valami működik, azt ne bántuk. Ha valami nem működik, ott segítsünk. Ez kellene legyen az állami fenntartás alapelve. De önök nem ezt csinálták. És ezt már egyébként 2013-ban, amikor a KLIK-et létrehozták, akkor is lehetett látni.

A tankönyvpiaccal kapcsolatban hasonló a helyzet. Szeretnék adatokat hozni arra vonatkozóan, azt alátámasztandó, hogy a tankönyvpiacnak ebben a formában történt államosítása hiba volt. (*Dr. Rétvári Bence: Benne van a Jobbik programjában.*) Egyébként... Ez nincs benne a Jobbik programjában, államtitkár úr. Erre részletesen ki fogok térni, mert ön mindig tévesen ezt mondja. (*Közbeszólás a Jobbik soraiból: Olvassa a Jobbik programját.*) 2010-ben összesen a tankönyvköltés Magyarországon körülbelül 17 milliárd forint volt. 2015-ben a tankönyvköltés körülbelül 15 milliárd forint volt. Csökkent a tanulók száma, nagyságrendileg egyébként ezzel arányosan.

Csakhogy ehhez még hozzájött két tankönyvkiadó államosítása 8,7 milliárd forintért, a tankönyvfejlesztés most már állami pénzen történik, 4,6 milliárd forint, a korábbi rendszerben ez a kiadók saját költségén történt. A digitális fejlesztésekre még önök elköltöttek 2,6 milliárd forintot, és ez így összesen 14,9 milliárd, amit eddig tehát a régi rendszerben a kiadók saját költségükön teremtettek meg, most pedig állami költséget kell erre fordítani. Tehát ennyivel került többbe az új rendszer a tankönyvek esetében.

A tankönyvfelelősök díja a régi rendszerben 6-7 százalék volt, tehát egy pedagógus 720 és 840 forint közötti pénzhez jutott, most pedig eleinte 100 forintra jutott, majd ezt emelték 300 forintra. És amivel önök gyakran érvelnek, hogy a tankönyvpiac túlburjázott, valóban 1990-ben ez érzékelhető volt, akkor 142 kiadó volt jelen a tankönyvpiacon, 2011-2012-ben, amikor önök átalakították, 52. Ekkor, 2011-2012-ben 3712 tankönyvjegyzékre vett kiadvány volt. Önök azt mondták, hogy ez annyira sok, hogy ezt csökkenteni kell, 2015-ben már az önök rendszerében 3400-ra sikerült ezt csökkenteni, tehát körülbelül 300-zal csökkent, 10 százalékkal mindössze a tankönyvjegyzékre vett kiadványok száma. Ilyen értelemben ezzel érdemi csökkentést nem tudtak elérni.

Elérték viszont azt, ami az egyik legdöbbenetesebb élményem volt képviselőként, amikor tankönyvkiadók vezetőivel találkoztam, és a kiadványokról beszélgettünk. Az a felhalmozott tudás, az a bejáratott rendszer, az a körülbelül az állami fejlesztés előtt 30 évvel járó informatikai háttér, ami ezek-

nél a tankönyvkiadóknál megvolt, most ment a kukába. Azért ment a kukába, mert önök három nap alatt fogadták el a tankönyvpiac rendjéről szóló törvényt, december végén, semmilyen felkészülési időt nem hagyva az átállásra, méltatlan helyzetbe hozva az tankönyvkiadókat.

Olyan helyzet is előállt ennek következtében, hogy vannak olyan kiadványok, amelyek határon túli magyar gyerekeknek megfelelőek, Szlovákiában és Romániában a tankönyvjegyzéken szerepelnek, de Magyarországon nem szerepelnek. Ezek pedig nagyon színvonalas kiadványok és határon túli magyar gyerekek tanulnak is belőlük, nagyon népszerű kiadványok ezeken a területeken. De éppen azért, mert önök a szakmai szempontokat teljesen figyelmen kívül hagyták, ezért Magyarországon ezek az értékek elvesznek.

Zárásként egyetlen adatot szeretnék idézni. 2002-ben vagy 2007-ben volt-e könnyebb bejutni a felsőoktatásba? Erről beszélünk. Hiller István is és Pósnán László is elismerte, hogy 2002-ben, 2015-ben még 2007-hez képest is nehezebb bejutni egy első generációs értelmiségi fiatalnak a felsőoktatásba. Ez a probléma. Ez az az eredmény, ami az elmúlt öt év oktatáspolitikájának csődjét leginkább mutatja. Köszönöm a figyelmet. (*Taps a Jobbik soraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm, képviselő asszony. Megadom a szót Ikotity István képviselő úrnak, az LMP képviselőcsoportja vezérszónokának. Parancsoljon, képviselő úr!

IKOTITY ISTVÁN, az LMP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Miniszter Úr! Államtitkár Urak! Képviselőtársaim! Tisztelt Szakszervezetek! Szakmai Szervezetek! Tisztelt Pedagógus Kar! Engedjék meg, hogy egy levélrészletet olvassak fel a miskolci Herman Ottó Gimnázium leveléből, hiszen mindaz, ami most a közoktatásban zajlik, egyértelműen a miskolci pedagógusok bátor kiállásával kezdődött. Íme, az idézet:

„Az egész oktatási rendszert látjuk most végveszélyben. Kaotikussá vált minden, bizonytalanság, elkeseredettség, sokszor apátia uralkodik a tanári szobákban. Az, hogy vannak még jól működő iskolák, jól megtartott órák, versenyeredmények, természetesen nevezési díjakra és úti költségre elkülönített keret nélkül, sikeres érettségik és felvételek, kizárólag a tanárok lelkiismeretességének köszönhető, mert hogy nem a környezeti hatások és az oktatáspolitikai tevékenységének, az biztos. Ki működteti egyáltalán az iskolákat? Az önkormányzat? Vagy annak egy cége? Valamelyik minisztérium? Az oktatási hivatal?

A sok bába között elveszett a gyerek. A gyerek, merthogy az egésznek róla kéne szólnia. De nem ez történik. Az évenkénti, jobb esetben két évenkénti változások biztosan nem diák- és tanárbarátok. Hol a Nemzeti alaptanterv változik, ami miatt az iskolák kénytelenek egy sor dokumentumot újraírni, közöttük a helyi tanterveket, hol az érettségi követelmény-

rendszer, hol a továbbtanulási lehetőségek köre, de minimum a tankönyv, amelyből mi, tanárok nem kapunk ingyenes tiszteletpéldányt, így minden tanév eleje azzal kezdődik, hogy meg kell vennünk a munkaeszközöinket.

Csoda, hogy ilyen reformdömpingben nem teljesítenek az egyes magyar diákok jól a nemzetközi felméréseken? A kormányzat a gimnáziumokkal szemben a szakképzőket preferálja, holott a legrosszabbul teljesítők leginkább ebből az iskolatípusból kerülnek ki. A padból kikerülve nyilvánvaló, hogy munkaerőnek sem lesznek elég magasan kvalifikáltak. Ugyanezért tovább fog súlyosbodni az európai szinten is gyengének számító idegennyelv-tudásuk is. Van olyan gyerek, aki iskolai pályafutása alatt 6-8 újításhullámot is elszenved, persze a velük kísérletező pedagógusokkal együtt.

Bizony, a tanárnak is beletelik néhány évébe, hogy megtalálja a legjobb módszert, hogyan juttassa el az ismeretanyagot a gyerekekhez. Ráadásul a tankönyvek új generációja a nevében is kísérleti, azaz kipróbálás alatt álló, míg szakmailag igen színvonalas könyvek indokolatlanul a süllyesztőbe kerülnek. Az oktatási rendszer minden változtatásával a gyerekekkel kísérletezünk. Az érettségi követelmények változtatása az egyik legfelháborítóbb. Például a jövő tanévben érettségizők napjainkban szembesültek azzal a ténnyel, hogy vannak olyan tárgyak, amelyeknél az érettségi elvárások utólag módosultak. Hiszen ők az adott tantárgy tanulását már befejezték, mivel oktatásuk a középiskola első két évfolyamán történik.”

Eddig az iskola nevelőtestületének leveléből vett részlet, amely valóságos lavinát indított el. A miskolciak kezdeményezéséhez azóta közel ezer oktatóval foglalkozó szervezet vagy csoport és több mint 35 ezer magánszemély csatlakozott. A számos támogató közül ki kell emelnünk a zuglói Teleki Blanka Gimnáziumot, amelynek igazgatóját azóta célkeresztbe vette a kormánypárti média, és nemtelen támadásokkal próbálják őt lejáratni.

Elhangzott Pósnán László képviselő úr szájából, azt állította, hogy ezek a megszólalások csak szórványosak, és felolvasott néhány példát az ellenkezőjéről. Hát, mondok még egy idézetet: „A pedagógustársadalom hangulata egyre rosszabb. Az oktatásban és nevelésben elvégzendő feladataik elől sok esetben felesleges dolgok kötik le energiáikat.” Ez kérem, a Nemzeti Pedagógus Kar levele válaszul a miskolciak levelére. Nem gondolom, hogy Pósnán László úr vagy bármelyikük önök közül azt állítaná, hogy a Nemzeti Pedagógus Kar is rosszul látja ezt, vagy legalábbis, ha így gondolják, akkor kérem, emeljék föl a szavukat. Nagyon széles körben ez tapasztalható, hogy a pedagógustársadalom hangulata egyre rosszabb.

(14.30)

Az év elején elemi erővel tört fel ez az elégedetlenség. Elindultak a tiltakozások és a tüntetéssorozatok;

pedagógusok, szülők és diákok mondják, hogy elég, nem bírják tovább elviselni az oktatási rendszert, amit a Fidesz-KDNP-kormány kényszerített mindenkire. Azért mondom, hogy kényszerített, mert 2011-ben, a köznevelési törvény elfogadásakor bizony egyeztetések nélkül, nagy rohamtempóban vitték át ezt a köznevelési törvényt. Voltak, akik már akkor tiltakoztak, sokan viszont az idő múlásával kezdték el érezni a bőrükön az elhibázott átalakítások negatív hatásait.

Tüntetések és tiltakozások voltak már korábban is, de most valami beérett, valami összeállt. Sokan érzik már, hogy Orbán Viktor és Hoffmann Rózsa oktatási rendszere mára csődöt mondott. Nem elég, hogy a XX. század hetvenes-nyolcvanas éveinek tévképzeteit kergeti, de még csak nem is működik ez a rendszer. Napi szintű fennakadások kísérik az iskolák életét.

Kezdeném mindjárt az anyagiakkal, a pénzzel. Az oktatás ügyét a korábbi szocialista és liberális kormányok sem vették igazán komolyan. 2003-ban indult meg intenzíven a forráskivonás, amely 2009-ben, a Bajnai-kormány alatt lendületet vett, majd igazán komoly mértéket a Fidesz-KDNP kormányzása alatt öltött. 2003 óta az oktatás GDP-arányos kiadásaiból 30 százalék tűnt el a KSH adatai szerint. Ha 2010-hez viszonyítunk, akkor az látszik, hogy Orbán Viktor kormányzása alatt 200 milliárd forintot vonnak ki évente az iskolarendszertől, a felsőoktatás pedig 50 milliárdos veszteséget szenved el évről évre. Való igaz, a pedagógusbér-emelés 100 milliárdos nagyságrendben adott forrásokat az oktatásnak, csak hogy ezt gyakorlatilag más működési költségek kárára, rovására finanszírozták. Elég megnézni a költségvetési törvények mellékleteit, és látszik az, hogy 2010-hez képest 2016-ra az oktatásra fordított összes kiadás csupán 45 milliárd forinttal lett több - 45 milliárd forint, ez konkrétan 2,88 százalékos növekedést jelent.

Csak hogy ugyanezen időszak alatt - ismét csak a Központi Statisztikai Hivatal számadatait idézve - az infláció összesen 17 százalékos mértékű, vagyis egy egyszerű matematikai művelettel kiszámolva: az oktatás forrásainak értéke 2010-2016 között 12 százalékkal gyengült. Tisztelt kormánypárti Képviselőtársaim! Amikor önök azzal érvelnek, hogy mekkora összegeket fordítanak az oktatásra, akkor az látszik, hogy ennek az ellenkezője igaz. A számok, a Központi Statisztikai Hivatal, illetve a költségvetés mellékletei is azt igazolják, hogy ez a pénz egyre kevesebb. És akkor itt még nem is beszéltünk arról, hogy ez idő alatt a GDP is növekedett, ez alatt a hat év alatt körülbelül 9 százalékos. Tehát a torta nagyobb lett, ez a szelet pedig még kisebb, amit az oktatás kap.

Összefoglalva tehát: forráskivonás és értékteleltetés. A Klebelsberg Intézményfenntartó Központ csődbe jutása a kóros alulfinanszírozásának köszönhető. Emiatt nincs kréta, nincs fénymásolópapír, nincs kicserélve a kiegészítő izzó, nincs kijavítva a leomló vakolat, vagy éppen nincs kifizetve a fűtésszámla.

Az LMP megoldási javaslata, hogy mielőbb pótolni kell a hiányzó 200 milliárd forintot a közoktatásból, középtávon pedig folyamatosan növelni kell a forrásokat. Mi úgy képzeljük el az országot, hogy minden költségvetési 100 forintból 15-20 forintot az oktatásra kell költenünk, minden körülmények között. És hogyha nehezebb helyzetben van az ország, akkor még inkább kell erre fordítani. Nézzék csak meg azokat az országokat, amelyek sikeresen vészeltek át a 2008-2009-es válságot: az látható, hogy az első pillanattól kezdve az oktatásra fordítottak. Azt mondja a Lehet Más a Politika, hogy minden erre fordított forint sokszorosan megtérül, éppen ezért szakítanánk a korábbi szocialista és a jelenlegi fideszes kormányok politikájával.

Másodikként: a megszorítások mellett a másik rendszerszintű probléma az iskolarendszer fenntartásának kérdése, és ezen belül a szitokszóvá vált KLIK létrejötte, ugyanis a korábbi, szélsőségesen liberalizált modellből átestünk a ló túloldalára, és egy szélsőségesen központosított megoldásra váltottunk, Európa egyik szélsőségéből a másikba.

Korábban minden feladat és felelősség a forráshiányos önkormányzatoké volt, ma mindent a Szalay utcából akarnak irányítani; cseberből vederbe estünk. A KLIK megfojtja az iskolák önállóságát, minden egyes kérdésben ő dönt; egy egyszerű krétabszerzés is sokszor annyi adminisztrációba kerül, mint korábban. Ez a rendszer duplán működésképtelen. Egyrészt ilyen gigászi szörnyeteget nem is lehet hatékonyan működtetni, nincs az az apparátus, amelyik ezt a hatalmas bürokráciát átlátja. Másrészt óriási bűn volt elvenni a helyiektől a beleszólás jogát az oktatásba, ugyanis az oktatás helyi ügy is, a helyi szereplőknek is meg kell adni a beleszólás lehetőségét. A Lehet Más a Politika olyan fenntartói modellt képvisel, hogy amelyik önkormányzat szeretné és képes a fenntartásra, az kaphassa vissza az iskoláit. Mi visszaadnánk az iskolákat a településeknek. Természetesen ehhez biztosítanánk a megfelelő forrásokat is.

A harmadik pont a felsorolásomban: a települések jogát visszaállítanánk, hogy kinevezhessék az iskoláik igazgatóit, amit a Fidesz-KDNP elvett tőlük. Ez több száz településen folyamatos konfliktusok forrása. Több száz igazgatót erőltettek rá felülről az iskolákra. Volt, ahol végül engedtek, de azt gondoljuk, olyan rendszert kell kialakítani, ahol ilyen konfliktusok nem fordulnak elő. Visszaadná a Lehet Más a Politika az igazgatók kinevezésének jogát helyi szintre. Nem térnénk vissza a 2010 előtti rendszerhez, de leszámolnánk a jelenlegi modellel.

A negyedik pontom az, hogy nagyon súlyos probléma lett a pedagógusok és a diákok leterheltsége - ez talán mindegyik közül a legfontosabb. Az életpályamodell bevezetése magával hozta a munkaterhek növekedését. Van rá példa, hogy a munkaterhek nagyobb mértékben nőttek, mint a bérek. Teljesen felesleges volt ez a növekedés, amely sokszor büntetést jelent. Zsúfolt tanárban kell tölteniük a

tanároknak a munkaidőt. Otthon sokkal nyugodtabb körülmények között lehetne például dolgozatot javítani vagy a következő napra készülni. A pedagógusok fáradtak, feszültek, reggelenként hosszú sorok kígyóznak a kávéautomaták előtt. *(Derültség a Fidesz padsoraiból.)* A Lehet Más a Politika ezen is változtatna. *(Németh Szilárd István: Több koffeint!)* A nevelést-oktatást közvetlenül segítő alkalmazottak becsületét is visszaállítaná, ugyanis őket nagyon súlyosan becsapta a Fidesz-KDNP. Dajkák, pedagógiai asszisztensek, iskolatitkárok, laboránsok, informatikusok és még sorolhatnánk, akiknek nyolc éve változatlan a bére.

Hasonlóan agyonterhelik a diákokat az új Nemzeti alaptantervvel. Hiába adta ki korábban a jelszót Hoffmann Rózsa, most tőle idéznék, hogy baltával kell lefaragni a tantervet, ebből nem lett semmi. Elfogadhatatlan, hogy a gyerekek az életkorukhoz képest hetente 5-10-15 órával többet töltenek az iskolában, mint kellene. Elvesztik a gyerekkorukat; elvesztik a sportolást, a kulturálódást, a kikapcsolódást, a szórakozás lehetőségét.

Mindezt megfejelték a szűkített tankönyvlistával és a hibáktól hemzsegő kísérleti tankönyvekkel. A tananyag óriási. A diákok fejébe tölcserrel akarják a lexikális tudást tölteni, miközben ma már mindenkinek ott van a zsebében az internet, amiről nagyon gyorsan beszerezhetőek ezek az információk. A jelenlegi Fidesz-KDNP oktatási rendszere maradi. Nem érti meg, hogy a mai diákok életét a Google, a YouTube és a Facebook is szervezi.

A Lehet Más a Politika csökkentené a tananyagot, és azt gondoljuk, az oktatást a XXI. század igényeihez kell igazítani. Ma már nem az az sikeres, aki minél több tudás birtokában van, hanem az, aki bárholonnan elérhető óriási adatmennyiség és információ között el tud igazodni, hiszen nemcsak megszerezni kell ezt a tudást, hanem jól használni is.

Tisztelt Ház! A Lehet Más a Politika olyan oktatási rendszert szeretne, amely a tudásalapú társadalom megteremtéséhez járul hozzá; ahol az oktatás, a felsőoktatás az egyéni és a társadalmi felemelkedés útja; ahol az oktatás színvonala kiegyenlített; ahol nem számít, hogy valaki egy kistelepülésen kezd a tanulmányait, vagy pedig egy budapesti elit iskolában. Nem számít, hogy kinek kik vagy mik a szülei, ki milyen anyagi körülmények között él, mert az iskola nem megnöveli, hanem kiegyenlíti ezeket a hátrányokat. Mi azt akarjuk, hogy mindenki a képessége és a szorgalma függvényében juthasson előre. Ez egy összetársadalmi érdek, mert az összeszerelő üzemekben dolgozó, kiszolgáltatott munkaerővel vagy közmunkások tömegével bizony nem sokra fogja vinni ez az ország.

(14.40)

De ha ehelyett tudásalapú társadalmat teremtenénk, akkor valóban előrejut az ország. Azt gondoljuk, hogy nem a múltra kell mutogatni, talpra kell

állítani és végre XXI. századi irányba fordítani a magyar oktatást, de a neheze ezután következik (*Az elnök csengetéssel jelzi az időkeret leteltét.*): a tét most az, hogy végre ráálljunk a rajtkőre, hiszen a sípszó már elhangzott. Köszönöm a figyelmüket. (*Taps az LMP és az MSZP padsoraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! A vezérszónoki felszólalások végére értünk. Most az elsőként jelentkezett független képviselőt illeti a szó. Megadom a szót Szabó Timea képviselő asszonynak, 9 perces időkeretben. Parancsoljon!

SZABÓ TIMEA (független): Köszönöm, elnök úr. Először is Pósnán Lászlónak szeretném mondani azt, hogy nem azon kellene viccelődni talán, hogy miért az ellenzék páholyában ül mindenki, aki él és mozog a közoktatásban, hanem azon kellene elgondolkozni, hogy a kormány páholyában miért nem ül senki, aki az oktatással foglalkozik. Még Sipos Imre helyettes államtitkár is, akit péntek óta elég jól ismerünk, amióta levelet küldött az iskoláknak, eltűnt onnan a páholyból.

Tisztelt Képviselőtársaim! Kormánypártiak! Az a helyzet, hogy önök megint hazudnak, hazudnak és hazudnak. Nem tudnak már olyan dolgot mondani az oktatásról, ami megállja a helyét, ezért hazugságra halmozzák az újabb és újabb hazugságokat. De végük végig ezt tényszerűen! Orbán Viktor szerint évről évre nő az oktatásra fordított pénz, ezzel szemben - ez már elhangzott - 2010 óta 200 milliárd forintot vontak ki az oktatásból. 2009-ben a költségvetés 11,1 százalékát költöttük az oktatásra, 2015-ben pedig már csak 9,7 százalékot, ez pontosan 200 milliárd forint. Önök ezzel szemben 2013 és 2016 között 180 milliárd forintot költöttek stadionokra.

Menjünk tovább! Hoffmann Rózsa szerint nem a szervezettel van a baj, csak a kisujj fáj. Lehet, hogy önöknek az a kisujjfájdalom, hogy 2010 óta drasztikusan nő például a korai iskolaelhagyók aránya, évente ötezer gyermek hagyja el Magyarországon úgy az iskolát, hogy semmilyen képzettsége, szakképzettsége nincsen. Azt is tudjuk, hogy 2011 óta folyamatosan panaszkodnak levélben is a KLIK-hez a pedagógusok az elviselhetetlen adminisztratív terhek miatt, a portfóliók miatt, amelyeket olyan, frissen diplomázott emberek ellenőriznek, akiknek semmi köze a szakmához, kormányhú csinovyíkok. Kialakítottak egy egymást besúgó, ellenőrző rendszert, ami miatt a pedagógusok öt éve tiltakoznak, ez a legsötétebb '50-es éveket idézi. Ha ez önök szerint csak kisujjfájdalom, akkor nem szeretném megvárni, hogy mi lesz akkor, amikor önök szerint a szervezettel van a baj. Önök buta, arctalan, engedelmes alattvalókat akarnak a magyar gyerekekből faragni, ahelyett, hogy gondolkodni képes, teljes értékű tagjai legyenek a társadalomnak.

Menjünk tovább! Klinghammer István szerint - most nem idézem a borostás megjegyzését - nem igaz, amikor azt mondják, hogy a tanárnak

meg van kötve a keze. Elhangzott már például itt is a szabad tankönyvválasztás eltörlése. Napokig sorolhatnánk azokat a példákat a kretén tankönyvekből, amelyeket önök rákényszerítettek ma az iskolákra. Hadd mondjak egy példát: az ötödikes erkölcsstan-könyvben az egyik link egy pornóoldalra vezette rá a gyerekeket. Ha önök így szeretnék az erkölcsstant oktatni, tisztelt képviselőtársaim, akkor ehhez gratulálni tudok önöknek.

Balog Zoltán miniszter úr, aki sajnos időközben szintén távozott, azt mondta most, hogy egyetlen pedagógust sem kellett 2010 óta elbocsátani. Kérdezem én, hogy mi van azokkal a nyugdíjkorhatárt elért pedagógusokkal, akiknek egyik napról a másikra kellett felállni az iskolából, mert önök átnyomták erővel a lex Harrach törvényt, amely kimondta, hogy csak önöknek lehet egyszerre dolgozni és a nyugdíjukat felvenni, mindenki másnak az országban ezt megtiltották; ezt most elkaszált a strasbourgi bíróság. Nekem be van adva egy törvényjavaslatom ezzel kapcsolatban, remélem, ezt el is fogják fogadni.

Palkovics László államtitkár úr, aki legalább most még itt van, azt mondta: „Ízlés kérdése, hogy valaki tárgyalni szeretne vagy inkább tüntet.” Hát, tisztelt államtitkár úr, valóban ízlés kérdése! 2010 óta írják a pedagógusok, az iskolák, az oktatással kapcsolatos szervezetek a KLIK-nek a leveleket; vagy válaszra se méltatták őket, vagy az volt a válasz, hogy: kuss, pofa be! Ez valóban nem tárgyalás, tisztelt államtitkár úr. Persze lehet ezt az ál-kerekasztalosdit játszani, amire önök meghívják azt a szerencsétlen Fekete Györgyöt meg a nem tudom, milyen Kárpát-medencei akárkiket, akiknek egyébként semmi köze a magyar oktatási rendszerhez, azok viszont, akik most itt ülnek és akiknek valóban köze van az oktatáshoz, pedagógusok, szülők, diákszakszervezetek, nem mehetek el, és igenis, az önök állításával szemben zárt volt az ülés, nem engedték be azokat, akiket önök nem hívtak meg. (*Dr. Palkovics László: Ez nem így van!*)

Pósnán Lászlótól is hadd idézzek egy jót! „Pofátlanság, hogy mennyi pénzt kérnek a pedagógusok.”, illetve Balog Zoltán most, az imént azt mondta: „Az életpálya olyan jelentős béremelést hozott, amire az elmúlt 25 évben nem volt példa.” Hadd idézzem akkor Cselei Márta tanítónő Orbán Viktorhoz intézett levelét, aki elmondta, hogy 2010-ben havi nettó 211 ezer forintot keresett, 2014-ben pedig 206 ezer forintot, ez mínusz ötezer forintos havi nettó jövedelmet jelent. (*Közbeszólások a kormánypartok soraiból.*) Azóta 20 ezer forinttal emelkedett a nettó jövedelme, viszont a heti óraszám is 21-ről 24-re emelkedett. Értem, hogy ez önöknek nem tetszik, de attól még ez igaz.

Szintén Balog Zoltán mondta most, hogy azt, hogy a gyerekeknek sokat kell tanulni meg hogy panaszkodnak a terhek miatt, a helyén kell kezelni. Tisztelt Államtitkár Úr! Én például szülőként ezt teljesen jól a helyén kezelem: van egy nyolcéves, második osztályos kisfiam, aki kítűnő tanuló, öt dicsére-

te volt félévkor, mégis úgy jön haza mindennap négykor az iskolából, hogy még tanulnia kell. Nem gondolom, hogy ez normális dolog, úgyhogy engedje meg, hogy a távollétében a miniszter úrnak is és önnek is hadd mondjam el, hogy nagyon is a helyén kezeljük ezt a problémát, és az én gyereke is a helyén kezeli ezt a problémát.

Rétvári Bence, aki szintén eltávozott innen a vitáról, azt mondta nemrég, hogy nem kell vízagyúktól tartani, mindenki tüntethet szabadon, mindenki szabadon elmondhatja a véleményét. Ehhez képest nagyon érdekes, hogy a tüntetés után rögtön levelet kapott a Teleki Blanka Gimnázium a KLIK-től, amelyben egyébként pontosan nem létező adatokat kértek be, illetve nagyon örülök, hogy Sipos Imre helyettes államtitkár úr is visszatért, ő meg pénteken szólította fel levélben, illetve figyelmeztette az iskolákat arra, hogy mi is fog történni 29-én, ha a diákok távol maradnak az iskolából.

Orbán Viktor pedig - ez az utolsó idézetem - azt mondta: „A pedagógusokat külső erők irányítják.” Nem tudom, kire gondolt, nyilvánvalóan megint Soros Györgyre vagy esetleg az ufókra. Azért egy kicsit barokkos lenne azt mondani - nem? -, hogy azt a több tízezer embert, aki kivonult a Kossuth térre, az ufók irányítják meg Soros György, meg a nem tudom, milyen bukott baloldal. *(Folyamatos közbeszólások a kormánypártok soraiban.)* De akkor térjünk is rá erre a dologra! Ezt önök azért mondják *(Az elnök csenget.)*, mert annyira szármalmasan nem tudnak már mit mondani, hogy az ember igazából sírva röhög már ezeken a hozzászólásaikon. De azt, hogy egyébként Orbán Viktor is és az imént Rétvári Bence is azt merete mondani, hogy itt pártpolitika áll a pedagógustiltakozás mögött, kikérjük magunknak.

Tisztelt kormánypárti Képviselőtársaim! A politizálás nem az önök monopóliuma, nem csak önöknek van joga politizálni. Vegyék tudomásul, hogy az ellenzék is politizál, és most figyeljenek: minden civil állampolgár is politizálhat, mert ez a dolguk, mert a politika nem jelent mást, mint a közügyeinkbe való beleszólást. Önök megpróbálhatnak lejártni mindenkit azzal, hogy megpróbál politizálni, de ehhez nemcsak joguk van, hanem minden embernek kötelessége, ugyanis a mi jövőnkéről van szó, a gyerekeink jövőjéről. Én nemcsak országgyűlési képviselőként vagyok itt, hanem anyaként, szülőként és volt diákként vagyok itt, ugyanis így működik ez az ország. Úgyhogy nagyon gyorsan hagyják ezt abba, hogy kinek lehet politizálni, meg kinek nem lehet politizálni, azt az idétlen békemenetet is állandóan kirendelik. Az nem ugyanolyan politikai dolog? Úgyhogy hagyjuk ezt a maszlagot, tisztelt kormánypárti képviselőtársaim!

Egyébként nagyon örülök, hogy Rétvári Bence megemlítette külön, hogy egy PM-es fiatalember szervezte valóban a szombathelyi tüntetést. Ő egy 18 éves, most érettségiző fiatalember, Kaisinger Andrásnak hívják, valóban PM-tag, és pontosan azért szólalt fel, mert az ő saját jövőjéről van szó, arról,

hogy ő milyen érettségit kell hogy tegyen, és hova megy továbbtanulni. A PM nevében én nemrég benyújtottam egy országgyűlési határozati javaslatban a miskolci Herman Ottó Gimnázium és a budapesti Teleki Blanka Gimnázium követeléseit *(Az elnök csengetéssel jelzi az időkeret leteltét.)*, nagyon remélem, hogy ezt nemsokára tárgysorozatba veszik. Nem fogom felsorolni az itt elhangzottakat *(Az elnök ismét csenget.)*, tudom, hogy önök ezt pontosan tudják. Nagyon kérem, hogy az egész ország jövőjére vonatkozóan és érdekében ezt vegyék tárgysorozatba, és fogadják meg ezeket a javaslatokat. Köszönöm. *(Taps az MSZP padsoraiban.)*

(14.50)

ELNÖK: Köszönöm. Tisztelt Országgyűlés! Most kettőperces felszólalások következnek. Megadom a szót Bárándy Gergely képviselő úrnak, MSZP-képviselőcsoport.

DR. BÁRÁNDY GERGELY (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! A vezérszónoki kör után egypár gondolatot engedjenek meg nekem. Először is az azóta a körünkben eltávozott Rétvári államtitkár úrral kapcsolatban, aki persze megfutotta a szokásos köröket és hat év kormányzás után és öt év új oktatási rendszer után is mindenért a korábbi kormányokat teszi felelőssé, de azt gondolom, hogy nem tűrhetjük el és szó nélkül nem hagyhatjuk, hogy gyalázza azokat a tanárokat, szülőket, diákokat, akik ki merték nyitni a szájukat a kormánnyal szemben, és rögtön az ellenzékkel kollaboráló ellenségnek bélyegzi őket. Ahogy egyébként azt sem, hogy volt olyan eset több iskolában is, ahol rendőrök érdeklődtek az igazgatóknál a demonstrációval összefüggésben. *(Felzúdulás, közbekiáltások a kormánypártok soraiból, köztük dr. Tilki Attila: Nem így van. Nem igaz!)* Tisztelt Képviselőtársaim! Ezek azok a jelenségek önöktől, amiket egyszerűen szó nélkül hagyni nem lehet. *(Zaj. - Az elnök csenget.)*

A másik, amire ki szeretnék térni, az a Jobbik frakcióvezetőjének a fölszólalása. Én megértem, hogy az önök politikájához természetesen hozzátartozik az, hogy bírálják a jobboldali, baloldali kormányokat, és így próbálnak önök egyfajta saját identitást kialakítani maguknak ettől eltérő módon, de azért én azt javasolnám önöknek, hogy ebben a fontos ügyben, főleg, hogy együtt kezdeményeztük ezt a vitánapot, próbáljuk meg azokat a pontokat keresni, amiben egyetértünk, hiszen ez egy olyan nemzeti érdek, ami, azt gondolom, hogy minden parlamenti pártnak, de legalábbis, ahogy látom, az ellenzéki pártoknak érdeke, hogy megtaláljuk a közös megoldást.

Hogy ne lett volna a jövőre vonatkozó javaslatunk, ez természetesen nem állja meg a helyét. Hiller képviselőtársam a vezérszónoki fölszólalásában elmondta ezeket. Hogy egy-kettőt idézzek: új közoktatási törvény, a KLIK megszüntetése, az önkormány-

zati fenntartási lehetőségekről - ami egyáltalán nem a régi rendszer, hanem egy vadonatúj -, iskolavárosok kialakításáról beszélt. *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az idő leteltét.)* Pósan képviselő urat például kérdezném: olyan nagyon ellene lenne önnek, ha Debrecen iskolaváros lenne? Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Megadom a szót Volner János képviselő úrnak, Jobbik-képviselőcsoport. Parancsoljon!

VOLNER JÁNOS (Jobbik): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Rétvári úr, aki azóta elhagyta a termet, arról beszélt, hogy mi folyik Tiszavasvárin, és kárhóztatta a jobbikos városvezetést. Képviselőtársaim, Tiszavasvárin egy olyan rendezetési program zajlik, ami nem kis részben egyébként az iskolák közreműködésével valósul meg, csupa olyan területen, amit jelenleg egyébként a kormány irányít. A járási hivatal vagy éppen a kormányhivatal irányítása alatt, vagy a kormány irányítása alatt állnak azok a szervek, amelyek nem végezték megfelelően az elmúlt időszakban a munkájukat. A gyermekek oktatása területén például annak lehetünk tanúi, hogy a tanárok rendszeresen jelezték azt, hogy tartósan tetvesek gyermekek, tartósan, heteken, hónapokon, éveken keresztül így jártak be az iskolába, alultáplált állapotban vannak. A szülőktől az uzsorások veszik el a pénzt, és a kormányzati hatalom sajnos ez ellen érdemi lépéseket az elmúlt években nem tudott tenni.

Ezeknek az állapotoknak a fölszámolása zajlik ott, és én nagyon örülök, hogy ez az érdemi munka elkezdődött. Csak jelzésértékű, képviselőtársaim, hogy még amikor kimentek ezek a civil aktivisták a helyszínre velem együtt, 300 darab áramlopást számoltak föl rövid időn belül ezen a területen, 300 darab bűncselekmény elkövetése történt, ilyen közegben szocializálódik nap mint nap több száz gyermek. Az első nap, amikor megtörténtek ezen a területen az intézkedések, minket nem támadtak meg ennek a kiilleszkedett szegregátumnak a lakói, de a rendőrök ellen már hivatalos személy elleni erőszakot követtek el, és ezért kellett előállítani őket.

Tehát ha egyszer előrelépünk majd oda, hogy a Jobbik oktatási modellje megvalósul bentlakásos iskolákkal, akkor az ilyen családokból el lesz véve a gyermek, és megfelelő körülmények között fogják őket fölnevelni, nem pedig a nyomort és a bűnözést termeljük bővítetten újra, mint ahogy ez jelenleg zajlik. Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Megadom a szót Tuzson Bence államtitkár úrnak. Parancsoljon, államtitkár úr!

TUZSON BENCE, a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Valóban, ha oktatásról beszélünk, akkor a gyerek

az első, erre kell koncentrálni, és erre kell felépíteni minden elképzelésünket, és valóban mi erre is építjük az elképzeléseinket, de azért, kedves szocialista képviselőtársaim, ne feledkezzünk már el arról, hogy annak idején önök voltak azok, akik 200 milliárd forintot, kettőszáz milliárd forintot a legóvatosabb becslések szerint is kivontak az egészségügyből. *(Közbekiáltások az MSZP soraiból: Az oktatásról beszélünk! - Ez egy másik felszólalásod!) Bocsánat, az oktatásügyből. (Közbekiáltások az MSZP soraiból. - Az elnök csenget.)* Az önök idején történt, amikor több mint tízezer ember, több mint tízezer tanár volt, aki otthagyta ezt a pályát. Az önök idején történt, hogy több mint 300 iskolát zártak be, és az önök idején történt az *(Dr. Harangozó Tamás: Az 50 százalékos béremelés. Mondd ki szépen!)*, hogy olyan helyzetet idéztek elő, aminek következtében a fenntartókat, az önkormányzatokat konszolidálni kellett 1200 milliárd forinttal, több mint 1200 milliárd forinttal.

Ha ebből a helyzetből indulunk ki, ebből a helyzetből kellett úgy újraépíteni az egész oktatásügyet, hogy abból a későbbiekben az sülhessen ki, hogy ne folytatódjon Magyarországon az a trend, amikor csökken a gyerekek teljesítménye. Igen, van olyan helyzet, hiszen amikor egy ilyen oktatási rendszert létrehozunk, mindig olyan helyzet van, hogy figyelni kell, hogy ennek az állapota hogyan áll. Nem volt tartható az a rendszer, amikor a fenntartók csődöt mondtak, és a teljesítmény az országban egyik helyen sokkal jobb volt, mint a másik helyen. Az oktatás minősége az egyik oldalon sokkal jobb volt, mint az ország másik felében. *(Közbeszólások az MSZP soraiból, köztük Gógös Zoltán: Most egyformán rossz. Akkor volt fűtés, most meg nincs. - Lukács Zoltán: Most egyenletesen rossz. - Az elnök csenget.)* Ez a rendszer tarthatatlan volt.

Ennek megfelelően egy új rendszert kell létrehozni, és az új rendszer alapján sokkal jobb oktatásügyet kell létrehozni. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, államtitkár úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Úgy emlékszem, hogy államtitkár úr végighallgatta, amikor az önök frakciójából a felszólalás megtörtént. *(Közbeszólások az MSZP soraiból, köztük Lukács Zoltán: Rosszul emlékszel. - Közbeszólás a Fidesz soraiból: Vezessék ki! - Közbeszólás az MSZP soraiból: Szerintem is, küldjétek a kopaszokat! - Lukács Zoltán: Most rosszat szóltál!)* Megadom a szót Schiffer András... *(Zaj, közbeszólások az MSZP soraiból.)* Képviselő úr! *(Zaj.)* Parancsoljon, képviselő úr!

DR. SCHIFFER ANDRÁS (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Bárándy képviselőtársamra és Tuzson államtitkár úrra szeretnék reagálni először. A helyzet úgy áll, hogy 2002 óta a PISA-eredmények gyakorlatilag stagnálnak. A helyzet úgy áll, hogy az oktatásnak a GDP-arányos részesedése 2002 körül 5 százalék fölött volt, most 3,8

százalék. Ha megnézzük azt, hogy a K+F-részaránya a GDP-ben hogyan néz ki, ott is stagnálást látunk. Tehát azt gondolom, hogy ez a vita, amit önök itt folytatnak, teljesen fölösleges. Megállapíthatjuk azt, hogy együtt tették tönkre az oktatást: Fidesz, MSZP.

A másik pedig: államtitkár úr, van köztünk egy alapvető világnézeti különbség. A helyzet az, hogy önök szándékosan alacsonyan tartják az oktatásnak, a K+F-nek a GDP-arányos részesedését. Éves szinten a működésből a közoktatást érintően 200 milliárd hiányzik, ön is pontosan tudja, a felsőoktatásból pedig 50 milliárd. A történet arra fut ki, hogy Magyarországon minél több olyan ember legyen, minél több olyan felnövekvő fiatal legyen, aki gyakorlatilag bármikor bármilyen gyártószalag mellé beállítható vagy közmunkában foglalkoztatható.

Önöknek nem érdekük egy olyan ország, ahol a nemzetgazdaság magasabb hozzáadott értékkel termel, nem érdekük egy olyan ország, ahol a magasabb hozzáadott érték, a magasabb tudás miatt több bért kellene fizetni az embereknek. Az önök Magyarországa egy olyan Magyarország, ahol a multikkal összeszövetkezett oligarchák éhbérért robotoltatják az embereket. Ebbe nem fér bele az, hogy magasabb tudás van, magasabb képzettség van. A magasabb tudásért, magasabb képzettségért magasabb bér jár. Önök ezzel ellentétes politikát folytatnak. Éppen az olcsó bérekkel, a kiszolgáltatott munkaerővel versenyeznek.

Mi egy olyan megújuló Magyarországot szeretnénk, ahol folyamatosan nő az oktatás GDP-részaránya, öt-tíz év alatt vissza lehet azt pótolni, amit az önök és az önök elődeinek megszorító politikája kivett az oktatásból. Köszönöm szépen. *(Taps az LMP és a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Megadom a szót Csepreghy Nándor államtitkár úrnak, Miniszterelnökség. Parancsoljon, államtitkár úr!

CSEPREGHY NÁNDOR, a Miniszterelnökség államtitkára: Köszönöm szépen, házelnök úr. Tisztelt Képviselő Úr! Mindig érdeklődve hallgatom az LMP felszólalását, amikor a kutatás-fejlesztési pénzekről beszélnek, mert azt látom, hogy azokat az adatokat és azokat a tényeket, amelyek ellentmondanak az ön logikájának, tendenciózusan figyelmen kívül hagyják, konkrétan azt a 700 milliárd forintot, amely kifejezetten kutatás-fejlesztési célokra 2020-ig a magyar kormány döntése szerint és az Európai Bizottság támogatása szerint Magyarországon felhasználásra kerül. *(Dr. Schiffer András: Másról beszéltem.)* 700 milliárd forint pont 700 milliárd forinttal több annál, mint amit képviselő úr hiányol ebből az ágazatból.

(15.00)

Olyan fejlesztésekről beszélünk, amelyek az egyetemeket támogatják, az egyetemek és a piaci

szféra innovációját támogatják, azokat a nagyvállalatokat és közép vállalatokat támogatják, amelyek közép vállalkozásokkal és magyarországi kisvállalkozásokkal együttműködve dolgoznak, és ez a pénz, amit kulturális fejlesztésre és innovációra elköltünk, az pont háromszorosa annak, amit 2007-2013 óta Magyarország költségvetése képes volt finanszírozni. Lehet, hogy 700 milliárd forint kevés, ma nem látjuk még azokat a projekteket sem, ahol ennek a felét fel lehetne használni. *(Dr. Schiffer András: A jegybanktól kérni kell pénzt!)*

(Az elnöki széket Lezsák Sándor, az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

ELNÖK: Tisztelettel köszöntöm képviselőtársaimat, és köszönöm államtitkár úr hozzászólását. Vinnai Győző következik kétperces hozzászólásra.

DR. VINNAI GYŐZŐ (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Szeretnék reagálni Volner János hozzászólására, hiszen azt mondta, hogy a Jobbik rendet teremtett Tiszavasváriban. Szeretném önt emlékeztetni, képviselőtársam, hogy a Jobbik azt ígérte, hogy ilyen lesz a jobbikos kormányzás, majd a jobbikos önkormányzatokban fogják megmutatni, hogy milyen a jobbikos kormányzás.

Tiszavasváriban éppen botrány botrányt követ, mert február 15-én a tiszavasvári önkormányzat egy együttműködési megállapodást kötött - gondolom, az önök sugallatára, ilyen pártpolitikai célokból - a Becsület Légiójával, amely légiót Orosz Mihály Zoltán érpataki polgármester jegyzi vagy az ő nevéhez fűződik, aki botrányairól híres, szélsőséges, erőszakos, és ott, a városban akar menetelni, különösen, ahol a romák laknak.

Hadd mondjam el önnek, hogy ott egy nagyon jól működő iskola van - semmit nem tett a Jobbik az oktatásfejlesztésért -, egy bázisiskola, a kabai iskola, a térség legnagyobb iskolája. Van egy alapítvány, amely a hátrányos helyzetű gyerekek nevelésében kiváló tapasztalatokkal és nagy empátiával rendelkezik, és önök megjelentek, hogy majd rendet teremtenek Tiszavasváriban. Azt gondolom, hogy csak félelmet keltettek, hiszen az az Orosz Mihály Zoltán, aki a kormányhivatal előtt is tüntetett, mindenkit feljelentett, és ő fog majd rendet teremteni az oktatásban, a gyermekvédelemben és Tiszavasváriban.

Azt gondolom, hogy itt most egy ízelítőt kaphatunk abból - és a tisztelt szocialistáknak is mondom -, hogy milyen a jobbikos politika, milyen a jobbikos oktatáspolitikai, amikor félelmet keltenek egy településen, amikor több százán jelennek meg a Városháza előtt félelmükben, vagy elmennek az iskolába és a gyerekeket hazaviszik. *(Dúró Dóra: Eddig lopták az áramot, és most nem lehet!)* Hazaviszik. Kérem szépen, törvények vannak és rend van, aki lopja az áramot, a rendőrség - külön kapitányság van - megjelenik. Hol? Menjünk el együtt oda! *(Mirkóczki Ádám: Menjünk el együtt, nézzük meg, mit csinál a*

rendőrség!) Így van, ott, a terepen. Köszönöm szépen. (*Taps a kormánypártok soraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A következő hozzászóló Németh Szilárd képviselő úr, Fidesz.

NÉMETH SZILÁRD ISTVÁN (Fidesz): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Engedjék meg, hogy én is nagy tisztelettel köszöntsem a pedagógiai kerekasztal jelen lévő tagjait, és képviselőtársamnak, Szabó Timea képviselő asszonynak hadd hívjam fel a figyelmét arra, hogy azért nem ülnek a Fidesz páholyában, mert nem ott a helyük ezeknek a független szakértőknek, független tárgyalófeleknek, akik a hazai pedagógia, a hazai iskola, a hazai oktatás, köznevelés jövőjét tárgyalják meg a kormánnyal együtt, abban az ütemtervben egyébként, amiről közösen döntöttek.

Tisztelettel köszöntöm természetesen azokat is, akik valamilyen okból, párttámogatással vagy pártok támogatásával vannak jelen, és egyébként meghívást kaptak erre a kerekasztalra, de saját maguk döntöttek úgy - itt a Pedagógusok Szakszervezetéről és a Pedagógusok Demokratikus Szakszervezetéről vagy legalábbis a vezetőségről és a vezetőikről beszélek -, hogy nem vesznek részt ezen a kerekasztalon, hanem inkább, még akkor is, ha már okafogyottá vált, legalábbis egy köznevelési, közoktatási mátrixban az, amit képviselnek, inkább tüntetéseket szerveznek. Inkább a politikát bevive az iskolába sztrájkot szerveznek, listáznak azokról a pedagógusokról, gyerekekről, akik ebben vagy részt vesznek vagy nem vesznek részt, akik kockás ingben mennek vagy fehér ingben mennek, tehát valamilyen formában kötődnek a politikához.

Szeretném mindenki előtt világossá tenni azt is, itt a kezemben egy négy héttel ezelőtt kiadott közlemény, amelyben akkor leszögeztük, hogy a kormány és a Fidesz-KDNP számára közoktatási, köznevelési értelemben, iskolai értelemben a legfontosabb a gyermekek ügye, a gyermekek középpontba helyezése. Ezért mondtuk azt, hogy azt kell megnéznünk, hogy mi történik az ő érdekükben az iskolában, és az ő érdekükben két dolog nagyon fontos a suliban, hogy megfelelő és versenyképes tudást kapjanak az életre, a szülei meg ők biztonságban tudhassák magukat, és a szülei biztosak lehessenek abban, hogy a gyermekük harmonikusan fejlődik abban a közösségben, ahová beírták.

A másik, amit leszögeztünk... - ja igen, és ezzel párhuzamosan már akkor is azt mondtuk, hogy az iskolában egyébként direkt pártpolitikai akcióknak, pártpolitikának, politizálásnak nincs helye. Ennek semmi értelme, az iskolába a politikát bevinni, annak olyan következménye lesz, mint amit most tapasztaltunk a tegnapi nap folyamán, erre majd később ki fogok térni.

Azt is leszögeztük, hogy a legfontosabb aktoroknak, a legfontosabb szereplőknek bent az iskolában,

az iskola életében, a közoktatás területén nem a minisztert, nem az államtitkárokat, nem a különböző szakértőket, hanem a tanító néniket, a tanárokat, az iskolában dolgozó pedagógusokat tartjuk. Mi ezért tisztelettel fordulunk feléjük és meg szeretnénk becsülni a munkájukat. Ezért volt az, hogy amikor a pedagóguséletpálya-modellt kidolgoztuk, akkor ez az ágazat, ők voltak, ez a csoport volt az, amelyik legelőször kapott olyan magas béremelést, mint még a rendszerváltás óta soha, és egyébként a béremelés nemcsak hogy egyszeri volt, hanem egy folyamatos, kiszámítható jövedelemnövekedést jelentett. Erre is vissza fogok később térni, konkrét példákkal, többek között arról a településről, Csepelről, ahonnan jövök, ott ki fogom mutatni, hogy mekkora az a bérnövekedés, ami mondjuk, pont a csepeli pedagógusokat illette.

Azt is mondtuk, a kettőből, az előző két fő pontból kifolyólag, hogy a köznevelésben, a közoktatásban nem lehet hóbörögve, csapkodva, cinikusan, nagyképpen megoldani a problémákat (*Derültség, közbeszólások a Jobbik soraiban.*), hanem össze kell jönni azoknak, akiknek ennek az egész rendszernek a kitalálásában, felépítésében, működtetésében, üzemeltetésében dolga van, és azok beszéljék meg együtt, egy nyugodt párbeszéd, együttműködés, együttcselekvés következtében, hogy milyen irányt kell venni, és én azt gondolom, hogy a közoktatási kerekasztalon ma ez zajlik.

Hogy miért kellett váltani, azt már itt többen elmondták, de azt gondolom, talán egyetlen mondat világit rá erre az egészre, hogy kivették a pénzt. Tehát 2002-2010 között, amit egyébként Hiller István miniszter úr is az interjújában többször elismert, a legfontosabb probléma az volt, hogy kivették a pénzt. Innentől kezdve volt öneki is egyébként miniszterként a Bajnai-Gyurcsány-kormányok alatt megkötve a keze. Ezért teljesítettek rosszabban a diákok, amit szintén miniszter úr ismert el az interjújában, ezért volt az, itt van egy felmérés az ő időszakából, hogy a fővárosi iskolák összesen 20 százalékában tudtak valamilyen felújítást megtenni, a peremkerületi iskolákban gyakorlatilag semmiféle felújítás nem történt, Amikor az országos trendeket nézzük, akkor pedig azt látjuk, hogy felújítást igényelt az ő minisztersége alatt - teljes körű felújítást, tehát tokkal-vonóval - az iskolák 55 százaléka, és az iskolák 30 százaléka pedig nagyobb volumenű felújítást, mint a tatarozás. Tehát az iskolák 85 százaléka alkalmatlan volt arra, hogy ott oktató-nevelő munka folyjon. (*Dr. Hiller István: Én csináltattam ezt a felmérést, nem én utánam jött, ez nagy különbség!*)

Persze, volt itt más probléma is, mindenki az önkormányzati tulajdonlást, az önkormányzati fenntartást ilyen misztikumként kezeli, és ha most nem vesszük az 1300 milliárdot, ami a fenntartók tartozása volt, amibe belökték gyakorlatilag a fenntartókat, többek közt a pedagógusok bérének meg nem finanszírozásával, mert 2002-ben december 31-ig még

megtörtént a finanszírozás... - de aztán a 2003. évben ugyanazt az összeget kapták meg egyébként a fenntartók, mint előtte gyakorlatilag egynegyed évre vagy egyharmad évre kifizetett pénzt (*Göggös Zoltán: Most már belekavarodtál rendesen!*), és onnantól kezdve folyamatosan ki kellett ezt gazdálkodni.

(15.10)

De azért voltak olyan fenntartók, mint a csepeli önkormányzat, amely ebben az időszakban három iskolát zárt be. Azt, hogy pont Dúró Dóra nevet ezen, én nem tudom elfogadni, mert mégiscsak a Kulturális bizottság elnöke, akinek oktatási kérdésben nem cinikusan kellene viselkedni, hanem meg kellene hallani. Én figyeltem arra, amit ön mondott, amikor beszélt (*Novák Előd: Ő is, azért nevet!*), elég komolyan a pártelnöke által felügyelve, de azért figyeltem arra, hogy mit mondott. (*Lukács Zoltán: Hogy ki van a pártelnök által felügyelve, arról beszélhetünk!*)

Ebben a kerületben három iskolát zártak be. Az egyiket azért zárták be, hogy egy magániskolának tudjanak helyet teremteni, aztán a másikat azért, hogy a magániskolának valós helyet is tudjanak teremteni, tehát nem csak a pedagóguspályán; ez a Genius Iskola volt, nyugodtan ki is mondhatjuk a nevét, még cinikus is ez a megnevezés. (*Göggös Zoltán: Te nem oda jártál! - Derűtség az MSZP soraiban.*) Tokkal-vonóval felújítva azt az épületet egyébként, amiből kitessekelték a közoktatásban részt vevő tanulókat, átadták ennek az alapítványnak. Amikor én polgármester lettem 2010-ben, öt - ird és mond: öt - gyerek járt a Genius Iskolába (*Novák Előd: Tegye fel a kezét, aki oda járt!*), egy olyan iskolába, amely 600 fő befogadására alkalmas. Szent István u. 170. a címe. (*Lukács Zoltán: Be is iratkozhat!*) Egy másik iskolát pedig egy ingatlanpanama következtében adtak el, ez a Csikó sétányi Görgy Artúr Iskola, amit először bezártak, öt éven keresztül a haverjukkal, aki SZDSZ-es képviselő volt, őrizték sok millióért, ekkor még csak a szaniter túnt el az iskolából meg néhány tonna alumínium, majd eladták ezt az iskolát egy magáncégnek, amelyet bedöntöttek, és most ott tartunk, hogy a felszámolóval egyezkedik a csepeli polgármester, hogy visszavásárolja 100 millió forintért. 97 millió forint az ára ennek az épületnek, ahol egyébként rögtön 200 millió forintba kerülne az épület teljes eltakarítása, mert azóta egyébként kábítószeres bandák szétverték ezt az iskolát. Tehát ilyen helyzetben kellett, mondjuk, Csepelen átvenni az iskolákat. (*Lukács Zoltán: Szóljatok Kubatovnak, elintézi!*)

Ezzel szemben az elmúlt öt évben hihetetlen összegeket fordítottunk az iskolák felújítására, új termék létrehozására, tornatermek létrehozására (*Szabó Timea: Hány tornaterem van Csepelen?*), egész egyszerűen a tisztálkodóhelyiségek, a vécék, a fürdőszobák megújítására, az elkövetkezendőkben pedig egy 521 milliárd forintos program áll rendelkezésre,

és ennek a kormányhatározata is megvan a 2016. évre. Három olyan fejezet van, amely a testneveléssel kapcsolatos pályázati lehetőségeket, sokmilliárdos pályázati lehetőségeket tartalmaz, és három olyan fejezet van, amely az iskolák teljes megújításával foglalkozik.

Ha a pedagógusbéreket nézzük mint a legfontosabb követeléseket (*Szabó Timea: Nem az a legfontosabb követelés!*) - az előbb említettem önöknek -, akkor a következőt láthatjuk: 234 milliárd. Valahogy nem került az önök szeme elé ez a pénz. 234 milliárd forintba került eddig a pedagógusbér-emelés, tehát ennyi pénzt kaptak a pedagógusok. Én ezt Csepelre néztem meg, és egyéb számot is fogok tudni mondani, mert 2010-ben 668 fő volt pedagógusállásban, 2016-ban pedig 733 fő. Tehát 9,7 százalékos pedagógusfoglalkoztatottság-emelés volt Csepelen ugyanannyi iskolában és óvodában, mert ez iskolai és óvodai szám is; 17 intézményről beszélünk.

A 17 intézményben 2010-ben a beosztott pedagógusok bére bruttó 189 008 forint volt; 189 008 forint. Ez most 288 356 forint. Átlagberről beszélek. (*Taps a kormánypártok soraiban.*) 52,6 százalékos az emelkedés. (*Szabó Timea: Az adóbevallásukat meg lehet nézni!*) A vezetők bére - szívesen meghívok mindenkit, megnézhetik az adatokat - 374 024 forint volt átlagosan 2010-ben, most 474 482 forint. Ez 26,9 százalékos emelkedést jelent. Ez ahhoz a kumulált inflációhoz vagy összesített inflációhoz képest, amit az előbb már hallottunk, azt mutatja, hogy igen jelentős reálbér-növekedést jelentett ez a pedagógusoknál.

Egyébként az ez évi 1 százalékpontos személyi-jövedelemadó-csökkenés vagy pedig a családi adókedvezmény megemlése, a közel nullszázalékos infláció egy kétgyermekes pedagóguscsaládnál, tehát ahol mind a két szülő pedagógus, 40 ezer forint nettó növekedést jelent havonta, tehát ez az idei év a pedagógusok tekintetében.

Arra a 18 százalékra, amiről önök beszéltek, amiért az utcára viszik az embereket, most nagy valószínűséggel nem kerülhet sor, főleg ennek a pénznek, ennek a jelentős emelésnek a tükrében, amiről az előbb beszéltem, hiszen vannak itt még ágazatok, amelyek függenek a kormány döntésétől, függenek attól a pénztől, amit el lehet osztani. A 18 százalékos átlagos emelés 72 milliárd forinttal terhelné meg jelenleg a költségvetést. (*Közbeszólás az MSZP soraiban: Egy stadionnyi! - Közbeszólások az MSZP és a Jobbik soraiban.*) Türelmet kérünk mindenkitől. Szeptemberben újabb 3,6 százalékos fizetésemelés várható a pedagógusoknál.

Nézzünk néhány kritikát! Ne csak a múltba menjünk, hanem a leendő jövőt is nézzük, mert a felszólalások gyakorlatilag arról szóltak - szoros pártelnöki fogás alatt beszélt mindkét szakpolitikus, mind az MSZP, mind a Jobbik szakpolitikusa, azt gondolom, eléggé egyértelmű és árulkodó ez a konstelláció, hiszen itt mind a ketten úgy fejezték be, hogy majd ha mi jövőnk, ha majd kormányon le-

szünk, ha miénk a politikai hatalom -, azt gondolom, gyakorlatilag világossá tették, hogy miről szól a mai nap: nem a gyerekekről, nem a pedagógusokról, hanem arról szól, hogy a kormányt valamilyen formában fúrni kell, buktatni kell, ütni-vágni kell, balhét kell csinálni (*Gógös Zoltán: A balhét a szkinhedek csinálták!*), és akkor megvan a lehetőség arra, hogy jöjjünk (*Taps a kormánypártok soraiban.*), akár egyenként, akár közösen, koalícióban, egy furcsa koalícióban.

De nézzük a tartalmi mondandókat! Például a Jobbiknál hallhattuk a tankönyvellátással, a tankönyvpiac átalakításával kapcsolatos kifogásokat. A Jobbik 2010-es oktatási programjában a következő tézis szerepel: „A tankönyv közkinccs, amellyel kapcsolatban nincs helye profitérdeknek, ezért állami tulajdonba vesszük a Nemzeti Tankönyvkiadót.” (*Taps a kormánypártok soraiban.*)

Szerintem ennél vaskosabb a következő, ahol a Jobbik programjában gyakorlatilag a Klebelsberg szerepel: „Létrehozunk egy olyan tanügyigazgatási rendszert, mely az MNT-t a tanfelügyeleti hálózattal ellenőrzi. Az országot tanügyigazgatási kerületekre bontjuk, ahová a tanfelügyelők tartoznak.” (*Közbeszólás a Jobbik soraiban: Ki az az MNT?*) Magyar Nemzeti Tanterv. Most már tudod, Magyar Nemzeti Tanterv. Itt van a programotokban, amit te írtál. Köszönjük szépen. (*Derűtség a kormánypártok soraiban. - Közbeszólás a Fidesz soraiban: El kéne olvasni.*) És nincs is ezzel baj, bocsanat, félreértés ne essék! (*Közbeszólások. - Az elnök csenget.*) Én ezt nem bajként mondom, hanem arra, hogy megfordult a szélrózsa, megfordult a politikai cselekvés is a Jobbikban, és gyakorlatilag, ha a tüntetést meg a tegnapi sztrájkot nézzük, akkor egy nagyon komoly pártpolitikai koalíció is kialakult. (*Közbeszólások az MSZP és a Jobbik soraiban, köztük: Lejárt az idő! - Lejárt az időkeret! - Nem, mert nincs időkeret...! - Az elnök csenget.*)

Ennek az iskolába bevitt politizálásnak nagyon káros következményei vannak mind a szülők, mind a gyerekek, mind pedig a pedagógusok életében, pedig az oktatási jogok biztosa mindenkinek felhívta a figyelmét arra, hogy ha beviszik a politikát az iskolába, akkor nem a véleménynyilvánítás szabadságát viszik be, nem az önkéntes véleménynyilvánítás szabadsága fog megjelenni (*Dr. Bárándy Gergely: A politikát a KLIK vitte be az iskolába!*), hanem világosan leírta az oktatási jogok biztosa, hogy elképzelhető, hogy lesz listázás, lesznek olyan táblázatok, mint amit az egyik pedagógus kolléga küldött el azokról, akik egyébként nem vesznek részt a sztrájkban, vagy amit a szülők juttattak el a Nagycsaládosok Egyesületéhez, ahol kipellengérezett gyerekekről beszélnek, ahol a gyermekek megosztásáról beszélnek, és azt gondolom, hogy ezek elég félelmetesek. (*Gógös Zoltán: Kevésbé, mint a szkinhedek!*) Ezek nem azt a célt szolgálják, hogy az iskolában nyugodt légkör legyen, hogy az iskolában biztosítani lehessen azt, hogy a gyermekek biztonságban legyenek, hogy a

gyermekek harmonikusan fejlődjenek, hanem pontosan a közösségeket, az iskolai közösségeket teszik kockára, azokat verik szét.

(15.20)

Ráadásul, még egyszer szeretném hangsúlyozni, úgy, hogy a tegnapi sztrájknak gyakorlatilag semmiféle tétje nem volt. Már a tüntetésnek se sok tétje volt, abban a tekintetben, hogy üzemel, hogy működik a kerekasztal (*Gógös Zoltán: Csak kitört a lába!*), és a kerekasztalon minden olyan kérdéstről, tematikusan, időrendben szó lehet, amit egyébként a pedagógusok elmondanak, amit a pedagógusok képviselnek. Tehát nincs olyan tartalmi kérdés, nincs olyan szervezési kérdés, nincs olyan bürokráciával kapcsolatos kérdés, nincs olyan, az iskolák felújításával kapcsolatos kérdés, ami ezen a kerekasztalon ne szerepelne. Azt hiszem, elég egyértelmű ennek a kerekasztalnak a megállapodástervezete, amelyet minden szervezethez, így a pedagógus-szakszervezetekhez is eljuttatott a minisztérium.

Még egy dolog, amit engedjenek meg, és aztán nem rabolom senkinek az idejét, de itt van ez a KLIK... (*Szabó Tímea: Élvezzük!*) Az meg örömteli számomra, köszönöm szépen, hogy így meghallgatnak. (*Dr. Varga László: Mint a stand-up comedy!*) Itt van a KLIK, erről nekem Cato mondata, a ceterum censeo jut eszembe, „márpedig Karthágót el kell pusztítani”, márpedig a KLIK-et el kell pusztítani (*Novák Előd tapsol, majd közbeszól: Így van!*), de ezt ki is mondták, tehát nincs ezzel gond. Annak ellenére, hogy van, aki KLIK-párti volt még néhány évvel ezelőtt, van, aki kevésbé, de azért azt hiszem, hogy miniszter úr is a téziseiben többször hangsúlyozta, hogy szükség lehet államosításra, és el kell ezen gondolkodni. (*Dr. Hiller István: Lehet...! - Dr. Harangozó Tamás: Gondolkodni!*) Talán a partnereik, ugye; az SZDSZ-szel nem volt egyszerű kormányozni, ezt én megértem, de nem kellett volna rájuk hallgatni az oktatás átalakításakor.

A fenntartók helyzete fenntarthatatlan volt. Tehát 1300 milliárd forintos tartozás az önkormányzatoknál, 381 iskola bezárása. Csepelen például 2010 februárjában... (*Dr. Szakács László: Na, mi volt Csepelen? - Közbeszólás az MSZP soraiból: Például Csepelen!*) Szerintem fontos, és azt kérem, hogy ne sértegetsek a csepelieket. Tehát 2010 februárjában pénzt kellett ahhoz felvenni, kölcsönt vett fel az önkormányzat, hogy kifizesse a pedagógusainak és az egészségügyi dolgozóinak és a hivatalnokainak a bérét. Szerintem ez nem jó állapot. (*Lukács Zoltán: Nem tudtok gazdálkodni!*) Tehát amikor az év második hónapjában már fel kell venni folyószámlahitelt ahhoz, hogy bért tudjunk fizetni, akkor nagy baj van. Akkor kellett volna tüntetni! Pedig a szakszervezetek teljesen képben voltak ebben a történetben. És van egy rossz hírem: nem Csepel volt az egyetlen ilyen hely. (*Lukács Zoltán: Az összes fideszes!*) És Csepel még ezek közül a települések közül jó helyzet-

ben volt, mert viszonylag magas bevételi forrással rendelkezett, és viszonylag nagy vagyonnal ahhoz, hogy tudja tartani még egy darabig a helyzetét. És iskolákat ilyen helyzetben, hogy a fenntartót padlóra küldik rossz politikai döntések miatt, nem lehetett tartani.

És a KLIK támadása is okafogyott, mert egy héttel ezelőtt jelentette be az államtitkár úr, hogy két biztost nevezett ki a KLIK megújítására. *(Dr. Bárándy Gergely: Ha a megszüntetésére nevezte volna ki, akkor rendben van!)* A KLIK megújítása, átalakítása bárhogy elképzelhető, ezt mind szakmailag, mind pedig azokban a javaslatokban egyébként, amit az országjárás vagy az ország összes tankerületéből begyűjtött információ jelent, abban a tekintetben szeretnék meglépni, és úgy tudom, hogy a teljes átalakításnak - itt benne van az esetleges vezetőcserétől kezdve minden - december 31-e a határideje. Tehát ehhez kell idő, türelmét kérjük mindenkinek. Azt hiszem, hogy vizsgázott a KLIK *(Szabó Timea: Hát az biztos, hogy vizsgázott!)*, a KLIK nem kapott jelest, még csak nem is négyest kapott, a KLIK egy rossz osztályzatot kapott; ezt most, azt hiszem, hogy közösen rendbe tudjuk tenni.

Tehát még egyszer azt szeretném mindenkinek javasolni a mai napra is, hogy a gyerekeket hagyjuk a középpontban, ha még van mondandójuk, akkor inkább erről beszéljünk, a politikát hajtsuk ki az iskolából, és törekedjünk a megegyezésre, törekedjünk a folyamatos párbeszédre, mert annak van értelme a közoktatás tekintetében. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Mielőtt megadom a szót Harangozó Tamás MSZP-s képviselő úrnak, tájékoztatom a tisztelt Országgyűlést, hogy a vita ezen szakaszában nincsen időkorlát. *(Gógös Zoltán: Így van, elnök úr!)* A tizenötödik perc után többen kérdően néztek rám.

Öné a szó, Harangozó Tamás képviselő úr.

DR. HARANGOZÓ TAMÁS (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Én abban hiszek, hogy országgyűlési képviselőként mégiscsak dolgunk megjeleníteni, elmondani az emberek véleményét, az érintettek véleményét, akikről ezen ház falai között mi döntünk.

Úgy tűnhet Rétvári Bencének, hogy ez egy vita, úgy tűnhet, hogy ez csak egy egymásodperces gombnyomás, csak amit mi itt csinálunk, annak a végén, tudják, ezek az emberek vannak és az ő életük. És itt egy gombnyomás, ott pedig egy élet van. Ezért azt gondolom, hogy ha Rétvári Bence szerint semmi értelme ennek a vitának, az sajnós önt minősíti, az ön pártját, az ön frakcióját és a kormányzó pártok frakcióit. *(Taps az MSZP soraiban. - Dr. Rétvári Bence: Bravó, Tamás! Csak így tovább! Keményebben!)*

Tudják, szerintünk szintén kifejezetten tisztességtelen, hogy képviselők gyáván úgy minősítenek itt ülő szakszervezeti vezetőket, hogy pontosan tudják,

hogy ők erre nem tudnak reagálni. Ha válaszolni nem is tudnak, tisztelt képviselőtársaim, írásban átadták a véleményüket, ezért most a Pedagógusok Demokratikus Szakszervezetének írásos véleményét fogom változtatás és kommentár nélkül tolmácsolni itt az Országgyűlés soraiban.

„Tisztelt Országgyűlési Képviselők! Honatyák és Honatyák! A mai vitánap megrendezésének kezdeményezésekor még csak kevesen reméltük, hogy összefog az ország. S lám megtörtént. Igaz, ehhez kellett pártunk és kormányunk hosszú évek óta tartó, áldozatos, időt és energiát nem kímélő, éjt nappallá tevő, az ország közoktatását a még mérhető szint legalsó traktusába taszító szerencsétlenkedése. Hiszen teljesen feleslegesnek bizonyult a szakemberek és szakmai szervezetek meg-megújuló felhorgadása, mert az EMMI úrasszonyai és urai minden lehetséges hibát elkövetve verték át a magyar társadalom egészén azt a párját ritkítóan retrográd izét *(Dr. Rétvári Bence: Izét?)*, amit mindannyiunk legnagyobb örömeire nemzeti köznevelési törvénynek nevezünk.

Verték át. Átverték a társadalmat, átverték a szülőket, mert európai szintű intézményműködtetést és -fenntartást, egyenlő esélyeket biztosító, magas színvonalú képzést ígérve vettek ki a szó szoros értelmében minden eszközt a kezükből, amellyel beleszólhatnak gyermekeik iskolában eltöltött idejének felhasználásába. Annak az időnek a hasznos eltöltésére gondolok, amely több, mint azon órák száma, amit egy, a közoktatásban tanuló diák a családjával egy adott napon eltölt, elvéve tőlük így a valódi gyermekkor megélhetésének élményét, beleszerezve őket egy olyan robotba, amely mindenkinek nevezhető, csak boldog, kiegyensúlyozott iskolakornak nem. A szülők hiába fordulnak panaszukkal az igazgatóhoz, a tankerület vezetőjéhez, választ nem kapnak, mert az igazgató és a tankerületi vezető nem illetékes. A KLIK meg nem válaszol. Miért? Mert nem illetékes. Akkor ki az illetékes? Tudjuk, ki.

Átverték a diákokat, mert ahelyett, hogy bővítenék lehetőségeiket, inkább csak szűkítik azokat. Mert még „tudjuk ki” is azt mondta, hogy nem kell büfészak a felsőoktatásban, nem kell a sok érettségi a gimnáziumokban, egyáltalán nem kell annyi gimnázium sem, csak azt nem mondja ki, ámbár határozottan sejteti, hogy nincs szüksége a sok vitatkozni, érvelni, érdekeit képviselni tudó őszinte és tiszta tekintetű fiatal felnőttre. Annál inkább szüksége van arra az iskolából kikerülő arctalan tömegre, akiknek épp a jelenlegi oktatási rendszer veszi el a jövőjét, akikre mindig lehet számítani némi rezsiharc, közmunka vagy az éppen aktuális honmentés és a boldog szép jövő ígéretének újabb és újabb beígéréseivel. *(Közbeszólás a Fidesz soraiból: ...szakmai hozzászólás!)*

És azok, akik köszönik, de ebből nem kérnek, mert mást akarnak? Nos, ők Cambridge-ből, Oxfordból, az ELTE-ről, a BME-ről, a SOTE-ről küldenek kockásinges képet, sorra nyerik a diákolimpiákat, és őszintén köszönik tanáraiknak azt a tudást, aminek segítségével magas szinten teljesítik akár a

világ legjobb egyetemeinek is az elvárásait. És átverték a pedagógusokat is, őket a legjobban. Őket, akik annyira várták, hogy végre emberszámba vegyék, megbecsüljék őket, megfizessék a munkájukat. Akik még azzal sem törődtek, hogy mennyi veszélyt jelent az a hoffmanni mondat, hogy „innentől kezdve az oktatás nem szolgáltatás, hanem szolgálat”. (Dr. Rétvári Bence: *Közszolgálat, azt mondta!*) Ma már tudják, hiszen a bőrükön érzik.

(15.30)

És nem az a legnagyobb baj, hogy sokkal, nagyon sokkal többet dolgoznak annál, mint amennyit a törvény előír, hanem az, hogy munkájuk hatékonyságát így jelentősen csökkentve válnak a társadalom legnagyobb értelmiségi rétegeként csodálattá, rezignálttá, közömbössé, kiégetté. Igen, kiégetté, mert azt látják, hogy az oktatás irányítóit nem az érdekli, hogy ők valójában milyen pedagógusok, mennyi az úgynevezett hozzáadott érték, honnan hová jutnak el Marikával, Pistikével, nem számít az, hogy mennyit feccöltek bele a pályán eltöltött évtizedeik alatt szakmai fejlődésükbe, és nem számít az sem, hogy ők mit gondolnak; egy dolgot várnak el tőlük: feleljenek meg a mindenható állam elvárásainak a minősítésnek hazudott vegzatúrán. És ha ez megtörtént, akkor nem emelkedik a bérük annyival, mint egy közepesen olcsónak mondható ügyvéd munkadíja óránként. És ha nem szól szájuk, nem fáj majd a fejük.

„Tudjuk ki” számításai eddig beváltak, mindeddig sikeresen osztott meg és uralkodott. Arra a fizikai törvényszerűsége - ki lehetett vajon a tanára? - azonban nem figyelt, hogy egyszer minden pohár megtelik, és alkalomadtán bizony túl is csordul. És talán arra sem gondolt, hogy a kör egyszer csak bezárul - ugye a geometria -, és hogy egyszer minden türelem elfogy. Mára elfogyott. A szülők, a diákok, a pedagógusok tiltakozása összeért, elégük lett az álságos kormányzati ígéretekből, az álegyeztetések időt és energiát pazarló folyamatából, állam bácsi mindenbe beleszólo, minden pénzt elnyelő, mindenütt jelen lévő agresszív jelenlétéből. Ezért hozták és hozzák létre a tanszabadság egyre bővülő köreit, ezért áldoznak pénzt, időt és energiát, mert azt akarják, hogy gyermeinknek jobb legyen, és hogy versenyképes tudással boldoguljanak majd itt, Magyarországon. Nem vitatom, „tudjuk ki” is ezt akarja. Az ő Magyarországon. Amiről én beszélek, az a mi Magyarországonk. Mendrei László, a PDSZ elnöke”

Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. (Taps az MSZP soraiból. - *Közbeszólások a kormánypárti padsorokból: Jézus! - Ez egy politikai kiáltvány?*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A következő hozzászóló Hoffmann Rózsa képviselő asszony, KDNP.

DR. HOFFMANN RÓZSA (KDNP): Köszönöm szépen, elnök úr. Hát, nehéz megszólalni egy ilyen,

Parlamentbe hozott gyászinduló után. Én magam azon gondolkodtam, hogy úgy látszik, egy egészen más iskolát és országot ismerek (Lukács Zoltán: *Így is van! - Dr. Harangozó Tamás: Ebben biztosak vagyunk!*), nem tagadván, hogy vannak esetleg rezignált, kiábrándult, könnyen utcára vihető pedagógusok is, de én magam előtt látom azt a sok száz, sok ezer óvónőt, tanítót, tanárt, akik reggelente mosolyogva várják a gyerekeket, és látom azt a sok száz-ezer vagy éppen milliányi fiatalt, akik reggel örömmel mennek az iskolába, és délután-esténcént örömmel számolnak be édesanyjuknak, édesapjuknak arról, hogy ma is tanultak valamit, jó volt az iskolában, és hogy fejlődtek. Úgyhogy hagyjuk is ezt a kétoldalú megközelítést, egymást meggyőzni valószínűleg nem fogjuk tudni, mert akinek az a célja, hogy mindenáron úgy állítsa be a magyar köznevelés rendszerét, mint egy romhalmazt, azt nehéz meggyőzni. Mégis megkísérlem, és tényeket fogok mondani.

De bevezetőként annyit, hogy ez a vitanap nem 13 órakor kezdődött ma, hanem reggel 9-kor körülbelül, amikor is nem is egy napirend előtti felszólalás már a köznevelés helyzetéről szólt, és előrevetítette a délutáni vitanapot. Egyebek között hallhattuk Hiller István napirend előtti felszólalását, aki arról beszélt, hogy az ilyen vitanapok többnyire unalomba fulladnak, és nincsen igazi tétjük. Majd hozzátette, hogy ők, mármint az MSZP nem ilyen unalmas, tét nélküli vitanapot akarnak rendezni, hanem - idézem - „útmutatást akarnak adni”. Szeretném megkérdezni, hogy miféle utat akarnak nekünk itt felmutatni. Hiszen 1948-tól kezdődően 2010-ig, kétszer négy év kivételével, közel hatvan évük volt nekik arra, hogy a közoktatás ügyét rendbe tegyék (Közbeszólás az MSZP soraiból: *Istenem! - Dr. Varga László: Miről beszélsz? Te voltál MSZMP-tag! - Dr. Harangozó Tamás: MSZMP, Hoffmann Rózsa, üljön le!*), és olyan közoktatási rendszert építsenek ki, amely virágzik. Nem fogok szólni hatvan évről, csak a megelőző huszonöttről. (Dr. Harangozó Tamás: *Kettőnk közül maga volt az MSZMP tagja, úgyhogy fejezze be! - Közbeszólások az MSZP és a kormánypártok soraiból. - Az elnök csenget.*)

ELNÖK: Tessék, képviselő asszony, folytassa!

DR. HOFFMANN RÓZSA (KDNP): Megpróbálnám. Nagyon nehéz túlkibájni persze itt a férfiak harsogását, de azért megkísérlem a lehetetlent.

Nos, ha csak 1990-ig megyünk vissza, milyen utat mutatott az MSZP, illetve azok a kormányok, amelyek a közoktatást, köznevelést - akkor még közoktatásnak hívtuk - irányították? Elbocsátott tanárokat. Hallottunk itt számokat mintegy 16-17 ezerről. Mutatott olyan utat is, hogy megemelte minden egyes pedagógus heti kötelező óraszámát heti két órával, anélkül, hogy ehhez fizetésemelést rendelt volna. Nem követték ezt az intézkedést sztrájkok és tüntetések. Elvették a pedagógusoknak és másoknak

is a 13. havi fizetését, ezzel mintegy 17 milliárd forintot vontak el a közoktatásból, amit mi visszatettünk. És sorolhatnám a problémákat, a gyengülő eredményeket, a közoktatási rendszer teljes szétzilálását. Aki figyelt Balog Zoltán miniszter úr expozéjára, ott sorban egymás mellé tette azokat a jeleket, ami miatt 2010-ben változtatnunk kellett. Ezért ez a vitanap talán ne útmutatás legyen, hanem legyen az, aminek lennie kell, eszmecsere, konzultáció arról, hogy hogyan tovább, mit kell csinálni, hogy azok a kétségtelenül meglévő problémák, amelyek miatt most itt összeültünk, javuljanak.

Szeretném a mondandóm elején még leszögezni, hogy a Kereszténydemokrata Néppárt számára és magától értetődően a szövetséges nagyobbik párt, a Fidesz számára is a köznevelésben a legfontosabb érték a gyermek. Éppen ezért neveztük a 2011-ben néha ironikusan emlegetett köznevelési törvényt köznevelésnek, mert nevelni köztudottan a gyereket lehet. Számonkérni bizonyos mondatok hiányát teljesen fölösleges, amikor a Fidesz-KDNP-kormány minden intézkedése a gyerekek javát szolgálja. Azt hiszem, nem kell itt bizonygatni azt a családpolitikát, amely pont azt a célt szolgálja, hogy a gyerekek ne éhezzenek, hogy jobban éljenek. És ugyanígy az iskolarendszerben is tisztában vagyunk azzal, hogy ha történetesen a pedagógusok élethelyzetén javítunk, ez is a gyerekek érdekét szolgálja, mert a jobban fizetett, jobban megbecsült tanárok a gyerekekkel eredményesebben tudják a pedagógiai munkát végezni.

A másik ilyen alapvetésünk, hogy megbecsüljük, tiszteljük a tanáremléket, fejet hajtunk előttük, és azt hiszem, hogy a 2010 óta megkezdett politikánk, a pedagógus-életpálya, az itt már számokkal többször alátámasztott és bebizonyított fizetésemelés mindmind azt igazolja, hogy kiemelt figyelemmel van a kormányunk a pedagógusokra, és értékeljük a munkájukat. Tisztában vagyunk azzal, hogy a jó iskola legfontosabb alapfeltétele a jó pedagógus, a jól megfizetett, megbecsült pedagógus - mi más szolgálja jobban a gyerekek érdekét, mint ez?

De nézzük akkor a mai helyzetet, ami miatt ezt a vitanapot kezdeményezték. Ahhoz, hogy a helyzet tisztán lássuk, egy kicsit érdemes visszatekinteni. Ígértem, hogy nem fogok hatvan évre, pláne nem száz évre visszamenni, csak a kilencvenes évekig. A kilencvenes évek elején alakult ki az az oktatási rendszer, amely háromféle fenntartót tett lehetővé a köznevelés, a közoktatás rendszerében, így a települési önkormányzatokat, az egyházakat és emellett magániskolák létét is lehetővé tette. Itt most az önkormányzati iskolarendszerről engedjenek meg néhány szót.

Az önkormányzatok voltak tehát a fenntartók, közel háromezer települési önkormányzat a több mint ötezer iskolánál. Nem vitatva az önkormányzati testületek, polgármesterek jó szándékát, iskola iránti elkötelezettségét, mégis azt kellett tapasztalnunk, hogy ez az önkormányzati rendszer ahelyett, hogy

összetartott volna és jobban szolgálta volna a gyerekek egyenlő esélyének a mindenki által tiszteletben tartott és követendő célját, egyre jobban széjjelment, egyre jobban nőttek a különbségek az iskolák között mind anyagi tekintetben, felszereltségben és természetesen az oktatás színvonala tekintetében is.

(15.40)

Az önkormányzatok mintegy 50 milliárd forint adósságot halmoztak fel akkor, ami az elmúlt évekre 1300 milliárd forint adósságra nőtt. Ez azt jelenti, hogy az önkormányzatok néhány kivételtől eltekintve csődbe mentek. Ha egy intézmény fenntartója, jelesül az önkormányzat csődbe megy, akkor értelemszerűen csődbe megy a fenntartott intézmény is. Ennek a látható jelei természetesen különbözőek megyénként, városonként, de a tény önmagáért beszél.

Milyen látványos jelei voltak ennek a csődnek? Sorra szűntek meg a szakkörök, elsősorban a vidéki iskolákban. Nem egy, hanem több tucat, több száz olyan iskola volt, ahol egyetlenegy szakkört sem tudtak tartani, pedig jól tudjuk, hogy a szakkör az iskolai pedagógiai munka egyik ékes színfoltja. Bezártak, megszűntek az iskolai kórusok, az énekkarok, a diák-színjátás. Nagyon leszűkült, sok helyen megszűnt minden iskolai sportolási lehetőség. Az elszegényedett önkormányzatok alig bírták fenntartani az iskolai étkeztetést, és szociológusok tanulmányai, pedagógusok tapasztalatai mind azt mutatták, hogy óriási mértékűre növekedett a gyerekszegénység, a gyerekek nem megfelelő étkeztetése. Megjegyzem, hogy ezeket a problémákat mi orvosoltuk, hiszen ma már a gyerekek óriási többsége ingyen étkezik az iskolában, és nem egy olyan iskola van, ahol a választható szakkörök száma ötven és száz között mozog, ezáltal színessé, széppé téve a gyerekek délutáni elfoglaltságát. Ezek természetesen nem kötelezőek, ki-ki az érdeklődése alapján jár ide. Mi ez, ha nem egy gyerekközpontú iskolarendszer?

De folytatom még a hiányjeleket. Szinte megszűntek a nyári étkeztetés lehetőségei, szintén anyagi okok miatt. A nyári táborok egymás után zártak be. S bizony ezerszámra voltak olyan pedagógusok, akiket az önkormányzati pénzhiány miatt törvénytelenül úgy foglalkoztattak, hogy tíz hónapos szerződést kötöttek velük, ezáltal megspórolván kéthavi nyári fizetést. S ami megint nagyon fájdalmas, és az oktatás színvonalára nézve is nagyon negatív: ismét megsaporodtak a képesítés nélküli pedagógusok. Ennek oka egyrészt az volt, hogy így anyagilag megint csak a fizetésben sokat tudtak spórolni.

S akkor nézzük, hogy mi volt a szakmai oldalon. A fenntartónak vannak szakmai irányítási lehetőségei. Ahol az önkormányzatoknak, elsősorban a kistérségeken, nem volt olyan pedagógiai tudással, kompetenciával rendelkező embere, ha szabad így mondani, humán erőforrása, ott jó szándékkal ugyan, de mégiscsak a szakmai irányítás feladatát

nem tudták megfelelő színvonalon ellátni. És megjelent az a tendencia is, hogy jóllehet a fenntartónak nem volt joga beleszólni az önállónak hirdetett iskolák életébe, bizony egyre többször rákényszerítettek az iskolákra olyan szakmai elgondolásokat, amelyeket az iskolák kényszerből hajtottak végre. Ezért az a sokat hangoztatott iskolai szakmai autonómia, ami óriási érték kellene hogy legyen, bizony nagyon sok esetben sérült. Ennek gazdag irodalma van, érdemes forgatni a kilencvenes és kétezres évek pedagógiai sajtóját.

E sok probléma eredményeképpen persze tovább gyengültek az eredmények, a 2000-es évek elején megjelent a PISA-sokk, amire késve reagált az akkori kormányzat, és csődbe ment nagyon sok alapítványi iskola, amely orvoslására, átvételére nem volt lehetőség. Mert, mint ahogy miniszter úr mondta az exozéjában, nem volt egyértelmű felelőse az oktatásügynek. Itt a parlament nagytermében is többször elhangzottak azok a problémák, amelyek zömmel Nyugat-Magyarországon jelentkeztek, amikor egy-egy csődbe ment önkormányzat átadta az iskoláját egy fűt-fát ígérő alapítványnak, de a fű és a fa helyett bizony az lett, hogy a pedagógusok félélévig vagy akár éveig nem kaptak bért - nem egy-két nap késéssel kapták meg, hanem egyáltalán nem kaptak -, majd az iskola bezárta kapuját, és mentek a gyerekek, ahová tudtak.

Ilyen problémák az elmúlt években nem voltak. S ezekért a pedagógusokért, ezekért a gyerekekért abban az időben bizony nem vonult senki utcára, és nem sírtak miattuk, és az akkori oktatás irányítója, Hiller miniszter úr is széttárta a kezét, mert nem volt rá jogi lehetőség, jogi eszköz, hogy ezeket a nem egyedi, hanem többszörösen, tucatszám jelentkező negatív fejleményeket javítsák vagy megoldják.

De nézzük az önkormányzati fenntartás másik oldalát is, azt, hogy egyáltalán mit tanítottak ezekben az iskolákban. Mint mondtam, nem volt igazi szakmai irányítás. Olyan korban éltünk, amikor a Nemzeti alaptanterv tananyagot nem tartalmazott, a létező kerettanterv nem volt kötelező, ezért nem volt egy olyan oktatásirányítási dokumentum, amelyből egyértelművé vált volna, hogy mit kell tanítani minden gyereknek és mit nem kell tanítani.

Nem ecsetelem ennek a negatív következményét, mindenki elgondolhatja, csak ideidézek egy néhány héttel ezelőtt látott kis videofelvételt, ahol főiskolás lányokat - hangsúlyozom, főiskolás, tehát érettségizett, értelmiségi pályára készült - lányokat kérdezett meg a riporter, két kérdést tett fel nekik. 1. Mennyi a feszültség Magyarországon a konnektorokban, az áramokban? Nem tudták. Megkérdezte, hogy hány volt, de akkor sem kapiskálták. Ez is nagy baj. Egyébként, ha jól emlékszem, gazdasági főiskolára jártak ezek a lányok. Akinek ennyi műszaki ismerete nincs a XXI. század elején, ott súlyos problémák vannak.

De van még ennél is komolyabb probléma. Minden oktatási konferencia arról is szól, hogy a fiatalo-

kat állampolgárrá kell nevelni, amelynek alapfeltétele, hogy történelmi ismereteik legyenek, hogy tájékozódjanak a világban, a politikai életben. Nos, azt kérdezték tőlük, hogy mikor volt a második világháború. Nem vagyok jó színész, ezért nem kísérlem meg eljátszani azt az arckifejezést, amivel erre reagáltak és a vállukat vonogatták; a lényeg az, hogy nem tudták. Ez a jelenség persze lehet egyedi is, de idehozhatnánk olyan példákat, amikor egy-egy október 23-i ünnepre készülve előszeretettel kérdezik meg riporterek a gyerekeket, a fiatalokat, hogy mit ünneplünk október 23-án, és a válasz 90 százalékban ugyanaz, hogy a vállukat vonogatják. Vagy hogy miért volt lyukas az '56-os zászló.

Mindenki sorolhatna százsámra, egyetemi oktatók tucatszámra olyan példákat, amely a fiatalok tudásának a hiányosságát mutatják. Ezek visszavezethetők arra, hogy nem volt tartalmi szabályozás, és nem volt ellenőrzés. Ez így nem maradhatott tovább, választani kellett tehát, hogy mit tegyen ezek után 2010-től az újonnan megalakult kormány. Három út közül lehetett volna választani, már ami az iskolák fenntartását illeti. Egy: legyen az önkormányzatoké, mint ahogy eddig is volt, ez kevés vizet fog háborítani. Egyértelmű, hogy nem lehetett ezt az utat választani, hiszen csak az itt felsorolt jellemző tünetek mind azt mutatták, hogy ez így nem mehet tovább. A másik lehetőség az lett volna, hogy vegyék át az egyházak az iskolákat. Az egyházak maguk sem akarták, nem volt akkora erejük, és az ország lakosságának egy része sem fogadta volna ezt jó néven. A harmadik lehetőség a magániskolák rendszere lett volna, amelyek előbb-utóbb, mint hallottuk, bizony tandíjat szednek, mert jól meg akarják fizettetni az általuk nyújtott szolgáltatást. Ez sem volt járható út.

Ezért nem volt más, mint hogy az állam a kezébe vegye az iskolák fenntartását. Nem volt ez egyébként hajánál fogva előrangotott ötlet, hiszen már 2010 előtt megjelentek ezek a gondolatok. Ezért nem is értem, mert éppen Hiller István minisztersége alatt látott napvilágot több olyan kezdeményezés és tanulmány, amely az iskolarendszer többé vagy kevésbé történő államosításáról szólt. Vajon hogy tud most ezzel szembenézni az, aki ezt kezdeményezte a 2010 előtti években, s aki most azt mondja, hogy vissza kell csinálni az iskolák államosítását, amit mi megoldottunk? Hiszen ő is ezt akarta.

(15.50)

Vagy a Jobbik képviselőitől, Dúró Dóra képviselő asszonytól, Ikotity Istvántól is hallottunk ilyeneket, vissza kell adni az iskolákat az önkormányzatoknak. Miért? - mikor egyszer az élet bizonyította, hogy nem működik. *(Közbeszólások a Jobbik sorából.)* Kérdezem azt is, hogyan értelmezik az MSZP képviselői azt, vagy a DK, vagy a PM képviselői, Kiss Lászlótól hallottam ma reggel ezeket a szavakat, nagyon hangzatos szép mondat: adják vissza az isko-

lát a gyermekeknek és a pedagógusoknak. Kérdezem: miért, most kié? (*Közbeszólások az MSZP soraiból: A KLIK-é.*) Nem a gyermekek járnak oda? Nem a pedagógusok dolgoznak? Vagy talán majd gyermekigazgatók fogják igazgatni az iskolát? És gyermekek fogják fenntartani?

Meglehet ez egy mesevilágban. Ajánlom is a jó tollú kollégáknak, hogy írjanak ilyen meséket. Biztos nagyon tetszetős lesz, de nem fog működni. Ezért tehát bizony mi úgy döntöttünk, hogy az állam veszi kézbe az iskolák fenntartását. És ebben semmi meglepő nem lehetett, hiszen, aki itt volt 2010-ben, a kormány alakuló ülésén és szembesült a kormányprogrammal, vagy később olvasta, annak számára egyértelmű lehetett, hogy a második Orbán-kormány sokkal nagyobb szerepet szán az államnak, éppen azért, mert ez az intézmény, amely a kiegyenlítést a legeredményesebben tudja megcsinálni.

Na már most, ha az állam átveszi a fenntartást, akkor szükség van egy szervezetre, amely a klasszikus fenntartói feladatokat elvégzi. Azon lehet vitatkozni, hogy ezeknek a megosztása, felsorolása a legjobban sikerült-e vagy hibásan, de hogy ilyen szervezetre szükség van, az biztos. Ezt nem teheti a minisztérium, alkalmatlan rá. Létre kellett hozni egy olyan szervezetet, amely az iskolák fenntartását ezek után elvégzi. Korábban az önkormányzatoknál mintegy 5 ezer tisztviselő, valamivel több mint 5 ezer tisztviselő foglalkozott az iskolák fenntartásával, a KLIK teljes létszáma éppen hogy meghaladta a 2 ezret. Létrejött tehát az iskolákat fenntartó szervezet, amelyet Klebelsberg Kunóról neveztünk el.

Na most, egy ilyen szervezetet létrehozni, ahhoz lehet, hogy évtizedek kelljenek, hogy az tökéletesen működjön. (*Nagy zaj az ellenzéki padsorokban.*) Senki nem állította soha itt a parlamentben sem és máshol sem, hogy hibátlanul és tökéletesen működik ez a szervezet. Nem kell kiabálni, ugyanazt mondom én is, mint amit önök gondolnak. Természetesen nem hibátlan, nem tökéletes a működése, de mindjárt idetehetem, amit Németh Szilárd képviselő úr előttem kettővel tartott felszólalásában mondott, hogy pontosan ez az egyik olyan terület, amelyre a köznevelési kerekasztal hivatott most, hogy ezeket a hibákat kijavítsa.

És ha mindannyian közösen összefogunk, a problémákat közösen megoldjuk, akkor ezek a hibák javíthatók, személycserével, infrastruktúrával és olyan szervezési megoldásokkal, amelyek jobban megfelelnek a ma igényeinek. És itt óriási szerepe van a köznevelési kerekasztalnak, az abban részt vevő sok-sok szereplőnek, mert ők azok, akik a bőrükön érezték a működés hiányosságait. De ide kell hoznom azt, hogy különösen vidéki körzetben, magam is nagyon sok ilyet láttam, bizony azt tapasztaltam, hogy a KLIK a vidéki tankerületekben igen komoly eredményeket hozott. Először is kiegyenlítette a fizetéseket. Megszüntette a legtöbb helyen az áldatlan szerződéseket, amelyek méltatlanok voltak a pedagógusokhoz. Megszüntette a legtöbb helyen,

legalábbis jelentősen csökkentette a képesítés nélküli pedagógusok alkalmazását. Megindult tehát az a kiegyenlítődé, amely nem fog egy vagy két év alatt megtörténni, de jó úton haladunk.

Engedjék meg, hogy még egy szót szóljak arról, hogy miért Klebelsberg-ről neveztük el annak idején ezt az intézményt. (*Korózs Lajos: Mert a Horthy-rendszer kell visszahozni.*) Klebelsberg Kunó, mint tudják... (*Balla György: Tényleg ennyire idióta vagy, Korózs?*) Nem is hallottam, hogy mit mondott. (*Nagy zaj. - Az elnök csenget.*) Higgyék el, meg lehet szokni az ilyen bekiabálást is, most már belelendültem.

Klebelsberg Kunó volt az, aki olyan népiskolai programot valósított meg, amely mögött az a megfontolás állt, hogy ne legyen egyetlen olyan gyerek se Magyarországon, aki legalább fél óra gyaloglással nem éri el a következő iskolát (*Gógös Zoltán: Most is ez lesz, ha nem lesz iskolabusz.*), és ezáltal szűnjön meg az az írástudatlanság, ami Magyarországot nagyon mélyen tartotta. És sorolhatnám még Klebelsberg tetteit. Méltó arra a kultuszminiszter, hogy róla nevezzünk el egy olyan fenntartót (*Közbeszólás az ellenzék soraiból: Eötvös Józseffel mi van?*), amely az ő korszakához hasonlóan az állam felelősségét jelölte ki azért, hogy a gyerekek biztonságosan nevelődjenek, mindenki meg tudjon tanulni írni, olvasni.

Úgyhogy itt van a köznevelési kerekasztal, amely mellett, ha a Jobbik fontosnak tartja, hogy nemzeti konzultációt tartson, még nem tudom, hogy ezt milyen módon képzelem el, de végül is szakemberek nélkül nem lehet ezt a problémát megoldani, a kerekasztalban pedig az Akadémiától kezdve a gyakorló óvónőig, a szülők, a diákok, mindenki ott ül, mindenki a véleményét elmondhatja. És ha ezt türelmesen meghallgatjuk, és nem tételezzük fel, hogy itt van olyan szereplője az egész oktatási rendszernek, aki számára nem fontos a gyerek, akkor hiszem azt, hogy eredményre fog jutni ez a kerekasztal.

Nos, amíg van KLIK, addig talán jó lenne, ha megszüntetnénk azt, hogy szitokszóvá váljon az oktatásban. Hívhatjuk persze akárhogy, egy biztos, hogy az állami iskolarendszerben fenntartó nélkül nem működhetnek az iskolák. Ennek a fenntartó szervezetnek a racionalizálása pedig folyamatban van. Nagyon bízom abban, hogy az államtitkár úr által kezdeményezett és miniszter úr által felügyelt köznevelési kerekasztal jó megoldásokat fog találni. Azt hiszem, mindannyiunk közös felelőssége, akár politikusok vagyunk, akár szakember vagy mindkettő, hogy ennek a kerekasztalnak a sikeres működését elősegítsük, és talán akkor ilyen megmozdulásokra a közeljövőben nem lesz szükség. Sok sikert kívánok, államtitkár úr. (*Taps a kormányparti padsorokban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, Hoffmann Rózsa képviselő asszony. Mielőtt megadom a szót az előre bejelentett felszólalóknak, Dúró Dóra képviselő asszonynak, Sallai Benedek és Szabó Szabolcs képviselő uraknak, a házszabály szerint soron kívül adom

meg a szót két percre Csepreghy Nándor államtitkár úrnak.

CSEPREGHY NÁNDOR, a Miniszterelnökség államtitkára: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Képviselő Hölgyek és Urak! Azért kértem szót, mert nagy élvezettel hallgatom az MSZP felszólalását, a patetikus szavakat. Végeredményben az elmúlt időszak szakmai hozzászólásait látva azt gondolom, kezdenek abba a hibába esni, mint az egyszeri kisegér a viccben, hogy felállt az elefánt hátára a hídon, aztán minden lépésnél leszólt, hogy hallod, hogy dübörgünk. Most azért, mert van egy jogos probléma a társadalom különböző köreiben, jelen esetben az oktatási rendszerre vonatkozóan, és ezekre önök rá próbálnak csatlakozni, bármilyen kínkeservesen is, ez nem azt jelenti, hogy az önök támogatottsága emelkedett. Csak óva szeretném inteni önöket ettől a tévképzettől. Az, hogy az oktatási rendszerben szervezési vagy pénzügyi problémák vannak elsősorban, azt gondolom, az elmúlt évek megadták választ, hiszen 2010 óta mintegy 380 milliárd forintnyi infrastruktúra-fejlesztés valósult meg az alapfokú oktatási intézményektől kezdve a felsőoktatási intézményeken keresztül. Az, hogy a kormány megkezdte a bérrendezést, első lépésként a pedagógusok bérrendezését, ez mind-mind azt mutatja, hogy valóban az oktatási rendszer problémája inkább szervezési, mintsem pénzügyi kérdés, habár természetesen mindannyian tudjuk, hogy az átalakításokhoz pénz is kell.

Azonban azt nehéz hova tenni, hogy azok a szakszervezetek, amelyek képviselői ma itt ülnek és végighallgatják a mai vitát, nem hajlandók leülni arra a tárgyalásra, amire a kormány hétről hétre meghívja őket. Pedig higgyék el, mi valóban azt szeretnénk, hogy a KLIK egy működőképes intézmény legyen. Képviselő úr felvetette azt, hogy a szubszidiaritás elve szerint minden döntést a lehető legalacsonyabb szinten kéne meghozni, azonban az is hozzátartozik ehhez az elvhez, hogy azon a szinten, ahol erre képességgel rendelkeznek.

Az önkormányzati oktatásiintézmény-fenntartás egy 1300 milliárd forintos hiányt küszködött ki magából 2010-ig. 1300 milliárd forint volt az oktatási intézményeket fenntartó önkormányzatok hiánya. (Gógös Zoltán: *Nem igaz. Fejlesztési kötvény volt a zöme.*) Ha az állam ezt nem konszolidálja, akkor lehetetlen helyzetbe került volna az oktatás. Azt gondolom, akkor van lehetőség ennek a kérdésnek a megoldására, ha a pedagógus-szakszervezetek leülnek a kormánnyal tárgyalni, és valóban kialakulhat egy olyan álláspont, ami valóban a szakma támogatását is élvezi, és amely mögé politikai támogatás is állítható.

(16.00)

ELNÖK: Köszönöm szépen. Két percre megadom a szót Palkovics László államtitkár úrnak. Két percben!

DR. PALKOVICS LÁSZLÓ, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselő Hölgyek és Urak! Kedves Meghívottak! Azért kértem szót, mert ugyan azt gondolom, hogy lesz még módunk az elkövetkező órákban szakmai vitát folytatni, de csatlakoznék képviselő asszonyhoz, hogy milyen nagy ez a rendszer.

Arról beszélünk, hogy a magyar oktatás rendszerének átalakításába kezdtünk bele. Egy ilyen nagy rendszer átalakítása nyilvánvalóan figyelmet, időt és türelmet igényel. Nem gondolom, hogy az itt ülők számára ez kérdés lenne.

Annak bemutatására, hogy milyen méretű ez a rendszer, néhány számot szeretnék mondani, csak azért, hogy tudjuk, milyen nagyságrendekről beszélünk. A 2012-13-as tanévben 1,7 millió gyerek járt a köznevelés intézményeibe az óvodától a középiskoláig és a felnőttképzésbe, egyetemek nélkül. 2017-18-ban ez nagyjából 1,6 millió gyereket jelent. Tehát ennyi gyerekről beszélünk, ennyi gyerek érdekeiről van szó. A pedagógusok létszáma, akik ezt a rendszert működtetik, ebben a rendszerben tanítanak, 2012-13-ban 166 ezer volt, 2017-18-ban 171 ezer pedagógusról beszélünk. Ha megnézzük csak ezen belül a KLIK kollégáit, itt 120 ezer pedagógusról beszélünk, akik egy szervezetnek a tagjai. Csak azért mondom, hogy a nagyságrendet érzékeljük.

Ha megnézzük, hány feladatellátási helyről van szó Magyarországon, az általános iskolák nagyjából 3600 helyen látják el a feladataikat, a gimnáziumok 860 helyen, a szakközépiskolák pedig 890 helyen. Felmerült egy kérdés, majd erre később visszatérnék, hogy a kerekasztal miért olyan, és ebben a struktúrában miért van benne például a Magyar Művészeti Akadémia. Alapfokú művészetoktatással 2800 helyen foglalkoznak, ez 230 ezer gyereket jelent. Ez indokolta egyébként ezt a dolgot.

Azt gondolom, ezek a nagyságrendek azt mutatják, hogy ha egy ilyen rendszerrel foglalkozunk, egy ilyen rendszert módosítunk, egy ilyen rendszer ügyét kezeljük (*Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.*), akkor ehhez megfelelő szakértelem, türelem és nyilván idő kell. Az oktatás rendszerét nem szabad rángatni. (*Az elnök ismét jelzi az időkeret leteltét.*) Tehát azt kérem az itt lévőkől is, hogy a következőkben ezt a fajta dolgot próbáljuk meg követni. Köszönöm szépen. (*Taps a kormány-pártok padsoraiból.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tájékoztatom a tisztelt Országgyűlést és a technikai munkatársakat, hogy a kormányzat részéről történő felszólalások a Fidesz-frakció idejéből vesznek el. Tehát kérem szépen akkor eszerint módosítani: 4 perc 35 másodperc. Jegyző úr, elfogadja? (*Gúr Nándor jelzésére.*) Köszönöm szépen. Tehát kérem módosítani eszerint az időt. Köszönöm.

Megadom a szót Dúró Dóra képviselő asszony-nak, Jobbik.

DÚRÓ DÓRA (Jobbik): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Először Németh Szilárd hatalmas leleplezésére szeretnék reagálni, már csak azokra a részekre, amelyek az oktatással kapcsolatosak. Hogy mennyire felügyel engem a pártelnök vagy mennyire nem, úgy gondolom, ez elég nevetséges, és ez az a színvonal, amire én nem szeretnék ebben a vitában sem lemenni.

Ami viszont a 2010-es és a 2014-es választási programunkat illeti, igen, én ma is egyetértek azzal, hogy kell egy központi tanterv. Ettől még azzal, ahogy önök megcsinálták a NAT-ot, még nem értek egyet. Nem tudom, ez miért ellentmondás. Szükség van rá, a létjogosultságát nem vonom kétségbe, ez van a programunkban, hogy igen, erre szükség van, de az a mód, ahogyan önök ezt megcsinálták, azzal nem értek egyet. Ennek a részleteiről majd Farkas Gergely képviselőtársam fog beszélni az én szigorú felügyeletem mellett természetesen (*Németh Szilárd István: Úgy látom, ez telitalálat volt!*), de neki meghagyom ezt a lehetőséget, aki a túlterheltségről is beszél majd.

A következő, hogy az államnak mint fenntartónak van-e létjogosultsága az oktatásban. Mi azt írtuk le a programunkban, hogy igen, van. Ma is ezt gondolom, hogy van. De ahogyan ezt megcsinálták, ahogyan a KLIK-et létrehozták, ahogyan működik, annak meg nincs létjogosultsága, de nem zárja ki egymást a kettő, ez nem ellentmondás. Ha azt a kérdést tesszük fel, hogy a tankönyvkiadók között legyen-e állami tankönyvkiadó, akkor azt mondom, hogy igen, legyen. De azzal a móddal, ahogyan önök a tankönyvpiacot átalakították és méltatlan, szorult helyzetbe hozták egyébként értékes kiadványokat létrehozó kiadókat, azzal meg nem értek egyet. Tehát szerintem semmilyen pálfordulás nem történt még a 2010-es programunkhoz képest sem, amit ön idézett, de a '14-eshez képest meg pláne nem, ugyanarról beszéltünk akkor is. Egyébként a Fideszben is voltak ilyen hangok mind a tankönyvpiaccal, mind a KLIK-kel kapcsolatban akkor is, de nálunk tehát semmi nem változott. Tudnék pálfordulásra példákat mondani a Fideszben, de szintén nem fogom tenni, szeretnék inkább a pedagógusok helyzetéről beszélni.

Az életpályamoddellel és annak a 2013-as bevezetésével, illetve annak körülményeivel kapcsolatban szeretném felhívni néhány dologra a figyelmet. Önök arról beszélnek és arról beszélt akkor Balog Zoltán miniszter úr, hogy egy pedagógusnak átlagosan 34 százalékkal növekszik a bére 2013 szeptemberében. Azt megelőzően 2008-ban történt a pedagógusok számára béremelés, és a kettő között eltelt időszakban az infláció következtében átlagosan 31,2 százalékkal csökkent a pedagógusok bére. Tehát reálértéken 2,8 százalékos emelkedést jelentett a minisztérium és a KSH adatait összevetve a 2013-as bevezetés. A 2013-as bevezetés úgy történt, hogy azt megelőzően ígérték egy 100 százalékpontos béremelést, de ennek csak 60 százalékat tudták bevezetni, és minden év szeptemberében plusz 10 százalékkal a maradék

emelést így teszik meg. Akkor azt is mondták, hogy minden januárban a minimálbérrel együtt emelkedik a pedagógusok bére, majd amikor erre sor került volna, akkor ezt az intézkedést megváltoztatták, most már nem emelkedik. Tehát így az értékállósága szintén nem biztosított.

Gyakran arra hivatkoznak, hogy a pedagógusok bére elsősorban az ország teherbíró képességétől függ. Ez részben igaz. Másrészben attól is függ, hogy a kormányzat mennyire tekinti fontosnak az oktatás területét, mennyire tekinti fontosnak a pedagógusok bérét. Magyarországon az elmúlt 26 évben az összes kormányzat annyira tekintette fontosnak a pedagógusok bérét, hogy a diplomás-átlagbér 80 százalékát sem érte el soha. Tehát a nagy tortából önök is és az MSZP is mindig annyit költöttek az oktatásra, a pedagógusokra, hogy a diplomás-átlagbér 80 százalékát sem érte el soha a fizetés. Itt is diplomás emberekéről van szó, ezt leszögezem, félreértés ne essék. Másrésztől nemcsak a bérek, hanem az összes oktatásra szánt kiadás is mutatja, hogy egy kormányzaton belül, mondjuk, akár a minisztériumi struktúra következtében is mennyire tudja az ágazat érvényesíteni a saját érdekeit. 2003-ban az akkori GDP 5,6 százalékát költötte a magyar állam oktatásra; 2013-ban 3,93 százalékát. Tehát igen, függ a teherbírástól, függ attól, hogy milyen a gazdaság teljesítménye. De attól is függ, hogy egyébként az ágazat mennyit tud kiharcolni saját magának a kormányzaton belül. Azt látjuk, hogy 2013-ban e tekintetben rosszabbul állt az oktatás, mint mondjuk, 2003-ban. De ezt is végignézhetnénk, az elmúlt 26 év mindegyik évét. A nemzetközi összehasonlítást pedig már ide sem merem hozni, mert egyébként sereghajtók vagyunk, Szlovákiában, Romániában és Bulgáriában magasabb GDP-arányosan az oktatásra szánt források aránya.

Ha nemcsak a pénzről beszélünk, vagy csak részben a pénzről beszélünk, azért nem szabad elfelejteni, hogy az oktatásnak nagyon fontos szerepe kellene hogy legyen a társadalmi mobilitásban. Itt a felzárkóztatás kérdését szeretném behozni, és szeretném itt is elkerülni a pártpolitikai éleket. 2008 és 2013 között a magyar állam körülbelül 160 milliárd forintot költött felzárkóztatásra. Ebben az időszakban, miközben a gyereklétszám csökkent, a hátrányos helyzetű és halmozottan hátrányos helyzetű gyerekek száma nőtt. Tehát kevesebb lett a gyerek, és több lett a hátrányos és halmozottan hátrányos helyzetű gyerek 2008 és 2013 között. Direkt hoztam olyan időszakot, amikor nemcsak Fidesz-kormány volt, MSZP-kormány is volt, mert nem az a célom ezzel, hogy kezdjem a sarat dobálni és rávilágítsak arra, hogy pártpolitikai szinten alkalmatlanok az ország vezetésére. Egyébként ezt így gondolom, de most nem ez a célom. (*Dr. Rétvári Bence: Jó, hogy nem mondtad el!*) Egyébként most nem az a célom, hogy erről beszéljünk. Azt szeretném megmutatni, hogy ennek a pénznek az elköltési hatékonysága igencsak megkérdőjelezhető. Ráköltöttünk 160 mil-

liárd forintot, nem kevés pénzt, és növekedett a leszakadó gyerekek száma. Tehát olyan alapvető, rendszerszintű hibákról kellene beszélnünk, ami alapvető változtatásokat igényel.

Zárásképpen pedig egy kicsit a tiltakozásokról és a politikai kultúráról is, azt hiszem, beszélni kell, hiszen nagyon sok indulatot felkorbácsoltak az elmúlt időszakban az oktatásban folyó események.

(16.10)

De itt nem az történt, és nem úgy indult el ez az egész tiltakozási hullám, hogy MSZP vagy Soros György által pénzelt pedagógusok egyszer csak arra ébredtek, hogy Balog Zoltán elleni személyes gyűlöletüket nem tudják tovább féken tartani, hanem például a Herman Ottó Gimnázium levelet írt a KLIK-nek; és nem kapott választ. Nem egy alapvető kulturális szint, ha egy gimnázium igazgatója vagy a tantestülete levelet ír a fenntartónak, akkor arra válaszolunk? Nem alapvető? És higgyék el, hogy az őszinteség az, ami ezeket a pedagógusokat vezérli. Megkockáztatom, lehet, hogy vannak olyan emberek, vannak olyan szereplők ebben az egész történetben, akiknek valamilyen politikai céljaik vannak. De elsősorban sem önöknek, sem nekünk, sem másnak nem azokkal kell foglalkozni, és nem azokkal kell törődni, akiknek politikai céljaik vannak. Hanem azzal kell törődni, hogy ezek a számok, amiket elmondtam, ezek javuljanak. Hogy ne legyen több leszakadó gyerekek, ne legyen ilyen kevés az oktatás részesedése a közös pénzből, és a pedagógusok bére pedig minél előbb érje el a diplomás-átlagbért legalább, hogyha egy átlagos megbecsültséget akarunk kölcsönözni nekik.

Higgyék el, hogy engem és a Jobbikat semmilyen pártpolitikai cél ebben az ügyben nem vezet. Én is édesanya vagyok, bár még nincsen iskoláskorú gyerekem, de látom azt, amikor egy gyerek boldog attól, hogy valamit létre tud hozni. Látom a saját gyerekemet, milyen örömmel mutatja meg nekem, amikor úszni tanul, hogy le tud merülni a víz alá és tud kalimpálni a lábával. És látom a más gyerekét is, hogy mennyire boldog, amikor odaszalad hozzám, hogy rajzolt egy virágot az én kislányomnak, mert ők barátok az óvodában, és hogy ő megajándékozhatja ezzel. És higgyék el, hogy ezek az érzések, ezek az élmények sokkal inkább tudnak vezetni egy politikust is, mint az, hogy most Balog Zoltán lemondjon vagy ne mondjon le, vagy a KLIK-nek ki a vezetője. Higgyék el, hogy erről van szó! Arról van szó, hogy a gyerekek meg tudják találni a boldogulásukat, tudjanak alkotni, és egy jobb Magyarországot teremtsünk a saját gyerekeinknek, az egymás gyerekeinek, mert ez az, ami egy közügyekkel foglalkozó embert kell hogy vezessen, és minket ez vezet. És nagyon szeretném, ha az egész vitában mindenki részéről ez lenne az, ami a középpontjában áll az egész kérdésnek.

Nagyon kérem önöket, hogy ne pártpolitikai síkra tereljük ezt a kérdést, hanem arról beszéljünk,

hogy hogyan lesz jobb a pedagógusoknak, hogyan lesz jobb a gyerekeknek, a szülőknek és ezáltal az egész országnak. Köszönöm, ha ezt megteszik. *(Taps a Jobbik soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő asszony. Soron kívül megadom a szót Palkovics László államtitkár úrnak.

DR. PALKOVICS LÁSZLÓ, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Képviselő Hölgyek és Urak! Én képviselő asszonynak az utolsó mondatához szeretnék kapcsolódni: én is ugyanebben a cipőben járok, nekem is három fiam van, ebből kettő kicsi, az egyik egy kicsit nagyobb, és pont ezek azok az élmények, amikről azt gondolom, hogy nem szabad elvenni sem magunktól, sem másától. Ezért nagyon fontos az, hogy ezekről az ügyekről beszéljünk. Ennek a fóruma pedig, azt hiszem, egy olyan fórum kell legyen, ahol tisztán szét kell választanunk a politikai aspektusát a dolognak, illetve a szakmai részét.

Úgy, ahogy a Kulturális bizottság ülésén ez a kérdés felmerült, ezért jött létre ez a mai vitanap, ahol én szintén elmondtam, hogy az a köznevelési kerekasztal, amit létrehoztunk, egy olyan kerekasztal, és azt gondolom, hogy itt azokat a viszonylag rosszízű megjegyzéseket, hogy a kormány magával egyeztet, ezeket, én azt hiszem, hogy át kell gondolni, hogy valóban így vannak-e. Ez a kerekasztal gyakorlatilag mindenkit tartalmaz, akinek bármifajta érdekeltsége fűződik a magyar köznevelésnek a rendszeréhez, akinek bármifajta mondanivalója van, ezért én nem nagyon tartom azt jó vitának, illetve jó megjegyzésnek, hogy itt tulajdonképpen illegitim ez a kerekasztal. Nem lehet illegitim egy ilyen, ugyanúgy, ahogy más sem illegitim. Ebben részt vesznek az érdekképviselők, én azt gondolom, hogy az érdekképviselők azt eldöntik, hogy részt akarnak venni benne tevélegesen vagy pedig más módon, de mindenképpen meghívást kapnak. A munkaadók szervezetei, a szülők szervezetei, a diákok szervezetei, különböző fenntartók részt vesznek ebben, a tudomány, a felsőoktatás képviselői, illetve a köznevelés szakmai szervezetei, és nagyon sokan meghívást kaptak. Azt mindenkinek el kell dönteni, hogy ebben részt kíván venni, vagy más módon próbálja a véleményét elmondani.

Egy dolog biztos, és itt Szabó Tímea képviselő asszony megjegyzésére utalnék, hogy én nem szeretem a tüntetést. Nem azt mondtam. Én azt mondtam, hogy olyan ügyeket, amik egyébként egy megfontolt döntés kialakításához szükségesek, ezt a tüntetésen csak viszonylag limitált módon lehet kidolgozni, viszont van erre fórum, ez a köznevelési kerekasztal. Úgyhogy azt hiszem, hogy egyetértve képviselő asszonnyal abban, hogy erről valóban beszélni kell, és szét kell választani ennek a politikai aspektusát a szakmai részétől, arra a kerekasztal tökéletes fórum. Köszönöm. *(Taps a kormánypártok soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, államtitkár úr. Mielőtt megadom a szót Sallai Benedek képviselő úrnak, jelzem Szabó Szabolcs független képviselő úrnak, hogy nincsen lehetősége a hozzászólásra, mert független képviselőtársai elhasználták az időt. Öné a szó, Sallai képviselő úr.

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Kérem, engedjék meg, hogy néhány gondolatot én is megosszak önökkel, hiszen itt hallgatva a vitát, nem szakpolitikusként nagyon sok dolog felmerül bennem, ami kérdéseket fogalmaz meg. Ahogy végigmentem ezeken a felszólalásokon, jegyzetelgettem, hogy miről is kellene beszélni. Nyilván Balog miniszter úr felszólalásához nem szeretnék érdemít hozzáfűzni, végzi itt az eredeti szakmáját, nyilván ez van, hogyha nem szakemberek végeznek szakpolitikai tevékenységet. Tehát ugyanúgy, mint az agrártárcát hozzá nem értő ember vezeti, itt is jelentkezik ez. Én távol maradnék attól, hogy követeljem a lemondását. Tehát én nem hiszem, hogy ennek a területnek, ennek az ágazatnak egy másik demagóg vagy demagóg demagógra cserélése előremozdulást hozna. Tehát ebből a kormányból vagy ezekből a kormánypártokból teljesen mindegy, hogy ki ül oda, nem hiszem, hogy érdemi eredményt várhatnánk el.

Ennek megfelelően rá kell hogy térjek részben politikai dolgokra, hiszen önök teszik politikáivá ezt a szakmai vitát, hiszen arról beszélnek, hogy hogyan van átpolitizálva ez a téma. Szerintem semennyire, hiszen arról van szó, hogy én a magam részéről várom évek óta, hogy vajon mikor ébrednek fel a pedagógusok vagy a szülők. Ilyen türelmes pedagógusokat, akik ennyit tűrtek, míóta a KLIK-et létrehozták! Hiszen minden józan ember látta, hogy ez működésképtelen és rossz. Ehhez képest ennyi ideig tartott, és most fel vannak háborodva, hogy most már ennyi év után mégiscsak szóvá teszik, hogy ez működésképtelen. És azért is vagyok meglepődve ezen, mert ugye, többször felmerül az, hogy az önkormányzatok alulfinanszírozottsága miatt az oktatási intézményekre nem volt elég pénz, és ezért kellett, sőt, Hoffmann Rózsa képviselő asszony konkrétan azt mondta, hogy nem volt más megoldás. Hát ez van, ha az emberek nem gondolkoznak. Találnak egy megoldást, és utána nincs más, hogy mit is kellene kezdeni.

Önök meg sem próbálták megoldani az önkormányzatok finanszírozási problémáit. A mai napig alapfeladatokat nem tudnak ellátni! És akkor azt mondják, hogy nem jó az, ha valaki felveti, hogy kerüljön vissza. Miért ne lenne jó? *(Németh Szilárd István: Konszolidáció volt! Valamit kellett tenni, nem? Összevissza hablatyolsz!)* Minden további nélkül jó lehet, és az önkormányzatoknál megfelelő helyen lehet az iskola, abban az esetben, ha oda megfelelő finanszírozást teszünk. Németh Szilárd képviselőtársam olyan ügyesen mondta itt, hogy milyen tisztelettel hallgatta a többieket, úgy látszik, ez rám nem vonatkozik, de próbálom ennek ellenére foly-

tatni. Tehát a finanszírozás rendszerének a megoldására nem egy központosító megoldás létezik csak. Sok más megoldás létezett volna, amelyet nem vizsgáltak meg. És most itt van az idő, erről kell beszélni, és akkor el lehet gondolkozni azon, amiről már szakpolitikusok beszéltek. Ugye, nyilvánvalóan szembe-tűnő volt az, hogy dr. Pósan képviselő úr és dr. Hiller képviselő úr, mindketten gyakorló tanár urak, egyet-értettek abban, hogy az oktatásnak a gyermekekről kell szólnia, sőt még Tuzson Bence államtitkár úr is azt mondta, hogy a gyermek az első, a gyermek az igazi érték - ezek hangzottak el -, akiért az oktatás van. Ennek megfelelően azt gondolom, hogy ennek szellemében kellene beszélni, hogy vajon mire képes az az oktatási rendszer. Az igazat megvallva én egy picit attól tartózkodom, hogy csak a gyermekekről beszéljünk, mert legalább ennyire fontos a felnőtt, hogy kivé válnak ezek a gyermekek. Mert jelen pillanatban az oktatási rendszerben mit látunk? Azt, hogy egy olyan oktatási rendszer van, ahol konfrontatív, van szemben egy tanár és egy csomó gyermek, és 18 éves koráig jóformán nem kell gondolkozni semmin, mert megmondja nekik egy oktatási rendszerben valaki azt, hogy miről mit gondoljanak, és utána kiengedik 18 éves korában az életbe, hogy keressen munkát, meg mondja meg, hogy ki legyen Magyarországon kormányon és ehhez hasonló kérdéseket. Ez az oktatási rendszer arról is szól, hogy ezek a felnőttek milyen felnőttek lesznek; arról, hogy mennyire lesznek boldogok, milyen lesz az életük.

Vajon az oktatási rendszer nem felelős azért, amit Magyarország boldogsági indexe mutat, hogy hol állunk a nemzetközi összehasonlításban, mennyire érzik magukat az emberek szabadnak? Vajon ez a boldogságindex vagy ez az oktatáspolitikai nem része annak, hogy Magyarországon milyen arányban vannak öngyilkosságok vagy függőbetegségek? Ezek nincsenek összefüggésben? Nem ez a kimenete az egésznek, hogy milyen felnőttekké válnak ezek a gyermekek, akik kikerülnek a rendszerből? És hát onnantól kezdve, hogyha kicsit szélesebb látókörrrel próbálunk erről beszélni, és ugye, Szabó Timea képviselőtársam mondta el szó szerint, hogy alattvalókat nevel a rendszer és nem gondolkodó felnőtteket, akkor nyilvánvalóan talán nem kellene előreugrani, hiszen még nem váltak felnőtté azok, akiket ez az oktatási rendszer és ez a KLIK nevel. De ugyanakkor nyilvánvalóan azt, amiről Dúró Dóra képviselőtársam is beszélt, hogy a tudásszerzés örömét, a tanulás örömét meg tudja-e teremteni ez az oktatási rendszer, mikor meg van határozva az, hogy hogy fogja a kretát a pedagógus a táblánál, hogy hogy üljön a széken, és egy teljesen automatizált rendszerbe próbálják az oktatást beerősztolni, ez nyilvánvalóan nem lehet nagyon-nagyon pozitív.

(16.20)

És talán megbocsátanak nekem MSZP-s képviselőtársaim, nyilvánvalóan a bekiabálásokkal nem

tudtam egyetérteni, mert mikor Hoffmann Rózsa képviselő asszony azt mondta, hogy Klebelsberg Kunó talán méltó arra, hogy elnevezzenek róla egy intézményt, én ezzel egyet tudok érteni, szüleim is olyan tanyasi iskolákban tanultak, amelyeket ő hozott létre; nekem azzal van a gondom, hogy az intézmény nem méltó arra, hogy az ő nevét viselje. *(Derűltség és taps az MSZP soraiban.)* Tehát sokkal inkább erről kell beszélnünk, mert alapvetően azt a szellemet, hogy hogyan lehet helybe vinni, a helyi viszonyokhoz alkalmazni ezeket a tudásformákat, ezek azok, amiket ez az oktatási rendszer így nem tud megteremteni.

Egyvalamit, kérem, fogadjanak el tőlem kormánypárti képviselőtársaim, mégpedig azt, hogy teljes mértékben elhiszem azt, hogy a szándékuk nem rossz volt, fel nem tételezem, abszolút; én nagyon sok rosszat feltételezek önökről, ezt éppen nem. Én nem gondolom azt, hogy itt bárki ártani akart a magyar oktatásügynek, mindössze azt vélem, mint amit a birtokpolitikában is látok a saját szakterületemen, hogy nem vonják le a következtetéseket, és nem látom azt, hogy felismernék ezt. Pósnan képviselőtársam mondta a beszédében, idézve Hiller képviselő urat, hogy beismerte azt 2007-ben, hogy 2002-ben több volt az esélye egy falusi gyermeknek, vagy jobbak voltak az esélyei. Én nagyon kíváncsi leszek, hogy a fideszes politikusok között mikor lesz meg az erre az önkritikára való képesség, hogy beismerjük, hogy valamivel rossz irányba megyünk, és azon változtatni kell, mert ennek a képességnek a hiánya jelenti a gátat, ami most a javulás irányába tudná mozdítani az egész rendszert.

Alapvetően egyébként teljes mértékben egyetértek azzal, hogy a regionális különbségek, amelyek az ország fejlettségi szintjéből, mondhatnám azt, hogy egy főre eső GDP-ből, de nem akarom, a családi háttérből adódnak, azok hogyan öröklődnek tovább, és hogyan tudja leküzdeni ezt az oktatási rendszer. És nem csak ezt hogyan tudja leküzdeni, nem csak a szociális háttérrel és a társadalmi, hogyan tud változtatni magukon a gyermekek adottságain és készségein? És alapvetően azok az általános szakmai vélekedések, amelyeket én is csak olvasok, hogy nem képes arra, hogy az igazán tehetségesből még többet hozzon ki, azt inkább visszahúzza középszerűre, ugyanakkor nem tudja felemelni a gyengébbeket, és ezért nagyon-nagyon rossz a rendszer, ezért alkalmatlan arra, hogy ez tartósan így maradjon.

És hogyha erről beszélünk, akkor nézzük meg azt, hogy mi az, ami indikálhatja most, jelen pillanatban, öt év működés után ezt az intézményfenn tartott központot. Arra kérném akár a szakállamtitkárt, bocsanat, az államtitkár urat, akár a felelős szakpolitikusokat, mondják meg nekem, hogy hogyan változott az önkormányzati fenntartású intézményekben tanulók száma a mostanihoz képest. Az elmúlt években a KLIK-fenntartású intézményekből hogyan mentek át gyermekek egyházi fenntartású intézményekbe, és vajon miért? Mi lehetett az oka

annak, hogy minden további nélkül változtattak ezen? Hogyan változott, mondjuk, az alternatív iskolák, az alapítványok által fenntartott iskoláknak a tanulói létszáma? Ezek objektív mérőszámok. Meg lehet nézni azt, hogy a szülők hogyan vélekednek, milyen véleményt mondanak ezekkel a döntésekkel, hogy milyen iskolába járjanak a gyermekeik, és ezek az indikátorok minden bizonnyal fontosak ahhoz, hogy megítéljük ezt.

Még egy dolgot nem szeretnék. Többször elhangzott itt az, hogy mi volt az MSZP-s kormányzás alatt. Nézzék el nekem, nem barátság miatt, de én nem akarok erről beszélni. Arról, hogy az MSZP-s kormányzás milyen volt, 2010-ben és '14-ben is a választók véleményét mondták, most engem ez nem érdekel. Engem az érdekel, hogy önök mit hoztak helyre, mire használták a kétharmadukat öt éven keresztül, mi az, amin javítottak. Most arról kell beszélnünk, arról kell véleményt alkotnunk, hogy mi az, amit meg tudtak javítani abból, amit önök rossznak ítélték meg.

Még mielőtt reagálnék néhány hozzászólásra, hadd mondjam el, hogy a legellenszenvesebb dolog, amit itt a parlamentben az egész vita során elkövetnek, az, ahogy a pedagógusokról meg erről a béremlésről beszélnek, tehát gyakorlatilag arról van szó, hogy itt nagyjából azt mondják, hogy ha valaki fizetésemelést kapott, az fogja be a száját, az ne panaszkodjon, az ne merjen szót emelni akkor, hogyha valami nincs így... *(Közbeszólások a Fidesz soraiból: Ezt senki nem mondta!)* Gyakorlatilag ez volt az üzenete számos hozzászólásuknak. *(Közbeszólás a Fidesz soraiból: Ne hazudjál! - Németh Szilárd István: Aljas hazugság! - Balla György közbeszól.)* Nagyjából ez történt, nyilvánvalóan másképp látjuk azt, amit mondanak.

És akkor, hogyha megengedik, mennék tovább. Néhány képviselő úr, Pósnan képviselő úr szólalt meg először, és idéztek levelekből, és rögtön rátérek akkor a bérekre, hiszen az is jellemző, hogy milyen idézetet választunk. Az egyik idézet, amit a levélből mondott véleményként, az volt, hogy az egyik igazgató egyetért azzal az elvárással, hogy a magasabb bérek magasabb elvárásokkal járjanak együtt. Kérem szépen, ha ezt bevallják, akkor ez azt jelenti, hogy igazi bérrendezés nem volt. Hogyha azt mondják, hogy a megemelt bérekhez többletfeladatokat adtak, akkor nem rendeztek béreket - ezzel ismerik el! Hogyha megemelték a béreket, és nem azonos elvárásokhoz, mint ami azt megelőzően volt, hanem többletfeladatokat adtak hozzá, akkor gyakorlatilag csak a többletfeladatokat finanszírozták anélkül, hogy rendezni akarták volna azt a bért, ami korábban alacsony volt. Kérem szépen, erről van szó, ez a többletfeladatok rendszere!

Egy másik levélből konkrétan idézte Pósnan képviselő úr, hogy hatékonyabb lett a korrepetálás rendszere. Nem lehet az, hogy azért lett hatékonyabb, mert nagyobb igény van a korrepetálásra? Nem lehet az, hogy egyszerűen ez az igény megnőtt, és az okta-

tási rendszer igazodott hozzá? Nem lehet, hogy maga a korrepetálási igény nagysága indukálja az oktatás minőségét? (Dr. Pószán László közbeszól.) Tudom, majd leülök egyessel, tanár úr, hogyha megadta, nem is vártam jobb jegyet a tanár úrtól. (Derűltég a Fidesz soraiban. - Balla György: Nem is érdemelsz jobbat!)

Németh Szilárdtól vártam volna, Németh Szilárdtól vártam volna azt, hogy felhozza a rezsicsökkentést, és teljesen meglepődtem, hogy Pószán tanár úrtól, egy tudós embertől hallottam ezt az érvet, hogy igazából a rezsicsökkentés oldotta meg az oktatásnak a helyzetét, meg ezért jó a pedagógusoknak (Dr. Pószán László közbeszól.), még az szja-csökkentést is említette, a jegyzőkönyvből nyilvánvalóan vissza lehet nézni, tehát az szja-csökkentés meg sokat segített a pedagógusoknak, meg a rezsicsökkentés, ez hangozott el. Ez teljesen tipikus, gratulálok hozzá, tehát hogyha ettől lett jó az oktatáspolitikai Magyarországon, akkor nagyjából értjük azt, hogy mi történik.

Rétvári Bence államtitkár úr felszólalása is érdekes volt, hiszen azzal kezdte a felszólalását, hogy a Jobbik meg az MSZP együtt írta alá ezt az ívet. Alapvetően, mikor elmondta ezeket a gondolatokat, onnantól kezdve gondolkodtam azon, hogy megéri-e vajon elmagyarázni olyan embereknek, akik nem értik azt meg, hogy egy-egy szakmai ügy fontosabb, mint a pártpolitika, hogy milyen demokratikus pártban léteznek (Balla György közbeszól.), mit gondolnak a demokráciáról azok, akik ezt alapvetően... (Balla György: Először te próbáld meg felfogni!) ...akik alapvetően nem értik azt meg, hogy különböző ügyekben egyszerűen együtt kell hogy működjünk. (Balla György: Te, aki trágját hordasz, te beszélsz?) De alapvetően amire az ellenzéki pártok képesek, az, hogy egy-egy ügy érdekében félretegyék a pártpolitikai nézeteiket, ideológiai különbségeiket, szemlátomást ezt fel sem fogja alapvetően a Fidesz és a kormánypárt, hogy bizony egy-egy ügy lehet szakmai.

Visszatérő motívum volt Rétvári Bence államtitkár úrnak a felszólalásában az a kifejezés, hogy minden ízében vállalhatatlan volt. Idézett egy úriembert vagy - bocsánat! - egy hölgyet, aki, felsorolta, 2012-ben, '13-ban mennyi pénzt kapott a kormányzattól, külön kifogásolta, hogy önmagát civilnek tartó, és alapvetően hogy hogyan lehet az, hogy aki ennyi tanulmányt készített. Tehát elsőként is az, hogy mennyi pénz ment el ezekre a feladatokra, azt önök adták, tehát '11-ben is, '12-ben is, '13-ban is, az önök döntése volt az, hogy ezt milyen színvonallal kérik számon, és az önök döntése volt az, hogy hogyan használják fel. Az, hogy egy kutató vagy egy tudós ember esetleg érzékenyen reagál arra, hogy ha leír fontos gondolatokat, fontos irányokat, majd a döntéshozók semmilyen mértékben nem veszik ezt figyelembe, nem csoda, hogyha esetleg valóban érzékeny pontja ez. És ugyanígy kérdés az, hogy mondott itt példákat az építészeti rendszerrel kapcsolatban, hogy

mi van, ha a tervező így tervez vagy úgy tervez. Kérem szépen, hiába készülnek el tanulmányok, hiába tesznek javaslatokat az oktatási rendszer átalakítására, hogyha ezeket a kormányzat nem használja. És hogyha Rétvári államtitkár úr ilyen példákkal jött, akkor én is hadd jöjjen ilyen példákkal! Hiába van egy nagy halom teljesen finom és ízléses nyersanyaga egy ételnek, hogyha azokat rosszul készítik el, és ez, akármilyen tanulmányok készültek, akármilyen vélemények fogalmazódtak meg, az oktatáspolitikai csődje, ami most egyre inkább látszódik, ez azt bizonyítja, hogy ez a kormányzat egy halom szakmai, szakértői anyagból nem tudott egy normálisat főzni, ami kezelhető és vállalható lett volna.

Az is alapvetően Rétvári Bencének a fontos momentuma volt, ami utána több hozzászólónál visszatért, hogy ez egy politika által kreált, politikai és ellenzéki ármány, ami gyakorlatilag felhergelte a pedagógusokat, és nyilvánvalóan így kezdődött. Arra lennék kíváncsi egyébként, hogy önök szerint kik a civilek, kik mondhatják el még ezt Magyarországon. Nem érzik azt, hogy az önök politikája az, ami megszünteti és felszámolja ezt a szót? Önök csinálnak az országból kormánypárti és ellenzéki országot, és nem marad senki más, csak a két táborba való. Ez a klasszikus „aki nincs velem, az ellenem van” politika, ezt tapasztaltuk már, amit önök képviselnek, és ezen az oktatáspolitikai vitánapon is ez tér vissza folyamatosan, hogy mindenki mást ellenzéknek tartanak.

Utána az államtitkár úr elkezd sorolni: Pécs, Sopron, Miskolc, Szombathely, a különböző helyszíneket, hogy hol micsoda párhuzamokat talált, és azt állítja, hogy ez csak ellenzéki. Én elnézést kérek a két érintettől, remélem, hogy nem a frakciótagságukkal játszom, de én - olvasva a médiában - láttam, hogy Révész Máriusz és Bencsik János fideszes országgyűlési képviselők is kockás ingbe bújtak, mert legalább képesek voltak arra, hogy felismerjenek egy problémát, és elismerjenek. (Közbeszólások a Fidesz sorából.)

(16.30)

És inntól kezdve azt kell megvitatni, hogy a kormány képes vagy nem képes arra, hogy ezen a problémán változtasson. (Németh Szilárd István: Én is kockás ingben voltam.) Alapvetően Rétvári Bence mondta azt is, hogy amit elvontak a szocialisták (Németh Szilárd István: Ez a lényege a dolognak, a kockás ing!), annak mi a többszörösét tervezzük visszaadni. (Zaj, közbeszólások, az elnök csenget.) Ennek mi a többszörösét tervezzük visszaadni, mondta ezt Rétvári Bence. Tehát két kérdésem lenne: az, hogy mégis mikor? Öt év alatt nem tették vissza, mégis akkor mikor tervezik, hogyha öt évig nem voltak arra képesek, hogy ebben a szektorban finanszírozzák a szükséges kiadásokat? A másik kérdésem az, nemcsak az, hogy mikor, hanem az, hogy ki hiszi még ezt el önöknek. Ki hiszi el, hogy ha öt évig nem csináltak valamit, amikor megtehették

volna, most majd kockásinges Facebook-fotók vagy egy tüntetés miatt megteszik? Tehát gyakorlatilag, ha az elmúlt öt évben nem voltak hajlandók szembesülni azzal a problémával, ami ezt a jelenlegi eredményt hozta, ezeket a tüntetéseket és társadalmi ellenállást teremtette, akkor nem nagyon látszik a valós szándék arra, hogy ebben most változás legyen.

Ugyanazt a megállapítást tudom tenni, mint amit a korrupciós vitanap végén tettem, mégpedig azt, hogy ahhoz, hogy egy problémát kezelni lehessen, ahhoz legelsőként arra lenne szükség, hogy önök képesek legyenek felismerni ezt a problémát. Önök tagadják. Hoffmann Rózsa képviselő asszony volt az első, aki legalább elismert néhány dolgot, hogy javítani szükséges. Ez lenne a helyes irány, hogy felismerni a problémákat, megkeresni azokat, és ennek megfelelően lehetőség szerint megtenni a szükséges intézkedéseket, mert mindaddig, ameddig ez nem történik meg, addig egy olyan vitanapról beszélünk, ahol önök a probléma létét is tagadják, annak, amit az ellenzék és a magyar társadalom állít. Ennek a... (Balla György: *Valószínűleg az élet iskolájában nevelkedtél!*) - bocsánat, párbeszéd van? Mert akkor én is így fogom folytatni, elnök úr, hogyha... (Az elnök csenget.)

ELNÖK: Folytassa, képviselő úr! Kérem képviselőtársaimat, nagyobb türelemmel hallgassák képviselő urat. (Balla György: *Nagyon nehéz!*)

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Alapvetően az a problémának a gyökere, az a kérdés, hogy az oktatáspolitikai alkalmas lesz-e arra, hogy ha felnőttek válnak azok az emberek, akik jelen pillanatban az oktatási rendszerben vannak, ne ilyen felnőttek legyenek. Mit kell ahhoz tenni, hogy ne ilyen felnőtté váljanak azok a generációk (*Derűtség a kormánypártok soraiban.*), akik jelen pillanatban az iskolákba járnak, és hogyha ennek keressük meg a problémáit, akkor biztos vagyok benne, hogy a finanszírozási rendszeren kívül találunk olyan strukturális problémákat, amin lehet változtatni, és jó lenne, hogyha a vita nem arról szólna, hogy Soros György vagy pedig az MSZP heccelt fel pedagógusokat, hanem arról, hogy mit lehet gyökeresen változtatni.

Kíváncsi vagyok, hogy ez a sokat emlegetett kerekasztal alkalmas lesz-e arra, hogy valójában alapvető kérdéseket tegyenek fel az oktatási rendszerről, arról, hogy milyen készségeket és adottságokat lehet fejleszteni a gyermekekben, mik azok, amelyek javítják egy demokratikus rendszernek, egy jobb életminőséget nyújtó országnak a jövőképét, de nyilvánvalóan újra kell gondolnunk azt, hogy ez a jellegű hagyományos oktatás alkalmas lehet-e arra, hogy érdemi változást hozzon.

Hogyha arról lesz párbeszéd, hogy mikor kezdődjön az iskola, milyen készségfejlesztő tárgyak jelenjenek még meg, akkor, azt hiszem, hogy lesz értelmes párbeszéd, de mindaddig, ameddig a kormánypártok alapvetően tagadják a probléma létét és

nem merik beismerni a csődjüket ezen a szakterületen, addig, azt hiszem, hogy nagyjából csak egy pár parttalan vita marad, és nem lesz érdemi eredmény. Köszönöm szépen, elnök úr. (Taps az MSZP sorai-ban.)

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Soron kívül megadom a szót Palkovics László államtitkár úrnak két percben.

DR. PALKOVICS LÁSZLÓ, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen. Nagyon rövidke ezek a kétperces időkeretek, de azt gondolom, hogy elkezdtünk valóban vitanap módjára működni, és ügyek kerülnek elő, amiről lehet beszélni.

A képviselő úr sok kérdést feltett, nem tudok mindegyikre válaszolni, az utolsó kérdését szeretném egy kicsit megválaszolni, hogy ez a kerekasztal alkalmas-e arra, hogy valóban érdemi ügyeket vitassunk meg, és az ön által felvetett két kérdés, hogy például milyen legyen az a tudástartalom, az a kompetenciaszint, amit elvárunk a gyerekeinktől, hogyan lesznek aztán ebből jobb felnőttek, igen, pontosan ezekről van szó. A kerekasztal tevékenységébe ebben a pillanatban nagyjából száz olyan szakember kapcsolódott be, a munkacsoportokba, akik ilyenfajta szakmai ügyeket beszélnek meg, ha lesz több időm, akkor ezeket nagyon szívesen el fogom mondani, illetve azt gondolom, a kerekasztalnak az a fajta nyitottsága, ami pont a struktúrájából adódik, ez bárki mást egyébként alkalmassá tesz arra, hogy ebben részt vegyen. De ebben részt kell venni, hiszen ha valakit meghívunk, és ő azzal utasítja el, hogy nem legitim a kerekasztal, és nem vesz részt, mondjuk, a Magyar Tudományos Akadémia által szervezett tartalomfejlesztési munkacsoportban, és ezt mindenféle feltételekhez köti, így nagyon nehéz tárgyalni.

Azt gondolom, hogy itt az a fajta felelősség, amit itt a résztvevőknek érezni kell, az egy kicsit hiányzott. Az ön által kért adatokat pedig nagyon szívesen rendelkezésre bocsátjuk. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Gondolom, a munkatársak levonják az 1 perc 16 másodpercet a Fidesz idejéből. Még nem vonták le, mert 112 perc 54 volt. Köszönöm szépen.

Kétperces hozzászólások következnek, és ebben a körben mondom a sorrendet, hogy fel tudjanak készülni: Tukacs István képviselő úr, ezt követően Iktóty képviselő úr, majd pedig Czomba Sándor képviselő úr. Megadom a szót Tukacs István képviselő úrnak, MSZP.

TUKACS ISTVÁN (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. A vita menetéhez két megállapítást vagy állítást szeretnék tenni. Aki azt mondja, hogy a pedagógusok, a szülők és a gyerekek elégedetlensége pártpolitikai indíttatású, az nem mond igazat. Aki azt mondja, hogy a gyerekek, a szülők és a pedagógusok

elégedetlensége nem egyéb, mint a pedagógusok bércövetelése, az sem mond igazat, és különben meg az emberek irigységére apellál.

Példát mondok, mert mi a problémáról beszélünk. A tavalyi év nyarán Vásárosnamény - ez egy szép szabolcsi város - egyik iskolájának a tetejét elvitte a vihar. Na most, az iskola nyolc hónapja ott áll fedetlenül. A KLIK odáig jutott el, hogy bekérte a vállalkozói ajánlatokat február közepén. Amelyik szervezet nem tudja megoldani ezt az ügyet, nem nyolc hónap, hanem egy alatt, az alkalmatlan a feladatára. Különben meg olyan polgármestert én nem ismerek, aki ne oldotta volna meg egy hónap alatt ezt a problémát, mert nyilván a következő ciklusban már nem lenne polgármester. Csak ennyit a fenntartói felelősségről.

Aztán történt itt a szemeknek forgatása, hogy juj, merthogy a pártpolitika itt bemegy az iskolába. Megvannak önöknek azok a képsorok, amikor gyerekek kormányablak-avatáson bugyuta dalocskákat énekeltek? *(Közbeszólások a kormánypártok sorában. - Balla György: És azzal mi a baj? Az politika, hogy fellépnek? Jézusom!)* Megvan önöknek az a történet, hogy az iskolák levelet kaptak, hogy menjenek el a kormány március 15-ei tüntetésére vagy demonstrációjára?

Na kérem, a helyes megfogalmazás tehát a következő: ki kell hozni a pártpolitikát, amit önök oda bevitték. Ennyi az egész történet és nem több, és akkor nem kell sopánkodni, hogyha az elégedetlenség utat tör magának, márpedig az elégedetlenség a közoktatás rendszerével szembeni elégedetlenség a szülőben, a gyermekben és a pedagógusban együtt. Köszönöm a szót, elnök úr. *(Taps az MSZP sorában.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A következő kétperces hozzászóló Ikotity István képviselő úr, LMP.

IKOTITY ISTVÁN (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Amikor Hoffmann Rózsa képviselő asszony, alelnök asszony azt mondta, hogy vajon miért kapják vissza a települések az iskolákat, akkor fogalmazódott meg bennem, hogy válaszolok és kérem azt, hogy ne értse félre, hogy ilyen dolgokról beszélek, ami tulajdonképpen a kereszténydemokrácia egyik alapelve, merthogy a Magyar Katolikus Lexikonból idézve, a kereszténydemokrácia az a politikai irányzat, amelynek három legfontosabb elve a szubszidiaritás, a perszonalizmus és a szolidaritás. Továbbra is idézve ebből a lexikonból: a szubszidiaritás azt jelenti, hogy amit egy adott szervezeti szinten meg tudnak oldani, abban magasabb szint nem jogosult dönteni. A magasabb szervezeti szintek feladata a kíséret, az önszerveződés támogatása és a döntés a helyi szinten bizonyíthatóan nem kezelhető kérdésekben.

Csepreghy államtitkár úr erre azt válaszolta, hogy nem tudták ezeket a problémákat megoldani helyben. De hát hogy tudták volna ezeket a problé-

mákat megoldani, amikor önök is elismerik, hogy a korábbi kormányzatok nem adtak az önkormányzatoknak kellő mennyiségű pénzt, hogy abból gazdálkodva ne termeljenek hiányt. Ahogy a korábbi kormányzatok, önök sem adtak az önkormányzatoknak, a településeknek elég pénzt, hogy megfelelően tudjanak gazdálkodni.

Ezen érvelés alapján, amit Csepreghy államtitkár úr mondott, a KLIK-től is el kell vonni ezt a hatáskört, hiszen a KLIK is folyamatosan hiányt termel, és folyamatosan konszolidálni kell. Ezen elv alapján tehát ugyanúgy a KLIK-től is el kellene vonni ezt a hatáskört, mint ahogy önök a településektől megtették.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. A következő kétperces hozzászóló Czomba Sándor képviselő úr.

DR. CZOMBA SÁNDOR (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! A szakmaiság jegyében engedjék meg, hogy a tankötelezettségről néhány gondolat erejéig, két percben emlékezzünk meg. Szerintem itt az egyik legfontosabb kérdés az, hogy van-e összefüggés a tankötelezettségi korhatár és a teljesítmény között.

(16.40)

Hadd mondjak erre néhány adatot. 2010-ben a 18 évet betöltők 20 százaléka 8 általános vagy 8 általános alatti végzettséggel rendelkezett Magyarországon. Egy állítás.

A lemorzsolódás mértéke nagyobb volt, mint 10 százaléka - kettő.

A harmadik. A 2009-es PISA-felmérésben legjobban szereplő országokban a tankötelezettség általában 15 éves korig tartott - osztrákok, csehek, sorolhatnám. A legtöbb EU-s vagy OECD-tagállamban a tankötelezettségi korhatár 16 év; néhány „bezzeg” országot szeretnék mondani: Finnország, Norvégia, Dánia, tehát a skandináv államok gyakorlatilag teljes egészében, Belgium, Franciaország, Olaszország, sorolhatnám. *(Gógös Zoltán közbeszólása.)* Akkor ezek után érdemes elgondolkozni, hogy vajon a tankötelezettségi korhatár az, ami meghatározza a teljesítményt, vagy esetleg valami más. Szerintem esetleg valami más.

És ha valamire, egy fontos aspektusra itt érdemes felhívni a figyelmet. Mióta a tankötelezettségi korhatár 16 évre csökkent, azóta a 16 év alatti regisztrált álláskereső száma növekedett, ezen belül pedig a közfoglalkoztatásban részt vevők száma növekedett, ami nyilvánvalóan senkinek sem célja. Tehát nem az a célja egyetlenegy kormánynak sem, hogy 16 év alatt közfoglalkoztatásba menjenek. Nem, a közfoglalkoztatásba azért mennek, mert alapvetően a szülők döntenek úgy, hogy a szegénység és egyéb problémák miatt ezt a lépést választják. Ez egy nagyon komoly kihívás.

Tehát ebben nekünk lépniük kell, de a kollégáim majd fognak erről beszélni, hogy 2016 szeptemberétől milyen lehetőségek állnak majd a kormány előtt ebben a tekintetben. De azt nem fogja a 18 évre való felemelés megoldani, hogy az a néhány ezer vagy akár több ezer fiatal ebben a rendszerben megtalálja a helyét. Köszönöm szépen. *(Taps a kormányzó pártok padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Soron kívül kettő percben megadom a szót Csepreghy Nándor államtitkár úrnak.

CSEPREGHY NÁNDOR, a Miniszterelnökség államtitkára: Köszönöm szépen, elnök úr, a szót. Csak Iktóty képviselő úrra szeretnék reagálni, akinek úgy látszik, a történelmi emlékezete hiányos vagy csak homályos - ezt nem tudom megítélni, ezt döntse el saját maga.

Emlékezzen vissza arra a 2003-ban a szocialista kormányzat által meghozott döntésre, amely szerint a közalkalmazottak 50 százalékos béremelést kapnak. Majd 2004-ben lényegében elfelejtik ezt az állam által az önkormányzatok számára kiutalt kötelezettséget teljesíteni, és így az önkormányzatok a kötelezettséget a nyakukban tartották, azonban a központi költségvetés finanszírozása eltűnt emögül.

Majd annak köszönhetően, hogy voltak önkormányzatok, amelyek ennek ellenére próbálták ezeket a kötelezettségeiket teljesíteni, 2010-ig mintegy 1300 milliárd forintnyi adósságot halmoztak fel. És ez volt az a pénz, amit a kormány odaadott az önkormányzatoknak az önkormányzati adósságkonszolidáción keresztül. Tehát ez pont 1300 milliárd forinttal több annál, mint amennyit ön hiányol az önkormányzati kasszából. *(Taps a kormányzó pártok padsoraiból. - Dr. Hiller István: Jaj, jaj!)*

ELNÖK: Köszönöm, államtitkár úr. Kucsák László képviselő úr előre bejelentett felszólalása következik.

KUCSÁK LÁSZLÓ (Fidesz): Tisztelt Elnök Úr! Köszönöm a szót. Tisztelt Képviselőtársaim! Elég sok minden elhangzott a mai politikai vitanapon, és szerintem jóval több volt a politikai rész, mint ami valóban az oktatásról, a pedagógusok által elindított kezdeményezésről szólt volna.

De engedjék meg, hogy akkor elsőként is nagy tisztelettel köszöntsem a teremben jelen lévő Nemzeti Pedagógus Kar vezetőjét és képviselőjét, valamint az MSZP-szektor mögött helyet foglaló szakszervezetek és különféle szakmai szervezetek képviselőit.

És azt is engedjék meg nekem még a gondolat-sor elején, hogy visszautaljak a tegnapi napra, mert többen voltak képviselőtársaim közül, akik kitüntették figyelmükkel az interpellációm. Ezt azért merem szóba hozni, mert ha itt voltak és figyeltek, az interpellációmban is igyekeztem megfogalmazni mindazt, ami szerintem figyelemre méltó, jogos és

közös gondolkodásra indító a pedagógusok által megfogalmazott felvetések közül. És ha itt voltak és figyeltek, akkor hallhatták azokat a válaszokat is, amelyeket az államtitkár úr fogalmazott meg erre vonatkozóan.

Ha pedig nem voltak itt mindannyian, és vendégeink közül többen nem lehettek itt, akkor engedjék meg, hogy ezekre a részletkérdésekre kitérjek, és különösképpen figyelmükbe ajánljam mindazt, ami egyébként a jelenben zajlik, érzékelve a felvetések komolyságát és súlyosságát, érzékelve azt, hogy valóban vannak tapasztalható problémák az oktatásügyben, és ennek megfelelően a jelenben milyen intézkedések valósultak már meg egyrészt, illetve a kerekasztal munkáját követően milyen további intézkedések várhatóak, éppen annak érdekében, hogy a jelenben a jövőre is megnyugtató választ tudjunk találni.

Mindannyian nagyon jól tudjuk, hogy az oktatás-nevelés ügye nem egy pillanatfelvétel kérdése. Ha pedig valaki így tekint rá, akkor elég sok adatot, információt hallhatott már egyébként itt, ebben a politikai vitában arról, hogy milyen önkormányzati adósságállományt kellett átvállalnia az államnak; ez rávilágít arra, hogy milyen állapotban voltak az önkormányzatok, az intézményeket zömében fenntartó önkormányzatok. Adatokat, egyebeket egyébként én is kerestem elő korábbi időszakokból, hogy milyen forráskivonások történtek például az MSZP-SZDSZ-kormány idején. Ezek mind-mind érdekes politikai kérdések, de ha megengedik, most akkor egy picit tereljük a szót a szakpolitikára, hiszen a teremben már nem jelen lévő Sallai R. Benedek nem éppen Szent István-i intelmű, színvonalú hozzászólásában olyan utalásokat és megfogalmazásokat tett, amelyek nem a részletgazdag tudásról árulkodnak. Éppen ezért fontos, hogy a figyelmünket abba az irányba emeljük, hogy a kormány milyen lépéseket tett a pedagógusok által megfogalmazott kérdések, felvetések kapcsán.

A kormány létrehozta - egy korábbi és működőképes szervezet, a felsőoktatási kerekasztal mintájára - a köznevelési kerekasztalt. Miért tette ezt a kormány? Azért tette ezt a kormány, hogy ezen kerekasztal munkájába minden egyes körből érkező javaslatok, felvetések, ötletek beemelhetőek legyenek - ronda szó: ezt becsatornázásnak szokták nevezni, de inkább mondjuk azt, hogy beemelhetőek legyenek. Miért is? Annak érdekében, hogy a gyermekek, a fiatalok - ez többször elhangzott már képviselőtársaim felszólalásából is - valóban versenyképes tudás birtokosaivá válhassanak egy nyugodtan, kiegyensúlyozott módon működő intézményrendszerben.

Mindannyian nagyon jól tudjuk, és ezért nagybecsüléssel is beszélünk erről, hogy ennek a munkának, az oktató-nevelő munkának a kulcsszereplői a pedagógusok és a pedagógusok munkáját segítő kollégák az oktatási intézményekben. Éppen ezért, és ez is elhangzott már, a kormány a maga módján ezt igyekezett kifejezésre juttatni a pedagógus-életpálya

bevezetésével, az előmeneteli rendszerrel. Ez egyébként szintén nem tabutéma, hiszen ennek a belső finomítása is indokolt lehet, és többek között ez is szerepel a köznevelési kerekasztal tervezett ütemtervében.

A kerekasztal tehát február 9-én megkezdte a munkáját. Hat munkacsoport állt fel, így tartalomfejlesztési munkacsoport, gyermek- és tanulói életutak munkacsoport, pedagógus szakmai stratégia, pedagógushivatás, fenntartói és köznevelés-irányítási munkacsoport kezdte meg az érdemi munkát. A munkacsoportok eddigi ülésein közel száz szakember vett részt. A munkacsoportok első javaslatait már konkrétan tárgyalta a február 23-ai kerekasztal plenáris ülése. A munkacsoportok minden, a köznevelést érintő koncepcionálist kérdést, problémát lefednek. A február 23-ai ülésen 150 téma került említésre.

És hogy az ott említésre került témák és azon témák és felvetések között milyen kapcsolat mutatható ki, amelyek egyébként a korábban megtartott tankerületi fórumokon előkerültek, engedjék meg, hogy felidézzem önöknek azt az összesítést, amelyben a húsz legtöbbet említett probléma vagy felvetés található meg. Tehát a 198 tankerületben megtartott tankerületi fórumokon elhangzott felvetésekből állt össze ez a lista. Tehát a leggyakrabban említett felvetések: tanulóióraszám-, tananyagcsökkentés; pedagógus-óraszám csökkentése; intézmények önálló gazdálkodási joga; a pedagógusminősítési rendszer hibái; eszközök, anyagok biztosítása; pedagóguspótlékok; adminisztrációs terhek csökkentése; a nevelést, oktatást közvetlenül segítők fizetésének emelése; a nem kielégítő tankönyvek, szabad tankönyvválasztás; infrastruktúra biztosítása; a továbbképzési rendszer problémái; tankönyvellátási problémák; pluszjuttatások; struktúrafelepítés kérdése; az igazgatók munkáltatói jogkörének bővítése; az életpályamodell hibái; szakmai-stratégiai problémák, átgondolatlanságok; a konzultáció hiánya; a beszerzések anomáliái.

(16.50)

Ezek tehát a leggyakrabban említett felvetések, amelyek a tankerületi fórumokon előkerültek, és a kormány ezeket a felvetéseket, problémákat be is emelte egyébként már a köznevelési kerekasztal munkájába; olyannyira egyébként, hogy több részletkérdésben már döntést is hozott a kormány, és a következő időszakban újabb döntések várhatók ezzel kapcsolatban.

Hogy milyen ügycsoportok álltak össze, arról engedjenek meg néhány gondolatot. A köznevelési kerekasztal négy csoportra osztotta a megoldandó ügyeket az ütemezés szempontjából. Itt szerepel egy olyan kategória, hogy „nem azonnal megoldandó ügyek”. Ez a kifejezés azt fedi le, hogy ezek az ügyek, ezeknek a többsége jogszabály-módosítást igényel, és erre való tekintettel nem remélhető úgymond azonnali megoldás.

Tehát az első az azonnal megoldandó ügyek. Idetartozik több más mellett a KLIK közbeszerzési, beszerzési folyamatának átalakítása, a KLIK költségvetésének átalakítása, a jövedelemelmaradások rendezése - a napi hírekből erről értesülhettek is a tisztelt jelenlévők -, a nyugdíjaskort elérők foglalkoztatása az adott időszak végéig, a tanfelügyeleti, önértékelési folyamatok egyszerűsítése.

A második csoportba a 2016. szeptember 1-jéig megoldandó feladatok tartoznak, így ezek között: a KLIK működésének átalakítása, a finanszírozás, a decentralizáció, a szervezeti rugalmasság, a folyamatok kérdése, a menedzsment szemléletű működés, a hatáskörök újraszabályozása a KLIK és az iskola között, a KLIK és az önkormányzatok működés-fenntartás kérdéskörének rendezése, a foglalkoztatási kérdések áttekintése.

A harmadik csoportban a 2017. január 1-jétől megoldandó feladatok szerepelnek, így ezek között: az előmeneteli rendszer felülvizsgálata, az adminisztráció csökkentése, az Oktatási Hivatal átalakítása, a nevelő-oktató munkát segítők jövedelmi rendszere, a pedagógusképzés tartalmi fejlesztése, a továbbképzési rendszer átalakítása, a tankönyvkérdés, a tartalmi átalakítás, a szabályozás koncepciója, a kerettantervek, a Nemzeti alaptanterv felülvizsgálata, a diákok terhelése.

És végül a negyedik kérdéskörben a hosszú távon vagy hosszabb távon megoldandó ügyek szerepelnek, így például: a digitális kompetencia kérdése, a módszertani kérdések, a térségi iskolahálózat ügye, a tanulói életút, az átjárhatóság, az esélyegyenlőség, a nevelő-oktató munkát segítők helyzetének áttekintése, a felsőfokú képzés.

A február 23-ai ülésen az aktuális, folyamatban lévő jogalkotási feladatokról egyeztettek a résztvevők a köznevelési kerekasztalon. A Civil Platform tekintetében elhangzott, hogy a kerekasztal várja a képviselőjünk bekapcsolódását a kerekasztal munkájába. Tehát még egyszer: várják a bekapcsolódást a kerekasztal munkájába.

Az Alapítványi és Magániskolák Egyesülete és a Miskolci Herman Ottó Gimnázium képviselője eddig is meghívott volt, közülük a Herman igazgatója a február 23-ai ülésen is részt vett. Sajnálatos, hogy a Civil Platform nem áll szóba a kerekasztallal, és megszakitotta az együttműködést azokkal a szervezetekkel, akik részt vesznek a kerekasztal munkájában. Rajtuk kívül az EMMI továbbra is várja a szakszervezeteket, akik közül a 23-ai ülésen egy szakszervezet, az MZTSZ jelent meg, a Magyar Zeneművészek és Táncművészek Szakszervezete vett részt tehát ezen az ülésen. A kerekasztal munkájában a továbbiakban részt vesz a Megyei Jogú Városok Szövetsége, a Kisvárosi Önkormányzatok Országos Érdekszövetsége, az antiszegregációs kerekasztal és szakértőként az OECD képviselője.

A köznevelési kerekasztal munkája a következő napokban a munkacsoportok keretei között zajlik. A következő plenáris ülésre március 8-án kerül sor,

amikor már több kérdésben döntéseket fog hozni, és konkrét javaslatokkal fog élni.

Itt szeretném megjegyezni azt, hogy az államtitkár úr tájékoztatása alapján - jóllehet a kerekasztal munkájában a pedagógus-szakszervezetek, az egy említett szakszervezeten kívül nem vesznek részt - a Pedagógusok Szakszervezete részéről egy szakmai komprehenzív anyag érkezett a tárcához, úgyhogy ezt a tárca nyilván érdemben tanulmányozni fogja. Én a magam részéről továbbra is kapacitálnám a szakszervezeteket, hogy vegyenek részt a kerekasztal munkájában, mert a felvetődött kérdéseket megválaszolni, a jelenleg meglévő problémákat megoldani, ezeket higgadt módon kezelni, és olyan válaszokat találni, amelyek a jövő számára is megnyugtató válaszoknak tekinthetőek, csak tárgyalásos úton lehet.

Magam úgy gondolom, hogy az érdemi érdekvéviselési tevékenység fokmérője az, hogy tárgyalásos úton sikerüljön ezeket a különféle felvetéseket, szempontokat úgy egybeemelni, hogy az a jövő nemzedéke számára a legmegfelelőbb megoldást jelentse, hiszen ahogy említettem, remélem, itt a teremben mindannyiunk számára a legfontosabb kérdés, kiemelten fontos nemzeti ügy a pedagógia ügye, amelynek kulcsszereplői a pedagógusok, és fókuszában, középpontjában ennek a tevékenységnek mindig is a gyermek és a fiatal kell hogy álljon. Erre hívja a különféle szakmai és szakszervezetek képviselőit is a köznevelési kerekasztal, várjuk minden egyes felvetésüket, és úgy gondolom, az összehozott anyagokból, felvetésekből megtalálhatjuk azokat a válaszokat, azokat a megoldásokat, amelyek mindannyiunk számára megnyugtatóak lesznek. Ebbéli reményemben köszönöm meg figyelmüket. *(Taps a kormány-pártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. A következő előre bejelentett felszólaló Szabó Sándor képviselő úr, Magyar Szocialista Párt.

SZABÓ SÁNDOR (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! 2012-ben az önkormányzatok átalakítása után számos feladatot átvállalt az állam, többek között közte volt a közoktatás is, de ezzel együtt vitte az önkormányzatok forrásait is, és többször is elmondtuk, hogy lényegesen több forrást vitt el egyébként az önkormányzatoktól az állam, mint amennyi feladatot átvállalt. Így jött létre a KLIK 2013 januárjától, és így lehetett az, hogy az önkormányzatoknak már csak az iskolák működtetése maradt meg, amely önkormányzatok ezt vállalták; természetesen Szeged önkormányzata ezt vállalta.

Pósán képviselőtársam, Rétvári Bence államtitkár példálózott 2006-ból, 2010-ből, időszámításunk előttről, én 2013-tól szeretnék szegedi képviselőként a szegedi tankerülethez kapcsolódó példákról beszélni. Nézzék el nekem, ha nem tudok pontosan és nem akarok pontosan intézménynevet is mondani a példákhoz, mert sajnos intézményvezetők megkértek,

hogy ne tegyem, hogy az iskola nevét emlitem, mert ilyen a rendszer sajátossága, hogy bizony, akkor büntiben lesznek. Például nem volt jogszerű, amikor utólag úgy nevezte át az összes iskolát a KLIK 2013 nyarán, hogy az erről szóló hivatalos értesítés március 29-ei keltezésű volt, január 1-jére visszaható hatálya volt, vagyis az iskolákat a tanév végén értesítették arról, hogy öt hónapja már teljesen más a nevük.

Szegedi képviselőként azt gondolom, elfogadhatatlan, hogy egy tornaterem ablakának a beüvegezése négy hónapig tart, pontosabban eddig tartott a József Attila Szakközépiskolában azért, mert a KLIK vitatta, hogy tulajdonképpen ez működési vagy fenntartói feladat. Azt gondolom, ennél szomorúbb, hogy gázszivárgás miatt 2014-ben leszerelték az egyik szakközépiskolában a gázórát, az intézmény vezetője számos alkalommal jelezte a tankerület felé ezt a problémát, de hónapokig nem történt semmi. Akkor elkezdtek firtatni az intézményvezető felelősségét, de mivel dokumentumokkal tudta igazolni, hogy ő mindent megtett, a tankerület ezért végül megoldotta a problémát, cirka hat hónap alatt sikerült is a szakközépiskolába gázt produkálni. Azt gondolom, az is elfogadhatatlan, hogy megrendelnek egy buszt egy iskolai kirándulásra, csak hogy a busz nem áll oda, mert a szolgáltatót nem fizette ki a KLIK. Ennél szomorúbb, hogy megrendelik a buszt, elindul a busz, majd útközben megáll, mert kap a buszsofőr egy telefont, hogy nem érkezett meg az előleg a szolgáltatónak. Azt gondolom, ez mindannyiunk számára elfogadhatatlan, mint ahogy az is, hogy az ország egyik legjobb gimnáziumában, Szegeden csak egy tanulmányi versenyt tudnak finanszírozni, mert azt mondják, hogy a többire keressen szponzort az iskola. Mint ahogy az is elfogadhatatlan, azt gondolom, hogy elmaradt a tanulók pályázaton elnyert külföldi tanulmányútja, és egészen egyszerűen csak azért, mert a KLIK nem vette meg a repülőjegyeket.

A KLIK honlapja szerint 69 ezer informatikai eszközt szereztek be 12,5 milliárd forint értékben, de például senki nem vizsgálta azt, hogy a korábban történt eszközbeszerzési pályázatnak ötéves fenntartási ideje van, így újabb eszközök elhelyezésére nem is lehetett volna lehetőség sok iskolában, így történt ez például az Arany János Általános Iskolában. Ráadásul az interaktív táblákat szállító cég nem kérdezte meg az önkormányzat véleményét, felszerelte úgy ezeket az interaktív táblákat, hogy a terem hátsó falára szerelte fel, a másik esetben pedig erősáramú vezetékét fűrt meg. Azt gondolom, ez is elfogadhatatlan.

A pedagógusokat érintően egyértelműen látszik, például a Madách Iskolában történt az, hogy a 62. életévét betöltötte az igazgató, és bár egy éve lett volna még a megbízatásában, de mert nem felelt meg az elvárásoknak, elzavarták.

(17.00)

Több esetben - Tisza-parti Általános Iskola, másik szakközépiskola - egypályázós, minden vélemé-

nyezésre jogosult testület által támogatott vezetői pályázatot utasítottak el. A múltkor kérdésben tettem a Fodor Kollégium esetét fel Rétvári államtitkárnak, ott pedig az összes érintett, tantestület, diákönkormányzat, mindenki véleményének megkérdezése után is azt a jelöltet jelölte ki a tankerületi igazgató, akinek semmiféle támogatottsága nem volt. És akkor nem beszélek arról, hogy a működést kézi vezérlés jellemzi; telefonos utasítás, gyakori fölösleges, rendkívüli, rövid határidős adatkérés, ez rendszeres. A levelekre hónapokig vagy egyáltalán nem válaszolnak, és még sorolhatnám.

Pontosan ezért és ezekért az ügyekért harcol Szeged önkormányzata utolsó pillanatig az iskoláért, mert azt látjuk, hogy a rendszer egész egyszerűen nem tud működni, és ezt látjuk az említett példákban is. Utolsó voltunk, akik végig harcoltunk az iskoláinkért, de azt gondolom, hogy elsők lennénk azok, akik bejelentkeznénk, Szeged városa, az ország harmadik legnagyobb városa, hogy mind a 20 általános, mind a 20 középfokú intézményünket 20 ezer diákjával, több ezer pedagógusával visszavennék az állami fenntartástól. Egészen egyszerűen adják vissza a forrást ehhez, és higgyék el, ha nem holnap, holnapután készek vagyunk az iskolákat működtetni. Köszönöm. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A következő hozzászóló Földi László képviselő úr, Kereszténydemokrata Néppárt.

FÖLDI LÁSZLÓ (KDNP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Egy óra óta elég sok idő eltelt, durván négy óra, és az ellenzéki képviselőtársaink igekeznek bennünket, kormánypárti képviselőket úgy beállítani, hogy mi gyermekellenesek vagyunk, tanár-, pedagógusellenesek vagyunk, holott ez egyáltalán nem így van. A köznevelési törvény megalkotásakor, annak elindításakor azt tartottuk szem előtt és ma is azt tartjuk szem előtt, hogy az egész oktatási rendszernek kulcs szereplője a gyerek. Kollégákkal beszélgettünk itt közben, hogy általában az iskolában nem tankönyvet tanítunk, hanem gyereket tanítunk - kulcskérdés.

A másik kulcskérdés, hogy a közoktatásban a másik nagyon fontos szereplő a pedagógus. Ha végig tetszenek gondolni az elmúlt éveket, akkor mi nem a pedagógusokkal szemben mentünk és megyünk, hanem velük együtt akarjuk és kívánjuk megoldani a magyar köznevelés, a magyar közoktatás ügyét, ezt sikerre vinni természetesen. Nyilván minden közoktatási átalakításban vannak problémák, lehetnek hibák, becsúszik a porszem a rendszerbe, csikorog a fogaskerék. Ez előfordul, hiszen koromnál fogva jó pár közoktatás-átalakítást megéltem, és mindig voltak problémák. De azért vagyunk itt, és ennek a vitának tulajdonképpen azért is örülök, mert legalábbis kormánypárti oldalról igyekszünk azt megvilágítani, hogy hogyan lehetne a rendszerben továbblépni, mik azok a feladatok, amelyek adott esetben problémát

okoznak ma iskolákban, és ezeket a feladatokat hogyan tudjuk megoldani. Kucsák László képviselőtársam az előbbi felszólalásában vázolta azokat a feladatokat, amelyeket a kerekasztal keretében kívánunk megoldani. Azt hiszem, hogy illő és üdvös, hogy ebben a kerekasztali tevékenységben vegyenek részt azok a szereplők, akik a közoktatásban annyira hangoztatják hangjukat.

De azért egy-két érdekes példát hadd hozzak föl az elmúlt időszakból! A legfontosabb dolognak tartom - nekem is van még gimnazista korú gyerekeim -, hogy minden reggel nyugodtan megy be a gyerek az iskolába; nem stresszel, nyugodtan. Előző nap fölkészül, és másnap nyugodtan megy iskolába. Mindenféle pluszköltség nélkül, iskolai oktatási keretek között képes volt majdnem az egész osztály nyelvvizsgát tenni. Ezt kulcsfontosságúnak tartom, hiszen valóban problémák vannak, ma talán viszonylag kevesen beszélnek ebben az országban nyelvet, és nyilván ebben a dologban lépni kell. Ezt aláírom és ezt nagyon fontosnak is tartom.

Ami a kollégák ügyét illeti, az én feleségem egy iskolában tanító, és mielőtt a béremelés elindult volna, 114 ezer forint nettó fizetést hozott haza. Most 237 ezer forintot hoz haza. Tessenek szívesek számolni, ez '13 óta van tulajdonképpen. Tessék szívesen számolni! Azt gondolom, hogy a pedagógusok megdöglöztek azért a dologért, amit most megkaptak. Valóban többet érdemelnének? Igen, többet érdemelnének, valóban így van, de csak annyit tudunk adni, amit az adófizetők pénzéből az állam megtermel magának. *(Dr. Harangozó Tamás: Stadionokra meg kisvasútra.)* Azt gondolom, hogy a pártszövetségben és a kormánynál, amikor oktatásról van szó, akkor nincs nem. Bárkivel bármilyen vitára nyitottak vagyunk, nincs tabutéma. Vannak olyan problémák, amelyek nem 2010 óta, hanem sokkal régebben keletkeztek. De azt gondolom, és ezt tapasztalhatják az intézményvezetők, hogy van szándék és rendelkezésre áll megfelelő forrás is a megoldásokra. Éppen ezért személyesen is azt kérem az oktatási szakszervezetektől, hogy ne vigyék ki ezt az ügyet az utcára, ez nem elsősorban politikai kérdés, ezen problémák megoldása szakmai feladat, és főleg ne vigyék be az iskolába.

Erre is hadd mondjak egy példát! Az egyik gyerekeim, aki most gimnazista, ötödmagával - a suliban nem volt tanítás csütörtökön, pénteken - pénteken reggel elmentek Prágába, vasárnap hazajöttek. Tizenegykor értek haza éjszaka, de a buszon már megbeszélték, hogy akárhogy is, ha alszanak, ha nem, mindenféleképpen be akarnak menni holnap suliba, mert nem kívánnak azzal a helyzettel azonosulni, amit itt egyes iskolákban bizonyos kollégák vagy a kollégákat rávevő politikusok tenni akartak a gyerekekkel.

Azt kívánom és javaslom ezeknek a szervezeteknek, hogy ne hagyják, hogy gyenge és kétségbeesett ellenzéki pártok a hátukra kapaszkodjanak. Éppen elég terhet cipel az a hát politikai élőködők nélkül

is. (Közbeszólás az MSZP soraiból: Ki írta ezt a szöveget?) A szakmai kérdések maradjanak is azok, hiszen bőven van tennivaló, például csökkentenünk kell a lemorzsolódási arányt, a szakképzés területén meg kell erősítenünk a gyakorlati oktatást a duális képzés keretében. Nagyobb figyelmet kell fordítanunk, mint ahogy emlegettem korábban, az idegen nyelvi ismeretek átadására, azonban a szakképzés terén a legfontosabbnak tartom, hogy megállítsuk a szakképzés minőségének zuhanását, és olyan szakembereket képezzünk, akikre szükség van a munkaerőpiacon.

A szakképzést a piaci igényekhez kell igazítani. Ez a folyamat elindult, kiszámítható, tervezhető rendszert kell kialakítani, amely hosszú távon is megállja a helyét. Meg kell teremtenünk a szakképző iskolák és a szakmunkásképzés presztízsét. Ez megint nagyon fontos feladat. Nem eshetünk abba a hibába, amiben benne voltunk harminc évvel ezelőtt is, hogy a végzős diákokat - általános iskoláról beszélünk - nyolcadikban átnyomták a pedagógusok kettessel, hogy ne maradjon vissza 15 éves korában, be kellett tenni a szakmunkásképzőbe; be kellett tenni. Ezért vissza kell állítani a szakmunkásképzés presztízsét és a szakképző intézmények presztízsét. Ennek megfelelően megkezdtek működésüket a szakképző centrumok, a Nemzetgazdasági Minisztérium fenntartásában megyénként 1-3, a fővárosban 5 centrum jött létre, minimum 2 ezer fős tanulólétszámmal. Az én választókerületemben tartózkodik a ceglédi szakképzési centrum, amely Pest megyében az egyik a három közül.

A fenntartóváltással 303 köznevelési intézmény szerveződött a 44 szakképzési centrumba, és ebben a tanévben az agrár-, valamint a művészeti szakképzés kivételével az állami fenntartású iskolai rendszerű szakképzés ezen új intézményi keretei között indult meg az oktatás.

(17.10)

A centrumokhoz 712 feladatellátási hely került át, amelyek közül 365 tagintézményként működik a továbbiakban. A fenntartóváltás hozzávetőlegesen 200 ezer tanulót, 25 ezer pedagógust és a pedagógiai munkát közvetlenül segítő alkalmazottat érint.

Az új rendszerben a centrumok keretei között működő szakképző intézmények nagyobb gazdálkodási önállóságot és mozgásteret kapnak, ami nagyobb felelősséget is jelent. Ugyanakkor motivációs lehetőséget is teremt a szakmai feladatok minél eredményesebb megvalósításához és a zavartalan, folyamatos, stabil működésük fenntartásához, valamint a fejlesztési beruházások rugalmasabb kivitelezéséhez. Cegléden négy szakképző intézmény működik, amelyik átkerült a szakképző centrumhoz, és az a személyes tapasztalatom, hogy a kollégák abszolút elégedettek a rendszer működésével. Teljesen. Tehát nem igazak azok a vádak, hogy ezek a szakképző centrumok - hogy mondjam? - pejoratív értelemben

rátelpepedtek az iskolára, hanem valóban igazi szervezői az intézményi életnek.

A szakképzési törvény elmúlt évi módosítása lehetővé teszi, hogy a 2016-17-es tanévtől a szakközépiskolák szakgimnáziummá, míg a szakiskolák szakközépfiskolává alakuljanak. Ezzel az új megoldással megszűnik a szakképzés zsákutcás jellege. Minden szakképzésben részt vevő diák számára nyitott az érettségi és ezzel együtt az érettségire épülő szakképzés megszerzésének, sőt akár a felsőoktatási tanulmányok megkezdésének is a lehetősége. A szakképző centrum az iskolarendszerű oktatás mellett a felnőttképzés felé is nyitott. Célunk, hogy minden érdeklődő számára a felnőttképzésben is minden szempontból megtaláljuk az ideális lehetőséget.

Az átalakítások során fontos kormányzati szándék, hogy a magánfenntartású, nem speciális képzéseket végző intézmények állami fenntartásba kerüljenek. A magániskolák pótolhatatlan szerepet töltenek be a magyar köznevelési rendszer egészében, ezen belül az iskolai rendszerű szakképzésben is, ezért az állam elsődleges felelősségvállalása nem minden esetben jelenti egyúttal azt, hogy minden feladatot az állami intézményrendszerben kell megvalósítani. Viszont jelentenie kell azt, hogy amennyiben egy nem állami szereplő részt vesz az állami feladatok ellátásában, úgy azt a feladatellátást az állam költségvetési támogatással segítse. Azonban le kell szögezni, hogy a szakképzés alapvetően állami feladat, és az állami szakképzőkön felüli támogatásra csupán abban az esetben van lehetőség, ha ezt a feladatot az állami szakképző intézmények részben vagy egyáltalán nem tudják ellátni. Ezért különösen a speciális feladatok tekintetében fontos a magániskolák szerepvállalása a társadalom számára is fontos célok elérésében.

Össességében tehát elmondhatjuk, hogy a szakképzési centrumok költségvetésének tartós, hosszabb távú racionalizálása és további intézkedések meghozatala javasolt, hiszen tudomásul kell venni, hogy az ország felemelkedése és hosszú távú versenyképessége a köznevelés mellett a szakképzésen is múlik. Ebben számítunk a szakmai kamarák és az üzleti világ partnerségére, hiszen közös az érdekünk. Ez a folyamat sikeresen elindult, s kívánom magunknak, minden szakképzésben részt vevő kedves kollégának, diáknak, hogy vigyük közösen sikerre ezt a változást, és bízunk benne, hogy a jövőben az itt végzett gyerekek komoly szakmunkássá válnak, és helyben, Magyarországon találják meg a boldogulásukat. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, Földi képviselő úr. A következő előre bejelentett felszólaló Farkas Gergely képviselő úr, Jobbik.

FARKAS GERGELY (Jobbik): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Megmondom őszintén, azon gondolkodtam itt a vitát

hallgatva, hogy ha a mi szempontunkból csak az számítana, csak az lenne számunkra fontos, hogy politikai hasznot reméljünk a mai vitából, akkor megérné nekünk átadni az időnket, ugyanis az önök arrogáns, valóságtól elrugaszkodott, sokszor kioktató felszólalásai abszolút a mi malmunkra hajtják a vizet. De értelemszerűen nem ez a mi célunk, hanem a szakmai vita lefolytatása a célunk. Elképesztő az önök valóságtól elrugaszkodott és minden hiba ellenére magabiztos megszólalásait hallgatni, azt, ahogy itt megnyilvánulnak. Tényleg fontos lenne, hogy szakmai javaslatokról tudjunk beszélni, mert csak így lehet értelme ennek a vitanapnak.

Hadd kezdjem ezt alátámasztandó Hoffmann Rózsához intézve egy kérést. Ön úgy fogalmazott, hogy megbecsüljük, tiszteljük a tanárokat. Akkor engedje meg, hogy tisztelettel arra kérjem önt, kérje meg képviselőtársait és a kormány tagjait, hogy ne hazudozzanak a tanárokról, ne hazudozzák azt, hogy a tanárok csak azért vannak az utcán, csak azért emelték fel a szavukat, mert fizetésemelést akarnának. Önök ugyanis ezt kommunikálják, számos felszólalójuk arról beszélt, hogy milyen fajta pedagógusbér-emelés történt az elmúlt években. Ezt mindannyian tudjuk, mindannyian tisztában vagyunk vele, de a pedagógusok nem ezért emelték fel a szavukat, nem ezért volt több tízezres tüntetés, nem ezért csatlakozott ehhez több tízezer tanár, vagy ki tudja, mennyi. Nem erről van szó. Hanem arról, hogy látják azokat az általános problémákat, amelyekről már képviselőtársaim is beszéltek a KLIK-kel, a pedagógusok túlterheltségével, a tankönyvekkel, a diákok túlterheltségével, a Nemzeti alaptantervvel kapcsolatban. Nem igaz tehát az a fajta megnyilvánulás, amit önök mondanak, hogy a tanárok a saját bérük érdekében emelnék fel a szavukat. Tehát ha önök valóban megbecsülik a tanárokat, akkor ne hazudozzanak róluk ilyeneket.

S ha már szó volt a tanárok túlterheltségéről, a pedagógusokról és a szülők helyzetéről, akkor úgy gondolom, hogy méltatlanul keveset beszélünk arról a rétegről, amelyet leginkább érint a mostani köznevelési rendszer, illetve annak problémái, ez pedig a diákok. Nagyon nagy hibának tartom, hogy a diákok jelen pillanatban nem rendelkeznek megfelelő érdekképviseléssel annak érdekében, hogy ez a több mint egymilliós, pontosan 1,2 milliós létszámot magába foglaló társadalmi réteg el tudja mondani, ő miként éli meg a köznevelési rendszer hibáit, annak a rendszernek, amelynek önök a köznevelési törvénnyel lerakták az alapjait.

Háromévente a diákszemélyiség lenne egy fórum, egy lehetőség arra, hogy kifejtse a véleményüket. Legutóbb 2014-ben volt egy országos diákszemélyiség fórum, amely azonban a 42 pontos általuk elfogadott ajánlásuk ellenére nagyon kevés eredményt tudott felmutatni, ugyanis önök ezeket az ajánlási pontokat nagyon kis részben valósították meg vagy egyáltalán foglalkoztak velük. Nagyon fontos lenne, hogy ne ezen az országos parlamentnek a háromévenkénti

ülésén legyen az egyetlen lehetőségük a diákoknak elmondani a véleményüket, hanem a kormány tegye lehetővé azt, hogy az országos diákszemélyiség fórum akár évente, de legalább két évente összeüljön, és e rendszeres ülésezések közepette legyen egy olyan legitim érdekképviselői szerve az országos diákszemélyiség fórumnak, amely lehetővé teszi, hogy ezek között az ülések között is képviseljék a diákok érdekeit, és elmondják véleményüket, akár most annál a tanácsnál, annál a kerekasztalnál, amit önök összehívtak. Jelenleg ez nincs így, ezért ez a réteg nem tudja elmondani a véleményét, nem tudja kifejtetni a problémáit, nem tudja elmondani az önök változtatási szándékairól az álláspontját.

Létezik a Nemzeti Ifjúsági Tanács, amelyik egy fontos kezdeményezés, egy fontos intézmény, de ez a tanács a jelen pillanatban még nem alkalmas arra, hogy ezt a hatalmas réteget egy az egyben le tudja fedni és az ő érdekeit képviselni. Ezért is lenne fontos az országos diákszemélyiség fórum gyakoribb összehívása és annak a lehetőségnek a megteremtése, hogy a diákok ezen ülések között is el tudják mondani a véleményüket.

Két fontos problémahalmazról szeretnék még beszélni, az egyik a tananyag mennyisége, a túlterheltség kérdése, a másik pedig a nyelvoktatás kérdése. A tananyag kérdését a jelenlegi helyzet elemzésével kezdeném. Nagyon jól tudjuk, hogy a mindennapos testnevelésóra, valamint a hittan és erkölcsstan bevezetésével megnöttek az óraszámok. Azt is tudjuk, hogy 2012-ben a Nemzeti alaptanterv és ennek következtében a kerettantervek újraszabályozása kapcsán megnőtt a tananyag.

(17.20)

Ezek után, a jelenlegi helyzet után térjünk rá a problémákra. Ezek tehát a kiinduló motívumok, ezek indukálták azokat a problémákat, amikkel jelen pillanatban találkozhatunk. És hogy ne csak a mi szavaink hangozzanak el, engedjék meg, hogy Czunyiné volt államtitkár szavait idézzem. Ő úgy nyilatkozott, csak egy mondatát idézem: most iskolában bűvészmutatványt összeállítani az órarendet. A diákoknak napi 7-8 órájuk van, ez heti átlagban akár 35-40 órát is tud eredményezni. Én még nem olyan rég voltam középiskolás, a jelenlévők közül az egyik, talán a legfiatalabb vagyok, így nyugodtan nyilatkozhatok arról, hogy ez nem volt annyira régen, nekünk a 33 óra már annak idején soknak számított. A tizenegyedikes volt talán a legtöbb óránk. Most egy kilencedikes-tizedikes diáknak simán van 38-39 órája, nulladik órákkal fűszerezve. Sokszor azért kell nulladik órát tartani, mert a mindennapi testnevelést csak így tudják megtartani, mert az intézményi háttérrel, a tornatermek ehhez hiányoznak, ezért kénytelenek a nulladik órában testnevelésórára behívni a fiatalokat. Ez a 7-8 óra olyan szinten használhatatlanná teszi a fiatalokat, a gyermekeket, hogy Hoffmann Rózsát kell itt is idéznem, úgy nyilatkozott,

hogy örömmel mennek haza a gyermekek 7-8 óra után.

Tisztelt Hoffmann Rózsa Képviselőtársam! Azért tényleg kívánom, hogy beszéljen minél több szülővel, hogy ők vajon ezt tapasztalják-e, hogy amikor a gyermekeik nulladik óra után 7-8 órát végigülve, végigtanulva hazamennek, és még látják maguk előtt azt a többórányi leckét, amit el kell aznap végezniük, vajon tényleg öröm csillog-e a szemükben; vajon tényleg ez olvasható-e le az arcukról. mert a mi saját tapasztalataink és a hozzánk eljutott tapasztalatok nem ezt támasztják alá. Pont az ellenkezőjét, pont azt, hogy leterheltek ezek a fiatalok, fáradtak, nem tudnak szakkörökre járni, nem tudnak külön-órára járni, nem tudnak elmenni olyan edzésekre, amiket fontosnak tartanak. Tehát, pont az ellenkezőjét tapasztaljuk mindazzal szemben, amit önök elmondtak.

Hogy nem csak a tanórák száma sok, azt egy OECD-felmérés tudja még bizonyítani, miszerint 29 mért országban nálunk fordítják az ötödik legtöbb időt a leckére a gyermekek. Átlagosan 6,2 órát töltenek hetente még a leckével 15 éves diákok, az OECD-átlag szerint ez 4,9 óra más országokat figyelembe véve. Tehát nemcsak az óraszámban vagyunk élen, nemcsak olyan szinten leterheltek a diákok, hanem még az otthoni tennivaló tekintetében is. Ugye, a Nemzeti Pedagógus Kar, nehogy azt mondják, hogy olyan pedagógus-szakszervezetet idézzek, amelynél fennállhat, hogy ellenzéki befolyás alatt van az önök szavai szerint, a Nemzeti Pedagógus Kar elnöke szerint is a kötelező tanórák akár heti 38-40 órára is rúghatnak. Sok iskolában az ebédeltetésre sincs idő, a gyerekek délután fél 4-kor jutnak leghamarabb ételhez. Tehát számos ilyen véleményt is lehetne idézni, olyan véleményt, amely egyáltalán nem valószínű ellenzéki elfogultsággal, önökkel szimpatizáló vagy éppen semleges tanárok is hasonlóan látják a helyzetet.

Amikor bizottsági ülésen szóba került, hogy mi is a teendő, akkor szintén Hoffmann Rózsa-t kell idéznem. Úgy fogalmazott, hogy (*Zaj. - Az elnök csenget.*) készítsenek-e azok az emberek, akik azt állítják, hogy sok a tananyag, egy másik kerettantervet, de adják nekik feladatul, hogy vegyenek ki belőle akár 10 százalékot. Nem nagyon fog menni. Ezt ön mondta, Hoffmann Rózsa képviselő asszony. Én nagyon sok tekintetben tisztelem az emberek maximalizmusát, ez lehet egy előrevívő és egy pozitív tulajdonság, de ebben a tekintetben ez egy végtelenül rossz hozzáállás. Ez tipikusan az a helyzet, amikor azt kell mondani, hogy a kevesebb több. A kevesebb több, és ezt gyakorló pedagógusoknak, nem hiszem, hogy nekem kellene mondani, mert több idő jut a gyakorlásra, az ismétlésre, az összefoglalásra. Ez a gyermekek tudásának elmélyítését tudja segíteni, ez hozzá tudja őket segíteni, hogy ne csak felszínes tudás legyen, amit a következő dolgozat megírásáig magukénak tudnak, hanem hosszú távon tudjanak abból a tudásból profitálni.

Ez tehát egy olyan dolog, hogy akármennyire is fájó a tananyag csökkentésének igénye, szükséges. Muszáj meglépni ezt a lépést annak érdekében, hogy valóban elmélyült tudással rendelkezzenek a diákok, ne legyenek túlterheltek, és tényleg a tanárok is olyan tudást tudjanak átadni, amelyet hosszú távon tudnak hasznosítani. Ez tehát a legfontosabb, és úgy gondolom, ha már a mai vitanapon ennek kimondása az önök részéről elhangzik, hogy nyitottak a tananyag csökkentésére, akkor már egy pozitívumot tudunk megfogalmazni, és van egy olyan álláspont, amiben egyet tudunk érteni. Mert ez tényleg nagyon fontos és az egyik legfontosabb a sok-sok kérdés közül, ami felmerülhet.

A másik kérdés, amiről még beszélni szeretnék, a nyelvoktatás kérdése. Nézzük itt is a jelenlegi helyzetet, a problémát és mindazokat a javaslatokat, amiket mi tenni tudunk ellenzéki pártként, és amit szakmai javaslatként eddig is, ezután is le szeretnénk tenni az asztalra. Tudjuk nagyon jól, hogy Magyarországon nem azzal van a probléma, hogy nem fordítanak elég időt a nyelvoktatásra. Egy felmérés szerint 9 éves nyelvtanulás során minimum egy köznevelésben részt vevő diák 984 nyelvórán vesz részt. Ez egy hatalmas szám, egyébként európai összehasonlításban is ilyen téren jól állunk. Pont ezért súlyos az a helyzet, ami kialakult, hogy ezen magas óraszám ellenére a diákok és későbbi fiatalok, a későbbi állampolgárok nagy része mégsem rendelkezik használható nyelvtudással. Európai összehasonlításban az utolsó helyek valamelyikén kullogunk ezen magas óraszám ellenére.

Ebből egyértelműen kiviláglik az, hogy a módszertannal van a probléma. A köznevelésben alkalmazott módszertannal van a probléma, mégpedig azaz, hogy túlságosan nyelvtancentrikus, túlságosan a szavak bemagolására összpontosító tananyaggal szembesülnek a diákok ahelyett, hogy a beszédcentrikusságot erőltetnék és a kiscsoportos nyelvoktatást helyeznék előtérbe, amely lehetőséget adna a gyorsabb fejlődésre, és tényleg megoldás lenne annak érdekében, hogy javítsuk a fiatalok nyelvtudását. Engedjék meg, hogy itt is Czunyiné volt köznevelési államtitkár szavait idézzem, aki szintén jól látta a nyelvoktatás problémáit. Annál súlyosabb, hogy jól látta, mégsem történt semmilyen komoly reform ilyen téren. Egy kulturális bizottsági meghallgatáson azt mondta: ahhoz, hogy egy gyermek az érettségi idejére nyelvvizsgát szerezzen és akár az érettségi számításához, a felvételihez többletpontot kapjon, bizony a szülőknél mélyen a zsebükbe kell nyúlni a külön nyelvórákra, mert az iskolarendszeren belül a nyelvtanítás, a nyelvoktatás nem teremti meg egy olyan szintű nyelvismeret lehetőségét.

Nagyon jól felismerte volt államtitkár asszony azt, hogy mi is itt a probléma, és milyen súlyos az a helyzet, hogy külön nyelvórákra van szükség ahhoz, hogy valaki eljusson az érettségéhez szükséges középfokú nyelvvizsga letételéhez szükséges szinthez, ennek ellenére nem tettek semmit. Márpedig tudjuk

nagyon jól, hogy nagyon sokan nem engedhetik meg azt, hogy zsebbe nyúljanak, és abból finanszírozzák a gyermekük nyelvtanulását. Fontos lenne tehát a nyelvtanítás reformja, az, hogy tényleg a beszédcentrikus, kiscsoportos tanítást helyezték előtérbe. Ez az ország versenyképessége, az egyéni boldogulás szempontjából is elengedhetetlen lenne.

És nem kellene akkor olyanfajta diploma előtti programokkal próbálkozni, ami jó kezdeményezés volt, de sajnos teljesen eredménytelen. Tudjuk nagyon jól, hogy a több mint 50 ezer emberből, aki érintett abban, hogy megfelelő nyelvvizsga hiányában nem tudja átvenni a diplomáját, mindösszesen talán 2-3 ezer ember tudott sikeres nyelvvizsgát tenni. Nagyon nem volt ez tehát sikeres. Úgyhogy ahelyett, hogy ilyen utólagos problémakezeléssel foglalkoznának, fontos lenne a teljes köznevelési nyelvtanítást megreformálni.

Összefoglalva tehát azt szeretném, hogy változtassanak a hozzáállásukon, és valóban érdemi párbeszéd tudjon itt kialakulni. Szeretnék biztató visszajelzéseket kapni arra vonatkozólag, hogy a tananyag csökkentése és ezáltal a diákok leterheltsége kapcsán nyitottak az érdemi párbeszédre, nyitottak arra, hogy megfelelő módon a Nemzeti alaptanterv és a keretanterek újra legyenek gondolva, mert ez az egyik alapja annak, hogy a köznevelésben fennálló súlyos problémákat tudjuk orvosolni. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. A következő hozzászóló Tilki Attila képviselő úr, Fidesz.

DR. TILKI ATTILA (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Először is le kell szögeznünk, hogy a kormány és a Fidesz számára első a gyerek, és a legfontosabb cél az, hogy a magyar gyerekek versenyképes tudást szerezzenek. A szocialisták kivették a pénzt az oktatásból, mi visszatesszük. Tanárként és politikusként is megengedhetetlennek tartom azt, hogy a szakszervezetek az oktatási rendszerben tapasztalható anomáliákat politikai hangulatkeltésre használják fel. A politikának nincs helye az iskolában.

Bár a Pedagógusok Szakszervezete és a Szocialista Párt szoros kapcsolata eddig is tetten érhető volt és ma sincs másképp, hol volt a Gallóné-féle szakszervezet akkor, amikor a szocialista-liberális kormányzat 2004-ben egy nagy trükkel elvette a közszférában dolgozóktól a 13. havi fizetést, majd illetményelőlegként havonta kapták meg a pedagógusok, majd teljesen megszüntették.

(17.30)

Visszaemlékszem arra is, amikor itt, a parlamentben, 2007. IV. hó 23-án a parlamenti vitában Csizmár Gábor, az akkori szociális és munkaügyi államtitkár a vitában azt válaszolta nekünk - idézem -: „Ha tudnak mutatni akár Európában, akár a

világon még egy olyan országot, ahol a közszféra ilyen reálbér-emelkedést tudhat magáénak, akkor szívesen meghallgatom ennek az országnak a megnevezését; nem nagyon fognak tudni ilyen országot megnevezni.” Tehát 2007-ben történelmi magaslatra emelték fel a szocialisták Csizmár Gábor szerint a pedagógusok fizetését.

Igaz, erre az akkori tanárok és a mostani tanárok sem emlékeznek, és itt is a szakszervezeti vezető asszony szavait venném kölcsön: „Megmondom őszintén, így most nem emlékszem rá, nem emlékszünk rá tanárok, hiszen az európai uniós átlag végén kullogtak a magyar fizetések.” A PSZ, a szocialistákhoz szorosan bekötött szakszervezet alibi megmozdulásokat szervezett, közben azon aggódott, hogy a másik pedagógus-szakszervezet sztrájkfelhívására 2006-ban - idézem a Pedagógusok Lapjából - „az általános elégedetlenség hatására” még az akkor mélyponton lévő Gyurcsány-kormány számára is veszélyes lehet. *(Dr. Szakács László: Hat éve kormányoztok, Attila!)* Tehát a pedagógus-szakszervezet aggódott azon, hogy mi lesz, ha 2006-ban országos sztrájk lesz, és ez veszélyezteti a Gyurcsány-kormányt.

Hol volt a szakszervezet akkor, amikor a szocialisták kormányzása idején az önkormányzatok tömegével mentek csődbe, csak azért, mert volt egy iskolájuk, amit szerettek volna megtartani? Polgármester is voltam, kistérségi elnök, pontosan tudom, hogy mi játszódott le a kistérségi iskolákban. 381 helyen szűnt meg az oktatási tevékenység. Az önkormányzatok 1300 milliárdos hiányt halmoztak fel. A szocialisták kivonták a pénzt, mi pedig visszatesszük az oktatásba.

Hol voltak akkor, amikor az iskola-összevonások miatt pedagógusokat kellett a túlélés miatt az önkormányzatoknak elbocsátani, több mint 10 ezer tanárt kellett nekünk ekkor elengedni? Hol voltak akkor, amikor még Gyurcsány Ferenc szerint is káosz uralkodott a közoktatásban? Hol voltak akkor, amikor Arató Gergely, a Zuschlag János mellett vi-gyorgó, ma már nagy pénzért DK-s szakértőként Brüsszelben dolgozó egykori államtitkár azt mondta a parlamentben Tatai-Tóth András szocialista képviselő napirend előtti felszólalásra adott válaszában - idézem Arató urat -: „Számos tervünket, számos elképzelésünket nem tudjuk megvalósítani a közoktatásban, legalábbis halasztanunk kell őket. Mint például a pedagógusok juttatását.” Csizmár Gábor örült nagy béremelésről beszélt, Arató pedig elismeri, hogy egyszerűen nem fognak tudni bért emelni.

De hol voltak akkor a pedagógusok, amikor folyamatosan kivonták a pénzt a szocialisták az oktatásból? Hát valószínűleg illegálisan, Ságvárától ezt megtanulták; látszatpetíciók, látszategyeztetéseket folytattak a baráti hatalommal.

Szintén idézem a Pedagógusok Lapját, 2006. december 11., a PSZ írta: „Félreértés ne essék, a PSZ nem a sztrájkot, az érdekérvényesítés eszközeit ítéli

el, hanem a felelőtlen szervezett akciót, mely nem eredményekhez, hanem a munkavállalók elmarasztalásához vezethet.” - a Gyurcsány-kormány idején írták. Tehát összenő, ami összetartozik. De a legérdekesebb és számomra az MSZP oktatási politikáját legjobban jellemzi a néhai Varga László PSZ-vezetőnek az egyik mondata, szintén a pedagógus-szervezet lapjában jelent meg 2006. december 2-án, a kongresszusukon mondta a régi pedagógus-szervezeti centrum épületével kapcsolatban - ez volt a Fáklya Klub -: „Ez a Fáklya Klub olyan, mint az elmúlt 15 év sorsa. Valahol olyan volt, mint az oktatás, valahol olyan volt, mint az országé, ezen belül a magyar közoktatásé.” És itt jön a lényeg, mit gondoltak a szocialisták a magyar közoktatásról és a szakszervezet: „Nem tudtuk, kié, nem tudtuk, igazából mit csinál, és azt sem tudtuk gyakran, hogy milyen.” Mi tudtuk, mert mi ott voltunk, településeket vezetünk, többen vagyunk itt polgármesterek, mi pontosan tudtuk a pedagógusok problémáit és gondjait.

Persze most megint előjöttek a partizánok, és elküldték az iskolába a PSZ sztrájkképességfelmérési forgatókönyvet. Még megtévesztő is lehet: sztrájkképességfelmérési forgatókönyv, ahol azt kéri a tanároktól, írják le, írják alá: egynapos sztrájkban részt vesz, nem vesz részt; többnapos sztrájkban részt vesz, nem vesz részt; és feladatokat adnak intézményi szint, települési szint, járási szint, megyei szint. Végig a „kell” szót használják. (*Gőgös Zoltán: Ez a dolga, gyerekek! Azért érdekképviselet!*) Kötelező ismertetni a sztrájkbizottság levelét, de a legkomikusabb a megyei szint - olvasom a mondatot. „A sztrájkképességfelmérés dokumentumait a járási szervezeteknek megküldtük, de ellenőrizni kell, hogy azokat továbbították-e.”

A régi elvektől, kedves szakszervezeti vezetők, nem tudnak elvonatkoztatni. A régi elvet pedig megfogalmazta az önkormányzat pártosa, Vlagyimir Iljics Uljanov Lenin. (*Derűtség az MSZP soraiban.*) A bízalom jó dolog, az ellenőrzés még jobb. Kiküldték, de fontos ellenőrizni, mert akkor a rendszer nem működik. Na, ebből nem kérünk a magyar oktatásban! (*Taps a kormánypártok soraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen. A következő előre bejelentett felszólaló Ikotity István, Lehet Más a Politika. Öné a szó.

IKOTITY ISTVÁN (LMP): Köszönöm szépen, elnök úr. Csepreghy államtitkár urat keresem a szemmemmel; no, majd videón visszanezi, ha érdekl. Neki szeretnék először is válaszolni, hiszen soron kívül szót kért, és a történelmi emlékezetemet hiányolta, és elmondta, hogy a 2002-es ígéreteit a szocialista-liberális kormányzat nem tartotta be, és az önkormányzatokra terhelte azokat az összegeket, az önkormányzatok próbálták kifizetni a pedagógusokat, és emiatt adósodtak el.

Én nagyon pontosan emlékszem ezekre az időkre, annál is inkább, mert ekkor éppen gimnáziumban

tanítottam, tehát nem hiányoznak a történelmi emlékeim, a legkevésbé sem.

Tisztelt Csepreghy Államtitkár Úr! Ezzel az állításával egyébként az érveimet erősíti, ugyanis azt állítottam, hogy az önkormányzatokat kiéhezettették, kormányzati szintről tették ezt. Az, hogy ezt 2010 előtti kormányzatok tették, ez nem változtat itt a tényen, de egyébként én akkor is ezt mondtam, de önök jelen pillanatban is ezt teszik, az alsóbb szinteket nem juttatják megfelelő forrásokhoz, nem biztosítják az önkormányzatoknak a megfelelő forrást, ezért keletkezik ez az adósság.

Itt éppen Tilki képviselő úr az imént szólalt fel és említette újra és újra ezt az 1300 milliárdot. (*Dr. Tilki Attila Tuzson Bence mellett ülve: Itt vagyok!*) Itt van, köszönöm. És az 1300 milliárd forint, ami többször elhangzott, erre utalnék. Önök is pontosan tudják, hogy ez az 1300 milliárd, ennek a legnagyobb része nem az oktatás forráskivonása miatt történt. Ha polgármester volt, azt is tudja, hogy milyen szerepet játszottak ebben a kötvények, amelyek jelentős részben fejlesztési... (*Dr. Tilki Attila közbeszól.*) Sokkal nagyobb városokban. (*Folyamatos zaj. - Az elnök csenget.*) Nyilván emlékszünk még ezekre, annál is inkább emlékszem, mert 2006-tól én is egy fideszes vezetésű város alkalmazottja voltam, úgyhogy legyenek szívesek emlékezni, a történelmi emlékezetüket vegyék egy kicsit elő. (*Folyamatos közbeszólások a Fidesz soraiból.*) Kérem elnök urat, hogy a párbeszédet legyen szíves megszüntetni, sokkal nagyobb időkerete van a Fidesznek.

Tehát azt állítottam, hogy ezek jelentős részben azokra a kötvényekre mentek, amelyeket fölvettek, és pontosan tudom, hogy ezek a kötvények miről szóltak. Az 1300 milliárdos adósság közel sem az oktatás kiadásaiból, a működtetés-fenntartás kiadásaiból adódott.

Az én állításom továbbra is az, hogy az önkormányzatok jó gazdái az iskoláknak, ha megkapják hozzá az államtól a forrást. Jobb gazdái, mint a központosított, felülről vezérelt óriási intézmény.

(17.40)

Ezt elvi alaptól támasztottam alá, szubszidiaritás alapján mondom ezt - a KDNP-s kollégám hivatkozta ezt az elvet. Ez egyébként az ökopolitikának is az egyik az alapelve, hogyha helyi szinten el tudnak valamit dönteni, hogyha tudnak valamit vezetni, akkor azt helyi szinten kell megtegyék, nem pedig központosítással kell ezt megoldani, mert központi szerv soha nem lesz képes olyan jól megoldani azt a problémát, ami helyben keletkezik, ráadásul sokkal költségesebben is működik, bár nyilván sokkal kevésbé vezérelhető kézi módon.

Az állításom harmadik része pedig az, hogy az önkormányzatok sem 2010 előtt, sem utána nem kapták meg a tisztességes forrásokat. Ezeket állítottam, Csepreghy államtitkár úr azt mondta, hogy a történelmi emlékezetem hiányzik, én azt állítom,

hogya vagy nem figyelt rá, amit mondtam, vagy pedig ő hiányzott a logikaóráról.

Nézzük ezeket az összegeket, mert önök azt állítják, hogy óriási összegeket tesznek bele az oktatásba: 2003-ban a GDP-arányos ráfordítás 5,7 százalék volt, ennyit fordítottak az oktatásra. 2013-ban ez 3,9 százalékra csökkent GDP-arányosan. Ez 30 százalékos csökkenés. Tisztelt kormánypárti Képviselő Urak és Hölgyek! 30 százalékkal kevesebbet adnak az oktatásnak!

Más megközelítésben, nézzük a költségvetés fő számain: 2010-ben - és ezt vegyük akkor bázisszámnak - 1571 milliárd volt az oktatás főösszege. Ebben nyilván benne vannak a fejlesztési források. Hogyan változott ez? 2011-re 1551 milliárd, a bázisszámhoz képest, 2010-es évhez képest 20 milliárddal csökkent. '12-ben 1447 milliárd lett, a bázisszámhoz képest 124 milliárddal csökkent. '13-ban 1581 milliárd, 2010-hez képest 10 százalékkal növekedett. '14-ben 1574 milliárd, 24 milliárddal csökkent. '15-ben 1610 milliárd, 39 milliárddal növekedett. És végül a '16-os előirányzat 1617, ez pedig a 2010-es bázishoz képest 46 milliárddal növekedett. Hogyha ezeket összeadjuk, megnézzük, akkor azt látjuk, hogy ez alatt a hat év alatt 73 milliárddal szántak kevesebbet az oktatásra. Ezeket a számokat hallhatták, nem tudom, mennyire figyeltek. Az állításom először az volt, hogy GDP-arányosan 30 százalékkal csökkent 11 év alatt, és az elmúlt öt évet, az önök kormányzatát számokkal alátámasztva - költségvetésből vett számokkal, sehonnan máshonnan nem vettem számokat - kimutattam, hogy 73 milliárddal szántak kevesebbet erre.

OECD-adatokat tudnék még mondani. Ezek azt mondják - nyilván ezek régebbiek, 2012 utáni adatok még nem elérhetők -, hogy míg Magyarországon 71 százalékkal csökkent hét év alatt a középiskolai tanárok fizetése, addig Lengyelországban 120 százalékra növekedett.

Együttérzésem egyébként Palkovics... *(Németh Szilárd István: Ez melyik időszak?)* Ez 2005-2012, tehát ez az önök által emlegetett fizetésemelések előtti időszak. De ha figyelte ezeket a számokat, akkor abból is jól látja, hogy összességében még mindig csökkentésről beszélünk. Itt '16-ig bezárólag tartó időszakról beszéltem, Németh Szilárd úr. Palkovics államtitkár úr felé pedig az együttérzésem, hiszen hogy lehetne ilyen mínuszról jót kihozni. Tehát tényleg nagyon kevés téglát adnak ahhoz, hogy ezt a várat megépítse.

Földi László képviselő úr, jegyző úr állítása, hogy az ellenzék azt állítja, hogy a fideszesek gyermekellenesek és pedagógusellenesek. Hát ezt nem állítom, nem mernék ilyet állítani, csak azt látom, hogy ezt a szeretetüket a gyerekek felé nem fejezik ki kellőképpen, hiszen hogyha ezt kifejeznék, akkor az meglátszana finanszírozási oldalon is, önök komolyan ráfordítanak erre, ebbe befektetnének, többet szánának erre. Azt gondolom, nem kell ennél konkrétabb példát hozni: hogyha valamit nagyra tartunk,

ha valamit fontosnak tartunk, annak a forrásoldalát növeljük, nem pedig csökkentjük.

Tilki képviselő úr is azt hangsúlyozta, hogy a gyerekek a legfontosabbak. Ha a saját gyerekeink fontosabbak, akkor nem azt mondjuk nekik, hogy rajtatok szeretnénk spórolni, hanem... *(Dr. Tilki Attila nemet int.)* Ezt a tények mutatják, tehát az állítását tiszteletben tartom, csak többet kellene erre ráfordítani, azt állítom.

Azt is állította Földi László úr, hogy az ellenzék úgy állítja be a Fideszt, hogy haragszanak a pedagógusokra, pedagógusellenesek. Nagyon úgy tűnik az önök elmúlt hetek során mutatott cselekedeteiből, hogy igen, erre rászolgáltak, hiszen olyat állítanak a pedagógusokról, amit nem tettek meg, fősorakoztatnak 25 pontot, összeállítottak egy széles együttműködés következtében, és ebben nem szerepel bérigény. *(Révész Máriusz: Nem tudsz olvasni!)* Önök pedig kiszámolták, még azt is mondták, hogy 18 százalékkal többet igényelnek. Nincs ilyen, képviselőtársaim, nem kértek ilyet sehol! *(Révész Máriusz: Nem tudsz olvasni! - Az elnök csenget.)* Dehogynem! Sokszorosan állították azt, hogy ahhoz, hogy az ő követeléseiket teljesítsék, 18 százalékos bérnövekedést kellene számukra biztosítani. Én többszörösen kértem, hogy ezt vezessék le, hogy hogy jön ki ez a 18 százalék, nem szerepel ilyen az ő követeléseikben. Elhiszem, hogy önök azokat az anyagokat olvasták, amit a tanácsadók a kezükbe adtak, de kérem, nézzenek utána, ezek tények, hogy ezt az összeget nem kérték ezek a pedagógusok.

Végül arra szeretném fölhívni a figyelmet, amilyen helyzetben vagyunk. Tehát mi 2010 óta vagyunk a parlamentben, és mi keressük az együttműködések lehetőségét, keressük az egyeztetések módjait. Önök 2011-ben egy olyan köznevelési törvényt vittek át a parlamenten, amit nem előztek meg megfelelő egyeztetések. Mi akkor ott helyben elmondtuk az ehhez kapcsolódó mondásainkat, amit nyilván az elveinkből vezettünk le, és azt látjuk, hogy egyrészt az elveink sem változtak, másrészt a mondásaink se, mi ezt azóta mondjuk, a 2011-es köznevelési törvény óta. Hogy ezt akkor sokan nem értették meg, aztán mostanra ez egy országos szintű elégedetlenségbe csapott át, arról nem mi tehetünk, mi ugyanazt mondjuk, és nem bujtogatunk senkit, mi 2011 óta, az adott törvény vitája óta ugyanazt mondjuk.

Végül - sajnos az időkeretünk elfogy -, fontosnak tartom, hogy a vitanapon elhangozzék az, hogy az oktatás ügyének olyannak kellene lenni, és egy vitanap végén oda kellene valahová eljutnunk, ami mindannyiunk számára fontos, amiben meg kellene keresni azokat a minimumokat, amiben egyetértünk, mert hiszen az oktatás egyik legnagyobb betegsége az, hogy akár négyévente, akár nyolcévente egy óriásit fordul, kidobhatják a könyveket, kidobhatják az alaptantervet és annyi minden mást. Meg kellene találni a közös minimumot, többet kellene rá fordítani. Nyilvánvalóan sok lehetőség lenne, hogyha önök erre nyitottak lennének. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! A kétperces kör előtt Tuzson Bence államtitkár úrnak adom meg a szót.

TUZSON BENCE, a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Itt a Jobbik hozzászólását hallgattam az előbb, és gondoltam, hogy megnézem gyorsan, a Jobbiknak tulajdonképpen milyen programja is van, ami az interneten elérhető ezzel kapcsolatban, milyen elképzelései vannak. Sokat nem tudtunk meg belőle, mert öt pontból áll mindössze ez a program, ami az interneten elérhető, és ebben a felsőoktatás is benne van. Tehát ennek a tartalmi kibontása, mondjuk, érdekes dolog lenne, és érdekes dolog lenne erről beszélni, mert túl sokat ez az öt pont számunkra nem mond. *(Közbeszólások a Jobbik soraiból.)*

De ami egy fontos kérdés, az a gyerekek túlterhelését jelenti és a gyerekek terhelését, hogy vajon a mi gyerekeink túlterheltek-e, és ha túlterheltek, akkor mitől túlterheltek, hiszen azt is kell tudnunk, hogy az utóbbi időszakban a mindennapos testnevelés lett az az óra, amivel terhelődtek még hetente, illetve az etika, erkölcsstan vagy hittan e tekintetben, amivel még terhelődtek a gyerekek a továbbiakban. De mégis az a nagy helyzet, hogy ha az éves összehasonlítását vesszük, akkor az OECD-átlag 7200 óra, míg a magyarországi összesen 5500. A kérdés tehát a versenyképességben van, tehát az, hogy Magyarország hogyan tud versenyképes lenni, és hogyan tudnak olyan gyerekek kijönni az iskolapadból, akik egyébként a későbbiekben meg tudnak felelni a különböző kihívásoknak.

De mégiscsak az is egy fontos kérdés, amit Ikotity képviselőtársam felvetett, az pedig az, hogy mennyit fordítottunk az oktatásra, illetve hogyan változott az oktatási költségvetés.

(17.50)

Mégiscsak azt kell mondanunk, hogy 2010-től kezdődően 2014-ig 10 százalékkal, azaz tíz százalékkal nőtt Magyarországon az oktatásra fordított összeg száma költségvetési szinten *(Gógös Zoltán: És mennyi volt az infláció?)*, és hogyha az egy gyermekre jutó összeget vesszük figyelembe, az 15 százalék, úgy, hogy ebben a beruházási források nincsenek is benne, hiszen 2010-től számítva 380 milliárd forint volt, amit az oktatásra költöttünk. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Kétperces kör következik. Elsőként Gógös Zoltán, azt követően Hoffmann Rózsa, majd Z. Kárpát Dániel. *(Németh Szilárd István: Ajjaj!)* Tessék, Gógös képviselő úr!

GÓGÖS ZOLTÁN (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tilki Attila... - ja, itt van, bocsánat, azt hit-

tem, elment. Azért elég furcsa, képviselőtársam, hogy arról egy szava nincsen, hogy a tüntetések után a KLIK, hatalmával visszaélve vegzálta a pedagógusokat, hanem azt nehezményezi, hogy a szakszervezet végzi a dolgát. Egyébként, zárójelben, valószínűleg nem önnek szólt, de ebben én semmi kifogásolnivalót nem látok, hogy egy szakszervezet azt csinálja, ami egyébként egy demokratikus országban a dolga: védi a tagjainak az érdekeit. *(Balla György: Jó lenne, ha ezt csinálná! De nem ezt csinálja!)*

Néhány dolgot szeretnék idézni - ha már itt sokan idézgettek - 2010. december 7-éről: „Javult a magyar diákok szövegértése az átlaghoz képest, a matematikai és természettudományos ismereteik ugyanakkor változatlanok maradtak a három évvel ezelőtti vizsgálati eredményekhez képest.” - jelentette be Hoffmann Rózsa oktatásért felelős államtitkár keddi sajtótájékoztatóján a PISA 2009-es eredményeire hivatkozva.

Kitért arra is, hogy a magyar diákok családi háttere rosszabb az átlagnál, az eredményeik viszont ehhez képest jobbak a vártnál. Hoffmann Rózsa szerint nem elveszett az oktatásügy, van mit tenni, de az alapok biztatóak. Hoffmann Rózsa elismeréssel szólt a pedagógusok munkájáról, egyébként ezt most is megtette. Mint mondta: az első PISA-felmérés eredményei rávilágítottak a magyar fiatalok szövegértési problémáira, a néhány év alatt bekövetkező javulás a magyar pedagógustársadalom szakmai felkészültségét, a minőségi oktatás iránti elkötelezettségét bizonyítja.

Csak azt szeretném akkor megkérdezni az államtitkár asszonytól meg a többiektől is, hogy akkor mi a francnak kellett az én feleségemnek 32 éves pedagógusmunka után szeptembertől február közepéig portfóliót írni. A hároméves unokám előbb megtanulta ezt a szót, mint az összes többi *(Boldog István: Négy nap alatt megírta a feleségem, te!)*, ugyanis mindig azt kérdezte: hol a mama, én meg mondtam neki, hogy portfóliót ír. Tudják, ennél megalázóbb történet nincsen, a PÖCS-nél meg a BECS-nél, ugye, ugye?! Most már BECS, ami PÖCS volt először.

Államtitkár úr, azt mondják, jó légkör van az iskolában? Mikor járt utoljára egy tantestületben, ahol őszintén tudtak magával beszélni? Mikor? *(Bangóné Borbély Ildikó: Így van! - Közbeszólások a kormánypart pádsorokból.)* Mert én elég sokszor, mert elég gyakran járok abba az iskolába. *(Közbeszólások a kormánypart pádsorokból.)*

Tudja, mit csináltak maguk? Szétverték azt a normális világot, legalábbis normális emberi világot, ami ott volt. Szégyelljék magukat! *(Közbeszólások MSZP soraiból: Úgy van! - Taps az MSZP soraiban - Derűltség a kormánypart pádsorokban. - Dr. Szakács László: Nem neveléses!)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Soron kívül megadom a szót Palkovics László államtitkár úrnak.

DR. PALKOVICS LÁSZLÓ, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen. Csak azért, mert úgy látom, hogy egy kicsit az indulatok elragadtatták itt a képviselő urat. Az utolsó kérdésre, hogy mikor jártam általános iskolában vagy középiskolában... *(Gógös Zoltán: Amikor tanult! - Az elnök csenget.)* Igen. Tehát legutoljára múlt héten szombaton, Kecskeméten, előtte meg a Herman Ottó Gimnáziumban jártam Miskolcon, három héttel ezelőtt, ahol négy órán keresztül a... *(Bangóné Borbély Ildikó: Le kellene ülni a gyerekekkel is!)* - én szívesen leülök bárkivel, ahol egyébként négy órán keresztül beszélünk a tantestülettel *(Gógös Zoltán közbeszól.)*, amelynek ezt a levelet tulajdonítják. Egy szakmai beszélgetés volt, és ennek egyébként minden eleme, úgy, mint bármi más is, megjelent a kerekasztalnak a tevékenységében. Úgyhogy javaslok a képviselő úrnak is, hogy menjen el, és nézzen meg egy ilyen iskolát, és beszélgessen egy kicsit ott. *(Gógös Zoltán: Én?! Pénteken voltam legutoljára!)*

Ami a másik megjegyzését illeti, csak tegyük ebben rendet, tehát a KLIK nem vegzálja a pedagógusokat, nem is vegzálta. Amire ön hivatkozik, az sajnálatos módon egy olyan jogszabály, amely a KLIK-nek a vezetőit arra kötelezi, hogy az ilyen ügyet vizsgálják - kapott egy feljelentést, és azt vizsgálta. Arról lehet vitatkozni, hogy valóban információt neki 24 órán belül kell kérni, vagy 30 napon belül, de hogyha ezt nem tesszük, akkor szétesett a rendszerünk, és hogyha egyébként más indoka van a dolognak, akkor nyilván ez nem váltott volna ki ilyen típusú ügyet. Tehát itt tulajdonképpen arról van szó, hogy a KLIK vezetője a munkáját végezte, az, hogy ebben az ügyben valóban 24 órán belül, arról meg lehet vitatkozni, de az, hogy ő nem vegzálta a pedagógusokat, az egészen biztos.

Egyébként pedig javaslok, hogy az említett iskola említett igazgatójának egy korábbi megjegyzését olvassa el a múlt heti HVG-ben, ott pontosan le van írva, hogy miről van szó. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypartok soraiban. - Gógös Zoltán: De nem csak ott érdeklődtek!)*

ELNÖK: Köszönöm, államtitkár úr. A következő hozzászóló két percben Hoffmann Rózsa képviselő asszony, KDNP.

DR. HOFFMANN RÓZSA (KDNP): Köszönöm, elnök úr. Nem szeretném átvenni a kerekasztal, illetve a munkacsoportok szerepét *(Közbeszólások az MSZP soraiból: Mi sem szeretnénk!)*, ezért nem reagálok a portfólióval kapcsolatos észrevételre, amelynek azért a hangneme - bocsásson meg, Gógös képviselő úr! - kicsit erős volt itt, a Parlament falai között *(Bangóné Borbély Ildikó közbeszól. - Dr. Szakács László: Nem mi találtuk ki a rövidítést!)*, de bízunk abban, hogy a kerekasztal meg a munkacsoportok képviselői ezt a kérdést rendbe hozzák. Én az

ön alapvetésével nem értek egyet, ezt azért le kívánom szögezni. *(Gógös Zoltán közbeszól.)*

Amiről viszont szólnék, az a tartalmi kérdés és a túlterhelés vagy nem túlterhelés kérdése, de általánosabb síkon. Annak, hogy túlterhelt-e egy gyerek vagy sem, annak a megítélése családonként, gyerekenként azért eléggé változik, ebben egyezzzünk meg. De maradjunk a számoknál, amelyek összehasonlíthatók! Az óraszámuk az új Nemzeti alaptantervben, ahogy elhangzott már, a mindennapos testnevelés miatt kettővel nőtt, és az erkölestan miatt eggyel, tehát számszerűen nem mutatható ki, hogy most jobban terheltek a gyerekek, mint voltak korábban. *(Bangóné Borbély Ildikó közbeszól.)* Viszont az iskolának van és lehetséges olyan keretük, hogy előírnak valami nem kötelező foglalkozást, és arra sokan jelentkeznek.

Én azt javaslom, hogy a túlterheléssel és az ezzel a kérdéssel foglalkozók végezzenek vizsgálatot, hogy hol és milyen gyerekek túlterheltek. Akiktől ezt a kifejezést hallani lehet, azok általában önként vállalt pluszfeladatokat végeznek, tagozatos osztályba, kétnyelvű, két tannyelvű osztályba vagy nemzetiségi iskolába járnak, ahol plusz óraszámok rakódnak az óraszámra. Nem igaz, hogy 35-37 órája van alaptól egy gyereknek. Tessék megnézni a Nemzeti alaptanterv... - kedves képviselő úr, önhöz szólok, mert ön is megszólított engem, Farkas Gergely képviselő úr. *(Az elnök csenget.)* Számolja össze az óraszámokat, nem több, mint volt. És a túlterhelés egyéb vonatkozásai kapcsán, bocsánat, még egyszer jelentkezem majd. *(Taps a kormánypartai padosorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. Két percben Z. Kárpát Dániel képviselő úrnak adom meg a szót.

Z. KÁRPÁT DÁNIEL (Jobbik): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Kellő visszafogottsággal Tuzson államtitkár úrhoz fordulok. Amit ön a Jobbik ötmondatos oktatáspolitikai programjának vél, az megtalálható a több mint 80 oldalas programunk 59., 60., illetve 61. oldalán. *(Tuzson Bence felmutatja három ujját.)* Az a kérésem, hogy ha egy ilyen 30 másodperc alatt legoogole-ozható dologra hivatkozik, akkor szánja rá azt a 30 másodpercet - öntől idézek -: önkritika, önkritika, önkritika, ezt ajánlom az ön figyelmébe.

Hogy pedig ezen kétperces érdemi részére ráterhessek, szeretném felhívni a kormányzat figyelmét arra, hogy egy többéves mulasztással kell hogy számoljon, és el kell hogy számoljon most ezzel, hiszen egyértelmű, hogy a pénzügyi és fogyasztóvédelmi alapismeretek oktatása elképesztő és fájó módon hiányzik a magyar oktatási rendszerből. Láthatjuk, hogy teljesen ciki módon a Magyar Nemzeti Bank volt az, amely legutóbb előállt egy olyan tervvel, hogy mit lehetne és hogyan lehetne beépíteni a tantervbe, de ez nem az MNB feladata, és nem biz-

tos, hogy a mostani visszasságok fényében ezt nyugodtan rábízhathatnánk.

El kell hogy mondjam viszont ugyanakkor, hogy a devizahiteles krízis egyértelműen bizonyítja, hogy a polgárok alapvető pénzügyi, fogyasztóvédelmi ismereteinek fejlesztésével lehetővé tehetjük, hogy kikerüljenek bizonyos csapdatípusokat, és el kell hogy mondjam önöknek - nem csak a devizahiteles krízisről szól mindez -, kissé beszédes, hogy a kilakoltatási moratórium felfüggesztésének napján kell hogy eszmét cseréljünk erről, amikor önök lényegében áldást adnak arra, hogy több ezer embert kvóta szerint majd kilakoltassanak a lakásukból, ahelyett, hogy meghosszabbítanák ezt a moratóriumot - zárójel bezárva. De el kell hogy mondjuk: azért is szükséges lenne a magyar polgárok pénzügyi, fogyasztóvédelmi ismereteinek már az oktatás keretein belül történő fejlesztése, hogy példának okáért láthassák, hogy az a magáncsőd-konstrukció, amit önök a múlt évben eléjük tettek mint egyfajta megváltó megoldást, tökéletes kudarcot vallott; mindez előre látható volt, alig pár százra tehető az érdemi érdeklődők és a szerződést kötők köre.

Hogyha megfelelően felvértezzük saját magunkat (*Az elnök csenget.*) a hasonló ismeretek kapcsán, akkor el tudjuk kerülni a csapdákat, és a pénzügyi, fogyasztóvédelmi önvédelem is lehetségessé válik. Köszönöm, elnök úr. (*Taps a Jobbik soraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Soron kívül két percben megadom a szót Csepreghy Nándor államtitkár úrnak.

CSEPREGHY NÁNDOR, a Miniszterelnökség államtitkára: Köszönöm szépen, elnök úr. Itt a vitában előrehaladva egyre többször kerülnek szóba olyan kérdések, amelyek valóban az érdemi párbeszédéről szólnak, amit mindenképpen üdvöztetőnek tartunk. Ezért is tartjuk fontosnak, hogy a szakszervezetek képviselői leüljenek a kormánnyal is tárgyalni, hiszen olyan kérdésekről tudunk vitatkozni egymással, amelyek valóban előremutatók.

Ezért engedjék meg, hogy a kormány javaslatát itt is tolmácsoljam, amely szerint négy kategóriába osztja a kormány a megoldandó ügyeket. Egyrészt megnezzük, melyek azok, amelyek azonnal eldöntendő kérdések, ezek között a nyugdíjas tanárok továbbfoglalkoztatásának a kérdése, az egyszerűsített közbeszerzés a KLIK vonatkozásában, a bankkártyahasználati rendszer az iskolaigazgatók esetében, hogy olyan akut feladatoknak a végrehajtására legyen pénzügyi mozgásterük, amit most a központi KLIK-en keresztül kell hogy kérjenek, a KLIK költségvetését érintő felülvizsgálati kérdések vagy a tanfelügyeleti, önértékelési folyamatok kérdése.

(18.00)

Ezen túl a második lépésbe tartoznak azok a döntések, amelyeket 2016. szeptember 1-jéig, tehát

az új tanév kezdetéig kellene hogy megvitassunk egymással, ilyen például a KLIK szervezetének a rugalmasabbá tétele, a következő tanév kezdetéig az iskolák hatáskörének a felülvizsgálata vagy a működésfenntartási kérdések rendezése. A 2017. január 1-jéig megoldandó feladatok közé soroljuk például a továbbképzések rendszerének az áttekintését, a nevelő-oktató munkát közvetlenül segítők, tehát a pedagógiai asszisztensek jövedelmi rendszerének az áttekintését és a tankönyvhelyzetet is, valamint hosszabb távon 9 éves általános iskola, a digitális kompetenciák fejlesztése, hosszú távú módszertan kialakítása, illetve térségi iskolahálózat kialakítása. Ezek mind-mind olyan kérdések, amit akkor tudunk lefolytatni egymással, akkor tudunk megvitatni, hogyha leülünk egymással tárgyalni.

Azt kérjük, hogy ezt a mai aktivitást az oktatási kerekasztal tekintetében is adják meg nekünk lehetőségként. (*Taps a kormánypartok soraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Újra előre bejelentett felszólalók következnek: Balla György, Bangóné Borbély Ildikó, Vigh László és Hegedűs Lorántné, és nyilván hogyha államtitkári közbeszólás lesz, az megakasztja majd ezt a sorrendet. Megadom a szót elsőként Balla György képviselő úrnak, Fidesz.

BALLA GYÖRGY (Fidesz): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Nem szeretnék úgy járnai, mint az egyszeri képviselő, aki valahogy úgy kezdte, hogy mielőtt elmondom a beszédemet, azért mondanék is valamit, de az a helyzet, hogy mielőtt rátérnék az előre átgondolt gondolataimra, nem hagyhatom ki, hogy néhány szóval reagáljak arra, ami itt elhangzott.

Először is Sallai képviselő úrnak, aki valószínűleg elrohant trágát hordani valahol (*Bangóné Borbély Ildikó: Jaj, istenem!*), mondanám, hogy az, hogy valaki bejön és aljas módon hazudozik, az biztos, hogy nem segíti a politikai vitát. Ön volt az, képviselő úr, Ikotity képviselő úr, a párttársa, aki elismerte, hogy Sallai képviselő úr hazudik. Ugyanis ő azt állította, hogy bárki a Fideszből vagy pontosabban a Fidesz egyébként a tanárokkal szemben, a tanárok ellen beszélt volna, és lebecsüli a tanárokat.

Tisztelt Képviselő Úr! A patkónak ezen a részén nemcsak a szavaink nem voltak soha ilyenek, hanem a tetteink is világosan beszélnek. Mi nem elvettünk egyhavi bért a pedagógusoktól, hanem béremelést adtunk nekik. Itt nem hallottak egyetlenegy olyan hozzászólást sem, aki a legkisebb mértékben is a pedagógusokat lebecsülte volna, mert mi tudjuk, hogy a legfontosabbat, a gyermekeinket bízzuk rájuk, és ehhez képest állunk hozzájuk, és a legnagyobb tisztelettel beszélünk róluk. (*Taps a kormánypartok soraiban. - Ikotity István: Csak a forrásokat veszik el!*)

Sallai képviselő úr mondta azt is, hogy nem vagyunk hajlandóak megérteni a problémákat. (*Bangóné Borbély Ildikó: Hát nem is!*) Ez önmagában

aljas hazugság. Az a helyzet, hogy abban a pillanatban, amikor a 25 pontos kéréssorozat a pedagógusoktól megjelent, a kormány egyből reagált. Minden egyes tankerületben az összes iskolához elmentek, megkérdezték a problémákat, 5 ezer pontból álló sor van jelenleg a kormány birtokában. Összehívták az oktatási kerekasztalt, ahová meghívást kapott mindenki, aki el akarta mondani a véleményét. Mi az, hogy nem vagyunk hajlandók egyébként a problémákkal szembenézni és nem vagyunk hajlandók erre reagálni?! Mit kellene még csinálni? Meg kellene talán hallgatni, ezt tesszük, meg kell érteni, munkabizottságokban dolgozunk azért, hogy a felmerült problémákat ki tudjuk küszöbölni. Tisztességtelen, hazug és csak hangulatkeltésre alkalmasak azok a mondatok, amelyek arról szólnának, hogy nem nézünk szembe az állami fenntartás problémáival, és nem akarunk ezen javítani.

Hogy pozitív hozzászólásról is beszéljek, Farkas Gergő képviselő úr, leszámítva az első mondatát, amiben nyilván pártutasításra kötelezően el kell mondani a Fidesz-arroganciát, oké, ezen túl képviselő úr érdemi hozzászólást tett, és azt kell mondjam, hogy minden egyes felvetése (*Mirkóczki Ádám: Ki is zárjuk. - Derűltég a Jobbik soraiban.*), amit elmondott az óraszámcsökkentéssel kapcsolatban, a nyelvoktatás kérdésével kapcsolatban, az vitára alkalmas, az megbeszélésre alkalmas.

Az óraszámcsökkentés kérdésére abszolút nyitottak vagyunk, érdekes kérdés, és nem mondta ki még senki ebben a Házban, akkor kimondom én. Az a helyzet, hogy az OECD-országok - amit már többször hallottak - és a magyarországi óraszámok közötti különbség, amelyben nem a magyar a nagyobb, hanem az OECD-átlag, az abból fakad, hogy az OECD-országokban nincsen ilyen hosszú szünet. Tehát aki önmagában csak arról beszél, hogy egy héten kevesebb óra legyen, az azt is mondja, hogy hosszabb legyen a tanév. Szerintem ez nem a Jobbik javaslata, és biztos, hogy nem a Fidesz javaslata. Csak beszéljünk világosan, hogy ez a különbség ebből adódik. Aki ma azt mondja, hogy mindentől függetlenül egyébként maradjunk versenyképesek, de csökkentjük az egy napra eső órák számát, az azt is mondja, hogy júniusban legyen végig, meg július közepéig tanítás, meg ne legyen őszi szünet - az erről beszél.

(Az elnöki széket Sneider Tamás,
az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

A nyelvoktatás ügyében mélyen osztom a képviselő úr problémafelvetését; abszolút igaza van. Elképzeltetlen és elfogadhatatlan az, hogy miközben a kormány, az oktatást fenntartók mindent megpróbálnak az ügyben megtenni, hogy Magyarország el tudjon mozdulni arról a tényleg siralmas állapotról, ami a nyelvtudást jelenti, eközben ennek az eredménye nem annyira látszik.

A vitám képviselő úrral csak abban van, hogy én, talán azért, mert jóval idősebb vagyok, önnel ellen-

tétben nem veszem magamnak a bátorságot ahhoz, hogy megmondjam, hogy ez a hiba miből adódik. Én nem merem azt mondani, hogy ez azért van, mert túl sokat kell magolni, meg túl sokat kell nyelvtant tanulni, mert azt gondolom, hogy ez nem az én kompetenciám, hanem tipikusan a nyelvtanároktól várnánk azt a javaslatot, a kerekasztalon el is lehetne mondani, hogy hogyan alakítsuk át a nyelvoktatás rendszerét annak érdekében, hogy nem egy-két év alatt - mert nyilvánvalóan ebben egyetértünk, hogy nem egy-két év alatt lett rossz a nyelvoktatás, hanem gyakorlatilag sosem sikerült jóvá tenni - ez megváltozzon. De még egyszer mondom, képviselő úr, az ön hozzászólását köszönöm, mert arról szólt, amiről érdemes lenne egy vitának szólnia.

Az a helyzet, tisztelt képviselőtársaim, hogy az Európai Bizottság vizsgálata nagyon lehúzza a magyar oktatást: „Nó az alapkészségek terén a gyengén teljesítők aránya, nem tanulnak elegendő a gazdasági kulcságazatok képzéseiben, a tanulók társadalmi, gazdasági háttere jelentősen befolyásolja a teljesítményüket. A magyar diákok eredményei az uniós átlag alatt voltak, és a gyengén teljesítők aránya nőtt. A társadalmi, gazdasági háttérnek, valamint az iskola elhelyezkedésének - városi kontra vidéki iskolák - az iskolai teljesítményre gyakorolt hatása az egyik legjelentősebb az EU-ban. A már 6. osztályban érzékelhető nagy teljesítménybeli különbségek a 10. osztályra még szembetűnőbbé váltak.”

Tisztelt Képviselőtársaim! Ez egy idézet volt, az Index nevű liberális hírportál minap megjelent cikkéből származik. (*Bangóné Borbély Ildikó: Ma is jelent meg egy cikk!*) Felteszem, hogy nem a kormány melletti kiállítás vezette a cikk íróját. Viszont azt gondolom, hogy fiatal ember lehetett, és így a hilleri liberális oktatási rendszerben volt kénytelen az iskolapadot koptatni, ezért fordulhat elő, hogy bajban van a szövegértéssel. Ugyanis ez a felmérés, ez a jelentés a 2009-2012 közötti PISA-felmérésekre vonatkozik. 2009-2012 között talán mégsem az átalakított állami oktatásról volt szó, hanem ez azt jelenti - még egyszer mondom: egy liberális hírportál hozta le és az Európai Unió Bizottságának a mondatait -, tehát azt gondolom, hogy kormánypártisággal nem vádolható. Teljesen világosan beszél. Arról beszél, hogy a liberális oktatási modell, a Magyar Bálint, Fodor Gábor, Hiller István képviselte modell megbukott. Annak ellenére bukott meg, ez a legborzasztóbb, hogy a tanárok eközben mindent megtettek. Mindent megtettek, hogy képességüknek megfelelően a legjobbat adják a diákoknak, és ennek ellenére jutottunk el oda, hogy az alapkészségeket tekintve sem sikerült elsajátítani, a gyerekek jelentős részének nem sikerült megszerezni a minimális tudást sem. Ez gyakorlatilag ezt jelenti.

(18.10)

Joggal tehetik fel a kérdést, én nem akarok elmenekülni ez elől sem, hogy vajon most jobb-e a

helyzet. És szerintem, bár nem állnak rendelkezésemre adatok, azt gondolom, hogy nem. De annyi korrektséget talán mindenkitől el lehetne várni, hogy azt úgy megpróbálja felmérni, hogy egy diák úgy 3 éves korától, amikor óvodába megy, mire az első diplomáját megszerzi, alsó hangon 23 éves. Tehát 20 évig jár egy rendszerbe, akkor az nem elvárható, hogy az a trend, ami egyébként a 90-es évek elejétől, a liberális oktatáspolitiká megjelenésétől van jelen, az egyik napról a másikra megforduljon. Ez akkor sem lenne így, hogyha minden tökéletes lenne. De messze nem tökéletes minden.

De egy dologra, azt gondolom, hogy világos választ ad: az, amit önök műveltek, tisztelt szocialista képviselőtársaim, az a rendszer nem folytatható. Annak a gyerekek látták a kárát. Az a liberális rendszer, amit önök építettek fel, 12 éven keresztül a kormányzásukkal folytattak, az egész egyszerűen azt eredményezte, hogy Európa élmezőnyéből Európa sereghajtójává vált a magyar oktatás. A gyermekeink Európa élmezőnyéből egyébként oda jutottak, hogy az átlagot sem érték el, és az alapkészségeket sem tudták elsajátítani. És nem csak ez volt a baj.

Az a helyzet, hogy nemcsak az eredményt tekintve mondott csődöt az önök rendszere, hanem értelemszerűen a finanszírozást tekintve is. (Dr. Varga László: *Éljen a KLIK! Fogadjatok el egy háttérötletet!*) Nézzék, 1990 óta voltam önkormányzati képviselő. Voltam városvezető pozícióban, voltam ellenzéki. Voltam mezei képviselő, voltam alpolgármester. Volt, hogy feleltem a költségvetés elkészítéséért, volt, hogy nem. Egy dolog egészen biztos volt: minden önkormányzatnak minden évben a költségvetés elkészítésekor a legnehezebb dolga az intézményhálózat költségvetésének a megtervezésekor volt, és akármit is mondanak, az az 1300 milliárd forintos hiány, amivel konszolidálni kellett az önkormányzatokat, annak nagy része sajnos nem fejlesztési, hanem működési hiány volt, aminek döntő eleme például az oktatási intézményhálózat működtetése. Le lehet ezt tagadni, el lehet ezt hazudni, csak semmi értelme nincsen, mert ha ezzel nem nézünk szembe, akkor elhazudjuk azt is, ami valójában a problémát okozta.

Ha ehhez nem nyúlunk hozzá, ha nem konszolidáljuk az önkormányzatokat és meghagyjuk intézményfenntartónak, akkor az a helyzet, tisztelt képviselőtársaim, hogy ma nincsen közoktatás. Egyáltalán nincs, ma akkor mindenhol megszűnt volna, mert nem lett volna, aki ezt képes lett volna fenntartani. Erre az önkormányzatok már nem voltak képesek.

Persze, könnyű azt mondani, hogy azt kellett volna csinálni, hogy akkor az adósságot elvesszük, adunk sok pénzt az önkormányzatoknak, és maradjon minden úgy, mint eddig. Pontosan ugyanúgy újratermelte volna a hiányt. Hiller úr, biztos vagyok benne, hogy ezt pontosan ugyanolyan jól tudja, mint én. (Dr. Hiller István bólint.) Akkor miért ragaszkodnak ehhez? Akkor miért jó ez önöknek? Akkor miért nem abban segítenek, hogy keressük meg kö-

zösen az utat (Dr. Varga László: *Hol kerestetek ti velünk utat?*), keressük meg közösen azt az utat, hogy hogyan lehet egy normális állami feladatot - mert a közoktatás mégiscsak állami feladat - állami módon, állami szervvel, jól ellátni? Miért abban érdekeltek, mondja meg nekem, miért abban érdekeltek, hogy visszahozzák azt, ami már csődben volt? (Bangóné Borbély Ildikó: *Nem ugyanarról beszélünk, az a baj!*) Én elmondom önöknek.

Azért, a magyar baloldal azért akarja visszahozni azt, ami volt, mert nem baloldali. (Közbeszólások az MSZP soraiban.) A magyar baloldal nem baloldali (Szabó Sándor: *Ezt ne te mondd már meg!*), mert ha baloldali lenne, akkor pontosan tudná, hogy az a program, ami az oktatás állami kézbe vételéről szól, az egy tipikus baloldali program. (Dr. Varga László: *Te meg szégyelld magad!*)

Az, hogy minden településen, a legkisebttől a legnagyobbig ugyanazt a tudást lehessen megkapni minden gyereknek, az egy baloldali program. Az, hogy a legkisebb faluban és Pest vagy Buda legdrágább részén ugyanabból a tankönyvből tanulhassanak a gyerekek, az egy baloldali program. Az, hogy ugyanaz legyen a fizetése az Ormánságban nehéz sorsú gyermeket tanító tanárnak, mint mondjuk, az V. kerületi elitiskolában tanító tanárnak, az egy baloldali program. (Dr. Hiller István: *Az egy szép XIX. századi baloldali program.*) Lehet, hogy XIX. századnak tartja a képviselő úr; én arra emlékszem, hogy az, amit ön művelt, az lehet, hogy XXI. századi, csak oda vezetett, hogy a kistelepüléseken nem volt tanár, mert ott az önkormányzat képtelen volt egyébként hitelből finanszírozni a pedagógusbéreket (Bangóné Borbély Ildikó: *Miért, most van?*), az ön által vezetett remek XXI. századi programban tízezer pedagógust kellett elbocsátani (Gógös Zoltán: *Hányat vettél vissza belőle?*), az ön által vezetett XXI. századi programban 200 milliárd forintot vontak ki az oktatásból (Gógös Zoltán: *Most meg 400-at!*), az ön által vezetett XXI. századi program hozta azt az eltérést, hogy az elitiskolákban egyébként magas szintű képzést kaptak az elit gyerekek, a szegény sorsú gyerekek, ami pedig egy baloldali pártnak mégiscsak a célja kellene hogy legyen (Zaj, közbeszólások az MSZP soraiban. - *Az elnök csenget.*), hogy az oktatáson keresztül fel tudjanak kapaszkodni (Felemeli a hangját.), azok pedig teljesen elesetek, teljesen lesüllyedtek, teljesen elesetek, esélyük nem volt arra, hogy képesek legyenek egyébként felkapaszkodni! (Gógös Zoltán: *Elnök úr, gyógyszerert kérünk!*) És ön mondja nekem azt, hogy én XIX. századi módon gondolkodom?! (Zaj, közbeszólások az MSZP soraiban. - *Az elnök csenget.*)

ELNÖK: Képviselő úr...

BALLA GYÖRGY (Fidesz): Gratulálok, miniszter úr! Hála a Jóistennek, hogy vége van annak, amit ön művelt!

ELNÖK: Képviselő úr, lejárt az ideje! (Gógös Zoltán: *Nincs ilyen! Hadd mondja!*)

BALLA GYÖRGY (Fidesz): Hála a Jóistennek, hogy vége van annak, amit ön művelt! (*Zaj, közbeszólások az MSZP soraiban.*) Én nagyon sokáig azt gondoltam, hogy önök kényszer alatt cselekszenek, hogy nem a saját gondolatuk, hanem az SZDSZ kényszeríti önökre mindazt, amit egyébként műveltek. De most már azt kell mondanom, hogy világos, liberális gondolatok mentén irányították az oktatást. (*Bangóné Borbély Ildikó: A mostanról beszéljünk, képviselő úr!*) Mi ennek a célja? Nőjön a különbség, a szegény gyerekek szegény tanár jusson. (Gógös Zoltán: *Ezt most te mondd?*) Egy szegény gyerek ne kaphassa meg azt a tudást, amit egyébként egy gazdag gyerek megkaphat.

Legyen nagy tankönyvválaszték, jó drágán (Gógös Zoltán: *Salgótarjánban erről már döntöttek, jobb, ha leülsz!*), hogy mondjuk, a középosztály, akivel önök sosem foglalkoztak, a középosztály gyerekeinek vagy a szüleinek megterhelő legyen azt a tankönyvet kifizetni. (Heringes Anita: *Nem is engeditek egyetemre a középosztály gyerekeit!*) Aztán csinálunk majd jó, méregdrága, mások számára megfizethetetlen alapítványi iskolákat az elit gyerekeknek, ők megszerzik a tudást, mindenki más pedig le van ejtve. (Rig Lajos: *Ugyanezt csináljátok Matolsyval!*)

Ez volt az önök oktatáspolitikája, ezt szeretnék visszahozni újra. És ehhez, amit most csinálnak, az egy gyalázatos színjáték. Gyalázatos színjáték, amit az ön frakciótársa, Harangozó képviselő úr itt folytatott. Felolvasta egy szakszervezeti vezető levelét. (*Közbeszólás az MSZP soraiban: Mi ebben a gyalázatos?*) Mi a gyalázatos? Az, hogy ha valakit meghívunk, elvileg képviseli azokat az embereket, akik mondjuk, megválasztották (*Bangóné Borbély Ildikó: Hat év után meghívják valamire!*), meghívják egy kerekasztalhoz, azt kérik, hogy mondja el a problémákat, tegyen javaslatot, ezek után oda nem megy el, beül ide az önök szakértői páholyába, majd felolvastat egy szocialista képviselővel egy levelet. (Heringes Anita: *Mert ti nem hallgatjátok meg őket! - Taps az MSZP soraiban.*) Gratulálók! Ez nem szakmai, ez tipikus politikai állásfoglalás. Ő nem a pedagógusok érdekeit védi, hanem a Szocialista Párt kampányát folytatja. Erről van szó. (Heringes Anita: *Ezért zavarnak el titeket úgy, hogy a lábatok sem éri a földet!*) De ez bennünket nem kell hogy meggátoljon semmiben, mert nekünk a gyerekek a fontosak, és pontosan tudjuk, hogy ebben az ügyben egyébként a szakszervezetekre nem, a Puklikra nem, a mindenféle Soros-cimborákra nem, de a pedagógusokra számíthatunk. (Szabó Sándor: *Ha nem tetszik, hívjátok a kopaszokat!*) Rájuk számítani is fogunk, velük meg is fogunk állapodni, és kijavítunk mindent annak érdekében (Gógös Zoltán: *A szkinhedeket mikor hozod?*), hogy jól működő, állami fenntartású, igazságos iskolarendszere legyen Magyarországnak. Köszönöm figyelmüket. (Taps a kormánypártok soraiban.)

(18.20)

ELNÖK: Először is köszöntöm képviselőtársaimat. Csak jelezném, hogy a házszabály alapján nem teljesen egyértelmű, hogy ki mennyi ideig beszélhet. (Németh Szilárd István: *Azért, mert nincs!*) Elméletileg van egy 15 perces limit, de mint hallottam, előtem ülésvezető elnök úr sem tartotta be ezt. Ezért én is az eddigi ülésvezetési gyakorlatot fogom folytatni (Gógös Zoltán: *Balla még kétszer beszéljen, azt javaslom!* - Balla György: *Akkor sem értenéd meg!* - Gógös Zoltán: *Nettó hülyeség! Nem vagyok rá vevő.*), tehát 15 percen túl is lehet majd beszélni annak, aki esetleg kíván.

Most megadom a szót kétperces időkeretben Rétvári Bence államtitkár úrnak.

DR. RÉTVÁRI BENCE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Azért kértem szót, csak röviden szeretnék szólni, mert Balla képviselőtársam visszafogott volt abban, amit elmondott (Mirkóczki Ádám: *Szerinted!*) és ahogy elmondta az elmúlt percekben. (Gógös Zoltán: *Cseréltél pelenkát életedben, ember?*)

Egyrészt a képviselő asszony hevesen kiabált be, hogy nem hallgatjuk meg azokat, akik ezeket a kéréseket (Gógös Zoltán: *Nem is értitek! Hány gyereket vittél iskolába?*), javaslatokat megfogalmazzák. Mi meghívtuk őket eddig minden egyeztetésre, a köznevelési kerekasztalra is. Ha valaki nem jön el, nehezen tudjuk meghallgatni a szavát.

De nem ezért kértem szót, hanem azért, mert Balla képviselőtársam a köznevelési rendszer válságáról beszélt és itt az OECD-t idézte, újságírókat idézett, de nem idézte Hiller miniszter úr 2007. szeptemberi interjúját. Ebből már részleteket ma itt hallhattunk (Gógös Zoltán: *De te végigolvasd, ne mint a múltkor!*), akkor Baló György azzal fogadta őt, hogy nagyon sok szakértő közoktatási válságot emleget Magyarországon. 2007-ben járunk. Itt egy polémia alakult ki, és Hiller István tagadta, hogy 30 milliárdot vontak ki a köznevelés rendszeréből vagy akkor közoktatásból, de 7,2 milliárdot éves szinten azért elismert, ami nyilvánvalóan az iskolák költségvetéséből hiányzott. Nyilván ezt éves szinten kell beszorozni, hogy hány éven keresztül történt mindez. (Dr. Hiller István: *Nem!*) Majd kifejti azt, amivel egyet tudunk érteni mi is, hogy az általános iskola legfontosabb feladata, hogy a gyerekek jól megtanuljanak írni, olvasni és tudjanak számolni, értsék az elolvasott szöveget, ez az alap, amire lehet építeni. És kérdezi a műsorvezető, hogy ez világos, de miért romlott ez az alap öt év alatt ön szerint. Erre azt az indoklást adja az akkori miniszter, hogy túlságosan sok helyi és országos döntés született, amelyek elmentmondásosak voltak egymással, amelyek megszüntették azt a légkört az iskolában, amit egy jó pedagógus egy tantervben, amikor úgy van húsz diákkal, meg tud teremteni, túlságosan nagy a bürokrácia (Gógös Zoltán: *De most 36 van!*), és le kell venni minél többet a pedagógusok válláról ebből a

teherből. Kérdezi a riporter, hogy ez beismerése-e a vereségnek. Mire azt mondja a miniszter úr, hogy ez több, mint beismerés, ez továbblépés.

Azt hiszem, ha ők a saját válságukat akkor így elismerték, nekünk ehhez nem is kellett volna semmit sem hozzátenni. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok padsoraiból. - Dr. Hiller István: Ezzel nem sokat mondtál! - Gőgös Zoltán: Most 36 gyerek van az asszonynak az általános iskolában! Erre varrjál gombot!)*

ELNÖK: Most megadom a szót Bangóné Borbély Ildikó képviselő asszonynak.

BANGÓNÉ BORBÉLY ILDIKÓ (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársak! Tisztelt Államtitkár Úr! Legelőször is Hoffmann Rózsa szavaira szeretnék reagálni, amikor példát hozott, hogy egy egyetemista történelmi dologgal nincs tisztában. Akkor mondanám, hogy miért történik ez.

Ma egy hetedik osztályos tanuló egész évben 72 órában tanul történelmet. Hetvenkét órában! Míg mindennapos testnevelés 180 órában van. Biológiát 36 órában tanul, és az önök áldásos tevékenységének köszönhetően magyar nyelvtant is csak 72 órában tanultak tavaly, mert azt is lecsökkentették az idén, tisztelt képviselő asszony. *(Boldog István: Ez most sok vagy kevés?)* Most már nem heti 2 órában, hanem most már kéthetente csak 3 óra magyar nyelvtant tanulnak a gyerekek, mert ugyebár kell mindennapos testnevelés, kell erkölcsstan.

A mindennapos testneveléssel kapcsolatban, ha nem tudnák, már nagyon sokszor elmondtam e Ház falain belül, hogy az egyik legutáltabb tantárgy lett a gyerekek között. Nem azért, mert nem szeretnek mozogni, hanem mert a feltételeket nem biztosították hozzá. Tudják, hogy mi a hasonlóság, államtitkár úr, tudja-e, hogy mi a hasonlóság a Kung Fu Panda, a Karate Kölyök, valamint az Alvin és a mókusok között? Hogy a gyerekek túl sűrűn nézik az iskolában mindennapos testnevelés helyett, mert a feltételeket nem biztosítják hozzá. Amúgy hozzáteszem, ajánlanám a képviselőknél és a kormánytagoknak, hogy nézzék ezeket a filmeket, kevesebbet foglalkozzanak a közoktatással. Hátha nem történne ennyi kár ebben a közoktatásban ma Magyarországon, ha ezeket a filmeket néznék, és kevesebbet foglalkoznának felesleges dolgokkal.

A másik: a képviselő asszony azt mondta, hogy naponta több százezer és millió gyerek mosolyogva megy az iskolába, mosolygó pedagógusok fogadják őket. Persze, a Barackdalt éneklük a gyerekek otthonról az iskoláig. Elmondom önöknek, hogy ez nem így van. Gyakorló anyukaként mondom, hogy az 5. osztályos gyerekeknek mindennap hat órája van. A 8. osztályos gyerekeknek mindennap hat órája van, és délután még visszamennek pluszórákra. A középiskolás gyerekeknek 7-8 órája van naponta, és külön-órának még délután. Ez a túlterheltség ma a közoktatásban! Ezek a gyerekek többet vannak az iskolában, és többet várunk tőlük, mint magunktól várnánk el.

Elfelejtkeztek arról, hogy erőszakos iskolaigazgató-leváltások és -kinevezések voltak. Nálunk is, mondjuk, Püspökladányban. Elfelejtkeznek arról, hogy az elmúlt években erőszakosan akartak egyháznak átadni iskolákat az önkormányzatoktól. Lásd Püspökladányban nálunk, ugyanúgy. Botránys volt évek alatt a tankönyvellátás. Elfelejtették azt is, hogy önök vezették be, hogy a tankönyveket előre ki kell fizetni. Igaz, azóta ezt megszüntették, mert nagy botránnyt váltott ki. Azóta sem sikerült megoldani a tankönyvellátást. Hozzáteszem, hogy ezek a tartós tankönyvek annyira jók, hogy szeptember első hetében egy hétig rádirozunk, ha kibírja egyáltalán a tartós tankönyv, és nem kell egy hét múlva megvenni, mondjuk, az angol tankönyvet ötezer forintért.

Úgyhogy gondolkodjanak már el, hogy mi fáj a szülőknek, mi fáj a gyerekeknek! Ötödik osztályos gyerekek nálunk maguktól döntöttek úgy, hogy nem mennek iskolába. Tudják, ezek a gyerekek nemsoká szavazóképesek lesznek! *(Dr. Rétvári Bence: Hat éves gyerekek!)*

Balla képviselő úr, jobb lenne, ha a mai cikket elolvassák, ami pontosan önről szól, arról, hogy a körzetében hogyan ígerte meg a tornatermeket meguszodákat, amik azóta sem épültek meg. *(Dr. Rétvári Bence: Az a másik! - A mögötte ülő Balla Györgyre mutatva: Ő szolnoki, a másik nógrádi! - Balla György: Én György vagyok, ő meg Mihály!)* Higgye el, államtitkár úr, mindegy! Megígérték *(Dr. Rétvári Bence: Mindegy? - Derűtség.)* és nem teljesítették! Mindegy, igen *(Gőgös Zoltán: Mosolyogjál csak, lehvad az még!)*, és én ezen nem nevetnék! És azt mondják önök, hogy a gyerekeket felhasználjuk? A putnoki uszoda alapkövetésénél esőben áztak a gyerekek, míg Balog miniszter úr állt az esernyő alatt?! És azóta sem épült meg az uszoda, hozzáteszem. Éppúgy nem épült meg Gödöllőn, sőt Kabán sem épült meg azóta a tornaterem. Hiába várjuk már két éve.

Csatlakoznék Sallai képviselő úrhoz: én azon csodálkozom, hogy a szülők, a gyerekek és a pedagógusok ennyire türelmesek voltak. *(Boldog István: Én nem csodálkozom, egy szinten van Sallai képviselővel!)*

Még van egy picit időm, úgyhogy beszélnék a felvételiéről, a 8. osztályos gyerekek felvételijéről. Erre büszkék, hogy 66 ezer gyerek közül 90 százalékuk sírva jött ki a felvételiéről? Egy 14 éves gyerekek az élete első nagy megmérettetését úgy kell megélnie, hogy kudarcra van ítélve? *(Dr. Tilki Attila: Az jobb volt, amikor az érettségit előre tudták?)* Nyolc éven keresztül kitűnő volt, felkészült, különórákra járt, és az esélyt veszik el tőle ma abban a 45 percben, egy rosszul összeállított feladatsort odanyomtak az orra alá, és nem tudta megoldani?! Abban a gimnáziumban, ahol most a körzetemben felvételiztek a gyerekek, elmondták az iskolaigazgató, hogy a 45 perc alatt a matematika szakos tanár nem tudta megcsinálni, a nyolcadik feladatig jutott el.

Tíz feladat volt. Nem volt nyomás alatt, nem kellett neki stresszt átélnie, és 45 perc alatt nem tudott tíz feladatot egy matematika szakos tanár megoldani.

És nem csak ebből az egy gimnáziumból hallottuk ezt. Az meg már megint felháborító volt, hogy egy 12 éves gyereknek, mondjuk, 34 feladatot kellett megoldania 45 perc alatt. Hát, ezen gondolkodjanak el, tisztelt képviselő urak és hölgyek! Köszönöm, elnök úr. *(Taps az MSZP padsoraiból.)*

ELNÖK: Most megadom a szót Dunai Mónika képviselő asszonynak.

DUNAI MÓNIKA (Fidesz): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Elhallgatva most már az egy óra óta folyó vitát több órán keresztül, az a meggyőződésem kezd erősödni, hogy az ellenzék, különösen a Szocialista Párt az elmúlt időszakban nagyon el volt foglalva a különféle bujtogatásokkal, a különféle szervezkedésekkel, a különféle akciók háttérembereinek megszervezésével, a demonstrációk szervezésében járt elöl, és egyáltalán nem követte azt, hogy a magyar oktatásügyben mi történik. *(Dr. Varga László: Melyik csatornát nézi?)* Ha odafigyelték volna, tudomást szerezhetek volna arról, hogy egy egész országra kiterjedő köznevelési konzultációt folytatott a kormány. 198 tankerületben, 2200 iskolában, 160 ezer pedagógust kérdeztünk meg arról, hogy mi a véleménye, milyen pontokon kell módosítani, javítani, beavatkozni a jelenlegi köznevelési rendszerbe.

(18.30)

Én magam is részt vettem választókerületemben és egykori iskolámban, a XVII. kerületben ezen a fórumon, és azt tudom elmondani, hogy ezen a fórumon is - ugyanúgy, mint az ország másik 197 tankerületében - a pedagógusok jól felkészülten, jó javaslatokkal, előremutató javaslatokkal, természetesen kritikákkal is éltek. Ez volt a célja ezeknek a fórumoknak: mondja el a szakma, minden egyes pedagógusnak legyen meg a lehetősége, ne csak a szakszervezeteken keresztül, hiszen én magam is találkoztam sok olyan kollégával, aki azt mondta, hogy ők úgy érzik, hogy az egyik vagy a másik szakszervezet nem képviseli úgy az ő érdekeiket, mint ahogyan ők ezt elvárják tanárként, tanítóként.

Ezért volt nagy jelentőségű ez a konzultáció, még egyszer hangsúlyozom, 160 ezer pedagógus, tanár, tanító mondhatta el a véleményét közvetlenül a kormánynak. Ezek a jegyzőkönyvek - és ezt is érdemes hangsúlyozni - úgy készültek el, azt kérte kifejezetten Balog miniszter úr, hogy ne legyenek benne nevek, tehát gyakorlatilag az anonimitás, a névtelenség érvényesülhetett. Nem az a lényeg, hogy melyik iskolában ki mondta az észrevételt, hanem az, hogy milyen egybecsengő információk, észrevételek, kritikák és előremutató javaslatok születnek meg a tanároktól, tanítóktól.

Ha megnézzük, ez a másik dolog, amit úgy látunk, a tisztelt ellenzéki képviselőtársaim szintén figyelmen kívül hagytak, hiszen a vitában nem hozták fel ezeket a megállapításokat; szükségesnek érzem idézni a köznevelési kerekasztal azonnal felállt

rendszerében azokat a cselekvési pontokat, amelyekkel már elkezdtek foglalkozni. Tudjuk jól, hogy már megállapodás is született néhány pontban rögtön az első alkalommal.

Amiket felvetnek a pedagógusok és felvetnek helyell-közzel nem a mai napon, de más alkalommal ellenzéki politikusok is, azok mind itt vannak az ellenzéki kerekasztal *(sic!)* munkacsoportjainak a témái között *(Dr. Szakács László: Ellenzéki Kerekasztal 1989-ben volt!)*: a KLIK közbeszerzési, beszerzési folyamatainak átalakítása; a KLIK költségvetésének átalakítása; a jövedelemelmaradások azonnali rendezése; a nyugdíjaskort elérők foglalkoztatása az adott időszak végéig, tehát hogy egy tanévet tudjon végigvinni a pedagógus; a tanfelügyeleti, önértékelési folyamatok egyszerűsítése olyannyira, hogy ez már meg is történt. Érdemes kiemelni, hogy az adminisztrációs terhek ezen csoportokon belül egyharmadára csökkennek.

2016. szeptember 1-jéig pedig a KLIK működésének átalakítása fog megtörténni, a finanszírozás, a decentralizáció, amit önök is, ellenzéki képviselőtársaim és a pedagógusok is észrevételezték; nem úgy, hogy be kell szüntetni a KLIK-et, hanem úgy, hogy hogyan lehetne a KLIK-et vagy bárhogy is nevezzük, az iskolákat úgy fenntartani, hogy azok igenis a gyermek érdekét szolgálják, mert - ez is ma többször elhangzott szinte minden frakció részéről - az iskolában a gyermek az első, úgy látom, ebben az egyben egyetértünk. Abban nem értünk egyet, hogy ki mit szeretne a gyermekekért tenni, mert aki nem megy el a tárgyalásokra, aki nem vesz részt a köznevelési kerekasztal munkájában, aki az utcán szeretné elintézni a problémákat, azt gondolom, az nem a gyermekek érdekét tartja szem előtt, hanem a saját politikai érdekeit tartja szem előtt. Ha arról lenne szó, hogy most ülünk le, és vitassuk meg, cselekedjünk, akkor úgy látom, ott már a cselekvésben nagyon sokan nem lennének partnerek, hiszen a szabályozatlanság fenntartása lenne az érdekük.

Önök, tisztelt ellenzéki képviselőtársaim, úgy tűnik, most szeretnék megakadályozni azt, hogy a minisztérium, Palkovics államtitkár úr államtitkárságával az élen, megtegye azokat a lépéseket, amelyeket meg kell tenni. Önök ma többször elmondták azt, hogy mi fényezzük a KLIK-et és fényezzük a magyar oktatásügyet. Nem volt egy felszólaló sem a frakciónkban, aki nem mondta volna azt ki, hogy igen, vannak javításra szoruló pontok. És akkor most kell cselekedni, tisztelt képviselőtársaim, de akkor visszatérek, hogy mi mindent fogunk tenni: a hatásköröket a KLIK-en belül újraszabályozzuk, az előmeneteli rendszert már jövő január 1-jétől felülvizsgáljuk, a nevelő-oktató munkát segítő jövedelmi rendszerét felülvizsgáljuk, ez szintén egy nagyon fontos észrevétel volt a szakma, a pedagógusok részéről. A pedagógusképzést is új alapokra kell helyezni, remélem, ebben egyet fogunk érteni. A továbbképzési rendszert átalakítjuk, tartalmi átalakításokra is szükség van, a kerettantervek és a Nemzeti alaptanterv felülvizsgálata is meg fog történni. A digitális kompetencia, a módszertan, a kilenc évfolyamos iskola

hosszú távú kidolgozása szintén az egyik legfontosabb célkitűzések között szerepel, az átjárhatóság, az esélyegyenlőség, de még sorolhatnám a kerekasztal munkacsoportjainak a témáit.

Nem tudom, erről ma még nem volt szó, hogy van egy megállapodástervezet, és ez a megállapodástervezet az EMMI honlapján megtalálható. Ebben nagyon fontos és előremutató lépések vannak nevéstve, ehhez várja a tárca például a szakszervezetek és a szakma egyetértését. Ebben ilyenek vannak, a teljesség igénye nélkül: a Nemzeti alaptanterv és a kerettantervek átfogó felülvizsgálata, a lexikális tananyag érezhető csökkentése, az alapkompenciák fejlesztése, a tankötelezettség korhatára leszállításának tapasztalatait elemezni kell, a tankötelezettség korhatárának felülvizsgálata, a KLIK közbeszerzési és beszerzési folyamatának felgyorsítása és egyszerűsítése, haladéktalanul rendezik a jövedelemmaradásokat, az intézményfenntartás valós költségeit azonnal fel kell mérni, és biztosítani kell a szükséges többletforrásokat, ez is most megtörténik. Megtörténik a KLIK érdemi decentralizációja is, és a nyugdíjaskorú pedagógusok továbbfoglalkoztatásáról már beszéltem.

Nagyon fontos követelése a pedagógusoknak - és ez is szerepel a megállapodástervezetben - a munkaidő-nyilvántartás gyakorlatának felülvizsgálata, a kötött munkaidőre vonatkozó szabályozás felülvizsgálata, ezeket szintén ma a képviselőtársaim felvetették, mintha nem olvasták volna ezt a megállapodástervezetet. Azt gondolom, ezt a megállapodástervezetet alá kell írni, aki egyetért ezekkel a pontokkal, az nyújtsa ki a kezét, és fogadja el a tárgyalóasztalnál való megoldás lehetőségét. A többletanítás után az általános munkajogi szabályok szerint óradíjat kell fizetni a pedagógusoknak, ennek a kidolgozása is benne szerepel a megállapodástervezetben. A PSZ és a KLIK közötti kollektív szerződés munkaügyi rendelkezései minden köznevelési intézményre vonatkoznak, fenntartótól függetlenül, ez szintén szerepel benne. Az adminisztrációcsökkentésről és az adatszolgáltatási kötelezettségek jelentős csökkentéséről, az oktató-nevelő munkát segítő jövedelmi rendszerének felülvizsgálatáról már beszéltem.

Nagyon fontos: az utolsó pont a megállapodásban az, hogy az aláírók részt vesznek a köznevelési kerekasztal és munkacsoportjainak munkájában. Na most, kérdezem én: ha nem vesznek részt a köznevelési kerekasztal munkájában a szakma képviselői, akkor nem azért nem teszik, mert esetleg ezt a megállapodástervezetet nem kívánják aláírni?

(18.40)

Melyik melyik miatt van? De ez ma természetesen csak költői kérdés tud lenni.

Az iskolában a legfontosabb - ezt már mindannyian említettük, és ez volt egy közös pont - a gyermek. Azonban ne feledkezzünk el arról, hogy az iskolában a gyermek érdekében csak akkor működhet eredményes oktató-nevelő munka, ha a szülők, a pedagógusok, tanárok, tanítók és a gyermekek egy

háromszöget alkotva egységben tudnak működni. Én úgy érzem, hogy az ellenzéki képviselők közül jó néhányan éket kívánnak verni a szülők, a pedagógusok és a gyermekek közé. Sőt, ezt a háromszöget még négyszögesítik is úgy, hogy a gyermek, a szülő és a pedagógus hármához beviszik a politikát - önök bevitték a politikát az iskolába, a pedagógiai szereplőket pedig kiviszik az utcára. S ami eddig még nem fordult elő: a gyermekeket is bevonják ebbe.

Amikor azt mondják nekem gyermekek, nagymamák és szülők, ők elmennek azon a napon - a tegnapi napon - az iskolába, de mit fognak szólni, hiszen megfélemlítést fognak kapni (*Zaj az ellenzéki oldalon.*), akkor vajon mi történik? Egy általános iskolás elsős gyermeket olyan helyzetbe hoztak, hogy egy felbuzdítás alapján lehetőség szerint ne vigyék iskolába. Én azt gondolom, hogy a felnőttek, a politikusok a politikusok szintjén, a szakma a szakma szintjén, a pedagógusok a szakmával és a politikusokkal együtt dolgozzák ki a lehetséges megoldást, de a gyermekeket hagyjuk ki ebből. A gyermekek nem azért fontosak, mert rajtuk keresztül kell valamit elérni, hanem a gyerekekért kell elérnünk nekünk valamit.

Nem sorolom, mert Balla képviselőtársam már elmondta, hogy annak idején, 2010 előtt milyen rendszer volt. Hiller képviselőtársam XIX. századdal vádolta képviselőtársamat. Nem, hiszen 2009-ben még ön is azt mondta, hogy állami iskolákat kell biztosítani, hogy a tananyag és a színvonal adott legyen a legkisebb faluban és Budapest V. kerületében is. Ezen munkálkodunk, és ebben kérjük az önök támogató segítségét. Köszönöm szépen. (*Taps a kormánypartok soraiban.*)

ELNÖK: Most megadom a szót Hegedűs Lorántnének.

HEGEDŰS LORÁNTNÉ (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Most, hogy a vitának lassan a hetedik órájához érkezünk, úgy gondolom, talán ideje lenne az egyik leglényegesebb kérdésre válaszolnunk, arra, hogy ki a felelős a közoktatás és az egészségügy állapotáért, együttesen. Meggyőződésem, hogy alapvetően egy felelős személyt nevezhetünk meg. Kíról beszélünk? Nyilvánvalóan Balog Zoltánról, egy anyagilag megbízhatatlan, vélelmezhetően saját egyházában is ügynöki tevékenységet végző hipokritáról. Ez az a személy, akire a miniszterelnök rábízta a magyar közoktatást, így gyermekeink sorsát. (*Dr. Rétvári Bence: Elnök úr, rendet kellene tartani!*) Nyugodjanak meg, tisztelt államtitkár urak, mert ha tovább folytatják a hóbörgést, mindezt tényekkel fogom alátámasztani, és az fájni fog! (*Zaj, közbeszólások.*) Szóval, ez az a személy, akire a magyar miniszterelnök rábízta a gyermekeink sorsát. Csodálkozhatunk ezután, ha ez a rendszer az összeomlás szélére sodródott mind anyagilag, mind erkölcsileg egyaránt?

Képviselőtársaim! Ha segíteni akarunk a tanároknak, a tanulóknak, a szülőknek és egyáltalában az egész magyar társadalomnak, akkor közvetlenül

követelnünk kell Balog Zoltán leváltását miniszteri pozíciójáról. Ha rendszerváltást akarunk, akkor Balog Zoltánnak távoznia kell, és egyben felelősségre kell őt vonni kártékony és bűnös tevékenységéért.

Ugyanakkor szólunk kell a köznevelés finanszírozásának a nehézségeiről is. Hiába a kormányzati hurráoptimizmus, amiről már eddig is annyit hallhattunk, a sokszor és joggal kárhozott normatív finanszírozás és emellett az önkormányzatok intézményfenntartói szerepe összességében nem volt rosszabb, mint a jelenlegi, azaz az állam fenntartói és az önkormányzatok működtetői szerepe. Jelentem, hogy ugyanannyi, ha nem több nehézséggel küzdenek most az iskolák. A korábbi rendszerben az önkormányzatoknak 40-60 százalékkal kellett kiegészíteniük az állami normatívát, mára ez az arány összességében semmivel sem javult, ugyanakkor a napi élethez szükséges döntések észszerűtlen központosítása olyan káoszt okozott, amit csak anyagi szempontok szerint nem lehet, de nem is szabad mérni.

Hadd említsek meg itt három pontot, mert az előbbieken már elég sok minden felmerült. Például azt mondják Önök, hogy 1300 milliárd forint volt az önkormányzatok adósságállománya. Igen, de ez nemcsak a közoktatás rendszere miatt volt, hanem számtalan egyéb dolog miatt is. Mi szerettük volna ezt kivizsgáltatni, szerettük volna, ha lett volna olyan vizsgálóbizottság, amely ezt feltárja. Mi történt? Önök leszavazták, nem adták meg erre a lehetőséget, nem hát, mert kiderült volna, hogy Kósa „20 százalékos” Lajosnak miért volt 25 milliárd az adóssága.

A másik pedig, hogy ne egy távoli példát említsek Önöknek, itt van Rogánia, ugye, az V. kerület. Hogyan tornásznak Rogániában a gyerekek? Néma csöndben lépcsőznek, mert nincs tornaterem. Miért nincs? Mert Rogán Antal polgármester annak idején eladta azt az egyetlen iskolát, amelyben még megvolt a lehetősége annak, hogy több gyerek, egyszerre akár több osztály is tornaórát tarthasson.

S még egy dolgot hadd említsek meg. Az iskola-bezárások kérdése is felmerült, az, hogy az önkormányzatoknak milyen nehéz volt ez, és sokszor bezárták a saját iskoláikat. Most is ez folyik. Éppen nemrégiben kaptam egy telefont egy vidéki polgármestertől, aki nagyon el van keseredve, hogy ott is központosítás lesz, és be fogják zárni az iskolájukat, önök, az állami fenntartók.

De visszatérve az intézmények finanszírozásának a kérdésére: nagyon beszédes az, hogy azok az önkormányzatok, amelyek át kívánták volna adni az államnak az iskoláik működtetését, az ezzel járó állami elvonás megállapítása után minden esetben inkább mégis magukra vállalták ezt a terhet. Miért? Azért, mert az állami fenntartó átlagosan 20 százalékkal magasabb összeget kívánt volna elvonni az önkormányzatoktól, mint amennyi az intézmények működtetéséhez bizonyítottan elegendő lett volna. A központi költségvetés pedig szégyenteljesen kevés pénzt, mindösszesen 2,5 milliárd forintot ad a szükséges gazdasági és jövedelemtermelő képesség hiánya, azaz az elegendő saját bevétel hiánya esetén az egyes önkormányzatoknak. Ennek minimálisan a

tízszeresére lenne szükség, ha a kormányzat komolyan venné a közoktatás megfelelő színvonala biztosításának kérdését. Az ezzel kapcsolatos törvénymódosítást, szinte már természetes és nyilvánvaló módon, a kormánypárt érdemi vita nélkül lesöpörte az asztalról, a kormánypárti képviselőknek se mondanivalójuk, se véleményük nem volt a közoktatás finanszírozásával kapcsolatban. Ennyire veszik komolyan ők mindazokat a nehézségeket, amelyeket a magyar nép, a magyar gyerekek mindennap éreznek és tapasztalnak!

Ceterum censeo: Balog Zoltánnak le kell mondanani, és Magyarországot meg kell menteni. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Most Palkovics László államtitkár úrnak adom meg a szót két percben.

DR. PALKOVICS LÁSZLÓ, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselő Hölgyek és Urak! Én a vendégeinktől szeretnék elnézést kérni, amiért ilyen helyzetbe hoztuk önöket. Természetesen minden belefér a magyar Országgyűlés stílusába, de azt gondolom, most ennél egy kicsit továbbmentünk. Úgyhogy elnézést kérek, hogy az az egyébként szakmai vita, amire meghívtuk önöket, ilyen irányban alakult. Egyébként pedig miniszter úr nevében az elhangzottakat vissza kell utasítanom, és azt gondolom, nem célszerű, ha ilyen irányba haladunk. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiban. - Hegedűs Lorántné: Én csak az igazságról beszéltem.)*

ELNÖK: Most Tuzson Bence államtitkár úrnak adom meg a szót.

TUZSON BENCE, a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára: Köszönöm szépen, elnök úr. Két fontos dologról szeretnék beszélni. Az egyik már többször elhangzott, hogy mégiscsak fontos egy párbeszéd, és mégiscsak fontos az egyeztetés. Azt gondolom, mégiscsak az a helyes, hogyha van egy köznevelési kerekasztal, akkor akiket meghívunk és akik szakmai szervezeteknek gondolják magukat, azok eljönnek egy ilyen kerekasztalra. Engedjék meg, hogy innen a Parlament falai közül is arra kérjem ezeket a szervezeteket, hogy jöjjenek el ezekre az egyeztetésekre, mert megoldást lehet találni a problémákra egy ilyen egyeztetés keretében is. Sokkal jobb egyeztetni és egy egyeztetésen megbeszélni a kérdéseket, mint üzengetni, és üzengetéssel próbálni valakit arra kérni, kényszeríteni, hogy az álláspontját változtassa meg.

(18.50)

Egy egyeztetésen pró és kontra érvek tudnak elhangzani.

A másik kérdés, amiről szeretnék röviden beszélni, egy alapvető erkölcsi kérdés, amiben, azt gondolom,

e Ház falai között egyet kell értenünk. Hiszen mégiscsak többször elhangzott itt, hogy a legfontosabbak a gyerekek. Ha a gyerekek a legfontosabbak, akkor azt is tudnunk kell, hogy az oktatás a gyerekekről szól, a gyerekekért van, de az nem azt jelenti, hogy a gyerekeket érdekérvényesítési eszközként bármire fel lehetne használni. Mégiscsak politikai kérdésekről beszélünk, ha oktatáspolitikáról is, de politikai kérdésekről beszélünk. 6-8-10 éves gyerekeket állásfoglalásra kényszeríteni bizonyos kérdésekben, amikor bemennek a gyerekek az iskolába, és utána megkérdezik tőlük, hogy nekik ezekben a politikai kérdésekben mi az álláspontjuk, vagy szembesítik azzal, hogy bejött vagy nem jött be az iskolába, és emiatt neki állásfoglalást kell tennie egy politikai kérdésben, úgy gondolom, ez nem helyes. Egyáltalán nem helyes, és ebben egyet kellene értenünk.

Azért mégiscsak arról van szó, hogy politikai tevékenységet alpból a magyar jogrendszerben és általában az iskola falain kívül kell tartani. Az lenne a helyes, ha ezt a tevékenységet minden szempontból az iskola falain kívül tartanánk. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Folytatjuk a kétperces felszólalásokat. Gúr Nándor jegyző úrnak adom meg a szót.

GÚR NÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen a szót. Ne figyeljete arra, amit a megválasztásomért mondok - ismerik a jelszót, Orbán Viktor. Na szóval, azt kérdezném ennek kapcsán, vagy azt mondanám, hogy hazugságra épül a politikájuk. És azt kérdezném, hogy miért van az, hogy szétverték az egyeztetési rendszerek mechanizmusát az oktatáspolitikát érintően. Ha nem ezt tették volna, akkor ma nem így kellene erről beszélni, hanem konstruktívan lehetett volna már régen beszélni erről.

Átverték a pedagógusokat, átverték a technikai dolgozókat, becsapták a szülőket, a gyerekeket, az oktatásból meg, beszélhet itt Tuzson Bence bármilyen plusz 10 százalékokról, az oktatásból forrásokat vontak ki. Tudja, ha komolyan gondolná azt, akkor ide, ide, ha máshová nem, ide mindenképpen forrásokat kellene mozgósítani. Nem 100 ezer forinttal átlagban kevesebb pénz jutna egy gyerekre az általános iskolában, meg 200 ezerrel kevesebb a felsőoktatási intézményrendszerben, tudják önök ezt nagyon jól.

Na de, hogy az egyszerű mindennapokat nézzük, tudják, akkor, amikor a körülményekről meg a KLIK-ről esik szó, akkor azért esik szó ezekről, mert a legalapvetőbb dolgok nincsenek meg az intézményben. Nem akarok a krétával meg fűtéssel foglalkozni. De akkor, tudják, amikor egy tanterem festését nem lehet megcsinálni hónapokig, egy zárcheréhez három hét kell, amikor egy padlójavításhoz vagy a tetőbeázás elhárításához a szülői munkaközösség fog össze, hogy megcsinálja ezeket a dolgokat, akkor miről beszélnek itt önök a KLIK átalakításáról?!

A tananyagok nagyságrendjéről, a tananyag megválasztásának szabadságáról vagy épp a diákok leterheltségéről és sok minden egyéb másról is lehetne itt nyilván szólni. De azt akarom önöknek egy mondattal mondani, hogy mindaz, amit ebben az elmúlt hat

esztendőben műveltek, gyalázatos. És tudja, Tilki képviselőtársam, sztrájkjéről meg ne beszéljen, mert szégyenletes módon a sztrájk törvényt is olyan állapotba hozták, hogy ebben az országban tisztességes sztrájkot az érdekek érvényesítése érdekében a szakszervezetek nagyon nehezen tudnak tenni. Ha meg szakszervezetekről beszélnek, akkor arról a szakszervezetről beszéljenek, amelyik levelét adott esetben felolvassák; nem mindegy, hogy PSZ vagy PDSZ. Tanulják meg legalább ezt.

Köszönöm szépen, elnök úr. *(Szórványos taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Most Hoffmann Rózsa képviselő aszszonynak adom meg a szót két percben.

DR. HOFFMANN RÓZSA (KDNP): Köszönöm, elnök úr. Visszatérnék a higgadtabb szakpolitikai kérdésekre, mert tudják, kedves képviselőtársaim, az úgy van, hogy egy vitában sokszor az érveket indulatokkal helyettesítjük, és általában nem annak van igaza, aki nagyon indulatos. A túlterheléssel kapcsolatban nem tudtam befejezni az előbb a mondandómat, ezen a nyomvonalon szeretném ismét folytatni, egy olyan összefüggésre ráirányítani a figyelmet, amelyről nem vagy nagyon kevés szó esik.

Panaszkodunk sokszor amiatt, joggal, hogy az ifjúságunk műveltsége sok kívánnivalót hagy maga után. Amikor a tantervek felülvizsgálatához hozzákezdünk, és amiatt panaszkodunk, hogy túlterheltek a diákok, azért ne feledkezzünk meg arról, hogy a műveltségüket gyarapítani az iskolának kötelessége. Igen nagy a felelősségük a tantervalkotóknak, itt ennek a munkacsoportnak lesz a legnehezebb dolga. Farkas Gergely képviselő úr már úgy hivatkozott rám, mint a klasszikusokra szokás. Valóban azt mondtam, hogy egy tantervet készíteni szinte lehetetlen, mert mindenki csak bele akar tenni, elvenni viszont nem akar belőle semmit. Ez a kísértés most is fenn fog állni. Az utolsó Nemzeti alaptanterv készítésekor is valahányan, akik hozzászóltak, mind azt kifogásolták, hogy miért nincs benne még ez, meg miért nincs, benne az.

Itt szeretném jelezni azt is, hogy a gazdasági ismeretek benne vannak, éppen ezért készítettünk egy olyan Nemzeti alaptantervet, ahol külön-külön tantárgyakban jelennek meg az egyéb ismeretek, hanem a hagyományos tantárgyakba applikálva. Hogy ez megtörténik-e a tanítás során, ennek a segítése a szaktanácsadásnak, az ellenőrzése pedig a tanfelügyeletnek lenne a dolga. Az iskolák szabadidőkeretében pedig dönthetnek arról, hogy mire van ott szükség, és a túlterhelés akkor nem lesz olyan veszélyes, mint ahogy azt nagyon sokan, megítélésem szerint kártékonyan hangoztatják, mert így globálisan nem igaz ez a kijelentés. *(Szórványos taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! Visszatérünk a normál időkeretben történő felszólalásokhoz. Ennek keretében elsőként Vigh László képviselő úrnak adom meg a szót.

VIGH LÁSZLÓ (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Megpróbálok rövid lenni, tiszteletben tartani képviselőtársaimat, hiszen ők is szeretnének még hozzászólni ebben a szűk 46 percben. Én polgármesterként 20 évig iskolafenntartó is voltam, egy kicsi rálátásom van, hogy a különböző kormányok mennyit segítettek az önkormányzatokat az iskola fenntartásában. '90 és '98 között a Horn-kormány, aztán '98-2002 között az Orbán-kormány és utána a Gyurcsány-Bajnai-kormány volt, és újra Orbán-kormány lett, láttam az óriási különbséget a finanszírozásban. Azt láttam, hogy óriási különbségek voltak annak megítélésében, hogy egy-egy kormány mit szeretne csinálni az oktatással, mit szeretne csinálni falvainkkal.

De olyan szempontból is látom az oktatás helyzetét, hogy négy gyermekem van, a négy gyermekem közül egyik most végezte el a főiskolát, az egyik most jár főiskolára, a legkisebbik lányom most nyolcadikos. Van két unokám, most kezdte az egyik az óvodát, a másik az általános iskolát. Tehát több oldalról is látom a problémát. Tiszteletben tartom az ellenzéki képviselőtársaim hozzászólását, abban bízom, hogy mindenki azért szól hozzá, mert jobbat akar a közoktatásban.

Polgármesterként évfélekeig azon vitatkoztunk, hogy ahhoz az állami támogatáshoz, ami 40 százalék volt, ha egy iskolánál volt 100 milliós költségvetés, akkor adott hozzá az állam 40 milliót, hogyan tudunk a 60 millióval hozzátenni. Amikor hét önkormányzattól hat megegyezett a költségvetésben, az egyik meg jelezte, hogy nem tud hozzátenni, nem az akarattal van gond, hanem a lehetőséggel, onnantól fogva leálltak a tárgyalások.

Ezt azért meséltem el, mert ezt a felelősséget lenyomták oda vidékre, a falvakra, és amikor megalakult a KLIK, szerette volna tehermentesíteni az önkormányzatokat, a falvakat, a polgármestereket, a képviselőket mindentől a feszültségtől, ami lejött oda, hozzánk, hogy ne ők szenvedjék végig ezeket a napi vitákat, ne azon gondolkodjanak, hogy a villanyt fizetik ki vagy a gázt. Az önkormányzatokat is, be kell valljuk, több vita is volt erről, sajnos az iskola finanszírozása adósította el. Ez volt az egyik fő tényező abban, hogy 1300 milliárdot halmoztunk fel. Amikor a falvainktól átvette a KLIK az iskolákat, azt gondolom, az esélyegyenlőség feljött.

Most is vannak különbségek iskolák és falvak között, de azért van különbség, mert úgy látjuk, nem mindegy, hogy egy iskolának ki az igazgatója, kik tanítanak ott. Mert ha kiváló pedagógusok vannak, az az iskolán meglátszik. Azonos képességű falvak között sokkal jobb gyerekek jönnek ki azokból az iskolákból, ahol rátermett pedagógusok vannak. És nagyon nagy tisztelet részéről is a pedagógusok irányában. Azt gondolom, hogy jelen kormánypárt megpróbál mindent megtenni azért, hogy a pedagógusoknak az igazi presztízse, a régi presztízse újra visszajöjjön. Hiszen régebben mi úgy mondtuk, én '69-ben jártam első osztályba, hogy óriási tisztelete volt a pedagógusnak.

De ahhoz, hogy a pedagógus hogy tanít, hozzájön egy másik dolog is, hogy a szülő hogy engedi el

gyermekét az iskolába: tanítható állapotban kapja-e meg az iskola a gyermeket, kipihenten, étellel, itallal ellátva jön-e egy gyerek iskolába, vagy pedig nem tanítható. Azt gondolom, nagyon sok összetevője van annak, hogy kiváló gyermekek kerüljenek ki az iskolákból.

És egy gondolat, amit itt két képviselőtársam jelzett a tornaterem kapcsán; azt hiszem, szocialista képviselőtársam, Bangóné és az egyik jobbikos is, hogy a tornaterem hiánya óriási gondot jelent a gyermekeknek.

(19.00)

Azt tudom elmondani, hogy rengeteg sportoló, sok kiváló ember került ki az iskoláinkból abban az időben is, amikor még nem voltak tornatermek. *(Bangóné Borbély Ildikó közbeszól.)* Nagyon sok kiváló gyermek került ki, és azért került ki, mert egy más világ volt. Ezt a más világot nem lehet visszahozni, az új trendekhez kell igazítanunk a Klebelsberg működését. Azt gondolom, hogy a finomhangolás elindult, az a kérésem, hogy legyenek partnerek abban, hogy ebben a finomhangolásban egy kiváló iskolarendszert tudjunk létrehozni. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Most Szakács László képviselő úrnak adom meg a szót.

DR. SZAKÁCS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Államtitkár Urak! Az első gondolatom nekem is az volt, hogy erősen fogok én is reagálni azokra, amiket hallottam. Volna róla véleményem, nagyon sarkos véleményem volna arról, amit önök elmondtak, de mégiscsak egyet mondanék el. Ez szól Rétvári államtitkár úrnak is, aki szépen elmondta listából, hogy kik azok név szerint, hogy ön kikkel nem ért egyet; Tilki képviselőtársamnak, aki a szakszervezeteket effektíve lekommunizálta és ilyen kommunista, itt maradt csökevénynek tartja.

Az jutott eszembe, hogy úgy aztán senki nem hív senkit a tárgyalóasztalhoz, ahogyan önök. Úgy, hogy itt mindennek elmondják őket ennek a Háznak a falai között, a felszólalókat is *(Dr. Rétvári Bence: És ők minket.)*, majd önök azt mondják, hogy és jöjjenek és tárgyaljanak. *(Dr. Rétvári Bence: És egy ötpárti egyeztetés, az milyen? Ja, ti arra sem jártok.)* Akkor szerintem nincsen min csodálkozni, ha ezek a megállapodások nem gördülékenyen mennek előre, mert úgy tűnik, hogy a kölcsönös bizalom nincs meg. És higgyék el, hogy önöknek azért volt arra idejük, hogy ezt a bizalmat lerombolják, mert volt. Volt bizalom. Az, hogy hat év után, amiből négy évet önök kétharmados többséggel eltöltött kormányzással töltöttek, még mindig a 2002-2010 közti időszakról beszélnek, és azt próbálják megfejteni, hogy ott mi volt a hiba; no pláne, hogy nekünk milyen politikát kellene folytatni, az ennek már csak a csimborasszója, de azért az elmúlt hat évben, hogy

mi történt - (Közbeszólás a Fidesz soraiból: Fize-tésemelés.), fogok mondani számokat -, hogy az elmúlt három évben mi történt, arról is érdemes volna beszélni, én úgy gondolom.

Úgy hallottam, hogy itt már hibásak a szak-szervezetek, hibásak a tanárok. Önök nem hibásak meg a gyerekek. Szerintünk a gyerekek tényleg nem hibásak, de szerintünk önök viszont igen. Azt hallottuk, hogy állami módon állami intézmény jól látja el azokat a szervezési feladatokat, amelyeket rábíznak. Ugye, ez a KLIK volna. Urak! Bocsanat, Hölgyek, Urak! A 2010-es év - tényleg igaza van minden egyes önkormányzati kollégámnak - bor-zalmas év volt az önkormányzatok számára. Sokkal többet kellett hozzátenni az önkormányzatoknak az iskolák finanszírozásához, mint amennyit az államtól kaptak. Így van. Fölborult a 60-40, 40-60 lett belőle, de még akkor is a summa 1 milliárd 120 millió forint volt, amiből az akkori közoktatást meg kellett szervezni. 1 milliárd 120 millió forint! Amiből önök 2013-ra a KLIK-et megszervezték, abból maradt az önök költségvetése alapján 411 milliárd forint. Nem akarok igazságtalan lenni, majdnem 412 milliárd, meg kell nézni az adatokat, onnan dolgoztunk mi is. (Tuzson Bence: 1000 milliárd, nem 1 milliárd!)

2014-ben észrevették, hogy ez nem jó, és 482 milliárd forintra tervezték meg a KLIK költségvetését. Hol volt itt a tudatos tervezés? Arról nem beszélve, hogy már VII. hó 28-án a kormány határozatával rendkívüli kormányzati intézkedésként majdnem 20 milliárd forintot, egészen pontosan, hogy vissza lehessen keresni, VII. hó 28-án 19 milliárd 748 millió forintot tettek oda a KLIK-hez. A következő évben észrevették, hogy ez még mindig nem elég - lássuk be, ez még mindig kevesebb mint a fele, amit a 2010-es évben az állam és az önkormányzatok közoktatásra költöttek -, 532 milliárd forintban tervezték meg, 532,7 milliárd forintban tervezték meg a KLIK költségvetését. Ehhez háromszor kellett hozzányúlni a 2015. évben. Egyszer 26,7 milliárdot, egyszer 141 milliót és egyszer pedig 10 milliárd forintot tetszetek hozzátenni. Ennyit az önök tudatos tervezéséről. Ez havonta van lebontva, IX. hónap, X. hónap, XI. hónap. (Dr. Rétvári Bence: Ez is baj, hogy pluszpénzt adtunk?) Ez az a tudatos tervezés, az az állami módon az állami intézmény jól ellátott feladata, amit önök megtettek.

Na, nézzük a 2016-os évet! Látszik, hogy ez nem elég, még többet terveznek, már 549 milliárddal tartunk az 1120 helyett. Ehhez már januárban 19 milliárdot akarnak hozzátenni, majd kiderül, hogy ez mégsem lesz elég. Ha egy kicsit én is csalafinta akarok lenni, akkor azt mondom, az mégsem lehet, hogy kétszer ennyit költenek stadionokra, akkor meg kell emelni a KLIK-nek is a költségvetését, és akkor 40 milliárdot tesznek most már hozzá. Ez még mindig nagyon-nagyon elmarad a 2010-es évtől. (Kormány-párti közbeszólásra:) Ez sem fog sikerülni.

Nemzetközi összehasonlításban ugyanez. Ha igazságtalan akarok lenni, akkor természetesen a skandináv országokkal fogom összehasonlítani Magyarország GDP-arányos 3,93 százalékát. 3,93! Ez

Dániában 7, Finnországban 6,5, Svédországban 6,6. De ha a visegrádi országokat veszem alapul, a magyar 3,93-hoz képest Lengyelország 5,3; Szlovénia 6,5, a hatalmas gazdaságú Szlovénia 6,5; Csehország, az ugyancsak hatalmas gazdaság 5,2 és Szlovákia, az ugyancsak hatalmas gazdaság 5 százalék. A V4-ektől 1,1-1,2 százalékkal vagyunk lemaradva, az OECD-től és az Unió átlagától, a 6 százaléktól még eggyel többel, 2,1-2,3 százalékkal vagyunk lemaradva.

Uraim, erre nem szabad büszkének lenni, és ha melléteszem azt, hogy csak a 2015-ös évben mire jutott pénz az oktatás helyett... - mert amire akarnak, arra jut. A Költségvetési bizottságban nagyon sokat vitatkozunk ezen, hogy mire jut. Kérem szépen, jutott az állami propagandára, az MTVA-ra és a nemzeti konzultációkra 79 milliárd. A Liget Budapest projektre, amit a budapestiek háromnegyede elutasít, 19 milliárd. Stadionépítésekre 37,63 milliárd. Bank- és cégvásárlásra 165 milliárd forintot költöttek. A Nemzeti Olimpiai Központ 35,8 milliárd. A Miniszterelnökség 10 milliárdért költözik a Várba, állami közműszolgáltatót vetek és alapítottak 18 milliárdért, és üres gáztárolókat vásároltak 300 milliárdért. Ez 664,43 milliárd forint, amit nem arra költöttek, nem a gyerekekre költöttek, kedves Dunai Mónika képviselőtársam, nem a gyerekek a legfontosabbak, hanem az olimpia, a propaganda, a stadion, a Miniszterelnökség, a közműszolgáltató és az üres gáztároló. Erre többet költenek, mint a KLIK-re, ez 664,43 milliárd forint. Úgy gondolom, hogy ha ehhez még mondjuk, a MOL-pakettet hozzátesszük, az már 1000 milliárd fölött van rendszeren.

Amit önök ilyen kiválóan megszervezték és nem esik róla szó, még az NGM is meg az FVM is tart fenn iskolákat. Tavaly átadták az iskolák egy részét egy szakképzési oktatási centrumnak, és ezek a szakképzési oktatási centrumok úgy megsértették a KLIK-et, hogy a második féléves költségvetésüket már nem adták neki oda, az NGM-ben meg nem volt be-tervezve. Ezeknél az iskoláknál kiváló félév volt az elmúlt fél év, és ez az elmúlt fél év azzal telt ott, hogy nem tudták kitalálni, hogy ha van egy csőtörés, akkor ki jogosult felhívni a vízművet. Van olyan intézmény, ahol 1,5 millió forint értékű víz folyt el addig, amíg az önök nagyon gondos állama által meghatározott hatásköri szabályok alapján ki tudták deríteni, hogy ki hívhatja fel a vízművet.

Uraim, önök rengeteg pénzt kivontak ebből, rengeteg pénzt, másra nagyon-nagyon-nagyon sokat költöttek és egy alkalmatlan, működésképtelen rendszer hoztak létre. Ezért kell ezt lerombolni, ezért kell ezt megszüntetni és újra felépíteni egy jót. Köszönöm a figyelmet. (Taps az MSZP soraiban.)

ELNÖK: Most Révész Máriusz képviselő úrnak adom meg a szót.

RÉVÉSZ MÁRIUSZ (Fidesz): Tisztelt Országgyűlés! Először is - nem ezzel akartam kezdeni, de Szakács képviselő úr kifogásolta, hogy miért emlegetjük fel a 2010 előtti időszakot. (Dr. Szakács László: Megfogtad a lényegét.) Tisztelt Képviselő

Úr! Viszonylag egyszerű a dolog. Igen jelentősen megnőtt az önk ideje alatt az államadósság (*Közbeköltés az MSZP soraiból.*), és itt mondott sok milliárdot, de nagyobb számot fogok mondani, mert az a helyzet, hogy a tavalyi évben 1200 milliárd forintot voltunk kénytelenek kifizetni egyébként adósságtörlesztésre. 1200 milliárdot!

(19.10)

2014-ben egyébként 1350 milliárd forintot. Hogy nem tudja értelmezni egyébként a költségvetési táblázatokat, azt hagyjuk, de az elmúlt években nagyjából 1100 milliárd forintot költöttünk oktatásra, ez kétségkívül a szükségesnél kevesebb, de gondoljon bele, képviselő úr, hogy ez a szám kisebb, mint amit önk miatt adósságtörlesztésre fordítunk. És emlegetheti egyébként a V4-országokat, de az a helyzet, hogy a V4-országokban egyébként az adósság aránya lényegesen kisebb, és mondjuk, ha mi is 40-50 százalékos adósságot lennénk kénytelenek törleszteni, akkor egyből találnánk a költségvetésben minden évben nagyjából 600 milliárd forintot. Hat-százmilliárd forintot, képviselő úr, ez az önk felelőssége. (*Dr. Szakács László: Mi a mi felelősségünk? Miről beszélsz? Hat éve kormányoztok!*)

Tisztelt Országgyűlés! Az a helyzet, hogy tanár voltam, egy kerületben 16 éven keresztül vezettem az oktatási bizottságot, van számtalan tanár rokonom, tanár ismerősöm, ismerem az igazgatókat, és az a helyzet, abban kétségtelenül igazuk van, hogy rendkívül súlyos problémák voltak az oktatásban az elmúlt időszakban. Valóban igaz, hogy a KLIK túlságosan centralizált, valóban igaz, hogy a KLIK alulfinanszírozott, igaz az, amit elmondtak, hogy a tanároknak túlságosan sok az adminisztrációs teher, valóban igaz, hogy késtek a kifizetések, és valóban van sok-sok probléma. De mindez nem vezethet oda, hogy azt mondjuk magunkban, hogy az előző időszak teljesen jó volt, minden rendben volt.

Az az igazság, tisztelt képviselőtársaim, hogy egyáltalán nem volt rendben. Balla György képviselőtársamnak ebben a kérdésben teljesen igaza volt. Az az oktatási rendszer, ami Magyarországon működött, az minden volt, csak nem baloldali oktatási rendszer. Ezért felháborodtak, de gondoljanak bele, hogy egyébként mi volt ennek az oktatási rendszernek a lényege. Ez az oktatási rendszer úgy működött, hogy a legszegényebb települések rosszabb minőségű oktatást tudtak biztosítani a szegényebb településen élő gyermekeknek, mint a jobb módú településeknél. Az az igazság, hogy ennek az oktatáspolitikának az lett a következménye... - önk nagyon sokat beszéltek egyébként esélyegyenlőségről, küzdöttek a szegregáció ellen, de ha megnézzük európai összehasonlításban, a magyar oktatási rendszernél szegregáltabb oktatási rendszer nem volt az OECD-országok között, és nem volt Európában.

Az a helyzet, képviselő úr, hogy ezen kellett változtatni. Még egyszer mondom, mi elfogadhatatlannak tartottuk azt, hogy egy gyerek sorsa akkor eldőljön, amikor hatéves korában az édesanyja, édesapja

kézen fogja, és beíratja az általános iskolába. (*Dr. Szakács László: Most már a születés után eldől.*) Ugyanis ez a rendszer történt.

Valóban, ha megnézzük, akkor pontosan ebből fakadnak azok a hatalmas méretű esélyegyenlőtlenségek, amiket a PISA-mérésekben kimutattak. Ebből fakadt az, hogy mire a gyerek nyolcadik osztályos lett, a gyerekek nagy része nem tudott írni, olvasni, és a matematikai, szövegértési kompetenciái egészen egyértelműen katasztrofálisak voltak.

Hiller úr kiadott egy könyvet minisztersége idején, ami például a szakképzésről is mutatott néhány adatot, grafikont. Ebben a következő szerepel. A szakképzésbe beiratkozott gyerekeknek - hiába a 18 éves tankötelezettségi életkor - az egyharmada lemorzsolódott. Ez az a rendszer, amit önk védnek. De ebben a könyvben volt még egy további adat is, hogy a szakképzésbe beiratkozott hátrányos helyzetű gyerekeknek az 50 százaléka morzsolódott le, és ha nemzetközi összehasonlításban megnéztük egyébként, hogy milyen ezeknek a gyerekeknek a szövegértése, milyen ezeknek a gyerekeknek a matematikai képessége, készsége, akkor egészen katasztrofális eredményeket láttunk.

Tisztelt Képviselő Urak és Hölgyek! Ezen a rendszeren kellett változtatni. Mi azt gondoljuk, nem elfogadható az, hogy egy gyerek életesélyét az határozza meg, hogy milyen településre születik. Nem elfogadható, hogy aszerint dőljön el az iskola minősége, hogy gazdag településen, jómódú önkormányzatban születik a gyerek, vagy pedig szegényebb településen. Ez állt egyébként az oktatási rendszer átalakításának központjában, ez volt a célkereszt. Ezért hoztuk meg a következő döntéseket: a hároméves kortól kötelező óvodáztatást, ezért vezettük be az egész napos iskolát, illetve az egész napos foglalkoztatást, és ezért próbáltuk átalakítani a szakképzési rendszert is.

A szakképzési rendszer átalakításához, tisztelt képviselő urak, még egyetlen gondolatot hadd tegyek hozzá. Számomra meglehetősen furcsa, hogy mondjuk, a baloldali képviselők kivont karddal tiltakoznak az ellen, hogy adminisztratív módon a családi pótlék iskoláztatási támogatásával próbáljuk a gyerekeket arra kényszeríteni, hogy menjenek iskolába és tanuljanak, mert úgy lesz esélyük az életben, majd ugyanezek a képviselők átbucskáznak a fejük fölött, és azt követelik, hogy 17 éves korban adminisztratív eszközökkel kötelezzük az írni-olvasni nem tudó vagy alig tudó gyereket, hogy menjen szakiskolába. Tisztelt képviselő urak, nem érzik az ellentmondást?

A problémákat meg kell oldani. Azzal kezdtem, hogy a problémák egy jelentős részét, a tanári követelések egy jelentős részét egyébként mi is látjuk. Ráadásul, ha megnézik, hogy Palkovics államtitkár úr milyen nyilatkozatokat tesz, mit mondott a kerekasztal után, akkor teljesen egyértelműen látszik, hogy nincsenek olyan messze az álláspontok. A tanárok azt követelik a szakszervezetekkel együtt, hogy a KLIK-et ilyen formában ne működtessük tovább. Palkovics államtitkár úr megígéri, hogy nem fog ilyen módon tovább működni, mert decentralizálva

lesz. Azt követelik, hogy a KLIK-nél a forráshiányt szüntessük meg. Palkovics államtitkár úr megígéri, hogy megszünteti, és egyébként már 38 milliárd forintot kapott is a KLIK erre a félévre. Azt követelik, hogy a pedagógusok adminisztrációs terhei csökkenjenek; Palkovics államtitkár úr azt mondja, hogy az adminisztrációs terhek csökkenni fognak. Azt követelik, hogy ne kelljen 32 órát bent lenni az iskolában végig; Palkovics államtitkár úr elmondja, hogy egyébként erre megvan a lehetőség, nyitott, meg kell beszélni. Azt követelik, hogy a tananyagot tekintsük át; Palkovics államtitkár úr elmondja a kerekasztal után, hogy át fogjuk tekinteni a tananyagot, ez egy kicsit hosszabb idő.

Majd ezt követően Mendrey úr, például ott volt az első kerekasztal-tárgyaláson, elégedetten nyilatkozik az eredményekről; inentől egyébként ez nem szakpolitikai változás, hanem politikai változás állt be. Egyébként köszönjük Mendrey úrnak ezt a mai levelet, mert inentől kezdve nekünk nem is kell mondani semmit, ez a levél önmagáért beszél: nem szakpolitikai kérdéssről van szó az ön esetében, hanem ez átment pártpolitikába. Miközben ugyanazokat a kérdéseket, amiket önök követelnek, az államtitkárság teljesíteni próbálja, azt mondják, hogy nem vesznek részt a tárgyaláson, és abcúg, s a többi, minden.

Tisztelt Képviselő Urak! Azt gondolom, hogy aki figyel arra, hogy mi történik a kerekasztalon, aki figyeli államtitkár úr nyilatkozatait, az látja, hogy a tanári követelések 80 százalékában nincs is vita, a tanári követelések 80 százalékát egyébként teljesíteni fogjuk, teljesíteni fogja az új államtitkárság. *(Dr. Szakács László: Ezeket már senki nem hiszi el, az a helyzet!)* Önöknek a lelkük rajta, hogy ebben a folyamatban részt kívánnak venni, ebbe a folyamatba be akarnak kapcsolódni, vagy pedig ezeket a problémákat egyébként a szakszervezetek és önök nélkül fogjuk megoldani. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Megadom a szót Rétvári Bence államtitkár úrnak két percben.

DR. RÉTVÁRI BENCE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen. Csak azt a már-már közhelyes szocialista felszólalást szeretném helyretenni, ami arról szólt, hogy stadionokra van pénz, oktatásra nincs pénz. *(Gógós Zoltán: Miért, nem így van?)*

A képviselő úr azt próbálta bebizonyítani, hogy oktatásra feleannyit költ ez a kormány, mint korábban. Míg az állami és nem állami intézményekre fordított kiadások, ahogy ön is mondta, ezermilliárd forint környékén voltak, addig ez most már a tavalyelőtti évben és a tavalyi évben is jóval előlött volt, meg nyilván korábban is volt előlött, 1119 milliárd forint környékén. Tehát az, amit a képviselő úr mondott, hogy megfelelődték volna ezek a kiadások, nem igaz.

Az viszont igaz, hogy a szocialisták kivették a pénzt az oktatásból. Ezt nem én mondom, hanem az OECD mondja. Magyarország az OECD összes tagál-

lama közül abban a hat országban volt 2008 és 2010 között, ahol reálértéken is csökkent a köznevelésre fordított forrás és a GDP arányában is csökkent a köznevelésre fordított forrás. A csökkenő GDP-ből még kisebb arányban adtak a köznevelésre, az oktatásra, 11 százalékkal csökkent az OECD kimutatása szerint az önök kormányzásának utolsó éveiben a GDP-arányosan a köznevelésre fordított keret. Tehát önök kivették azt a pénzt, amit nekünk kellett visszatenni a rendszerbe. Ebből látszódik, hogy mennyivel is nőtt a pedagógusok fizetése. A gyakornok státuszúnak 122 ezerről 171 ezerre, ha főiskolai végzettsége volt, egy 3-5 év gyakorlattal rendelkező egyetemi végzettségű tanárnak 135 ezerről 227 ezerre, és egy 18-20 éves, tehát nagyobb gyakorlattal rendelkező, egyetemet végzett tanárnak 172 ezerről 283 ezer forintra nőtt a fizetése. Ezzel szemben önök elvették egyhavi fizetést a tanároktól, évi 17 milliárd forintot húztak ki a zsebükből, összesen pedig 78 milliárd forintot vettek el a tanároktól.

Ez a mérleg, tisztelt képviselő úr: önök csökkentették a pedagógusok fizetését, és stadionokat sem építettek; mi növeltük is a pedagógusok fizetését *(Bangóné Borbély Ildikó: És stadionokat is építettek!)*, és nekünk stadiont is sikerült építeni. Pedig az önök egykori államtitkára, Mesterházy Attila úr nagy stadionépítési terveket vázolt.

(19.20)

A kormányuk elfogadott egy programot, csak nem volt sem erejük, sem lehetőségük arra, hogy azt is végrehajtsák, ahogy a pedagógusoknál sem sikerült emelni, csak csökkenteni. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiban. - Gógós Zoltán: Felcsúton nem lett volna stadion, az biztos! Meg Kisvárdán sem! - Dr. Varga László közbeszól.)*

ELNÖK: Most Vágó Sebestyén képviselő úrnak adom meg a szót.

VÁGÓ SEBESTYÉN (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Nevezzenek szakbarbárnak, de én a saját szakterületemnek egy problémájáról szeretnék beszélni, ami az oktatási intézményeket érinti, ez pedig nem más, mint a gyermekvédelmi jelzőrendszer működése, amelynek tagjai az oktatási intézmények is. És hogy ez miért nem működik, sokan feltettük már ezt a kérdést. Egyébként a jelzőrendszer többi tagjához képest az oktatási intézmények még kimagaslóan teljesítenek ahhoz képest, tehát hogyha összehasonlítóképpen nézzük, de amúgy meg nem tudnak eleget tenni ennek a követelésnek. És miért nem tudnak? Amiről ma nagyon sokan ellenzéki képviselők már szóltak, sőt már kormánypárti képviselő is szólt, hogy leterheltek az oktatási intézmények, nemcsak a gyermekek, nemcsak a diákok, hanem a pedagógusok is.

Erre lenne egy nagyon jó intézmény egyébként, ami a magyar törvényekben szerepel is, ami megoldhatná ezt a problémát, ez pedig az iskolai szociális munkás. Ez még néhány évvel ezelőtt szerepelt is a

kormány stratégiájában, az EMMI feladata lett volna ezt kidolgozni, sokáig mulasztásban is volt a saját határidejéhez képest, majd amikor majd' kétéves csúszással ez belekerült a törvényekbe, ez úgy került bele, hogy a területileg illetékes, akkor még családsegítő szolgálatok - most már gyermekjóléti központok vannak - családgondozója végezheti, feltételes módon, elláthatja ezt a feladatot.

Ez abszolút nem felel meg a körülményeknek és az elvárásoknak. Mert nagyon jól tudjuk, hogy bár átalakították a családsegítő és gyermekjóléti rendszert, és most már gyermekjóléti központok vannak, illetve lesznek, folyamatosan átalakulnak, de a leterheltségükön sokat ez nem fog javítani, és az ő leterheltségük mellett nem fogják tudni ezek a szolgálatok azt bevállalni, hogy egy családgondozót iskolai szociális munkára küldjenek, és hogyha iskolai szociális munkára küldenek egy családgondozót, azt maximum a munkaidejének törtrésztében tudja megtenni, amikor nagyon jól tudjuk, akár szociális szakemberek is, akár oktatási szakemberek is, hogy erre a státuszra főállásban lenne szükség egy oktatási intézményben. És miért is? Egyrészt az azért, hogy az oktatási intézmény a törvényi, illetve jogszabályi előírásának eleget tudjon tenni, tehát aktív tagja tudjon lenni a gyermekvédelmi jelzőrendszernek, ugyanis az oktatási intézmény az, amely nap mint nap találkozik azzal a gyermekkel, látja, hogyha valami nem stimmel, látja azt, hogyha esetlegesen veszélyeztetettségnek lehet kitéve az a gyermek a családjában vagy a lakókörnyezetében. És miért is van arra szükség, hogy ezt főállásban lássa el? Ugyanis hogyha főállásban nap mint nap ott van, akkor van abban a testközeli kapcsolatban a diákokkal, hogy ezt észrevegye, akkor van napi kapcsolatban pedagógustársaival, hogy tőlük akár a jelzést megkapja, és a megfelelő lépéseket meg tudja tenni.

De nemcsak ebben merülne ki egy iskolai szociális munkás feladata, hogy a gyermekvédelmi jelzőrendszer részeként jelzéssel élne a gyermekjóléti szolgálatok felé, hanem egyéb más módokon is tudná segíteni akár a gyermekek szocializációját, akár készségek kialakítását, akár a pedagógustársai, a szaktanárok munkájának a segítségét. Mire is gondolok? Nemcsak a felnőttek, hanem nagyon sok esetben a gyermekek sincsenek tisztában azzal, hogy mi egy gyermek veszélyeztetése, ő mint gyermek, mint osztálytárs, mint szomszéd mit tehet, hogyha ilyen problémát érzékel. Nemcsak hogy ezeket nem tudják egyébként, hanem - és itt nemcsak a jóléti intézkedésre gondolok - egyéb szociális kérdésekben sincsenek meg a megfelelő készségei, képességei a gyermekeknek, nem rendelkeznek azzal a megfelelő tudással, akár olyan szintre is lemehetünk, hogy ma egy iskolából, akár általános, akár középiskolából kikerülő gyermek nem képes arra, nagyon sok gyermek nem képes arra, hogy akár egy ajánlott levelet feladjon. Ez is egyfajta szociális tudás, egyfajta társadalmi tudás, amivel igenis tisztában kell lennie. És hogyha már egy főállású iskolai szociális munkás dolgozna az iskolákban, akár a feladatnak, az iskola oktatási feladatának ezt a részét is átvállalhatná, és akár osz-

tályfőnöki óra keretében nemcsak a jóléti intézkedésekről, illetve a gyermekjóléti és a gyermekvédelmi intézkedésekről tarthatna előadást a diákoknak, világosíthatná fel őket arról, hogy mit kell tenniük, akár hogyha ilyet tapasztalnak, vagy akár felismerheti, hogy a gyermekeket akár a családjukban, akár a lakókörnyezetükben ilyen sérelem éri, hanem ezeket a készségeket is átadhatná a gyerekeknek, és nem egy szociálisan hátrányos helyzettel, ilyen szempontból, társadalmi szempontból hátrányos helyzettel lépnének ki az oktatási intézményből a gyermekek, hanem felkészültebbek lennének.

Egy többszörös funkciója lehetne tehát, egy többszörös feladatot vállalhatna át, terhet vehetne le a pedagógusok válláról, és végre igazán komolyan és a helyének megfelelően, mint a gyermekvédelmi jelzőrendszer tagja működhetne az oktatási intézmény. Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Kétperces időkeretben Szakács László képviselő úrnak adom meg a szót.

DR. SZAKÁCS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Rétvári államtitkár úrnak szeretnék annyiban reagálni, hogy én a KLIK költségvetéséről beszéltem. Én is tudom azt, hogy vannak NGM és FVM által fenntartott iskolák *(Dr. Rétvári Bence közbeszól.)*, azok ugye még nagyobb bajban vannak, mert amikor átvették azokat, akkor nem voltak benne a minisztériumnak a költségvetésében, csak erre már nem figyelt valószínűleg az államtitkár úr. Nem volt bent az ő költségvetésükben *(Tuzson Bence és dr. Palkovics László: Nem így van.)*, és az első félév nagyon szűk első félév volt önéik.

Önök most írták elő az igazgatóknak, hogy másfél nap alatt csináljanak költségvetést bázisszámok nélkül, és most írták elő, főleg az NGM-es intézményekben 20-70 millió forintos intézményenkénti bérmegetakarítást. Erre nem lesz más magyarázatuk, higgyék el nekem, mint amit én mondtam. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Most normál időkeretben megadom a szót Vinnai Győző képviselő úrnak.

DR. VINNAI GYŐZŐ (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Úgy vagyok velem, mint Balla György, hogy mielőtt egy szakmai keretben szeretnék szólni a közoktatás állapotáról, és egy olyan fogalmat szeretnék idehozni a minőségi oktatás és a tehetséggondozás mellett, amely az esélyteremtést jelenti, mert szerintem az egyik legnagyobb problémánk ez, hadd mondjak én is egy konkrét példát mint volt önkormányzati képviselő 2010 előtt - Szabó Sándornak címezem, mert mondta, hogy Szeged szeretné visszavenni az iskoláit *(Közbeszólások az MSZP soraiból.)*, csak azt is mondta, hogy adjuk oda a forrásokat. Mert hogy is volt ez 2010 előtt? Úgy volt, hogy Nyíregyházán például mint oktatási bizottsági elnök 2002-től 2010-ig láttam ezt a folyamatot, és emlékszem egy ilyen nagy

táblára, amelyet kiírtak a szocialisták, hogy: több pénzt az embereknek, több pénzt az önkormányzatoknak! (Gógös Zoltán: *Ez nem akkor volt!*) Valószínű, hogy még vagyunk néhányan, akik emlékezünk, és emellett pedig a normatíváknál minden évben - minden évben! - a költségvetésnél azt láttam, hogy a központi normatíva, ami az intézményfenntartásra, benne az iskolákra jön, Nyíregyházán ez a 18 óvodával együtt 53 intézményt jelentett, egyre kevesebb forrás volt.

Mondok egy értelmezhető számot: 2009-ben 5 milliárd forint volt iskolafenntartásra, ami központi normatívából jött, és 6 milliárd forintot kellett hozzátenni, hasonló volt a helyzet, mint Csepelen, ez a 40-60 százalék, vagy mondhatnám azt, hogy egyharmad-kétharmad. Na most, ebben a helyzetben az önkormányzatok eladósodtak, és az az 1000, közel 1300 milliárd forint, amit konszolidáltunk... (Gógös Zoltán: *Ne beszéljete már hülyeségeket! Fejlesztési költség nem volt?!*) Nem, nem állítottam azt (Gógös Zoltán *közbeszól.*), de most a működésről beszéltem. Ennek jelentős része, képviselőtársam, a jelentős része működés volt. Azt gondolom tehát, hogy a szocialisták kivettek pénzt az oktatásból, mi betettünk, és ahogy Balla György mondta, ez a liberális oktatáspolitikai, amit szeretnék most bebizonyítani, megbukott, mert az esélyteremtésben a különbségek növekedtek az iskolák között (Gógös Zoltán *közbeszól.*) egy jómódú, mondjuk XII. kerületi önkormányzat és egy kistelepülés iskolái között.

Önök nem voltak ott, amikor a kistelepülések polgármesterei az állami szerepvállalásnál szinte tapsoltak, amikor az állam átvette, fenntartóvá vált, és a működést is átvette, mert azt mondta, hogy a költségvetésükből az a 30-40 millió forint - településnagyságtól függően - nem volt meg, amit neki hozzá kellett tenni ahhoz, hogy az iskolája biztonságosan működjön. Ennyit tehát arról, hogy milyen volt a finanszírozása a korábbi időszaknak.

És akkor térjünk vissza a tételmondathoz, mert ebben, úgy látom, hogy van egy egyetértés, de nem azért, mert most politikai pártok azt mondják, a kiindulópont, amit Pószán László mint vezérszónok is elmondott, hogy a gyerekek érdeke legyen. Igen ám, de a gyerekek érdekét a gyerekek nem biztos hogy felismerik, a tanárok és a szülők jelentik azt, hogy mi is a gyerek érdeke, az, hogy minőségi oktatást kapjon, az, hogy tehetséggondozás legyen az iskolában, vagy felzárkóztatás, esélyteremtés, tanórán kívüli foglalkozások és mindaz, amit az iskola - úgy szoktuk megfogalmazni - azért tud tenni, hogy a családból hozott hátrányokat kompenzálja, kiegyenlítsse vagy csökkentse.

(19.30)

Erre kell az iskolának, benne a tanároknak, szülőknek és nekünk, politikusoknak is, akik a keretet megadjuk, bár jómagam tanárember vagyok, három évtizedig tanítottam a nyíregyházi főiskolán - azt hiszem, hogy Gógös Zoltán is valamikor ott végzett, ugye? Csak a mezőgazdasági részén, ez már egy in-

tegrált rész. (Gógös Zoltán: *Igen, 1981-ben.*) A lényeg az, hogy a tanárképzésben szerepet vállalva, azt láttam, hogy a tanárok hivatástudattal rendelkeznek, és szerintem most is azért van - remélem, többségükben - az a felzúdulás, hogy jobbá tegyék a rendszert. Mint ahogy a Herman Gimnázium igazgatója a köznevelési kerekasztalon vagy a bizottsági ülésen - már nem is tudom, mert átjöttek az első köznevelési kerekasztal után a Kulturális bizottság ülésére - azt mondta, hogy úgy vette észre, hogy javítani szeretné a rendszert, és ő elégedett ezzel, hogy értelmes vitára nyitott a kormány, mindent meg lehet beszélni, ami rendszerszintű hiányosságokat, problémákat orvosol, de nem akarunk visszatérni a 2010 előtti oktatáspolitikához.

Miért is? Azért, mert a XXI. században, és örülök, hogy Dúró Dóra visszajött, mert XX. századról és XXI. századról beszélt Vona Gábor, én felírtam egy pár tételt magamnak, hogy mi az, ami fontos a XXI. századi iskolában, mert oly gyorsan változnak a körülmények, a technológiai változások, a tanulástudomány megváltozott, a tudáskonceptió megváltozott, hogy mi az, ami valóban használható, versenyképes tudást ad a gyerekeknek. Szerintem ez az új tartalomfejlesztés a következőkből áll: esélyteremtés, tehetséggondozás, készségek, képességek fejlesztése, egyéni szükségletekre koncentráló oktatás és új tartalomfejlesztés, amely - hogy mondjam - a szakmai, tartalmi, módszertani változásokat is jelenti.

Mit kell tenni ahhoz, hogy ez megvalósuljon, elsősorban az esélyteremtés területén? Az állami szerepvállalás, amely megteremtette az esélyteremtés kereteit, a köznevelés közszolgálati szerepének erősítése, az egy olyan közszolgáltatás, amihez mindenki hozzáférhet, és ezen belül lehet differenciálni.

Hároméves kortól a kötelező óvodáztatás bevezetése szerintem jó döntés volt, remélem, hogy ebben sokan egyetértünk. Miért is volt jó döntés? Azért, mert az óvodai nevelésben való részvétel a későbbiekben jobb iskolai teljesítményekhez vezet. Mi a célunk? Az, hogy jobb iskolai teljesítmények legyenek; mindenféle felmérést most időhiány miatt nem idéznék, és valójában, ha jobb iskolai teljesítmény van, akkor a lemorzsolódás is csökken, a korai iskolaelhagyás is csökken, és a végzettség nélküliség, tehát hogy az iskolából végzettség nélkül jönnek ki, ez mindenképpen csökkentendő.

Véleményem szerint a szakképzés átalakítása is ezt a célt szolgálta, hogy minél többen középfokú végzettséget szerezzenek. Természetesen maximálisan támogatom, hogyha valaki diplomát akar szerezni, csak tudják, én láttam azon a főiskolán, amely ma már egyetem, a Nyíregyházi Egyetem, hogy 150 kommunikáció szakos hallgató végzett, mondjuk, a 2000-es évek elején, és elhelyezkedett 3-4. Tudják, a Tesco-pénztárakban is találkoztam olyan kommunikáció szakos hallgatókkal, akit én tanítottam, vagy történelem szakos hallgatókkal. Nem ott a helyük, tudják? Ez még akkor volt, nem Londonba mentek, nem 2004-ről beszélek, az európai uniós csatlakozásunkról, hanem előtte. Én azt mondom, hogy olyan képzettséget kell adnunk, hogy a szakmájukban tud-

janak tanítani, és lehetőleg itt, Magyarországon, de hogy ha a fiatalok közül valaki el akar menni és kipróbálja magát, csak jöjjön majd utána vissza, mert az egy nehéz döntés, ahogy a miniszterelnök úr mondta.

2020-ra Magyarország azt vállalta, hogy a végzettség nélküli iskolaelhagyók arányát 10 százalékra csökkenti. Ez magas. Nem is akarok belemenni egy számháborúba, hogy 2009-ben mennyi volt, 2012-ben mennyi volt; most mutat egy éves csökkenést, de hosszabb távon kell ezt vizsgálni. Tartós csökkenésről akkor beszélhetünk, ha éveken keresztül a lemorzsolódás csökken.

A kormány hozott egy középtávú stratégiát a lemorzsolódás elleni harcban, ez a korai jelző- és pedagógiai támogató rendszer. Itt a veszélyeztetett tanulók körét meghatározza, és a köznevelési intézmény képessé válik a beavatkozásra. Új munkakörök vannak, a kormány ebben is lépett előre, illetve az oktatási kormányzat; az iskolai szociális munkás munkakör, a gyermek- és ifjúságvédelmi felelős, ezek mind finanszírozott munkakörök lesznek, amelyek közvetlenül segítik az oktatást, nevelést.

Szűkebbre szabtuk a magántanulók körét. Véleményem szerint ez is nagyon fontos, hogy bennmaradjanak a rendszerben. Vagy a tanárok pótlékának kiterjesztése a hátrányos helyzetű térségekben, az elmaradott településeken, a jelentős munkanélküliséggel sújtott településeken, a tanárok, ha ilyen gyerekeket, 3h-s gyerekeket, tehát halmozottan hátrányos helyzetű gyerekeket tanítanak, akkor pótlékot kapnak, véleményem szerint ez is egy jó rendszer.

Befejezésül hadd szóljak röviden arról, hogy 2016 szeptemberében elindul a szakképzési Híd-program. Meglepve olvastam, hogy a szakszervezet azt mondja, hogy erre nincs szükség. Szeretném felhívni a figyelmüket, hogy a szakképzési Híd-program egy teljesen új eleme annak, hogy a korai iskolaelhagyást vagy a végzettség nélküli rendszert csökkentse.

Miről van szó? A szakképzési Híd-programba beléphetnek azok, akik 6 osztályt végeztek el 15 vagy 16 éves korukra, vagy kihullottak a középfokú oktatásból. Itt alapvetően a szakiskolákról van szó, és ez azt jelenti, hogy a szakképzési Híd-programba a 23. életévig be lehet menni, tehát a 25 éves életkorig nappali rendszerű képzésben azt a két évet el lehet végezni, hiszen a képzési idő két évfolyamos, záróvizsgával végződik, és kerestfélévben is indítható. Nagy vívmány ez, csökken a csellengés lehetősége, és részt vehet benne az is, tehát 25 éves korig, aki nappali rendszerű oktatásba jár. Valójában általános iskolai végzettséget ad vagy alapfokú végzettséget és részsakképesítést.

Motiváló tényező különösen a nehéz helyzetben lévő családok számára, hogy az a gyerek, aki ide bekerül, ösztöndíjat kaphat, és nem hagyományos iskolai működésben tanulhat; személyiségfejlesztés, szocializációs utak megmutatása, ezt mindenképpen preferáljuk. És természetesen ingyenes, mint ahogy a szakképzési rendszerben a második szakképzés is ingyenes, hogy ha valaki rosszul választ szakmát,

akkor egy második szakmát is elvégezhet, és azzal a munkaerőpiacon megjelenhet.

Tisztelt Képviselőtársaim! Azt gondolom, hogy a mai párbeszédben - szeretném hinni, hogy párbeszéd van közöttünk, mert mi a tanárok oldalán állunk, akik hivatástudatukkal nap mint nap végzik azt a munkát, ahogy Balla György mondta, hogy a legfeljebb kincsünket, a gyerekeinket bízunk az iskolára, megbízunk benne. Van egy felmérés, bizonyára önök is olvasták, hogy az emberek a legjobban vagy majdnem a legjobban - több mint 80 százalékban - a tanároknak, a tanítóknak bíznak meg, és amikor elvisszük általános iskolába a gyerekeinket, sokszor tanítót választunk.

Szerintem a közoktatás megújításának ezek a fő elemei, és nyitottak vagyunk minden értelmes vitára. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Most Varga László képviselő úrnak adom meg a szót.

DR. VARGA LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Urak! Tisztelt Képviselőtársaim! Szakács László frakciótársam elég pontosan elmondta azt a költségvetési helyzetet, amiben a közoktatás ma van, és ahonnan indult 2010-ben. Én ennek kapcsán már csak néhány szikár mondatot mondanék, amiből szerintem érdemes kiindulni, azzal az igénnyel természetesen, hogy a 2010 előtti állapotokkal sem lehet elégedett senki, én sem állítom ezt. Önkormányzati képviselőként én is láttam azokat a problémákat, amikkel akkor is meg kellett küzdeni, de a 2010-es állapotokhoz képest 200 milliárdot vontak ki a közoktatásból, GDP-arányosan jelentősen csökkent a közoktatás finanszírozása 2010 óta, az újonnan csatlakozott, velünk csatlakozott európai uniós tagállamok közül egyedül nálunk csökkent GDP-arányosan az oktatás támogatása. *(Révész Máriusz: Nálunk nőtt az adósságtörlesztés, több százmilliárd.)* Az önkormányzatoktól pedig több forrást vontak el az önkormányzati szisztéma átalakítása kapcsán, mint amennyit ők az oktatásra fordítottak.

Tehát összességében véve egyértelmű, hogy az egyébként nem megfelelő 2010-es állapotokhoz képest jelentős forráskivonás történt a közoktatásból.

(19.40)

De egyébként mondhatnám itt az egészségügyet is, hogy egy kicsit kitérjek erre. Ez okozza azt a hatalmas elvándorlást, a szakképzett munkaerő hiányát és azokat a társadalmi problémákat, amelyek azért hat év után, azt gondolom, hogy világosan láthatók Magyarországon.

Miskolc országgyűlési képviselőjeként ki kell térnem néhány olyan dologra, ami elhangzott itt a vitában. Tudják, azt mondhatnám viccesen, hogy hízogó is lehetne az a sokszor elhangzott állítás, hogy mert a Magyar Szocialista Párt szervezi itt az elégedetlenséget, meg a demonstrációkat, meg nem

tudom. Én örülök neki, hogy ilyen sokat gondolnak ebbe bele, de nézzük meg, hogy mi történt valójában, szerintem érdemes, hogy elhangozzon. Ugye, január elején a Herman Ottó Gimnázium tanári kara nyilvánosságra hozta azt a levelet, amit - ez nem hangzott el elégszer még - korábban megküldött a KLIK-nek, majd utána az államtitkárságnak is. Erre a levélre semmiféle választ nem kaptak. A nyilvánosságra hozatal pedig elindított egy nagyon komoly közéleti vitát. Én azt állítom, hogy ha nem teszik meg ezt a nyilvánosságra hozatalt, szerintem a mai napig nem történne semmi, nem lenne kerekasztal, szögletes meg rombusz alakú meg semmilyen asztal nem lenne, önök szépen szeletelnék ezt a társadalmi problémát is ugyanúgy, mint az összes többi, nem foglalkoznának vele, letolnák a magyar társadalom torkán és az érintettek torkán.

Hát nem sikerült, mert volt egy szikra, egy pillanat, amikor aggódó szülők, lelkiismeretes pedagógusok, a közoktatás szereplői és egyébként a túlterhelt gyerekek is egy pillanat alatt érzékelték, hogy hoppá, hát akkor mindenki ugyanazt gondolja arról a rendszerről, ami kialakult? Mindenki elégedetlen? Mindenki látja ennek a visszásságait? És tulajdonképpen ez a hoppá pillanat alakította ki azt a nagyon komoly elégedetlenséget, azt a tünteteshullámot, ami utána jött. Miskolcon hosszú idő óta nem volt ekkora demonstráció, a legnagyobb vidéki demonstrációk között emlegetik az utóbbi évtizedekben, mintegy ötezer ember vonult február 3-án - megjegyzem, hogy a nagyon hirtelen összerántott, közoktatásról szóló fórumokat pont erre a napra sikerült összerántani, hogy minél kevesebben legyenek -, a Kossuth téren pedig 40-50 ezer ember.

Ez a nyílt levél pedig nem a pedagógusok fizetéséről szól. Érttem én, hogy egyébként önök azt próbálják beállítani, hogy a pedagógusok több pénzt akarnak, egyébként is mit akarnak ők, mert van nagy nyári szabadságuk. Biztos megmérték ezt is, mindent meg tudnak mérni, mert van rá forrásuk. Tehát értem, hogy ezeket puffogatják, de a nyílt levél nem erről szól, hanem a közoktatás általános állapotairól, amihez szerintem minden magyar állampolgárnak lehet szava, és pláne minden országgyűlési képviselőnek is, hiszen ez egy közös felelősségünk, hogy milyen a közoktatás állapota.

Megjegyzem, hogy a fizetésemelésért nem fogalmaztak meg komoly követeléseket a szakmai szervezetek, de azért azt kell hogy mondjam, hogy az a rendszer, amely a régebb óta pályán levő és nagyobb szakmai tudású pedagógusoknak jóval kevesebbet, minimálisat juttatott - nyilván a pótlékok, túlórák elvételével, sok mindennel -, mint a nem ilyen pedagógusoknak, az nem túl ösztönző rendszer, sok visszássága van ennek, ezt azért el kell hogy mondjam.

Ezek után a tudósítások ezekről az eseményekről a miskolci önkormányzati médiában az ötvenes éveket idézték, a közmédia meg szinte elhallgatta.

Na most, ilyen körülmények között szerintem ne csodálkozzanak, hogyha azt gondolják az illetékes szervezetek és szakmai szervezetek, hogy a közokta-

tásban alapvető változások szükségesek. Merthogy hadd mondjak el néhány gyors példát Miskolcra, 2010 utánról. Egyáltalán nem az a helyzet a szakkörökkel és a versenyekkel, én nem ezt hallom sem szülőktől, sem pedagógusoktól; rengeteg szakkör, nagyon sok verseny marad el azért, mert nem ad forrást erre a KLIK, nem tudnak tehát ide eljutni a diákok. Hogy jobban érzékeltessem ezt a példát, tehát ilyen stadionlogikán is érthető legyen önöknek, azt tudom mondani, hogy egy testnevelő tanár azt mondta nekem egy miskolci általános iskolában, hogy egyébiránt az iskolai focicsapatot az alapján állítja össze, hogy kinek van buszbérlete, mert őt el tudja vinni, egyébként meg nem kap forrást arra, hogy a gyerekeket átvigye a másik iskolába focimeccsre. Csak azért mondom a focit, mert ez így biztos jobban érthető. Mondok egy másik példát. Rossz volt a neon egy miskolci általános iskolában, a gyerekek nem láttak jól. Na most, a szülők összefogtak, ki szeretnék volna ezt cserélni. Végül, lelövöm a poént, ki is cserélték, hónapok után. A miskolci önkormányzati intézményfenntartó, a KLIK meg mindenki között pattogtak a levelek, hónapokig illetékeségi és egyéb hatásköri kérdésekről vitatkoztak kiválóan, majd hónapokkal később nagy nehezen, tervek és mindenféle engedélyeztetés után engedték a szülőknél, hogy ők maguk a saját pénzükből kicseréljék a rossz neonokat.

Olyan vitákat már csak röviden teszek az asztalra, hogy egyébként a kosárpalánk, mondjuk, az önkormányzathoz tartozik, mert ez az épület része, a háló meg mint az oktatás eszköze, a KLIK kérdése. Tehát számos ilyen aggály van.

A tankönyvekről pedig nagyon sok minden elhangzott, egyértelműen negatív folyamatok láthatók, sok a rossz minőségű tankönyv, szétverték a választékat.

Elmaradt felújítások, omladozó vakolat, míg 2010 előtt számos gimnázium megújult Miskolcon és nagyon sok általános iskola is.

Nagyon gyorsan ideraknám az asztalra, hogy mi történt 2010 után egy százszázalékos támogatást élvező, nagy múltú gimnázium igazgatójával, a Földes Gimnázium igazgatójával, akinek többször érvénytelenítették a pályázatát: nagy nehezen, sokadjár kinevezték akkor, amikor már az öregdiák-egyesülettől a teljes városi közvéleményig kiálltak mellette. Szégyen, hogy egy ilyen megtörténhetett Magyarországon.

Sok szülővel beszélgetve egy olyan hatalmas problémát tennék még az asztalra, hogy nagyon sokat veszített az állami intézményrendszer a versenyképességéből a forráshiány és a különbségek növekedése miatt. Ebben megoldás kell.

És azt mondom önöknek, hogy Miskolc, én úgy gondolom, hogy alkalmas és szükséges is, hogy visszavegye intézményfenntartói szerepét ebben a folyamatban. Azzal természetesen egyetértek, hogy kistelepléseken az állam határozott szerepe szükséges.

Egy dolog biztos: új rendszerre van szükség a magyar közoktatás rendszerében. Köszönöm, elnök úr. *(Taps az MSZP soraiból.)*

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! Jelzem, hogy a KDNP az időkeretéből 8 percet átadott a Fidesz frakciójának. *(Taps az MSZP soraiból.)* Most megadom a szót Simon Róbert Balázs képviselő úrnak.

SIMON RÓBERT BALÁZS (Fidesz): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Hogyha megengedik, akkor én is személyes tapasztalataimról számolnék be a mondandóm első felében, hiszen 2006-tól két cikluson keresztül magam is alpolgármesterként tevékenykedtem Győrben, és nyolc éven keresztül szerepet játszhattam abban, hogy a város költségvetését összeállítsuk. És valóban, ebben az időszakban, hogyha egy tortának tekintjük az éves költségvetést, akkor a legnagyobb tortaszeletet mindig is az oktatás finanszírozása, annak fenntartása adta. Így aztán több önkormányzat abba a helyzetbe került, köztük megyei és helyi önkormányzatok is, hogy hitelt kellett felvenniük vagy kötvényt kellett kibocsátaniuk annak érdekében, hogy a működésüket tudják finanszírozni, még akkor is, hogyha ezt nyíltan nem vallották be soha, hanem azt mondták, hogy fejlesztésre szeretnék fordítani a pénzt. Éppen ezért jelentős szerepe volt az államnak abban, hogy azt a bizonyos 1300 milliárd forintos össz önkormányzati tartozásállományt átvállalta és átvette ezt a feladatot is, mármint az oktatás irányítását és részbeni finanszírozását. Tehát megerősítem ugyanazt, amit több képviselőtársam is elmondott, hogy ez egy jelentős lépés volt.

A másik gondolatom pedig ahhoz kapcsolódik, hogy ugye abban egyetértünk szinte mindannyian, hogy a központban, a középpontban természetesen a gyermek áll, a gyermeknek pedig a mai divatos szóval versenyképes tudásra van szüksége. De én kiegészíteném még azzal, hogy a gyermeknek, a gyermekeinknek megfelelő fizikai állapotban is kell lennie, nemcsak a szellemi állapot a fontos, hanem a fizikai állapot is, és éppen ezért fontos a mindennapos testnevelés. Ha visszatekintünk a 2012 előtti időszakra, akkor 2,5-3 óra volt a megengedett óraszám, majd ezt követően pedig - most már szinte minden évfolyamban - heti 5 órára emelkedett a mindennapos testnevelés. Ezt azonban tartalommal is meg kell tölteni, és éppen ehhez kapcsolódóan szeretnék néhány gondolatot hozzáfűzni. Az első ilyen program a 2013-ban elindított úgynevezett Kölyökatlétika-program volt, amelynek kapcsán a kitűzött cél az volt, hogy minden általános iskolai feladatot ellátó nevelési és oktatási intézményből egy testnevelő vagy alsó tagozatos tanító vegyen részt ebben a programban. Így aztán, a mai napon kijelenthetjük, hogy mintegy 2500 pedagógus továbbképzése valósult meg, és ehhez kapcsolódóan még a pedagógust delegáló intézmény egy 250 ezer forint értékű eszközcsoportot is átvehetett. Így a programnak köszönhetően nemcsak a pedagógusok szakmai tudása bővült, hanem az iskolák eszközellátottsága is.

És ha megengedik, akkor még egy programot kiemelnék, ez az úgynevezett „A sport legyen a tied!” program. Ennek győri állomásán mint győri parlamenti képviselő magam is részt vettem.

(19.50)

A program keretében egyrészt a tanulóknak lehetősége nyílik bizonyos sportágakat megismerni, másrészt a program keretében mintegy 1200 köznevelési intézmény részesül - hiszen folyamatban van még ez a program - sportágspecifikus eszköztámogatásban. Én azt gondolom, hogy ez is fontos, hiszen mintegy 400 ezer diákot érint ez a program.

És talán még egyet, ami pedig az infrastruktúra-fejlesztésre vonatkozik, hiszen a kormány nemzeti köznevelési infrastruktúra-fejlesztési programot indított el, amelynek célja az, hogy hozzájussanak a diákok a nevelés-oktatáshoz, a mindennapos testneveléshez szükséges infrastrukturális feltételekhez, és ehhez kapcsolódóan a 2016. évi költségvetésben közel 9 milliárd forint szerepel. Ebből valósulnak meg tornaterem-, illetve tanuszoda-építési fejlesztések, illetőleg óvodai szinten pedig az utánpótlásport infrastruktúrájának fejlesztései mintegy 500 millió forint értékben. És ha két pályázati lehetőséget még kiemelhetek, azok uniósak. Az egyik az egyházi fenntartókra vonatkozik, ez az EFOP 4.1.1. Ez egyes egyházi oktatási infrastrukturális fejlesztésekre, felújításokra, átalakításokra, tornatermek, illetve tornaszobák fejlesztésére is lehetőséget ad, itt közel 5 milliárd forint szerepel, és talán még egyet, ez pedig szintén egy EFOP-os pályázat, amely nemrégiben, 2016. január 25-én jelent meg, itt egy testmozgást javító infrastrukturális fejlesztések konstrukció keretében összesen 4,2 milliárd forint keretösszeg használható fel mindennapos testnevelés, sport, tehetséggondozás infrastrukturális feltételei megteremtésének támogatására.

Visszakanyarodva ahhoz a gondolathoz, amelylyel elkezdtem, tehát valóban a kormány számára és azt gondolom, hogy mindannyiunk számára első a gyermek, és a cél természetesen az úgynevezett versenyképes tudásnak a biztosítása, de ezzel párhuzamosan legalább annyira fontos, hogy a gyermekeink megfelelő fizikai állapotban is legyenek.

A záró gondolatom pedig ahhoz kapcsolódik, hogy Palkovics államtitkár úr, én úgy gondolom, hogy kitűnően bizonyított már, hiszen egyfajta egyetemi integráció megvalósult Magyarországon különösebb konfliktusok nélkül, és én azt gondolom, hogy ezt az átalakítást, ami a KLIK-et fogja érinteni és ennek a szakmai háttérét is, azt államtitkár úr és a szakmai stábját kitűnően le fogja vezényelni, és ehhez kívánok neki jó munkát. Köszönöm szépen, hogy megtisztelték a figyelmükkel. *(Taps a kormánypártok soraiból.)*

ELNÖK: Most Kulcsár Gergely képviselő úrnak adom meg a szót.

KULCSÁR GERGELY (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! Az előttem szóló jobbikos képviselőtársaim már sok kérdést érintettek, én a hazafias nevelés, honvédelmi oktatás témakörében szeretnék megnyilvánulni, és egy javaslattal is élnék. De mi-

előtt rátérnék erre, hadd szögezzek le valamit: a javaslatommal nem szeretnék újabb terhet tenni az eddig is túlterhelt gyerekek vállára, így nem növelni akarom a tananyagot, az óraszámot, hanem más tantárgyak óraszámával szeretném, ha bevezetésre kerülne a honvédelmi alapismeretek oktatása. Azért fontos ezt aláhúzni, mármint hogy nem szeretném tovább terhelni a gyerekeket, mert én magam is saját bőrömön érzem, hogy mennyire sok teher van egy általános iskolás gyermek vállán, ugyanis két iskolán kívüli szakkörökre, sportedzésre, zenetanulásra vagy éppen néptáncra is szeretnék a szülők járattatni a gyerekeket, úgy, ahogy jómagam is, de az iskolai leterheltség mellett ezek egyike is szinte lehetetlen feladat elé állítja a szülőket, gyermekeket egyaránt.

Visszatérve a honvédelmi oktatásra, a közel múltban látogatást tettem Benkő Tibor vezérkari főnök úrnál, és beszélgetésünk során egyetértettünk abban, hogy a legfontosabb az lenne a jövő szempontjából, ha már gyermekkorban olyan impulzusok érnék a gyerekeket, amelyek által magukba szívják a hazafias szemléletet, és a legalapvetőbb honvédelmi ismeretekre is meg kellene tanítani őket. Általános iskola alsó tagozatában játékosan kellene felvezetni ezeket és nem is tantárgy formájában, sokkal inkább érdekes, iskolán kívüli programokkal közelebb hozni a honvédséget a gyerekekhez. Gondolok itt laktanya látogatásokra vagy egy repülőnap megtekintésére, esetleg valamilyen más látványos katonai bemutató meglátogatására. Viszont felső tagozatban, leginkább 7-8. osztályban heti egy órában lehetne tanítani őket a tanterv keretein belül. A honvédelmi alapismeret tantárgy anyagát úgy kellene összeállítani, hogy ne legyen túl száraz, azaz könnyen emészthető legyen egy 13-14 éves gyereknek. Így sokat tennénk azért, hogy a gyermekeink hazafias nevelése megvalósuljon, és középiskolás korba érve olyan tudás birtokában lehetnének, amely amellet, hogy hasznukra válik, sokaknak vonzóvá válhat a katonai pálya. És a mai, katonai konfliktusokkal terhelt világunkban látjuk, hogy ez mennyire lényeges kérdés.

Hazánk megvédése szempontjából kulcsfontosságú kérdés, hogy a jövő generációja milyen honvédelmi tudással, hazafias szemlélettel éri el a felnőttkort. Ehhez arra lenne szükség, hogy mihamarabb ráébredjenek a döntéshozók, hogy a honvédelmi alapismeret oktatása mennyire fontos Magyarország jövőjének szempontjából, ezért kérem a kormánypárti képviselőtársaimat, hogy fontolják meg ezt a javaslatot gyermekeink, unokáink jövőjének érdekében. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a Jobbik soraiból.)*

ELNÖK: Most Demeter Zoltán képviselőnek adom meg a szót.

DEMETER ZOLTÁN (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! A húsvét előtti böjti időszakban az ember általában önvizsgálatot tart, és az önmérsékletet gyakorolja. Ez azt jelenti,

hogy megáll egy pillanatra, visszatekint a háta mögött lévő időkre, és számot vet arról, hogy mi az, amit jól vagy mi az, amit adott esetben rosszul csinált a munkája, a családi élete, a mindennapok során. Sajnos, ezzel szemben vannak olyanok, akik inkább a farsangi időszak hangulatában maradtak, és stílusosan mondva, álarcot öltve, álarc mögé bújva próbálták és próbálják meg a pedagógusokat és a diákokat pártpolitikai célokra felhasználni. *(Közbeszólás az MSZP soraiból: Busójárásra, nem?)*

Igen tisztelt baloldali ellenzéki Képviselőtársaim! Mostanra már, hallgatva az önök megszólalásait, egyre jobban meggyőződtem arról, hogy politikai célokra használják a szakszervezeteket, a pedagógusokat és a gyermekeket. Ezzel szemben a kormányoldalnak és nekünk, kormánypárti képviselőknak, ahogy az már sokszor elhangzott itt, a tisztelt Házban, az első helyen a gyermekek és a pedagógusok állnak. A kormány célja, hogy a magyar diákok versenyképes tudást szerezzenek, a pedagógusok pedig megbecsülést kapjanak mindennapi munkájukhoz.

Tisztelt Képviselőtársaim! Amikor bevezetésre került a köznevelési törvény, és végigjártam a választókerületem iskoláit, és beszélgettem a tanárokkal, akkor bizony pozitív mondatokat is hallottam, mert elmondták, hogy jól fogadták, hogy a közoktatási törvény helyett köznevelési törvényről beszélünk, mert nekik a belépő első osztályosok esetében kiemelt feladatuk az alapvető helyes életre való nevelés is. Kedvezően fogadták tehát a köznevelési törvényt és az állami fenntartást, a pedagógushivatásnak a megerősítését, mert szerintük az az esélyegyenlőtlenségek mérséklését szolgálja. Hiszen korábban a gyermeknek a születési helye döntötte el, hogy milyen minőségű oktatásban lesz része.

Tudom, hogy nem szeretnek a közeli múlttól beszélni, de azért a tény az mindig tény, és azt látni kell, hogy a baloldali kormányok alatt tömegével mentek csődbe az önkormányzatok, és súlyos hiányosságok voltak az általuk fenntartott iskolákban. Ezért nem szabad visszatérni a korábbi rendszerhez, hiszen a szocialista-liberális kormányok idején 8 év alatt 381 helyen szűnt meg az oktatási tevékenység. *(Gógös Zoltán: Hány gyerek volt ebben összesen?)* Ezzel kapcsolatban eszembe jutottak azok a - mondhatni - arcpirító mondatok, amelyeket az MSZP-SZDSZ-kormány oktatáspolitikusai és Hiller István miniszter úr mondtak, és amelyeket 2010 előtt mint polgármester kellett hallgatnom, és mind a mai napig itt cseng a fülemben *(Dr. Hiller István: Halljuk!)*, miszerint a településeken a kisiskolákat nem a kormány záratta be, hanem az önkormányzatok képviselő-testületei döntöttek így.

(20.00)

Igen ám, csak azt felejtették el hozzátenni, hogy a szocialista-liberális kormányzás évei alatt az állam egyre inkább kivonult az oktatási feladatok finanszírozásából. A rendszer fenntartásában és működtetésében az önkormányzatok egyre inkább magukra maradtak, és odáig jutottak, hogy az állami normatí-

va a kiadások felét sem fedezte. Ott, ahol az önkormányzat szegény volt, nem volt napközi, nem volt nagyon szakkör, tehetséggondozás, felzárkóztatás, művészeti nevelés, sportfoglalkozás, és nem fizették ki a túlórákat, a jubileumi jutalmat és a végkielégítést sem. Tehát pontosan a liberális oktatáspolitikát következményeként a lemorzsolódás és a tudásbeli különbségek növekedtek. A pedagógushivatás devalválódott, amelynek a visszaállításához, úgy gondolom, idő kell.

Tisztelt Képviselőtársaim! Tiszteletük és becsületük a pedagógusokat. Ha megengednek egy személyes kitétel, a saját részemről különösen is tisztelem azokat a pedagógusokat, akik távoli kistelepülésekben, az ország hátrányosabb térségeiben található települések iskoláiban tanítanak. Ők az oktatási rendszer pillérei. Hiszen a kisiskolák falai között is támadtak és támadnak tehetségek és olyanok, akikben a közösségi érzés felnőttként is megmaradt.

A köznevelési törvényben megfogalmazott célok, mondhatjuk, jók, azonban véleményem szerint is szükség van a megvalósítás fogaskerekeinek összciszolására és bejáratására. Az iskolák többségében a pedagógusokat nem sikerült kockásingos akciókkal félrevezetni, hanem 29-én is tették a dolgukat - köszönet ezért a pedagógusoknak -, azaz neveltek, oktatták a rájuk bízott gyermekeket és tanulókat, nem sztrájkoltak. De ez természetesen nem jelenti azt, hogy nincs véleményük. Van véleményük, amit el is mondhattak, meg is oszthattak tankerületi megbeszéléseken. Úgy gondolom, hogy a mai pedagógusok bíznak az oktatással foglalkozó szakemberekben, és bíznak a kerekasztal által előkészített és megfogalmazott célok megvalósításában, a köznevelési törvényben megfogalmazott célokban, ami nem más, mint egy olyan köznevelési rendszer kiépítése, amely elősegíti a gyermekek, fiatalok harmonikus lelki, testi és értelmi fejlődését; amely önálló életvitelre és céljaik elérésére, a magánérdeket a köz érdekeivel összeegyeztetni képes emberek, azaz felelős állampolgárok kinevelését szolgálja.

Úgy gondolom, ezért kell dolgozni, és ezért kérem én is a szakszervezeteket, hogy üljenek le a kerekasztalhoz, és a szakma tegye meg azokat a javaslatokat, változtatásokat a kormánnyal együtt, amelyek valóban gyermekeink fejlődéséről szólnak. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypártok padsoraiból.)*

ELNÖK: Most Heringes Anita képviselő aszszonyának adom meg a szót.

HERINGES ANITA (MSZP): Nagyon szépen köszönöm. Egyre jobban azt érzem és azt látom itt, a Parlament falai között, hogy sajnós a Fidesz-KDNP-frakció egy búra alatt van. Saját magát zárta ez alá a búra alá, egy olyan búra alá, amely alá már nem jön be a magyar emberek szava, a magyar emberek valósága. Egy olyan búra alá, ahol már csak olyan emberekkel beszélnek és olyan emberek véleményére hajlandók hallgatni, akik azt mondják, amit önök hallani akarnak. Lassan szabadságharcot vívunk minden

társadalmi körrel, minden szegmenssel. Lassan szabadságharcot vívunk mindenkivel, aki nem azt mondja, amit önök hallani akarnak. Tudják, ez a második ciklusnál egy tipikus hiba. Ilyenkor szokták egy idő után elveszíteni teljesen a magyar lakosság támogatását. Önök jó úton haladnak efelé.

Hoffmann Rózsa mondja, hogy nem fogjuk meggyőzni egymást most itt, a falak között. Azt gondolom, hogy az ellenzéki frakciók nem is azért kezdeményezték ezt a vitanapot, hogy mi győzzük meg egymást. Azért kezdeményezték, hogy azokat a szavakat és gondolatokat idehozzuk önök elé, amelyeket önök nem engednek be ez alá a búra alá. Azokat a gondolatokat, amelyeket pedagógusok, diákok és szülők mondanak el most már mindenhol, csak önök ezeket a szavakat nem kívánják meghallgatni. Persze, sokkal könnyebb azt mondani, hogy az ellenzék buzdítja a szülőket, a pedagógusokat és a gyerekeket arra, hogy lépjenek fel a saját jogaikért. Sokkal könnyebb ezt mondani önöknek, hiszen akkor nem kell foglalkozni az ő véleményükkel.

Tudják, én '91-ben kerültem iskolába. A sokat szidott oktatási rendszerben engem megtanítottak vitatkozni, kritizálni, véleményt alkotni. A középiskolában vitatkozhattunk egymással politikáról, közéletéről, bármiről, ami eszünkbe jutott. *(Németh Szilárd István: A világnézetünk alapjai során!)* Önök ebben a pillanatban egy olyan oktatási rendszert hoznak létre, ami egy tipikus Facebook-kép. Nem tudom, gondolom, önök is látták már, azért csak megosztják az ismerőseik: egy ember ül egy asztalnál és azt mondja, hogy mindenkinek ugyanaz a lehetőséget biztosítjuk, mindenkinek a száz méter kell leüsznia, az elefántnak is, a sasnak és a nyúlak is ugyanazt a lehetőséget biztosítottuk. Csak önök nem figyelnek arra, hogy milyen a gyerek. Hogy minden gyerekre figyelni kell, hogy milyen típusú ember. Amíg az én tanáraink, én pedagógusaim tudtak szólni hozzánk emberként, tudtak hozzánk viszonyulni minden pillanatban teljes szívvel, és pótanyáink voltak mind az általános iskolában, mind a gimnáziumban, ma ezek a pedagógusok nap mint nap egyfolytában papírmunkával kell hogy foglalkozzanak, egyszerűen nincs idejük, és már a lelküket is lassan kiölik belőlük, hiszen önök egyfolytában szidják ezeket az embereket. *(Németh Szilárd István: Nem!)*

Ha kijöttek volna a pedagógustüntetésekre, akkor hallották volna, hogy ezek az emberek nem politizálni jöttek oda, hanem csak hallatni a hangjukat, hogy végre hallja meg a kormánypárti többség, amit ők gondolnak. Csak be kellett volna állni a sorba közéjük, és akkor hallották volna, és nem azt mondanák itt, hogy az ellenzék szítja a tüzet, hanem hallották volna, hogy ez a saját véleményük.

Egy-két gondolatot még szeretnék önökkel megosztani. A családban is sokat hallok ezt a problémát, hiszen van kisgyerek a bátyáimnál. Az én unokahúgom egy második, általános iskolás gyerek, aki kitűnő tanuló volt az elmúlt időszakban végig. Mégis minden reggel ez a kislány kitalálja, hogy fáj a hasa, fáj a feje és miért nem akar iskolába menni. Ő egy olyan oktatási rendszerben van, amiben azt érzi a

gyerek, hogy nem róla szól az iskola. Az a nagy baj, tudják, képviselőtársaim, hogy ez a gyerek még sikerélményekkel is rendelkezik, hiszen kitűnő tanuló, mindennap megdicsérik a szülei is, és látja, hogy nagyon jól megy neki az iskola. Mégis azt érzi, hogy egy olyan oktatási rendszerben van, ami ma nem róla szól. Ez, azt gondolom, egy óriási hiba, képviselőtársaim! Amíg mi mosolyogva tudtuk rúgni a labdát és játszani egymással kinn az udvaron délutánonként, ezek a gyerekek hazamennek 4-5 óra után, a különórák után, és este 11-ig még a leckét írják, a különórákra, pluszórákra készülnek, meg egyáltalán: felzárkóztatják a szülei őket arra, hogy majd bejuthassanak a gimnáziumba. Ez a túlterheltség, tisztelt képviselőtársaim! Önök a gyerekkorukat, a vidámságot veszik el ezektől a gyerekektől. Ez, azt gondolom, olyan szintű felelőtlenség, amibe önök ma bele sem kívánnak gondolni. Látszik, hogy nem gondolnak bele, hiszen képviselőtársaim, államtitkár úr is csak mosolyogni tud ezen. Az a baj, hogy ez olyan szinten felháborító dolog, amire már nincs mit mondani.

Pont egy pedagógus szakmára készülő diák írta le véleményét az egyik sajtóorgánumban, hogy neki most motivációs levelet kellene írnia, hogy miért is szeretne tanár lenni. Jelen pillanatban, amikor végignézi a saját gimnáziumi tanárait, akkor nem tudja, hogy mit írjon le a motivációs levélben. Hiszen azt el tudja mondani, hogy ő miért akar tanár lenni, de hogy ebben az oktatási rendszerben hogy lehet jó tanárnak lenni, azt jelen pillanatban nagyon nem tudja megfogalmazni.

Vinnai képviselőtársam azt mondja, hogy azért mennek el külföldre a gyerekek, hogy kipróbálják magukat. Képviselőtársam, ezt ne mondja el azon szülők előtt, akiknek ma a gyerekeik külföldön vannak! Ők nem szerencsét próbálni mennek külföldre, hanem megélni, és egy olyan országban nem kívánnak élni, ahol nem lehet véleményt nyilvánítani, kritizálni (*Hollik István: Most te éppen azt teszed!*), mert akkor önök már rögtön skatulyát húznak ezekre a fiatalokra, borostásnak hívják őket, kockásingeknek hívják őket, romkocsmában merengőknek hívják őket. Még melyik társadalmi kört kívánják önök kirekeszteni? Lassan már csak önök maradnak a kis burok alatt. Köszönöm szépen. (*Taps az MSZP padsoraiból.*)

ELNÖK: Hollik István képviselő úrnak adom meg a szót.

(20.10)

HOLLIK ISTVÁN (KDNP): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Rövid felszólalásomban szeretném színesíteni azt a képet, amit már képviselőtársaim felrajzoltak a 2010 előtt működő rendszerrel kapcsolatban. Engedjenek meg nekem ezzel kapcsolatban egy 168 Órából származó idézetet. Ez így szól: „Tipikus kép: lepusztult, ócska osztályterem, régi bútorokkal. Az osztályterem falán digitális tábla. Mellette kréta. A krétafor belepi a digitális táblát, mert nincs pénz szoftverekre, úgyhogy a tanár filctollal rajzol a digitális táblára.” A

jobboldali elfogultsággal nem vádolható 168 Óra című hetilap így írt 2009-ben az akkori közoktatás állapotáról. Talán ez jelzi leginkább, miről szólt a közoktatás 2010 előtt, és miért döntött úgy a Fidesz-KDNP-kormány, hogy állami fenntartásba veszi az iskolákat.

Arról már beszéltek képviselőtársaim, hogy az önkormányzatok 2010-ben csődbe mentek, és ezáltal tulajdonképpen az általuk fenntartott iskolák is csődben voltak, de azért érdemes néhány olyan szimbolikus ügyet visszahozni és felidézni itt egymás között, amelyek szimbolikus ügyei voltak a 2010 előtti szociálliberális oktatáspolitikának. Bizonyára sokan emlékezhetünk arra, hogy a Magyar Bálint által vezetett Oktatási Minisztérium tele volt korrupciós ügyekkel. Ilyen volt például az elhíresült Sulinet-program. E program keretében jó néhány cég elavult konfigurációjú, olcsó gépektől szabadult meg az államot megkárosítva, ezeket a gépeket pedig az iskolákban nem tudták hasznosítani, ezek is ott porosodtak a digitális táblák mellett. A Sulinet-programon keresztül viszont meg tudott gazdagodni az a Lepp Gyula, aki Kóka János egykori veje volt, és az Elender nevű céget gründolták. Ők biztosan nagyon jól kerestek a Sulinet-programból, de a gyermekek és a pedagógusok a Sulinet-program hasznát nem láthatták.

Szintén Magyar Bálint minisztersége alatt történt a Nemzeti Tankönyvkiadó privatizációja, amit ennek a kormánynak kellett helyreállítania azzal, hogy visszavásárolta ezt a céget. A privatizáció nyertese pedig teljesen véletlenül Gyurcsány Ferenc miniszterelnök üzleti partnere, Erdős Ákos volt. Ez még a kisebbik gond, a nagyobbik gond az, hogy 3,2 milliárd forintért szerezte meg a Nemzeti Tankönyvkiadót úgy, hogy a legmagasabb vételi ajánlat egyébként 4,2 milliárd, tehát 1 milliárddal magasabb volt.

A harmadik szimbolikus ügy, amiről említést szeretnék tenni, a kakaóbiztos számítógépek ügye. Bizonyára erre is sokan emlékeznek a szabad demokráta Kovács Kálmán minisztersége idejéből: 300 millió forintért vásároltak 300 darab olyan számítógépet, amelyek semmilyen rendkívüli extra dologgal nem voltak felszerelve. A beszerzést egyetlen szállító egy bizonyos termékére írták ki. Ebből is teljesen egyértelműen kiderül, hogy a 2010 előtti közoktatási rendszer kudarcos volt, azt tovább fenntartani nem lehetett.

Ezek után engedjék meg, hogy szóljak arról is, milyen tüntetéseket láthattunk az elmúlt időben, és ezek milyen módon kötődtek ellenzéki pártokhoz. Sajnos, ez a vitanap is megerősít bennünket abban, hogy az ellenzék nem a felmerült problémák megoldásában érdekelt, hanem éppen abban, hogy a jelenleg meglévő feszültséget szítsák, azt tovább gerjeszték. Másként szólva, ellenzéki politikai érdek, hogy a becsületesen dolgozó pedagógusok és a tárgyalásokra mindig is nyitott kormányzat közé éket verjenek. Erre több bizonyíték is rendelkezésünkre áll. Néhányat már Rétvári Bence képviselőtársam is mondott, s ezekhez még én is hozzátennék egy-kettőt.

Sopronban az a Jakál Adrienn volt a tüntetés egyik főszereplője, aki a Párbeszéd Magyarországért helyi elnökhelyettese. Veszprémben Katanics Sándor neve bukkant fel a tüntetés szervezői között, aki az MSZP színeiben volt országgyűlési képviselő. Eddig nem került említésre az egyik legjellemzőbb példa, Ercse Krisztina, aki egy korábbi tüntetésen felháborodott szülőként kért szót, de azt elfelejtette elmondani, hogy a Bajnai Gordon fémjelezte Együtt oktatáspolitikusa volt. És itt is érdemes megemlítenünk azt a Pukli Istvánt, aki önmagát egy zuglói iskola igazgatójaként mutatta be, azt viszont eltitkolta a közvélemény előtt, hogy Gyurcsány cégénél is dolgozott, és amint Zuschlag Jánostól tudjuk, bajtársa, harcostársa és barátja volt a korábbi időkben.

Azt lehet mondani tehát, ha szeretnénk mérleget vonni, az ellenzék felelőssége az, hogy ma ők feszültséget gerjesztenek a tárgyalásokra nyitott kormány és a közoktatás szereplői között. Úgy gondoljuk, hogy higgadt tárgyalásokra van szükség, nem pedig a feszültség gerjesztésére, amit önök itt ma végeztek. Úgy gondolom, hogy ebben van az önök legnagyobb felelőssége. Köszönöm szépen. *(Taps a kormány-pártok soraiban.)*

ELNÖK: Most Gyüre Csaba képviselő úrnak adom meg a szót.

DR. GYÜRE CSABA (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Az előbbieken Demeter Zoltántól is megkaptuk, hogy az ellenzék - így összesen, együttvéve - politikai célokra használja fel a szakszervezeteket, a gyerekeket, a tanárokat és mindenkit. Én csak a Jobbik Magyarországért Mozgalom nevében tudok beszélni: mi elsősorban azt szeretnénk, hogy az általános iskolákból írni-olvasni tudó gyerekek kerüljenek ki, ne pedig funkcionális analfabéták, mégpedig százszázalékosan írni-olvasni tudó gyerekek kerüljenek ki, megfelelő tudást és általános műveltséget kapjanak, a gimnáziumból pedig a felsőfokú oktatásra kész fiatalok kerüljenek ki. Olyanok kerüljenek ki az iskolákból, akik erős nemzettudattal rendelkeznek, a sportban képzettek és egészségesek a testnevelésórák miatt, egyébként pedig a tanult egészséges életmód szerint élnek.

De mit látunk? Azt látjuk, hogy az oktatásban rengeteg probléma van. Én egy személyes példámot szeretném idehozni az oktatással kapcsolatban, ami engem eléggé megdöbbentett. Igaz, hogy ez egy iskolában volt, de maga a példa azért elég szemléltető. Amikor olyan diákokat tanítottam, akik éppen érettségiztek és kezdték a felsőfokú tanulmányaikat, akkor kíváncsiságból általános történelmi tudást kérdeztem egy 27 fős nappali tagozatos osztálytól. Amikor Károly Róbertől beszéltem nekik, akkor láttam, hogy kerekedik a szemük. Megkérdeztek tőlem, hogy ki volt Károly Róbert, és furcsán néztek rám. Mondtam nekik, hogy egy magyar király. És mikor élt? A XIX. században? Nem. Csak nem a XVIII. században? 27 gyerekből senki nem tudta elhelyezni korban Károly Róbertet és Nagy Lajost, elképzelésük sem

volt az Anjou-házról, nem is hallottak róla, gyakorlatilag így kerültek ki érettségivel az iskolapadból.

Ugyanazon a napon ugyanabban az iskolában azoknak a levelezősöknek volt órája, akik átlagosan 50 évesek voltak. Megkérdeztem őket Károly Róbert-ről és Nagy Lajosról, és csoda módon mindenki tudott róluk. Tudták, hogy mi fűződött a nevükhöz, mikor éltek, milyen uralkodóháznak voltak a tagjai. Döbbenet az, hogy a 18-20 évesek között egy sem tudta, az 50 éves átlagkorúak közül pedig mindenki tudta. Akik a nyolcvanas években járták végig az általános iskolát és a középiskolát, olyan tudással felvértezve jöttek ki az iskolapadból, amire ma is nagyon büszkék lennénk. Nagyon büszkék lennénk arra, ha ma is ugyanígy jönnének ki, nem pedig sorozatban jönnének ki 16 évesen olyanok az általános iskolából, hogy írni-olvasni nem tudnak, az értelmező olvasás pedig gyakorlatilag nulla.

Azt látjuk, hogy folyamatosan minőségi leépítés van. Azt gondolom, az elmúlt 25 év valamennyi kormányzó ereje felelős azért, hogy mára idejutottunk. Lehet egymásra mutogatni, hogy szerintünk a szocialisták, szerintünk pedig a Fidesz az oka ennek, én azonban azt gondolom, hogy ez a felelősség közös. Mindenkinek, aki az elmúlt 25 évben az oktatáspolitikát vezette, van egy szövege abban, hogy így leépült a magyar oktatási rendszer. A nyolcvanas években még világversenyeken szerepeltek rendkívül jól a magyar gyerekek, a magyar diákok, ma pedig valahol nagyon-nagyon hátul kullogunk.

Én még egy problémát látok. Amikor 2010-ben megalakult a második Orbán-kormány, azt vártam volna, hogy az iskolában olyan tudást fognak kapni a gyerekek, illetve olyan nevelésben fognak részesülni, amely a nemzettudatot fogja erősíteni. Én ezt is hiányolom. Ma azzal keresnek meg ipari iskolában dolgozó magyartanárok, hogy a tantervben, a tananyagban egyszerűen nincs olyan író, olyan költő, akiknek a gyerekek általi megtanulása a nemzettudatot erősítené. A tananyagban nincsenek ilyenek, nem tud ilyeneket tanítani, így a nemzettudat nem tud erősödni a gyerekekben. Ennek is köszönhető az, hogy Magyarországról egészen könnyen mennek el külföldre dolgozni, mert nincs meg bennük a nemzettudat.

(20.20)

A szocializmus évtizedeiben minden magyar állampolgárból megpróbálták kiölni a hazaszeretetet, megpróbálták kiölni a nemzettudatot. 1990 óta bizony az iskoláknak is kellett volna ebben nagyobb szerepet vállalni, és nagyobb részt fordítani arra, hogy bizony a nemzettudat is erősödjön a gyerekekben, úgy kerüljenek ki. Mert ezzel sokkal jobban megelőznénk azt, hogy akik kimennek külföldre, azok kinn maradjanak, hogy azok gyerekeinek már a magyar ne az anyanyelvük legyen, hanem legfeljebb a második nyelvük, és a harmadik generáció már ne is beszéljen magyarul. Hiszen úgy kerülnek ki, hogy nincs meg a megfelelő nemzettudat, amit az iskolából hoztak volna. És sajnos a szocializmus évtizedei alatt pedig a családokból is kiölték ezt.

Valahol ez a parlamentnek is a felelőssége és az oktatási rendszernek is a felelőssége. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Szórványos taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Most Boldog István képviselőnek adom meg a szót.

BOLDOG ISTVÁN (Fidesz): Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Mielőtt rátérnék az előre megírt beszédemre, szeretném Heringes Anita képviselőtársam figyelmét felhívni arra, hogy a pedagógusokról több tisztelettel kellene beszélni. *(Közbeszólás a Fidesz soraiból: Így igaz.)* Nem illik azt mondani a pedagógusokra, ugyanis közben kaptam az sms-eket, nem illik azt mondani a pedagógusokra, hogy nem tudják motiválni a diákokat. Azokra a pedagógusokra, akik akkor, amikor az önök kormánya elvette a 13. havi fizetésüket, szinte nyomorba döntött településeket, akkor is kitartottak és oktatták gyermekeinket, nem illik azt mondani, hogy nem tudják motiválni a gyerekeket. A pedagógusok igenis régen is, ma is mindent elkövetnek azért, hogy a lehető legnagyobb tudást adják a gyermekeinknek.

Most az ön hozzászólása bizonyította azt be, amiről itt egész nap beszéltek képviselőtársaim, hogy önöknek a pedagógusok problémái csak arra kellene, hogy hogyan lehetne leváltani Balog miniszter urat, ahogy a Jobbik követeli, hogyan lehetne megdönteni a kormányt. *(Gógös Zoltán: Így van.)* Erről szól az önök egész pedagógusok mellé állása, amit most ön elárult azzal, hogy egyszerűen úgy beszélt a pedagógusokról, hogy lenézi őket. Ne haragudjon meg!

A másik, önök egész nap arról beszéltek itt, hogy a gyerekek nem szeretnek iskolába járni. Akkor hadd hangozzék már el egy pozitív példa el! Érdekes, a mi falusi iskolánkba, amit még Hiller István se tudott bezáratni, szeretnek járni a gyerekek. Az én kisfiam nagyon szeret iskolába járni. Ma reggel azért nem tudott elmenni, mert egyébként beteg. De ha nem lenne beteg, ő nagyon szeret iskolába menni, első osztályos. Nem hiszem, hogy nálunk a pedagógusok máshogyan oktatnak, mint máshol. Igenis a gyerekek szeretnek iskolába járni, és igenis a magyar pedagógusok mindent elkövetnek azért, hogy a gyerekek a legnagyobb tudást kapják. És kikérem magamnak a pedagógusok nevében is, hogy önök ezt nem tisztelik.

Tisztelt Országgyűlés! 2010-ben országgyűlési képviselőként első hozzászólásaim egyike arról az időszokról szólt, amikor Hiller István oktatási miniszterként sikeresen bezáratott több száz iskolát, és elvett a pedagógusoktól egyhavi fizetést. Intézkedéseivel kistelepülések százait taszította nyomorba, vette el a legfontosabb dolgot, amire egy falunak szüksége van, a jövő reményét. Hiszen, ahogy Reményik Sándor megfogalmazta: ne hagyjátok a templomot és az iskolát. Mi, magyarok tudjuk, hit nélkül és oktatás nélkül nincs jövő. Ennek köszönhető, hogy a települések az utolsó erejükig küzdöttek a Gyurcsány-Bajnai-kormány vidéket tönkretévő intézkedései ellen. És mindent elkövettek, hogy meg-

tartsák az iskoláikat. Ezért adósodtak el. Újkori történelmünk legnagyobb iskolabezárója, több ezer pedagógus munkahelyének megszüntetője: Hiller István. A politika sajátossága, hogy ma, amikor a pedagógusok jogos kérést fogalmaznak meg a kormány felé, akkor a nagy iskolabezáró és elbocsátó Hiller István a lehangosabb. Mellette állnak azok a szakszervezetek, amelyeket nem zavart a kisiskolák bezárása, a pedagógusok elbocsátása, az óraszámok ellentételezés nélküli megemelése, a 13. havi fizetés elvétele.

2010-ben szinte mindenki azt gondolta, sok mást terület mellett az oktatási rendszeren is sürgősen változtatni kell, mert a pedagógusok lelkiismeretesen, tudásuk legjavát próbálták átadni az ifjúságnak, gyermekeink tudása a felmérések szerint mégis elmaradt a nemzetközi szintektől. A legtöbben úgy éreztük, az államnak sürgősen javítani kell a pedagógusok életkörülményein, át kell alakítani a magyar oktatási rendszer egészét. Az iskolabezárási hullámot túlélő oktatási intézmények nagy része nem felelt meg a XXI. század kihívásainak.

Az elmúlt öt esztendőben az én választókeretemhez tartozó településeken több mint 2,5 milliárd forintot költöttünk az iskolák fejlesztésére és az oktatás modernizálására. *(Gógös Zoltán: És erről ki döntött?)* Oktatási intézményeket újítottunk fel, informatikai eszközökkel láttuk el az iskolákat. Az épületés az eszközfelújítások mellett sok lehetőség nyílt a pedagógusok tudásának fejlesztésére az iskolák által szervezett képzéseken. A tanulók az oktatás mellett olyan ismeretszerzési lehetőségekhez is jutottak, amelynek keretén belül megismerhették a határon túli magyarság életét.

A mindennapos testnevelés által sportosabb, egészségesebb fiatalokat tudunk nevelni. Tisztában vagyok vele, hogy a mindennapos sportolás biztosításához tornatermekre és tanuszodákra van szükség. Az idei esztendőben az ország más településeihez hasonlóan Törökszentmiklóson is elkezdődik a tanuszoda építése. A következő években folytatódik a tornatermek felújítása és újak építése. Tudom, még az út legelején járunk. Nagyon sok munka van még hátra, mire az összes iskolát a XXI. század kihívásainak megfelelővé alakítjuk. De soha nem szabad elfelejteni a kiindulási pontot, azt, amikor hat évvel ezelőtt átvettük a kormányzást, milyen örökséget hagyott ránk a szocialista kormány. Ők milliárdokat vettek ki az oktatásból, mi ezt most visszatesszük, sőt többet.

A tanári munka nem azonos a módszeres ismeretközléssel, még akkor sem, ha rendszeresség, szigor és következetesség jár vele - ezek Németh László szavai. Akik a pedagóguspályát választják, nem egy munkahelyet, hanem egy hivatást, egy szolgálatot választanak. Mindig arra töreksenek, hogy napról napra tudásuk legjavát adják gyermekeinknek, ezzel szolgálják nemzetünk felemelkedését. Az elhivatottságukat jól mutatja, hogy a legnehezebb időkben, amikor Hiller Istvánék a megélhetésüket tették kockára, akkor is számukra a legfontosabb gyermekeink oktatása, nevelése volt.

Örülök annak, hogy az elmúlt években Mezőtúron, Törökszentmiklóson, Kunszentmártonban és még sorolhatnám, sokan megtiszteltek bizalmukkal, és azokat a problémákat, amik az oktatásban a jelenlegi törvény elfogadása előtt és a törvény elfogadása után merültek fel, megosztották velem. Természetes, hogy egy ilyen nagy reform után nem minden működik tökéletesen, de az a fontos, hogy a problémákat párbeszéd útján rendezzük. Pedagógus ismerőseim jó érzéssel vettek részt az oktatási államtitkárság által szervezett tankerületi fórumokon. Éltek a javaslattevési és kritikai lehetőségeikkel.

Az elmúlt napokban sikerült beszélgetnem néhányukkal Mezőtúron, Törökszentmiklóson, és azt a véleményt fogalmazták meg, hogy látják és hallják, mi történik az oktatási kerekasztal megbeszélésein, és ez bizakodással tölti el őket. Hiszen azok a javaslatok, amelyeket ők elmondtak, egytől egyig ott is megbeszélésre kerülnek. Mindannyian tudjuk, hogy a magyar jövő szempontjából a legfontosabb, hogy gyermekeink megfelelő oktatás, nevelés után indulhassanak el a nagybetűs életbe, és ezért számunkra első a gyermek.

Kormányunk a pedagógusok mellett áll. Megbecsüli munkájukat, ezért voltak ők, akiknek az első életpályamodellt kidolgoztuk. A kormány a pedagógusok minden felvetését meghallgatja, és azon van, hogy a problémákat közösen megoldjuk. A pedagógusok, a szülők, a gyerekek és a kormányzat közös összefogásával arra törekszünk, hogy minél előbb megtaláljuk a problémákra a legjobb megoldásokat, és az oktatás arról szóljon, amire a magyar pedagógusok a legnehezebb időben is mindig törekedtek, hogy gyermekeinket képességeikhez mérten a legnagyobb tudással vértessék fel.

Szülőként arra kérek minden pedagógust és szülőt, ne engedjük, hogy a politika tért nyerjen az iskolában. A politikusok helye nem ott van. Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Szórványos taps a kormánypárti padosorokban. - Több szocialista képviselő felállva tapsol.)*

ELNÖK: Most Gúr Nándor képviselő úrnak adom meg a szót.

(20.30)

GÚR NÁNDOR (MSZP): Elnök Úr! Köszönöm szépen. Látom, Boldog képviselőtársam nem értett meg semmit abból, amiről Heringes képviselő asszony szólt. Sajnálom, sajnálom, de még egy kicsit jobban sajnálom a gyerekeit, mert értem már, hogy miért szeretnek iskolába járni. Vélhetően nemcsak a tudás megszerzésének a szomjúsága mindaz, ami motiválja őket e tekintetben, van ott még valami más is, valami olyasmi, ami engem meg kezd elriasztani attól, hogy itt üljek. Tudja, képviselőtársam, akkor amikor a propagandaminisztere által megírt, hogy mondjam, szöveget próbál a Parlament falai között előadni és elfogadtatni, akkor összeszorul a szívem, hogy baj van, nagyon nagy baj van. Nagyon nagy baj van, mert önök, akik ezt a helyzetet életre hívták,

grasszáló kockásingeseknek nevezték azokat, akik a problémákat felvetették - tudják, arról már ne is beszéljünk -, szóval, grasszáló kockásingeseknek titulálták azt a 40-50 ezer embert, akik a Parlament falai előtt elmondták a véleményüket. Ehhez illetően csak azt tudnám már mondani, hogy ez a tisztelet az önök részéről, az, amiről beszél. Mert miről beszél? Zagyvaságokat mond. Tiszteletről beszél, miközben grasszáló kockásingeseknek nevezi ezeket az embereket?

Tudja, a tisztelet azoké, akik elindították ezt a folyamatot, hogy egyáltalán gondolkodásra késztessek önöket, mert úgy látom, kevés volt a hat év időszaka arra, hogy e tekintetben bármit is tegyenek. A tisztelet a miskolci Herman Ottó Gimnázium tanáraié, hallgatóié, iskolai dolgozóié, de a tisztelet ugyanúgy azoké, akik melléálltak nemcsak Miskolcon, hanem akár az oktatáshoz kapcsolódó szakszervezetek szintjén, akár a civil szférán keresztül.

Igen, mert mint mondtam, legalább megpróbálják önöket gondolkodásra kényszeríteni, készíteni, hogy azt, amit elkövettek az oktatási rendszerrel szemben, idézőjel, ahogyan lepusztították, kifosztották, ahogyan 100 milliárdos, 100 ezer millió forintos nagyságrendű pénzt vettek ki belőle, és használták egészen máshová, mondjuk - csak azért, hogy tisztában legyen az államtitkár úr is a dologgal -, a futballstadionokba járó 10-15 ezer ember fejenkénti kvóta-összege nem annyi, mint a felsőoktatásban lévőké, hanem sokkal több, mondjuk, 5 millió vagy 10 millió forintos nagyságrendű. Na, ezen kellene tudni változtatni, és közben nem titkosszolgálati eszköznek minősíthető módon kutatni azok irányába, hogy kik hol mit mondtak, mit szerveztek, mit csináltak. Legalább a hangot hallják már meg, legalább arra legyenek már képesek, hogy próbálják meg befogadni mindazt, ami ennek a rossz, hat éve elkövetett módszerüknek a megváltoztatását próbálja meg elérni!

Szóval, lenne mit tenni e tekintetben, de úgy látom, még most is szelektív amnéziában szenvednek, még most is a nyolcévezés időszakát élik ahelyett, hogy a hat év időszakát próbálnák meg görcső alá venni, és e tekintetben gondolkodnának azért, ami a legnagyobb kincs, a gyermekeinkért; azért, hogy ezek a gyerekek egy idő után ne hagyják el ezt az országot pont abból kifolyólag, hogy az oktatás hiányosságai miatt - már nem a pedagógusok részéről, hanem az önök részéről -, a finanszírozás hátterének a meg nem létéből és sok minden egyéb másból fakadóan olyan helyzetbe kerülnek, hogy el kell hogy menjenek innen, ha meg akarnak élni. Inkább ezzel foglalkoznának, meg azzal, hogy azokat a monumentális mértékű intézményeket, amelyek működésképtelenek, ne oldalról megtaszítgatva, oldalról alátámasztgatva próbálják meg egyensúlyban tartani; mondjuk, a KLIK-ről beszéljünk, hogy tiszta és világos legyen, mert addig nincs rendszerszerű változás, amíg KLIK van, inkább ezt szüntetnék meg.

Inkább az érdekegyeztetés rendszerében próbálnának meg arra a pályára ráállni, ahol szóba állnak mindazokkal, akikkel szóba kell állni; azokkal, akiknek van köze az oktatáspolitikához, akik tudják,

hogy miről szól a történet. Nem másokkal, nem másokkal, Boldog képviselőtársam! Tudják, az iskolaigazgatóknak azokat a jogokat kell visszaadni, amelyek alapján valójában iskolaigazgatóként tudnak működni.

És nem mondok sok mindent azzal, de talán mindent megmondok, hogy új közoktatási törvényre van szükség. Nem kell túlbeszélni a történetet, de ha nincs új közoktatási törvény, amely a gyermekek, a hallgatók érdekeit szolgálja, akkor sehová nem jutunk e tekintetben. Meggyőződéseim szerint önök nem értik, hogy mi zajlik ebben az országban, vagy most kezdik kapiskálni, de a kapiskálásuk eredménye nem az, hogy jót tennének, hanem az, hogy hogyan szállnak szembe azokkal, akik önöket a megfelelő pályára akarják terelni.

Nem akarom túlbeszélni a történetet, önök hat év leforgása alatt kifosztották, kivonták a forrásokat az oktatáspolitikából, de ugyanúgy az egészségügyből is, csak arról ma nem beszélünk, és a pedagógusok megbecsüléséről sem gondoskodtak itt. Különböző számadatokkal dobálóznak, amelyek igaztalanok, mert közben nem beszélnek arról, hogyan vették el a pótlékokat, vagy a pótlékok beépülése milyen mértéket képvisel a javadalmak növekedésében. Ezernyi dolgot lehet mondani, de nem a pedagógusokra, hanem a pedagógusok mellett dolgozó technikai személyzetre vonatkozóan is. Ezek az emberek a minimálbér vagy a létminimum alatti összegekért dolgoznak, nélkülük összeomlana az intézményrendszer. Inkább erre kellene figyelni, hogy ne 70-90 ezer forintokért dolgozzanak ezek az emberek! Tennivalójuk lenne ezer, de úgy látom, képességük nincs hozzá. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP padsoraiban.)*

ELNÖK: Most kétperces időkeretben megadom a szót Révész Máriusz képviselő úrnak.

RÉVÉSZ MÁRIUSZ (Fidesz): Tisztelt Országgyűlés! A vita vége felé járunk, és ha visszatekintünk a vitára, úgy tűnik, mindenki hozza a kötelezőt, mindenki hozza azt, ami várható volt.

Ha a vita vége felé összefoglaljuk, akkor valami olyasmit állapíthatunk meg, és azt hiszem, azt senki nem vitatta, hogy valamiféle változásra szükség volt az oktatási rendszerben, hiszen az az oktatási rendszer, ami működött, szelektív oktatási rendszer volt, az esélyegyenlőtlenségeket konzerválta, és ez a rendszerhiba nagyjából abból adódott, hogy az önkormányzatok anyagi teherbíró képességétől tettük függővé, hogy milyen színvonalú oktatást biztosunk az adott településen. Azt hiszem, abban egyetértésre lehetne jutni, ha valamilyen egyetértést keresnénk, hogy ezen mindenképpen változtatni kell. Nem döntheti el az, hogy ki hova született, hogy milyen színvonalú oktatásban részesül, ezért kellett egyébként az állami intézményrendszert állami kézbe venni. Azt gondolom, állami felelősség, hogy egységes színvonalú oktatást biztosítsunk a gyerekeknek.

Ha visszagondolunk, hogy mi történt az elmúlt években, akkor el kell mondani, hogy a tanárok követelése jelentős részben jogos, támogatható, és az az

igazság, ez többször elhangzott itt a parlamentben, hogy amit a tanárok, amit a szakszervezetek követelnek, kérnek, azokban a kérdésekben előre szeretnénk menni, meg szeretnénk egyezni. Ilyen egyébként a KLIK-rendszer, ilyen egyébként a finanszírozás kérdése, ilyen az adminisztráció kérdése, és még sorolhatjuk tovább.

Azt gondolom, nyilván a politikai vitán túl azért azt megállapíthatjuk, hogy ebben a kérdésben nem érdemes túlságosan sokat vitatkozni, hiszen ha mindent lehántunk, akkor megállapíthatjuk, hogy abban, hogy ezekben a kérdésekben lépni kell, egyetértés van. Én azt tudom mondani, hogy érdemes leülni, a szükséges körök elmondása után érdemes leülni, megegyezni, és olyan oktatási rendszert létrehozni, ahol mindenkinek megvan az esélye, hogy előrelépjen, és nem determinálja egyébként a gyermek sorsát az, hogy milyen településre születik. Ez a cél, ebben kérem mindenkinek az együttműködését. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Most Ander Balázs képviselő úrnak adom meg a szót.

ANDER BALÁZS (Jobbik): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Nem akartam külön ezzel foglalkozni, de kormánypárti képviselőtársaim csak rákényszerítenek. Nagyon örülök neki, hogy ennyire megtanulták Reményik Sándort idézni, nagyon jó lenne, ha a gyakorlatban is megtanulnák alkalmazni.

Szűkebb pátriából hoznék egy példát, a kies Somogyországban járunk, Berzsenyi falujában, Niklán. Egy 700 fős településről van szó, nagyon jól működő iskolával egyébként, amelyet 2006-ban 40 millió forintból felújítottak. Mivel a fenntartás nagy nehézséget okozott az önkormányzatnak, üzemeltetését átadták a „Jó az Úr” Bodrogi Baptista Gyülekezetnek. Kiváló pedagógiai eredményeket hoztak, a katolikusokkal is jóban voltak, ennek ellenére a 2015/16-os tanévben a KLIK-nek visszaadta, átadta a falu ezt az iskolát, és a KLIK egy tollvonással megszüntette. Vannak akceptálható érvek, jó, hogy miért kellett bezárni. De gondoljunk csak abba bele, hogy az egyik érvként felhozott fő indok az volt, hogy a kazánhoz tartozó kéményt mintegy 3 millió forintból kellett volna felújítani. Hát, mit ne mondjak! Mennyi Silka öltöny ára, mondjuk, egy-egy ilyen kémény? Vagy hány Gucci és mindenféle ilyen ridikül árából lett volna megoldható ez a dolog? Csak ennyit Reményikről és a falusi kisiskolákról, szerintem a korrektséghez akkor ez is így hozzátartozik.

Nos, azt is mondhatjuk, hogy a kormányzati sikerpropagandával szemben - ami úgy néz ki, hogy majdnem minden nagyon szép, majdnem minden nagyon jó, és majdnem mindennel meg vannak elégedve - mi azért nem véletlenül hirdettünk az oktatás terén is egy valódi nemzeti konzultációt.

(20.40)

Hiszen még mindig inkább hiszünk az MTA doktorának, annak a kiváló történelemtudósunk,

Salamon Konrádnak, aki jó öt esztendeje egy cikkében így fogalmazott: „...a magyar iskolarendszer összeomlott, tisztelet az elszigetelt kivételeknek és a lehetetlen körülmények között is helytállni akaró pedagógusoknak. Összeomlott, mert az iskolákat jelentős részben műveletlen és nevetlen fiatalok tömegei fejezik be vagy hagyják el, akik nem alkalmasak a munkavállalásra, és nem hajlandók a társadalmi együttélés legelemibb szabályainak betartására sem.”

Tisztelt Képviselőtársaim! Nem hisszük, hogy a kormányzati reformok javítottak volna ezen a helyzetértékelésen. Akár nemzetstratégiai területnek is tekinthetjük a szakképzés világát, erről még kevés szó esett, úgyhogy nagyon fontos, hogy beszéljünk róla. Már csak azért is fontos erről beszélni, mert az ott tapasztalható összetett problémahalmaz miatt az oktatási rendszer állatorvosi lovának is tekinthetjük ezt az iskolatípust, és valóban, a komplex kórkép miatt sokan végállomásnak, egyfajta elfekvőnek tartják a szakiskolákat.

A döcögő cigányintegráció s így a magyar-cigány együttélés, tehát az ország jövőjének szempontjából is kardinális fontosságú, nagy odafigyelést igénylő szegmense ez a hazai iskolaügynek, hiszen a halmozottan hátrányos helyzetű társadalmi rétegek integrációjában komoly szerep hárul vagy hárulna rájuk. Csak két statisztikai adat ennek megvilágítására. Általános iskola után a cigány diákok legalább kétharmada a szakiskola felé veszi az irányt, márpedig egy egymillió és rendkívül fiatal korfával rendelkező populáció esetében ez hatalmas diáktömeget jelent. Egyébként a nagyjából 500 ezer fős középiskolás generáció egyötöde, tehát jó százezer fő szakiskolában tanul. Egyszerű aránypárok felállításával is látható tehát, hogy ilyen iskolaválasztási trendek és demográfiai folyamatok mellett egyre inkább cigány többségű intézménnyé válnak a szakiskolák.

Jean-Paul Brighelli Butaságra kárhoztatva, az iskolák programozott halála című könyvében a franciaországi külvárosi gettók oktatási intézményeit, az oda járó diákokat jellemzi az alábbi veretes mondatokkal. „Ezeknek a kamaszoknak a családi példaképei bűnözők, a háziállataik pitbullok és rottweilerek. Ők már az általános iskolában megismerik a könnyebb drogokat, de ezen kívül semmi más.” Mondjuk, Borsod vagy valamelyik kilátástalanságba süppedt vidéki régió egynemely úgynevezett gladiátor-képzőjében más a helyzet? Nyilván nem.

Az Iparkamara elképzeléseinek hű kiszolgálójaként a kormányzat 2013 szeptemberétől gyökeresen átalakította a szakképzési rendszert. No, de milyen gyógyírt véltek hatásosnak a valóban meglévő anomáliák kezelésére? Jól látható, hogy a kormányzati oktatáspolitikai válasza a minőségromlás több évtizede meglévő kérdésére egy nagyon egyszerű, neoliberális lépés volt.

Ami nem megy, ne erőltessük! - mondhatták oktatáspolitikai szakértőik, és ennek jegyében a közismereti órák számát radikálisan csökkentették. Igen, sokat beszélünk a diákok túlterheltségéről, de a közismereti tananyag szakiskolai oktatása esetében azon-

ban alaposan átlendültek a ló túlsó oldalára, és brutálisan túltolták a biciklit.

Nahalka István például csődnek minősítette a lebutított képzést. (*Közbeiktatások a Fidesz soraiból: Ki?*) Igen, bizony-bizony, ó, kedves képviselőtársak! (*Derűtség és közbeiktatások a Fidesz soraiból.*) Hiszen mégis mire elég a heti egy kommunikáció? Tessék figyelni, mire jó a heti egy kommunikáció-, társadalomismeret-, matematika-, valamint természetismeret-óra? Ez már a birkaiskola disztópikus világa. Maga a Magyar Szakképzési Társaság elnöke nyilatkozott úgy, hogy az alpműveltségi képzés a gőzgépnél is gyengébb hatásfokú, márpedig az is csak 6 százalékos. Mindezt teszik úgy, hogy az ilyen iskolákba általában tényleg a legrosszabb szociokulturális háttérrel rendelkező diákok érkeznek, tehát esély sem lesz behozni azt a hatalmas lemaradást, amivel itteni karrierjüket kezdik. A hátrányos helyzetűek aránya 27 százalék körüli, ami a gimnáziumi átlag háromszorosa, és az összesített középiskolai 12 százalékos lemorzsolódás jelentős részét is ez az egyötödnyi, szakképzésben tanuló diák produkálja.

Tehát valóban óriási lemorzsolódási arányokkal szembesülhettünk ezekben az iskolákban korábban, és érvelhetnek azzal kedves képviselőtársaim, hogy a nyugati duális szakképzési modellek mintájára, ahol a szakmatanuláson van a fő hangsúly, ezt leginkább a közismereti órák redukálásával lehet csökkenteni itt is, hiszen valóban nem bölcsészeket, hanem jó asztalosokat, kőműveseket, lakatosokat szeretnének képezni. Ez egyfelől nagyon helyes, csak hogy a különféle felmérések alapján mért rossz belépési eredmények még tovább romlanak a szakképzési évek alatt. Nem a gimnáziumi kortárscsoporthoz képest, hanem korábbi önmagukhoz képest, tehát mintegy elbutulva az itt töltött évek alatt, és önök erre még rátettek egy lapáttal.

Hogy lesz így lifelong learning meg modern gazdasági igényekhez alkalmazkodni képes kompetencia? Mindezt figyelembe véve elmondhatjuk, hogy egyszer használatos, a multinacionális vállalatok futószalagja mellől bármikor eldobható szakmunkásokat képeznek, akik képtelenek lesznek a továbblépésre, a sokat hangoztatott élethosszig tartó tanulás ideájának való megfelelésre. Az olyan gyakran hivatkozott német duális modell kapcsán el kell mondani, hogy ott a szakképzés a középiskolás diákságból kiharított 50 százaléknyi részesedésével nem azzal kell hogy szembenézzon, hogy merítési bázisa a legproblémásabb gyerekeket öleli fel, mint itt, nálunk, Magyarországon.

Nálunk az oktatási integrációra elköltött források dacára a cigány származású tanulók negyede úgy fejezi be az iskolát, úgy lép ki a munkaerőpiacra, hogy nem szerez sem szakmát, sem érettségi bizonyítványt. Márpedig ez több ezer új, így vagy úgy, de a társadalom nettó befizetői által eltartandó embert jelent évente.

Idéztem már máskor, de tökéletesen idevág, úgyhogy ezért megteszem most is: a közeljövő társadalmi nyugalma a hátrányokkal küzdő, problémás gyerekek

helyes szocializálásán, felzárkóztatásán, megfelelő nevelésén, oktatásán múlik. Az igazi probléma tehát itt van, és ha figyelembe vesszük, hogy a cigány tanulók száma 20 év alatt megduplázódott, akkor bizony mielőbb tennünk kell valamit. Vannak pozitív példák, kedves kormánypárti képviselőtársaim, például a második szakma megszerzésének a támogatása, de mindez nem elégséges, mert tekinthetik az össztársadalmi válságjelek által leginkább sújtott szakképzők túlterhelt és frusztrált tanárait, a szégyenletesen alulfizetett szakoktatókat a hazai oktatás- és nevelésügy szupermenjeinek, akik majd úgyszólván megbirkóznak a feladattal, de fokozott állami odafigyelés és pluszforrások nélkül ez nem fog menni.

Talán volt kollégáim nevében is mondhatom, sziszifuszi munka, ha a szakképző és általánosságban egyébként minden iskola a visszahúzó családi környezettel és értékromboló médiával szemben, elhibázott oktatáspolitikával terhelten, egymaga kénytelen megküzdeni ezekkel a nehézségekkel. És higgyék el, mi sem szeretjük a neoliberais közgazdászokat, de talán el kellene azon gondolkodni, hogy az MNB Matolcsy-féle unortodox közgazdászokképzésére elvert irdatlan összeg töredékéből valóságos forradalmat lehetne indítani például a szakképzés világában is. Talán még bentlakásos iskolákra is telne. Nagyon szépen köszönöm a figyelmet. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Kiss László képviselő úrnak adom meg a szót.

KISS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Ha már úgyszólván a vád ért bennünket folyamatosan, hogy mi állunk minden mögött, a Titanic katasztrófájától elkezdve Kennedy meggyilkolásán át a pedagógustüntetésig, hadd idézzem akkor a Civil Közoktatási Platform idevágó pontjait, azért is, hogy tápláljam kicsit a kormányzati paranoitát. Ilyenkor még nem késő bevenni a gyógyszereket. *(Derűltség.)*

Tehát a Civil Közoktatási Platformhoz tartozó ötven szervezetnek, ötven civil szervezetnek az álláspontjáról van szó. Mit is kérnek ők?

„1. Az érettségire vonatkozó módosításokat halasszák el!

2. A középfokú szakképzési rendszerben a kormány által tervezett minden változtatást azonnal függeszsenek fel! Biztosítsák mindenkinek a lehetőséget a középfokú végzettség megszerzésére!

3. Csökkenteni kell a tanulói terheket!

4. A különleges bánásmódot igénylő gyermekek méltányos és eredményes ellátásáért azonnali, kármentő intézkedések szükségesek!

5. A kormányzat tegyen azonnali intézkedéseket a roma tanulók növekvő szegregációjának visszaszorítása, a diszkrimináció minden formájának hatékony tilalma érdekében!

6. Követeljük a tankönyvválasztás tényleges szabadságát!

7. A pedagógus-életpályához kapcsolódó minősítés és a pedagógiai-szakmai ellenőrzés rendszerét

azonnal fel kell függeszteni a folyamatban levő eljárások befejezésének kivételével!

8. Azonnali hatállyal teremtsék meg a nyugdíjas pedagógusok továbbfoglalkoztatásának jogszabályi kereteit! Szüntessék meg a létszámstopot! Tudják a számokat, szerintem menni fog tíz fölött is. *(Derűltség az MSZP soraiban.)*

„9. A pedagógusok kötelező óraszámát 22 órában kell rögzíteni, el kell törölni az ezen felüli kötött munkaidőt!

10. Követeljük az oktatásfinanszírozás legalapvetőbb forrásainak biztosítását!

11. Elvárjuk az oktatással kapcsolatos őszinte és nyilvános kommunikációt! Ez az, amire önök látványosan nem képesek.

(20.50)

12. „Új alapokra helyezett, az elért eredményekre építő közoktatási rendszer kidolgozását kell azonnal elkezdni!” *(Németh Szilárd István közbeszól.)*

Ez a jövő, ezt kell önöknek tenniük.

De ne érjen az a vád bennünket, hogy mi nem szeretünk foglalkozni a közelmúlttal, bár önöknek még az elmúlt hat-nyolc év - ahogy ezt valaki megfogalmazta - vagy az elmúlt hat és nyolc év, ez már a közelmúlt, meg az újkori pedagógia legrosszabb alakjai mi vagyunk, mintha az újkor persze most lenne, de hagyjuk a történelmi fogalmak helyes ismeretét, hiszen ez nyilván nem jellemző önökre. Hadd mondjam el egy üldözött, a III. kerületi önkormányzat példáját, ez egy fideszes önkormányzat, tehát nyilvánvalóan nagyon rossz viszonyban lehet önökkel, és biztos, hogy ennek köszönhető, hogy önök egyébként alapvetően sem képesek kommunikálni vele.

Nos, a Fővárosi Pedagógiai Szolgálat III. kerületi telephelyének anomáliájáról van szó - ez egyébként egy nagyon kiváló pedagógiai műhely volt, amíg önök le nem államosították. A korai fejlesztés gyakorlatilag a pedagógiai szakszolgálatban október óta érdemben nem folyik, nem folyik azért, mert az alapvető feladatokat sem tudja ellátni az intézmény. A mindennapi feladatellátás teljesen tisztázatlan, a működtetésben sem sikerült megállapodni, amióta ez az intézmény önöknél van, ezt mondjuk, nem most van - ugye, nem? A fűtést bármikor kikapcsolhatják, ez azért nem történt meg, merthogy az intézményvezető könyörgött a szolgáltatónak, hogy ezt ne tegyék meg, a szemétszállítás azonban már nem történt így, ennyire szerencsésen, azt már megszüntették. Lehet, hogy ezen jót derülnek egyébként, hogy a III. kerület pedagógiai szakszolgálatában a pedagógusok viszik haza, illetve ahova tudják, a szemetet, szerintem az érintettek annyira azért nem tartják ezt viccesnek. Hasonlóan az internetet is kikapcsolták, de nyilván egy szakszolgálatnak minek is internet, nincs arra szükség. Papír nincs, az alapvető eszközök hiányoznak. Természetesen ez egyébként nem szokatlan, hiszen több megye van, ahol összeírták a pedagógusok otthoni gépeit és a laptopjainak a számát, merthogy azok a pedagógusok nyilvánvalóan

nem fognak a munkavégzéshez szükséges laptopokat kapni - az utazó gyógypedagógusokról van szó -, hiszen nekik van, tehát hozzák ők be, mintha teljesen természetes lenne egyébként, hogy a munkáltató nem gondoskodik a munkavállaló számára a munka eszközéről.

Természetesen ezeket a jelzéseket mind a szakszolgálat vezetője, mind pedig a kerület vezetése folyamatosan továbbította a KLIK-nek, tehát folyamatosan, a KLIK pedig a kerületre tolja a felelősséget, ami azért is vicces, merthogy - még egyszer mondom - egy állami intézményről, egy leállamosított intézményről van szó. A kerületi önkormányzat álláspontja az ebben a kérdésben, és ez teljesen nyilvános álláspont, hogy a kormányzat teljes egészében elvonta a feladatot és az ehhez szükséges forrást is, ennek ellenére egyébként az előző tanévig mindent fizetett a III. kerületi önkormányzat, annak ellenére tehát, hogy önök leállamosították az intézményt, és egyébként nem fizettek semmit innentől kezdve, a III. kerület mégis jótállt.

Amikor a III. kerületi oktatási intézmények jelezték a problémákat, akkor mind a pedagógiai szakmai szolgáltató vezetése, mind pedig az önkormányzat feljebb, egy szinttel feljebb, a Fővárosi Pedagógiai Szakszolgálat vezetőjéhez fordult, aki jelezte, hogy nem illetékes, ezek után a KLIK-hez fordultak, aki jelezte, hogy nem illetékes, majd Czunyinéhoz fordultak, aki jelezte, hogy nem illetékes, és még ki is rúgták ráadásul. Ezt követően egyébként az önkormányzat már nem tudott mit tenni, úgy reagált, hogy januártól saját forrásokból öt munkatársat vett fel az óvodákba a feladat ellátására, ami nem az ő feladata. És ez egy fideszes vezetésű önkormányzat, egy fővárosi önkormányzat, választókerületem, Óbuda önkormányzatának kálváriája. Hát mi van azokkal, akik még ennyire sem csókosok maguknak?

Végezetül azt kell hogy mondjam, nagyon örülök, hogy Ander képviselőtársam Nahalkát idézett, korábbi kiváló hatású tanáromat, azt gondolom, hogy önöknek is nagyon jó lenne, hogyha olvasnának tőle, úgy tűnik, hogy nem válna semmiképpen kárukra. Kívánom, hogy ezt tegyék meg minél hamarabb, lehet, hogy másképp látnák a világot. Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps az MSZP soraiban. - Kucsák László: Sokat tettél hozzá ezzel, köszönjük szépen! - Németh Szilárd István: Mi a kötelező olvasmány?)*

ELNÖK: Most Rig Lajos képviselő úrnak adom meg a szót.

RIG LAJOS (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Itt az elszabadult vitában úgy éreztem, fel kell szólalni, és nem politikai beszédet szeretnék mondani, ahogy önök, hanem egy valós problémára szeretném felhívni a figyelmüket, egy olyan problémára, amit eljuttattam az EMMI-hez is, gondolom, az államtitkár úr már találkozott vele, és egy olyan problémára, amely nem mai napi, hanem több mint egy éve fennáll: a körzetben, Halimbán, egy kis falusi iskolában több

mint másfél éve problémát okoz a tornaterem állapota. Önök joggal, és úgy érzem, hogy kötelességük is volt az, hogy a gyermekeknek a testnevelés, az egészségre való nevelés fő szempont legyen minden egyes kormányznak, viszont ahhoz, hogy ez megvalósuljon, ahhoz bizony a feltételeket is meg kell teremteni.

Halimba önkormányzata átadta a működtetést a KLIK-nek, és a tornaterem állapota olyannyira elavult és olyannyira rossz, hogy az iskolában működő szakorvos már engedélyt sem adott ki testnevelés-óra és gyógytestnevelésre. Ha megengedik, ezt a szakorvosi véleményt, amelyet eljuttattak hozzám, és amit az államtitkár úr is megkapott már, felolvassám önöknek:

Az elmúlt és az idei tanévben a dr. Szalai Miklós Általános Iskola tornatermében úgy a testnevelés, mint a gyógytestnevelési órák megtartása komoly egészségkárosító hatást, veszélyt jelent úgy diákjainknak, mint testnevelő tanárainknak. A tornaterem padozata alja, a parketta rossz, poros, a parketta alatt korhadt, dohos, penészes, rohadt, régi fa található. Testnevelésórán igénybevétel közben a mozgás, járás, futás, dobantás kapcsán a penészes, a por felverődik, ezáltal az áporodott, penészes, fújtó, fulladást okozó hatás fokozottan jelentkezik. A testnevelés-órák alatt a gyermekek fulladása, nehéz légzése, légszomja már kis terhelésre is jelentkezik. Testnevelésórát követően gyermekeink fejfájásra is panaszkodnak. A fentiek miatt sajnos gyógytestnevelésre sem tudtam szakjavaslatot kiadni ebben a tanévben. A tornaterem padozata állaga gyógytestnevelésre sem alkalmas.

Ebbe az iskolába, tehát ebbe az iskolába 140 diák és 30 óvodás jár. Kérdem én: mi ez az egészségre nevelés, mi ez az előretörés, hogyha egy körülbelül 2,5 millió forint összköltségbe kerülő felújítás már megoldaná ezt a problémát? És még egyszer mondom: ez nem új keletű, már egy éve fennáll, a tantestület már jelezte a KLIK-nek. Semmiféle írásos választ nem kaptak attól a szervezettől, amelyet önök a mai nap folyamán végig védtek. És ez egyetlenegy példa volt a körzetemből, számos ilyen fel lehetne olvasni.

Ebben egyetlenegy probléma van: az, hogy önök azt mondják, hogy egészségre nevelés. Ez egészségre nevelés? Hogy még több asztmás gyerek kerüljön ki? Lehet ezen nevetni, alelnök úr, nevetni is, de a választók ezt tudják és látják. És nem önökhöz szól ez a felszólalás, hanem a körzetemben élőknek - és ezt vessék jól az eszükbe! Köszönöm. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Hiller István képviselő úrnak adom meg a szót.

DR. HILLER ISTVÁN (MSZP): Tisztelt Elnök Úr! Képviselő Asszonyok és Képviselő Urak! Tisztelt Államtitkár Urak! Valóban, több mint 6-7 óra után, hogy elkezdtük a vitát, érdemes azon gondolkodni, hogy mit lehet kihámozni ebből a mi jó néhány órás parlamenti felszólalássorozatunkból. Azt javaslom, hogy az elkövetkező néhány percben próbálkozzunk

meg ezzel, nézzük meg, hogy mi az, amit politikailag ki lehet hozni ebből a vitából, milyen álláspontok azok, amelyek rögzültek, és nézzük meg, hogy mi az, amit szakmailag ki lehet hozni belőle, hol látok kompromisszumkészséget, hol látok olyan kérdéseket, amelyekben a nézetkülönbség a továbbiakban is fennmarad, akkor ezt nyilván meg fogjuk vívni. Nem gondolom, hogy most fog eldőlni, abban sem vagyok biztos, hogy az elkövetkező másfél évben, de úgy érzem, hogy olyan területről van szó, amely két év múlva, hogyha akkor lesznek a választások, egy jelentős ütközőpont lesz közöttünk, biztos, hogy emlegetni fogjuk majd annak idején ezt a mostani többórás megmérkőzést. Ezért nem stílusában, de tartalmában, kérem, engedjék meg, hogy a tőlem megszokottól egy kicsit nyersebb legyek, éppen azért, mert érdemes élére állítani dolgokat.

Először is önök nagy fogadkozások közepette azt mondják, hogy tulajdonképpen teljesen egy és ugyanazon véleményen, egy pontban vagyunk, történetesen, hogy a közoktatás centrumában a gyermek áll, és hogy önök is ezt mondják.

(21.00)

De, tisztelt kormánypárti képviselők, ez egész egyszerűen nem igaz. Ez önök között, nem a 2010 utáni ellenzék és a kormánypárt között, hanem önök között egy elég jelentős belső harc volt. Akik nyertek, azok megvalósították a KLIK-rendszert, akik önök közül akkor kisebbségben maradtak, azokat önök vagy nemcsak egyszerűen kisebbségbe szorították, hanem kiszorították az oktatáspolitikából, egy részüket a parlamentből is. Ott vannak a parlamenti jegyzőkönyvek. Ez önök között egy leszámolósi volt. Aki azt mondta, hogy a gyermek pártján áll - bizottsági ülések jegyzőkönyvét tessék megnézni -, azok ma nincsenek itt önök között.

(Az elnöki széket Lezsák Sándor,
az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

Ez tehát egy politikai küzdelem volt, aminek eredményeként bizony ez történt. (Közbeszólások a Fidesz soraiból.) Majd akkor mutassák meg, hogy hol van.

A második, hogy hat évvel a kormányzásuk után, tulajdonképpen a beszédek jó része arról szólt, hogy milyen volt 2002-2010 között. Meg kell mondanom őszintén, hogy amikor mi kormányoztunk, a hatodik évben nekem önök nem jutottak az eszembe. (Révész Máriusz: Állandóan csak Orbánról beszéltek!) Különösképpen nem érdekelt, hogy korábban mit tettek, csak egy dolog időről időre, az Arany János-program, amelyet folytattunk, és ez helyes, és kérem, hogy ne bántódjon meg, mert nem személyre szóló sértésnek szánom, Boldog képviselő úr, de a mai napig nekem önőről az égszaga egy világon semmi nem jutott az eszembe. Azt láttam, hogy itt ül, de kérem szépen, még egyszer mondom, hogy ne a személyére vegye, láttam egy ilyen kinézetű képviselőt, és tudtam, hogy van egy Boldog nevű képviselő, de a

kettő nem jött össze idáig. Na most, ez történelmi beszéd volt, kétségkívül, én ilyen stílusú beszédeket történész koromban olvastam, 1951. Akkor is hittek benne, és azt gondolom, hogy maga se vádol, egyszerűen hiszi, amit mond. Ezért kénytelen vagyok szembesíteni a tényekkel, nem azért, hogy elhiggye, mert aki ilyen mélyen hiszi a saját maga hazugságát, azt nem lehet ebből kimozdítani.

2002-ben Magyarországon 6021 iskolai feladatellátási hely volt, 2010-ben 5923, 98 darabbal kevesebb - önök mondhatnak több százat, több ezret, teljesen mindegy -, 98-cal; mondhatnak háromszázakárhányat, nem így van. Sajnos az a helyzet, hogy ez a trend 2010 után folytatódott. 2010-ben 5923 feladatellátási hellyel vették át, 2012 végére ez már csak 5892 volt, az a helyzet, hogy két év alatt bezártak 31 iskolát, lakattal, és ez a trend a továbbiakban felgyorsult. (Németh Szilárd István: Ez nem így van!) Úgyhogy az az ábra, hogy ezt a statisztikai évkönyvből majd tessék megnézni, ezek a tények.

Az a helyzet, hogy (Bangóné Borbély Ildikó: Habony mást írt le nektek?) 374 iskolát újjáállítottunk fel európai uniós pénzből, ez volt a nemzeti iskola-felújítási program. Ebből 98-at adtunk át 2010-ig, a kormányváltásig. Én voltam olyan iskolaátadáson, ahol az MTI tudósítója odament a polgármesterhez, mert nem értette, nem tudott tudósítani róla, ugyanis a polgármester „Romokban az ország” című beszédüket mondta el, és mivel iskolát adtunk át, amit újjáépítettünk, az MTI tudósítójának nem jött össze, hogy hogyan kell neki elmondani a „Romokban az ország” és a felújított iskola együttes képét.

276 iskolát újítottak fel, ebből sok tucatot Hoffmann államtitkár asszony adott át a nemzeti iskola-felújítási program keretében, amit aztán elég gyalázatos módon önök nem folytattak. Az a helyzet, hogy mi kiharcoltuk Brüsszelben ezt a programot, megszereztük a pénzt, négyötöd részben a felújított iskolákat önök adták át. Ez a valóság. Aztán hozzá kell még tenni, hogy nézzük ennek a politikai részét, amiben önök azt állítják, hogy a szakszervezetek, a pedagógustársadalom, a szülők a mi biztatásunkra tiltakoznak önök ellen, és hogy a szakszervezetek szervezkedése mögött mi állunk. Ezt is szerintem, ha szabad kérnem, minél többször tessék elmondani, lehetőleg ne csak a Parlament falain belül, segítsenek már egy kicsit, tévében, rádióban, sőt saját pártfórumaikon is kérem szépen, hogy ezt, amit itt elmondtak, még egyszer mondják el. Mi mindenesetre ki fogjuk kérni ezt a jegyzőkönyvet, és mondjuk majd.

Az a helyzet ugyanakkor, hogy maguknak ennél rosszabb most a helyzetük. Én nagyon elgondolkodnék azon, amikor a valóság az, hogy egy pedagógus-nevelőtestület leveléből, egy miskolci gimnázium nevelőtestületének leveléből valójában minden háttérszervezkedés nélkül egy hónap alatt hogyan lett országos mozgalom. Én az önök helyében nem feltétlenül csak frakción szinten, belső elemző köreikben ezzel én nagyon sokat foglalkoznék. Hogy lehet az, hogy egy ártatlannak tűnő, volt államtitkári interjúból, ahol tulajdonképpen gegnek szán a volt államtitkár úr valamit, és azt mondja, hogy kockásingesek,

abból néhány hét alatt Magyarországon divat lesz? Hogy fiatalok százai és ezrei nemcsak viselik, hanem fényképezkednek, felrakják a Facebookra, egymásnak adják olyan emberek, akik lehet, hogy az életben soha nem is látták egymást? Hogy lehet, hogy - mert egyébként vannak diákolimpikonok - az egyik diákolimpikon a kitüntetés után néhány nappal azt mondja, hogy önök őt ne használják fel pártpolitikai célokra, és négy óra alatt 101 diákolimpikon csatlakozik ehhez? Ebben nyugodtan lássák az ellenzéknek, az MSZP-nek a felbujtó erejét, de ha esetleg mégse ez van benne, akkor törjék a fejüket, hogy vajon biztos, hogy az a rendszer jó, amit önök a közoktatásban csinálnak? És akkor nézzük a szakmai részét a dolognak! Azt hiszem, hogy abban mindenki, aki már legalább akár felületesen is a közoktatással foglalkozott, egyetért, hogy nem most, nem az önök kormányzása idején, de fogódzkodjanak meg, nem is 2002-től kezdődően Magyarországon a közoktatás legfontosabb problémája az úgynevezett szocioökonómiai háttér, illetve a társadalmi regionális különbségek, amelyeket az iskola nem tud kiegyenlíteni. Erre önök, akármilyen tapasztalat és általam feltételezett politika szerint azt mondják, hogy erre a teljes államosítás a legmegfelelőbb, erre hozták létre a KLIK-et, majd miután három év alatt bebizonyosodott, hogy itt nagyon nagy bajok vannak, most azt mondják, hogy ennek a reformja az megoldja. Én nem hiszek ebben. Én azt gondolom, hogy ez a decentralizáció, amit terveznek, egyszerűen nevezük megyei szintnek, ez inkább 19 kicsi KLIK-et hoz létre, az egész mentalitását nem javítja.

Azt ajánlom önöknek, kérem, fontolják meg azt a javaslatunkat, miszerint igen, azok az önkormányzatok, amelyek akarják és tudják fenntartani az iskolákat, lehessenek intézményfenntartók, de a félreértések elkerülése végett igenis szükségesnek látom az állam intézményfenntartó szerepének megőrzését, és olyan településeken - ez inkább tipikusan kistérsülések és hátrányos helyzetű régió - az állam továbbra is maradjon intézményfenntartó. Azt gondolom a továbbiakban, hogy önök hiszik, amit mondanak, hogy itt 2002-2010 között romlott a közoktatás színvonala. *(Németh Szilárd István: Nem mi mondjuk.)* Nyugodtan mondják, nem zavar, de kénytelen vagyok felolvasni a PISA igazgatótanácsa tagjának jelentését, amelyet nem egy kormány számára, hanem az ország számára írt. Idézem: „Számunkra a legfontosabb eredmény, hogy a PISA-mérések történetében először számolhatunk be jelentős fejlődésről. Néhány évvel ezelőtt egy másik nemzetközi mérés már jelezte a fiatalabb korosztály olvasás-szövegértésének javulását. Most, hogy az a generáció elérte a PISA-kort, immár a más elveken nyugvó PISA szövegértés-vizsgálat is megerősíti, hogy valóban jelentős pozitív változásról van szó.” 2009 - ez az ország hivatalos PISA-jelentése.

(21.10)

Ezek után nyugodtan mondjanak, amit akarnak, mert történetesen az az adat, amit a 2002-es PISA-

jelentésből összevetnek 2003-ra, az igaz, hogy 2012-ben rosszabb eredményt mutat a PISA, mint 2002-ben, de ez nem úgy jött létre, hogy 2002-től folyamatosan romlott, hanem 2002-től 2009-ig javult, és 2009-től meg zuhant, főként az utolsó két évben. Ez a tény, és ez így állt elő.

Azt kell mondjam tehát önöknek, hogy azt csinálnak a KLIK-kel, amit akarnak. Én úgy gondolom, hogy erőteljesen fontolják meg az önkormányzatok intézményfenntartó jellegének újból törvénybe iktatását. Politikailag meg én azt szeretném, ha a 2018-as választást elveszítenék. Tehát az nem vád számomra, hogy én arra törekszem, hogy önök bukjanak meg. Hát többek között azért dolgozom, hogy ez az egész rendszer, amit művelnek, ennek legyen vége. Nagy baj lenne, ha ellenzékiként nem erre törekednék. Szerintem, amit csinálnak, rossz, az ország számára káros, és ezt egyre több ember látja. Önök meg nem így látják.

Ugyanakkor azt érzem - de ez is az önök dolga -, hogy az, ami az oktatásban folyik, amikor szülők úgy gondolják, hogy a gyermekeiket nem küldik iskolába... Ne higgyék, hogy rosszabb hazafiak, mint önök! A gyerek nem az államé, nem a kormányé, nem a parlamenti többségé. A szülő és a gyermek egy családot alkot. Ez kérem, semmi más, mint tiltakozás önök ellen. Nem a gyerek nem akar iskolába menni. A szülő tiltakozik az ellen a rendszer ellen, amit önök kiépítettek.

Azt gondolom, hogy össze fog érni az, ami az oktatásban van, az, ami az egészségügyben van, az, ami a közlekedésben van, az, ami a megakadályozott népszavazás ügyében van, tiltakozók szerte az országban, akik, őszintén szólva, idáig azt se tudták, hogy mi népszavazást kezdeményezünk. De az, amit az önök segítségével tettek, az sok-sok-sok tízezer embernek azt a véleményt juttatta eszébe, amit mi akarunk. Ez tehát oktatásügy, ez tehát politikai ügy, és ebben a Házban erről beszélni, azt gondolom, hogy ilyen felütéssel kell. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, parlamenti alelnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Megkérdezem, hogy a fennmaradt időkeretekben kíván-e még valaki élni a felszólalás lehetőségével. A képernyőn látok egy kétpercest. Hoffmann Rózsa képviselő asszonynak *(Moraj az MSZP soraiban. - Németh Szilárd István: Átadom!)* abban az esetben adom meg a szót, ha a Fidesz *(Gúr Nándor közbeszól.)* két percben átadja a lehetőséget. *(Jelzésre:)* Átadta. Öné a szó, képviselő asszony. *(Közbeszólások az MSZP soraiból: Írásban át kell adni a házszabály szerint! - Írásban kellene, elnök úr! - Németh Szilárd István: Majd aláírom! - Közbeszólás az MSZP soraiból: Na, így működtök ti!)*

DR. HOFFMANN RÓZSA (KDNP): Köszönöm szépen, elnök úr. Azzal a hívó szóval szeretném az utolsó felszólalást, legalábbis részünkről, megkezdeni, ami végigvonult ezen az egész délutánon, és ez pedig a gyerekek védelme, összefüggésben azzal,

hogyan politizáljunk vagy ne politizáljunk az iskolában.

Először is szeretném elosztatni azt a téveszmét, hogy a „politika” szót vagy politikai témát meg sem lehetne említeni az iskolában. Ez tévedés, hiszen a gyerek kérdez, minél fiatalabb, minél többet bújja az internetet és nézi a televíziót, annál több kérdése van. Egy tanár nem teheti azt meg, hogy a kérdésére ne válaszoljon. Ami egyértelműen tilos, a direkt pártpolitizálás, illetve a gyerekeknek valamilyen irányba történő terelése. A gyerekek szeretik is a tanári őszinte választ.

Amitől viszont nagyon óvnám a gyerekeket, az olyan igazgatói körlevelek - mert ilyenek is voltak -, amikor a diákönkormányzatot kifejezetten arra készítette az igazgató, hogy ne menjenek iskolába vagy menjenek el a tüntetésre. Ez is tilos, mert ez már olyan politizálás, ami a gyerekek személyes szférájába történő beavatkozást jelenti.

Most pedig ennek a napnak a végétével arra szeretném tisztelettel kérni az összes, főleg tanítót, tanárt az iskolákban, hogy ha találkoztak olyan jelenséggel a tegnapi nap után, hogy gyerekek veszedni kezdtek, vitatkozni, netán gorombáskodni egymással azért, hogy ki volt iskolában hétfőn és ki nem, akkor ezt minden művészi pedagógiájukkal szereljék le, mert ez már olyan direkt politizálás, ami károsan hatna a gyerekekre, és nem szerencsés, ha az osztályközösségeket szembefordítja, ne adj isten, a gyereket fordítja szembe a szülővel.

Őrizzük meg a békét az iskolában, az iskola maradjon a gyereké! *(Taps a kormánypártok sorában.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Van még kétperces lehetősége a Fidesznek. Megadom a szót Németh Szilárd képviselő úrnak.

NÉMETH SZILÁRD ISTVÁN (Fidesz): Köszönöm szépen. Abban egyetértek Hiller István miniszter úrral, hogy nem vagyunk előrébb, mint háromnegyed egykor, amikor elkezdtük a vitát. Azt viszont vissza kell utasítanom, amit Boldog Istvánnal kapcsolatban megjegyzett. A képviselő urat ötször választották meg egy kistélepülés polgármesterévé. Bár tudom, hogy a kistélepüléseket nem nagyon szívték 2002-2010 között, de ő mégiscsak arról beszélt, hogy mit kellett átélnie településvezetőként az iskolájának ebben az időszakban.

A számokkal is baj van. Több mint tízezer ellátási hely van a magyar közoktatásban; tehát nem ötezer. És az a harminc-egynéhány ellátási hely, amiről beszélt miniszter úr, abban az időszakban, 2011-12-ben, ott fenntartóváltás történt, tehát az egyházhoz kerültek át ezek az intézmények. *(Dr. Hiller István: Nem!)*

Abban is egyetértünk, hogy az elkövetkezendő két év fogja meghatározni, hogy mi történik a közoktatás területén, és ennek jelentős kihatása lesz természetesen a 2018. évi országgyűlési választásokra. Azonban a Fidesz-KDNP és a kormány nem ezt tartja feltétlen szem előtt, hiszen a közoktatásban nem az a

lényeg, hogy négyévente választás van, hanem egy hosszú távú, stabil, megbízható rendszert kell kiépítenünk, és mi úgy gondoljuk, hogy a magyar közoktatásnak, köznevelésnek a középpontjában a gyermekeknek kell lenniük.

Az a lényeg, hogy a gyermekek milyen használható tudással jöjnek majd el az iskolából, az a lényeg, hogy a szülők ezeket a gyerekeket biztonságban tudhatják-e az iskolában, az a lényeg, hogy azok, akik felelnek az iskolában a gyerekekért, a tanító nénik, tanár bácsik, a pedagógusok, azok kellő megbecsülést kapjanak, olyan életpályát tudhassanak maguk előtt, ami mindig biztosítja számukra, hogy megfelelően tudjanak a gyermekeinkkel bánni. Mi ezért dolgozunk, ezért vállaltuk a mai vitát is. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok sorában.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Megkérdezem, hogy a fennmaradt időkeretekben kíván-e még valaki hozzászólni. *(Senki sem jelentkezik.)* Jelentkezőt nem látok. A képviselői felszólalások végére értünk.

Megadom a szót, ha kéri, Palkovics László úrnak, az Emberi Erőforrások Minisztériuma államtitkárnak. Húszperces időkeret áll rendelkezésére. *(Gögös Zoltán: A KLIK holnap megszűnik.)*

DR. PALKOVICS LÁSZLÓ, az Emberi Erőforrások Minisztériuma államtitkára: Nem szűnik meg holnap. Köszönöm a szót, elnök úr. Kedves Vendégeink! Kedves Képviselő Hölgyek, Urak! Ez egy nagyon tanulságos és hosszú beszélgetés volt, a felsőoktatási törvény vitáihoz képest, azt gondolom, hogy a parlament telítettsége lényegesen nagyobb. Ez azt is mutatja, hogy a vendégeink is kitarítottak, ez nagyon fontos dolog. Az ő irányukba csak annyit szeretnék mondani, hogy amiről most itt szó volt, ezek egy része, ha leválasztjuk azokat a politikai kérdéseket, amelyekről szintén itt teljesen legitim dolog beszélni, egy sor szakmai ügy hangzott el.

Itt valaki mondta, hogy a kormány egy burokból él, és nem érti, hogy mi történik a körülötte lévő világban. Azt gondolom, hogy azért egy kicsit nehéz ezt értelmezni, ugyanis a mai vitában, amik itt elhangzottak, azok közül egy olyan új elem sem volt, amit fel kellett volna jegyeznem.

(21.20)

Ez persze annak az indoka, hogy az elmúlt időszakban gyakorlatilag minden olyanfajta jelzés, kezdve a pedagógus-szakszervezet 25 pontjától, a KLIK által végrehajtott, több mint kétezer intézményt megkérdő véleménygyűjtéstől egészen odáig, amit képviselő úr felolvasott, az alternatív kerekasztal néhány pontjáig, ezek a pontok mind szerepelnek a köznevelési kerekasztal munkacsoportjainak az asztalán, illetve lényegesen több minden is szerepel. Én azt hiszem, hogy egy olyan nagy rendszer, mint az oktatás, ennek az átalakítása óhatatlanul igényel egy folyamatos áttekintést.

Itt valaki azt mondta, hogy a minisztérium saját kutatóintézete, az OFI is azt mondta, hogy. Igen, ez

teljesen természetes, az OFI nem függetlenül működik a minisztériumtól, az egy olyan kutatóintézet, amelynek a megbízásait mi adjuk, és valóban, ennek a rendszernek a folyamatos áttekintése, folyamatos felülvizsgálata zajlik.

Az, hogy most értünk el ideig, ennek sok indoka van. Az egyik indok az, hogy amikor a köznevelési törvényt létrehoztuk, akkor tűztük ki célul, hogy felül kell vizsgálni ennek a tartalmát, ennek a működés-módját, nagyon sok mindent. Erre alakultak ezek a munkacsoportok.

Én nagyon gyorsan végigmennék azon, hogy milyen tevékenység történik most, csak azért, hogy lássuk ennek a komplexitását. Sajnos erre a rendelkezésre álló 18 perc már nem feltétlenül elegendő, ezért csak bizonyos ügyeket szeretnék kiemelni.

Hat területen folytat a kerekasztal tevékenységet. Az első a tartalomfejlesztési munkacsoport. Ez az a munkacsoport, aminek a munkáját itt valaki kétségbe vonta. Szeretném azt mondani, hogy ezt a munkacsoportot a Magyar Tudományos Akadémia elnöki köznevelési bizottságának az elnöke irányítja, és egyébként, én azt gondolom, hogy Magyarországon, aki a köznevelés területéhez, az oktatás területéhez mint tudósember ért, azok ebben mind megjelennek. Tehát ennek a tevékenységét kétségbe vonni, azt hiszem, talán kár is, meg lehet, hogy szakmailag nem is annyira megalapozott.

Az biztos, hogy amit ez a munkacsoport kitűzött célként, az az, amiről itt beszéltünk, a lexikális tudás hogyan hasznosul, hogyan kell ezt képességgé, készséggé fejleszteni, hogyan lehet ennek a kettőnek az egyensúlyát megtalálni, egyáltalán mit jelent a gyermekközpontú tanterv, szemben a tudás- vagy a foglalkoztató iskola vagy iskolaközpontú tantervvel. Én azt javasolom mindenkinek, aki egyébként eddig ebben nem vett részt, hogy vegyen részt, mert ez egy olyan irányt jelent, ami, azt hiszem, eléggé meghatározó. Ebből lehet aztán majd levezetni - ha megfogalmazzuk a céljainkat -, hogy mit jelent a nemzeti alaptanterv; mit jelentenek a kerettantervek; mit jelentenek a lokális tantervek; mit jelent az átmenetek kezelése, óvoda-iskola, iskola-középiszkola, középiszkola-egyetem; mit jelentenek azok a fejlesztési metodikák, hogyan tudunk egy osztályon belül különböző képességekkel rendelkező gyerekeket tanítani. Tehát ezek azok az ügyek, amiről, azt gondolom, hogy mindenképpen beszélnünk kell. Most értünk el ideig, és az elkövetkező időszak erről fog szólni.

A második munkacsoport a pedagógushivatás munkacsoport. Ami idetartozik, tulajdonképpen minden olyan, ami a pedagógussal történik az élete során. Ezt a munkacsoportot nem véletlenül egyébként a Magyar Rektori Konferencia alelnöke vezeti, aki maga is egyébként tanárember, az Eszterházy Főiskolának - nemsokára egyetemnek - a rektora. De ebben is mindenki részt vesz, mind a 14 pedagógusképző intézményünk részt vesz ebben a munkában.

Itt arról van szó, hogy valahogy elfelejtkeztünk arról, hogy hogyan lehet az egyetemeket közelebb hozni az iskolákhoz. Ma a kapcsolat viszonylag laza,

olyannyira az, hogy például a továbbképzés rendszerében igazán az egyetemeken nagyon kis mértékben vesznek részt, ellentétben van 900 cég, amely ilyenfajta üggyel foglalkozik, oktatáskutatással, továbbképzésekkel. Beszélve azokkal a tanárokkal, akik részt vesznek a munkacsoportokban, hát, ezeknek azért elég kétes értékű a tartalma, ezért egyértelműen szeretnénk azt, hogyha az egyetemeken közel kerülne az iskolákhoz, az óvodákhoz, és lenne egyfajta viszony, hiszen a pedagógusok ott végeztek, őket az egyetemhez, azt hiszem, egy erőteljes érzelmi szál köti, az egyetemet meg, fontos az, hogy valami másfajta szál kösse a pedagógusokhoz.

Nagyon sok mindenről beszélünk: továbbképzés, a minősítési rendszerben való részvétel, azok a fajta módszertani támogatások, amit most vagy nem oldunk meg, vagy más formában oldunk meg.

A legfontosabb munkacsoportunk nem azért következik harmadikként, mert nem ezt tartom a legfontosabbnak, ez a gyermek- és a tanuló életúttal kapcsolatos munkacsoport. Itt aztán nagyon sok minden van, azok a kérdések, amelyek elhangzottak bármelyik előbb említett irányból vagy akár itt ma délután, ezeket lényegesen kibővítettük. Nagyon sok pedagógus, nagyon sok tanár dolgozik ebben a munkacsoportban. Néhány témát említenék, csak azért, hogy értsük, mik azok a feladatok, amivel ez a munkacsoport szembesül, és egyébként folyamatosan tevékenykedik. Ilyen ügyek: használható ismeretek megszerzésének az igénye; érzelmileg fejleszthető tanulóélmények; a tanulás- és a tudásközpontú légkör megteremtése; idetartozik az óraszámok, a tartalmak átgondolása, hogyan gondoljuk ezt; idetartoznak olyan ügyek, ami a tankötelezettséggel kapcsolatos. Itt elhangzott, hogy azonnal emeljük fel 18 évre. Ebben a pedagógustársadalom eléggé megosztott, akik itt részt vesznek, ők nem így látják ezt, pont ellenkezőleg. Persze ezekhez is elemzések tartoznak, nagyon sok mindent kell végrehajtanunk ahhoz, hogy ezeket a kijelentéseket tudjuk jól értékelni. Idetartoznak azok a mérések, amit most nem hajtunk végre, bár végzünk kompetenciamérést, de ezekre a kompetenciamérésekre nem szabályozunk, nincs visszacsatolása a dolognak. Az, amit a felsőoktatási intézményekben ez év szeptemberétől bevezetünk, mind a bemenetel, mind a kimenetel, megmérjük a hallgatók kompetenciáját - nem a tudását, mert arra van egy másik rendszer, a kompetenciáit -, ebből két dolgot lehet levezetni: hol van szükség támogatásra, segítségre, meg mit tett hozzá az iskola a hallgatónak ezekhez a készségeihez?

Csak nagyon röviden tényleg néhány pontot szeretnék elmondani. Az esélyegyenlőség nagyon komoly terület, amivel a munkacsoport foglalkozik, olyannyira az, hogy az antiszegregációs kerekasztal egy tagját meg is hívtuk a kerekasztalra. Itt nagyon sok mindenről szó van, az iskolán keresztüli esélyki-egyenlítésről, hogyan lehet bevonni a civil szektor képviselőit. Tehát ezek olyan kérdések, amik máshol nem merültek föl. Azért jó az ilyenfajta működés, ahol nagyon sok ember ül össze, és mindenki felelősséget érez az adott területért, mert egymás után jön-

nek elő ezek a kérdések, amik egyébként egy ilyen rendszer átalakításánál, azt gondolom, hogy teljesen legitimek, és hogy előjöttek és hogy most jöttek elő, ez teljesen rendben van.

Tehetséggondozás kérdése - egy külön csoport foglalkozik ezzel. Idetartoznak azok a tanulmányi versenyek, idetartoznak a speciális programok, mint az Arany János-program, ennek a finanszírozását egyébként ebben az említett 38 milliárdban biztosítottuk. Tehát ezek a programok szintén mennek tovább.

A következő munkacsoport a pedagógusfoglalkoztatás munkacsoport. Ez az egyik legkritikusabb, ugye itt van szükség talán a leggyorsabb beavatkozásokra. Elsőként a minősítési rendszer átalakítása, illetve átdolgozása. Én azt hiszem, azt kétségbe vonni, hogy egy olyan társadalomban, egy olyan környezetben, ahol élünk, azt, hogy mindenkinek meg kell felelni valamilyen követelményeknek, szerintem senki nem vonja kétségbe. Az, hogy egy olyan rendszer jött létre, ami bizonyos időszakokban valamifajta feltételeket támaszt, és ezeknek a feltételeknek megfelelelünk, én azt gondolom, hogy ez is rendben van. Az, hogy ez ne okozzon persze szükségtelen terhet, illetve a tranziens alatt ne okozzon szükségtelen irritációt, az pedig egy feladat, amit meg kell oldanunk. Ugye, a miniszter úr a beszédében lehet, hogy kicsit túl gyorsan túlsiklott rajta, de a kerekasztal javaslatai alapján ő elmondta itt, hogy például a nyugdíj előtt hét évvel álló pedagógusok esetén a pedagógus II. fokozatba történő minősítéstől eltekinthetünk, egyszerűen azért, mert úgy gondoljuk, hogy ez egy tranziens ügy, tehát ez olyan ügy, amit meg kell tennünk. Ugyanez igaz a rendszerben már bent lévő pedagógusok minősítésétől való eltekintésre. Ugyanide tartozik - most jelent meg a jogszabály-módosítás -, hogy nem 2018-ig szükséges, hogy mindenki minősíteni tudjon, addig kell jelentkezni a minősítésre. Tehát egy sor olyan ügy jött elő pont a kerekasztal munkája nyomán, amiről a kerekasztal döntött, és egyébként ezt a miniszter pedig megfogadta, hiszen neki ez a természete.

Nagyon fontos elem, és itt a fenntartás kérdéseit nagyon sokan említették, a KLIK nevezetű állami fenntartó szervezet. Én nem akarok kitérni ennek az előnyeire és a szükségszerűségére, inkább arról szeretnék néhány szót szólni, hogy az, hogy legyen egy fenntartó, gondolom, mindenkinek elfogadható.

Az, hogy szüntessük meg a KLIK-et, egy olyan kijelentés, amivel nem nagyon lehet mit kezdeni, hiszen a fenntartói funkciót valakinek el kell látni. *(Gógós Zoltán: Szokni kell, államtitkár úr!)*

Ami pedig a KLIK működését illeti: ezt a szervezetet lehet működtetni. Tehát amit megfogalmaztunk, és szintén a kerekasztal egyik eredménye, ez év júliusáig a KLIK-nek a működését biztosítani fogjuk. Azt gondolom, ez nem is kérdés, tehát ha 2013-ban az 1300 milliárd forintos konszolidációt a kormány meg tudta tenni, akkor most néhány tízmilliárd forintról beszélünk, hogy ezeket nem tudjuk biztosítani. Az, amit múlt héten bejelentettünk, tegnap - ugye, tegnap volt hétfő - 38 milliárd forint a

KLIK számláján megjelent, ami arra szükséges, hogy részben az adósságállományt konszolidáljuk, részben meg a működést biztosítsuk. Ugye, ez az első éve a KLIK-nek, amikor a KLIK nem esik át nagyon nagy változáson, legalábbis a tartalmi részeit illetően, nem kerülnek ki a szakképző intézmények, nem kerülnek ki egyházi intézmények. Tehát most már pontosan lehet költségvetést tervezni.

(21.30)

Az természetesen, hogy a KLIK ebben a szerkezetben tud optimálisan működni, ez egy másik kérdés, erről tárgyalunk most, hogy hogy legyen, milyen legyen ennek az átalakításnak a módja. Az, hogy hány kis KLIK vagy hány fenntartó, és a KLIK névtől egy kicsit most így távolodnék, tehát hány fenntartó jön létre, és milyen formában működik, arra pedig egy sor megoldás van; tehát nem csak az, amit képviselő úr említett, hogy akkor húsz regionális fenntartó lesz, hiszen azért ennek a rendszernek a működése már a funkcióit illetően ennél lényegesen bonyolultabb. Tehát sok mindent meg kell fontolni. Két elem biztos, hogy azokat a döntéseket, amik az iskolákról szólnak, azt közel kell vinni az iskolához. Tehát nem szabad, hogy túl távol maradjon. Ez óhatatlanul jelent egyfajta decentralizációt. Hogy ez a decentralizáció milyen lesz, ebben meg most tevékenykedünk, hogy ezt értékeljük. Ebben vannak olyan elemek, ami az eddigi tapasztalatokat bírja, meg vannak olyan elemek, amiket egyszerűen végig kell számolni. Ez nem egy ördögös dolog. A vállalati életem alatt láttam ilyen meg ennél bonyolultabb, meg kevésbé bonyolult szervezeteket is. Én azt hiszem, hogy erre tudunk jó megoldást.

Egy másik nagyon fontos elem, és nagyjából ez az, ami még biztos, a többi aztán majd ki fog alakulni, hogy az iskoláknak, ahol ezt egyébként tudják, és az iskolaigazgató át tudja venni, de azt a fajta felelősséget, amit ő az iskolája iránt érez, azt erősíteni kell. Például olyan módon, hogy az iskolaigazgatóknak adjuk vissza a keretgazdálkodás jogát, tehát legyen hatása. Persze, ez azért felvet egy sor kérdést. Ugye, itt romantikus emlékek élnek az önkormányzati jó működtetésről, de ha megnézzük azt, hogy a kritikák jelentős része milyen iskolából származik, pont azokból az iskolákból, ami állami fenntartású iskola, de önkormányzati működtetésű. Kisebb mértékben származnak a kritikák egyébként a tisztán állami fenntartói működtetésű iskolákból. Ennek persze van indoka, nem sikerült végrehajtanunk azt a feladatot, amit egyébként kítűztünk 2013-ban, miszerint állapodjunk meg a működtetés és a fenntartás különbözőségéről. Itt aztán gyakorlatilag minden van.

Herman Ottó Gimnázium, ahogy említettem: én elmentem oda is, ott az ügyek jelentős része pont ebből a dupla fenntartás és elkülönült működtetésből származik, de ezekre is lehet megoldást találni. Erre is sokfajta megoldás van, ezeket végig kell beszélni, végig kell számolni, és egyébként ugyanolyan jól működhet, mint korábban, mindenkinek meg kell találni ebben a saját érdekét. Ez a két ügy, ami fontos.

Ugye, nagyon fontos, hogy az iskolaigazgató valóban igazgatónak érezhesse magát. Szerintem ez ma sincs másképp. Jól hangzik, hogy az igazgatótól elvettük a munkáltatói jogokat. Akikkel eddig találkoztam, általános, középiskolai igazgatókkal, mindenki a saját iskolájában ő volt a főnök, tehát ez azért nem ennyire vészes. Ennek ellenére vannak olyan ügyek, amiben valóban az iskolaigazgató jobban kell hogy tudja magát pozicionálni, például a minősítési rendszer bizonyos elemeiben, például a minősítések közötti időszak értékeléseiben. Ebben vannak megoldások, amiket egyébként részben javasoltak mások is, szakszervezet, részben a kerekasztal alapján egy sor javaslat érkezett. Azt gondolom, ez a másik nagyon fontos elem.

Ezt a rendszert szeretnénk július 1-jétől elindítani, mégpedig úgy, hogy szeptember 1-jétől már ennek megfelelően működnének az iskolák. Nyilván ez hit kérdése, én most azt gondolom, hogy ez a rendszer egyébként működtethető, ha ezt úgy építjük föl, hogy megnézzük, hogy mik a feladatok, ehhez a feladathoz milyen folyamatok tartoznak, a folyamatokhoz milyen szervezet, milyen működési mód tartozik, és aztán a végén persze ennek mennyi a költsége, és ezt ugye, meg kell mondani. Az úgy nem megy, hogy ettől a végén aztán eltekintünk. Ahogy említettem, ez az első éve a KLIK-nek vagy a fenntartónak, amikor egyébként belső nagy változás már nem történik.

Azt gondolom, hogy az időm talán mintha lejárt volna... *(Gőgös Zoltán: Reggelig lehet...)*

ELNÖK: Húsz perce van, államtitkár úr.

DR. PALKOVICS LÁSZLÓ, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Igen, tökéletes, összesen annyi van. Azt gondolom, hogy ezek azok az ügyek, amik most folynak, ebből viszont mindenkire számíthatunk. Én azt hiszem, hogy amiről én most itt beszéltem, illetve amiről az elmúlt időszakban szó volt, ezért minden kérdés, ami, ha az érdek közös, meg ha a cél közös, akkor megoldható.

Én egy dologtól óvnam magunkat, mindannyiunkat, hogy egy olyan lehetőséget, ami egyébként most van, tehát ilyenfajta, részben médiafigyelmet, részben ilyenfajta társadalmi támogatottságot az oktatásnak az ügye - végiggondoltam, hogy 1990-től mikor volt - nem kapott. Ez egy lehetőség, nem probléma. Ami most történik, azt gondolom, hogy lehetőségként kell kezelni. Ha abban egyetértünk, hogy ez egy közös ügyünk, akkor most van az a pillanat, amikor ezeket meg tudjuk oldani. És muszáj erről beszélni, tehát én azt hiszem, hogy itt nagyon szét kell választani a fejünkben, hogy mi az, ami a tartalmi rész, meg mi az, ami az egyéb rész, akár politikai, akár érdekképviselési ügy.

Úgyhogy azt szeretném ehhez csak mondani, hogy abban, hogy erről tárgyaljunk, a kerekasztal struktúrája abszolút nyitott. Nyitott abban az értelemben, hogy bárki csatlakozhat hozzá. Nem tudok több olyan érdekeltet elképzelni, akinek a magyar köznevelés ügyéhez egyébként még lenne hozzáten-

nivalója, mint aki egyébként megjelenhet a kerekasztalon. Úgyhogy én arra szeretnék mindenkit kérni, hogy ebben vegyen részt, és lássuk azt, hogy hogyan fogjuk tudni ezt a feladatot közösen abszolválni.

Úgyhogy köszönöm szépen a figyelmet, és köszönöm a vendégeinknek, hogy ilyen sokáig kitartottak. Azt gondoltam, hogy hajnali 1 óráig fog tartani ez a vita, de hát korábban végeztünk, úgyhogy köszönöm még egyszer. *(Taps a kormánypartok soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, Palkovics államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! A politikai vitát lezárom.

Mai napirendi pontjaink tárgyalásának végére értünk.

Most **napirend utáni felszólalások** következnek. Páran visszavonták felszólalási szándékukat.

Napirend utáni felszólalásra jelentkezett Bangóné Borbély Ildikó. *(Bangóné Borbély Ildikó jelzi, hogy nem kíván szólni.)* Visszavonta. Köszönöm szépen. Witzmann Mihály képviselő úr, megadom a szót ötperces időkeretben. De képviselő úr, egy kis türelmet! *(Csenget.)* Képviselő urak és hölgyek, tisztelettel kérem, hogy a folyosón folytassák a beszélgetést. „2015 újabb rekordév a turizmusban” címmel napirend utáni felszólalásra jelentkezett Witzmann Mihály fideszes képviselő úr. Öt percben öné a szó, képviselő úr.

WITZMANN MIHÁLY (Fidesz): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Úgy vélem, nyugodtan kijelenthetjük, hogy a turizmus a magyar gazdaság egyik sikerágazata, hiszen az elmúlt években újabb és újabb rekordok dőltek meg a turisztikai szektorban. 2011 óta most már évről évre elmondhatjuk, hogy a szektor bővül, és ebben rendkívül meghatározó szerepe van egyébként a belföldi turizmusnak. A 2015-ös évet értékelő számadatok alapján ma már az is elmondható, hogy az ágazati szereplők és a kormány várakozásai egyértelműen beigazolódtak, ugyanis a turizmus egy újabb kimagasló esztendőzt zárt 2015-ben.

A vendégek száma jelentősen, mintegy 10 millió 350 ezerre nőtt, ez pedig azt jelenti, hogy soha ennyi látogató nem volt Magyarországon. A turizmus szálláshelyei is rekordbevételt értek el. Forgalmuk összességében mintegy 368 milliárd forint volt a tavalyi esztendőben, és 2015-ben a szálláshelyeken összesen 25 millió 765 ezer vendégéjszakát regisztráltak, ami egyébként 5,4 százalékkal haladja meg az előző évi, 2014-es adatokat.

A Központi Statisztikai Hivatal által közzétett adatok alapján ma már az is kijelenthető, hogy az ágazatnak 2015-ben sikerült túlteljesítenie azt a hármas célt, amelyet a Nemzetgazdasági Minisztérium a turizmusra vonatkozó előzetes célkitűzéseiben megfogalmazott. Ez pedig nem volt más, mint hogy a vendégek száma 2015-ben érje el a 10 milliót, a vendégéjszakáké a 25 milliót, a szálláshelyek bevételei pedig a 360 milliárd forintot.

A szektor bővülését kiválóan mutatja, hogy a turizmus részaránya a bruttó hazai termékben a né-

hány évvel ezelőtt mért mintegy 7 százalékról közel 10 százalékos szintre emelkedett. Azt is tudjuk persze, hogy a turizmus GDP-ben betöltött szerepe tovább fokozható, hiszen a bővülési lehetőség továbbra is megvan az ágazatban. Örömmel látom azt is, hogy a tervezett turisztikai ügynökség létrehozásával a kormányzati szándék továbbra is megvan, hogy a növekedést újabb pozitív intézkedésekkel támogassa.

Az ágazat sikereihez nagymértékben járul hozzá a SZÉP-kártya-program, amely a belföldi keresletet már a korábbi években is kedvezően befolyásolta. A pozitív tendencia 2015-ben sem változott, ugyanis jól látható, hogy a munkáltatók mintegy 1,2 millió forgalomban lévő SZÉP-kártyára összességében 90,5 milliárd forintot töltöttek fel, ez pedig a 2014-es évhez képest 20 százalékkal magasabb szintet jelez. A SZÉP-kártya sikere mellett ugyancsak kedvezően hatottak a belföldi keresletre a magyar családok anyagi helyzetét javító különféle kormányzati intézkedések is, a csökkenő szja-kulcsnak, a rezsicsökkentésnek, a devizahitelek kivezetésének vagy éppen a családi adókedvezménynek is jelentős szerepe volt abban, hogy a magyar emberek számára egyre inkább elérhetővé vált a nyaralás és a kikapcsolódás lehetősége.

Tisztelt Képviselőtársaim! Örömmel számolok be arról is, hogy az elmúlt év három legnépesebb települése között választókerületem székhelye, Siófok továbbra is tartja stabil második helyét, ugyanis Budapest után a legtöbb vendég 2015-ben is a nyár fővárosába, Siófokra látogatott, és foglalt szállást. Balatoni emberként pedig további öröm számomra, hogy a top 10-es rangsorban egyre több balatoni település neve tűnik fel. Idesorolható többek között a nemzetközi fesztiváljairól egyre inkább ismertté váló Zamárdi is. Ezúton szeretném kiemelni, hogy Siófokon a vendégéjszakák számát tekintve sikerült átlépniünk a régóta várt bűvös egymillió szintet. A város 2015-ben ezen a téren valóban rekordot döntött, hiszen a szálláshelyeken mintegy 1 millió 11 ezren pihentek, és a milliós adat átlépése már egyébként novemberben észlelhető volt.

(21.40)

Siófok esetében örvendetes volt az is, hogy az idegenforgalmi adóbevételek emelkedése még a mintegy 5 százalékos forgalombővülést is meg tudta haladni, a város „kurtaxa” bevételei ugyanis 6,2 százalékkal nőttek az előző évihez képest.

Az is jól látható, hogy az utazásokat ma már mind többször időzítik a Balatonhoz érkezők azokhoz a neves rendezvényekhez, amelyek az elmúlt években a balatoni arculat kialakításában is jelentős szerepet vállaltak. Rendkívül előremutatónak tartom azt is, hogy a turizmus balatoni szereplői évről évre igyekeznek mindent megtenni annak érdekében, hogy a tó és térsége ne csak a nyári kikapcsolódások helyszínévé legyen definiálható. Jó példa erre a Balatoni Turizmus Szövetség szervezésében megvalósuló úgynevezett „Nyitott Balaton” programsorozat is, amely már nemcsak a szezon meghosszabbítását,

hanem új szezonok, tavaszi és őszi szezonok megteremtését tűzi ki célul.

Szerencsére sokasodnak a valóban magas minőséget képviselő vendéglátóhelyek is a Balatonnál, és nem hagyhatjuk ki a sorból azokat a borászatokat sem, amelyek ugyancsak komoly szereppel rendelkeznek a balatoni identitás meghatározásában, annak ismét egyre inkább vonzóbbá tételében.

Összességében tehát elmondhatjuk, hogy a ki-magasló turisztikai eredményeket elérő 2015-ös esztendő után minden okunk megvan arra, hogy bizakodóak legyünk a 2016-os esztendőt illetően is, akár az országos, akár a balatoni várakozások tekintetében egyaránt. A szakemberek előrejelzései szerint a belföldi turizmus további bővülése várható, hiszen egyes balatoni szálláshely-közvetítők adatait tekintve már az is ismert, hogy soha nem volt még ilyen mennyiségű belföldi elfoglalás a júliusi és augusztusi hónapokra.

A turizmus további növekedése nemcsak elvárható, de kívánatos is, hiszen a bővüléssel újabb munkahelyek hozhatók létre, és az ágazat fejlődése a hazai vállalkozások lehetőségeit is jelentősen növelheti. Ezért is kérem tisztelettel Magyarország Kormányát arra, hogy a nemzetgazdasági szempontból is nagy jelentőséggel bíró ágazatot az eddigiekhez hasonlóan a jövőben is támogatni szíveskedjen. Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps a Fidesz soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Szintén napirend utáni felszólalásra jelentkezett Gúr Nándor képviselő úr, jegyző úr: „Közoktatás” címmel. Megadom a szót ötperces időkeretben.

GÚR NÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Palkovics László államtitkár úrnak húsz másodperc hiányzott ahhoz, hogy sikerüljön itt maradnia, s talán még válaszolni is. De hát nem is reménykedtem abban, hogy ez bekövetkezik. Ilyen értelemben csak a konzekvenciákat szeretném így a nap végén levonni.

Nyolc óra vita a közoktatás-köznevelés ügyében, és ennek a vitának a nagyon egyszerű és nagyon fókuszált szűrleménye igazából az, hogy az elmúlt hat év történéseivel képtelen szembenézni maga az államtitkár is. Vagy képtelen, vagy nem is akar szembenézni, hiszen a közel húszperces összefoglalójában sem tudott az érdemi ügyeket érintően válaszokat adni, hanem kitérő felületen a kerekasztal működésének a történéseiről próbált meg beszélni. Hát, négyszögletes asztal sem lenne, ha nem lettek volna bizonyos értelmű, jó értelemben vett kikényszerítő erők, amelyek erre ezt a kormányt rábírják.

A legnagyobb problémának én azt látom, azt tartottam menet közben is az elmúlt évek során, hogy az oktatás rendszerében azt az érdekegyeztetési mechanizmust, ami gyakorlatilag a mindenkor felvillanó hibákat, a mindenkor felvillanó vagy jelen lévő ellentmondásosságokat nyilván hűen tükrözni tudta volna, és gyakorlatilag preventív módon, a megelőzés, az elébbemenetel lehetőségét is megadta volna.

Ezt önök a kormányzati oldal részéről szétzúzták, ilyen értelemben gyakorlatilag azokat a vészjelző csatornákat is megszüntették, amelyek megóvhatták volna önöket arról, hogy olyan helyzetbe kerüljenek, hogy jó értelemben vett kikényszerítő magatartások előtt kelljen meghajtaniuk a fejüket. Ma ez zajlik, most megpróbálják a kisebb rosszat választani, azt, hogy hátha lehet még egy utánkövetéses, „szaladjunk utána” történetet lejátszani, és hátha megbocsát a társadalom, hátha abban a szférában, az oktatás rendszerében, ahol rengeteget el kellett szenvedni az elmúlt esztendőkből, majd azt mondják, hogy azért mégiscsak vannak változások. Nézzék, én azt kívánom, hogy legyenek változások, de azt is hozzáteszem, ne higgyenek abban, hogy az ilyen utánlövésnek nagyon sok politikai eredményt fognak az önök számára hozni.

De nem is ezzel a részével folytatnám, hanem inkább azzal, hogy arra szeretném kérni önöket, bár nincsenek már olyan túl sokan itt a kormányzati oldal részéről, ha számolom, akkor egy, meg talán megbújva ott az elnöki pulpitus mögött még egy képviselőt fel lehet fedezni (*Móring József Attila: Meg elnök urat is!*), valamint elnök urat is természetesen, róla megfélemlíteni nem tudnék - köszönöm szépen -, ők jó tolmácsai lehetnek ennek a történetnek, és azt szeretném kérni, hogy legyenek is.

Ebben az országban, nem túl nagy ugyan ez a 93 ezer négyzetkilométer, de óriási különbségek vannak, óriási regionális, de nemcsak regionális, hanem kisebb léptékekre, akár járásokra bontott értelemben vetten is óriási különbségek fedhetők fel. Ezeket a különbségeket lenne szükségszerű és mindenképpen célszerű változtatni úgy, hogy az természetszerűen az

oktatási intézmények keretei között tanuló diákok érdekeit szolgálja, és a pedagógusoknak is módot és lehetőséget adjon arra, hogy olyan helyzetet tudjanak teremteni, amelynek az outputján, a végkimenetel vonatkozásában haszonélvezőivé válhatnak a diákok. Mert csak ez adja meg annak a lehetőségét, hogy hosszabb távon nézve ne olyan foglalkoztatáspolitikai ellentmondásosságok nehezítsék az ország helyzetét, mint amilyenek az elmúlt hat esztendőben látható módon felerősödtek. Nem azt mondom, hogy előtte nem voltak problémák, hanem azt mondom, hogy amelyek az elmúlt hat esztendőben felerősödtek.

S ha ezt az utat akarják járni, akkor természetesen nemcsak a pedagógusok, hanem - mint ma már egyszer említettem - a pedagógusok mellett működő, a technikai hátteret biztosító kollégák élet-helyzetében is mértékadó és pozitív irányultságú változásokat kell tenni. Ezek alapvetően bértípusú, fizetésbeli kérdések, mert ahogy 47 ezer forintból, azt mondom nyugodt lelkiállattal, hogy ugyanúgy 74 ezer forintból sem könnyű megélni. Ebben kérem a jószolgálati tevékenységüket a még itt lévő kormánypárti politikusoknak, elnök úrnak külön. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! A napirend utáni felszólalások végére értünk.

Megköszönöm munkájukat, az Országgyűlés reggel 9 órakor folytatja ülését. Nyugodalmassal jó éjszakát kívánok, az **ülénapot bezárom**.

(Az ülésnap 21 óra 48 perckor ért véget.)

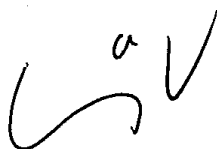
Földi László s. k.
jegyző

Gúr Nándor s. k.
jegyző

Ikotity István s. k.
jegyző

Móring József Attila s. k.
jegyző

A kiadvány hitelül:

Dr. Bárány Tibor
az Országgyűlés Hivatala törvényhozási főigazgató-helyettese

Szöveghű jegyzőkönyv

Felelős kiadó: dr. Such György, az Országgyűlés főigazgatója
Szerkeszti és előfizetésben terjeszti: az Országgyűlés Hivatala,

Törvényhozási Igazgatóság, Jegyzői Iroda

Budapest, V. Kossuth tér 1-3.

Postacím: 1357 Budapest, Pf. 4

Telefon: 441-4222

Telefax: 441-4599

Nyomda: EUROTRONIK Zrt.

MINDEN JOG FENNTARTVA!

ISSN: 2064-6666 (Nyomtatott)

ISSN: 2064-8367 (Online)